

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHANGE OF HEART

GOOD GIRL'S
GUIDE TO WEDDING
CRASHING SERIES

KATE
INTERBA

Kalp Değişimi

İyi Kızın Düğünleri Basma REHBERİ

Kate CANTERBARY

İçindekiler

[Kalbin Değişimi Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11 Bölüm](#)

[12 Bölüm 13](#)

[Bölüm 14 Bölüm](#)

[15 Bölüm 16](#)

[Bölüm 17 Bölüm](#)

[18 Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Bölüm](#)

[21 Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Bölüm](#)

[24 Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Bölüm](#)

[27 Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Kate Canterbury Kate](#)

[Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Kate Canterbury tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Ticari markalı isimler bu kitap boyunca yer almaktadır. Ticari markalı bir ismin her geçtiği yerde bir ticari marka sembolü kullanmak yerine, isimler, ilgili sahibinin ticari markalarını ihlal etme niyeti olmaksızın editoryal bir şekilde kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak

oluşturulmamış, düzenlenmemiş veya tasarlanmamıştır.

Düzenleme Julia Edits'ten Julia Ganis tarafından yapılmıştır.

Düzenleme Erica Edits'ten Erica Russikoff tarafından yapılmıştır.

Proofing Style'dan Marla Esposito tarafından sağlanan düzeltme. Düzeltmeler Como la Flor'dan Isabella Bauer tarafından yapılmıştır. Kapak resmi ve tasarımı Qamber Designs tarafından yapılmıştır.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Hiçbir konuda asla yanılmayan en büyük kız kardeşler için. Asla.

Change of Heart Hakkında

Grey's Anatomy'nin cinsiyet değiştirmiş Wedding Crashers ile buluştuğu bu baharatlı romantik komedide, "O Kişi" ile tek gecelik bir ilişki, aşk ve işyeri etiği arasındaki ipte yürümek ve hangi kuralları çiğnemeye değer olduğunu bilmek konu ediliyor.

Süperstar cerrah Whitney Aldritch her yaz en yakın arkadaşıyla birlikte düğünleri basar. İlki bir kazaydı, ancak on yıl boyunca davetsiz olarak uğradıktan sonra, işlerinin ustası oldular. Kuralları basit tutuyorlar ve asla yatağa yalnız girmiyorlar.

Bir de Henry Hazlette var, sağdııcı ve Whit'in yazının en iyi tek gecelik ilişkisi. Onu bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti ama şimdi yeni cerrahi asistanlarından biri ve *tamamen* yasak bölge.

Whitney itibarını hastanenin yeni etik girişimine liderlik etmeye bağlamıştır. Henry onun gözetimi altındayken, profesyonelce davranmak zorundadırlar. Ama yüzünü Henry'nin saldırgan geniş göğsüne çarpmadan ya da sıkışık asansörlerde ona sürtünmeden arkasını dönmemesi hiç de yardımcı olmuyor. İş için güvenli olmayan her düşüncesini duyabiliyormuş gibi ona gülümsemesi de yardımcı olmuyor.

Tek yapmaları gereken bu ihtisastan -ve eve çok yakın olan kazara tarot kartı okumalarından, birkaç davetsiz misafirden ve hastanenin hiperaktif dedikodu değirmeninden- sağ *çıkma*tır; ancak duygular *sadece bu gecelikten çıkıp benimkine dönüşürken* bazı kuralları esnetmeye hazırlarsa.

İçerik Notları: Ebeveyn yabancılaşması ve terki; ebeveyn boşanması; kronik hastalık (ikincil karakter); intihardan kısaca bahsedilmesi (geçmişte, ayrıntılı değil, ana karakter değil); sadakatsizlikten bahsedilmesi (ikincil karakterler); sık tıbbi, hastane ve cerrahi tartışmalar (kan yok, vahşet yok); donör organ alımı ve organ nakli ameliyatlardan bahsedilmesi (kan yok, vahşet yok); dağ kurtarma durumlarından kısaca bahsedilmesi (ayrıntılı değil); işyeri zorbalığından bahsedilmesi (sayfa dışı).

Bir WHITNEY

*İyi Kızın Düğünlere Katılma Rehberi, Altı
Numaralı Kural:
Gelin partisi her zaman yasak bölgedir.*

HAZİRAN

DURAKLADIM, GÖZ KALEMİM KAPAĞIMIN ÜZERİNDE DURUYORDU VE GÖZÜMÜ KIRPIŞTIRDIM

aynadaki yansıması. "Artık kim olduğumu bildiğimi sanmıyorum."

Gevşek dalgalara, ince makyaja ve dökümlü elbiseye baktım. Hepsi benimdi ama hiçbirini tanımıyordum.

"Sen 'Olivia Whitney'sin." Bağırış bitişik odadan geldi, Meri Mercer kapı aralığında belirdi, dikkati bileziğini sıkmaya odaklanmıştı. "Ben 'Emma Meriweather'ım. Hatırladınız mı? Bu sabah arka plandaki hikâyeyi çözdük."

Aynada kendime bir aşağı bir yukarı baktım. Dün gece içtiğim tekilalar ve gece ikiye kadar dans ettiğim için bu sabah silik ve sisli bir anı olarak kalmıştı.

Merhaba, otuz beş. Pek eğlenceli değilsin.

"Bunu konuşmuştuk. Biz öğretmeniz." Meri ellerini kalçalarına indirdi. "Çünkü hiç kimse bir öğretmenden kokteyl saatinin ortasında kışındaki kızarıklığı teşhis etmesini istemez."

Göz kalemi kalemine baktım. "Bu doğru."

"Bu gece birinin önümde pantolonunu indirdiğini görmek istediğim tek an, dev kamışıyla bana saldırmadan hemen önceki andır. Bu arada, sen duşta hayal kurarken aşağı indim ve biraz keşif yaptım ve bu gece etli kekimizi yiyeceğimizi ve onu da yiyeceğimizi söyleyebilirim. Sanırım düğün dönüşünü kaçırdık ve kendimizi bir sosis kongresinde bulduk, ama buna kızgın değilim."

Göz kapaklarımı tamamlamak için aynaya döndüm.

"Tamam, harika." Başını eğdi. "İyi misin?"

Aynada göz göze geldik. "Ne? Ben mi? Ben mi? Evet. Tabii ki. Harika. Hem biftek hem de sosis hakkında duyduklarına çok sevindim."

Yorgun olmama rağmen bunu Meri'ye asla itiraf etmedim. Tıp fakültesinde başladığımız bir gelenek olan üç haftalık yaz kaçamağımızda on yedi gün, dokuz farklı otel ve yedi kaza düğünü geçirmiştik. Yıllık kız gezimiz, ülkenin karşı taraflarındaki ihtisas ve burslardan, uzun bir hafta sonunu zar zor bir araya getirebildiğimiz çılgın programlardan ve stajyer yoksulluğunun altın prangalarından kurtulmuştu.

Geçtiğimiz on yıl boyunca bu tatiller benim yılımın en güzel bölümleri olmuştu ve Meri için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordum.

Kuralların olmadığı ve kendimizi inşa ettiğimiz her şey olmak zorunda olmadığımız tek zamandı. Yılın geri kalanında olduğumuz gibi profesyonel, olgun ya da herhangi bir kadın olmak zorunda değildik. Tüm dünyalarımızı bir kenara bırakabilir ve herhangi bir yerden herhangi biri olabilirdik.

Ve geceyi istediğimiz kişiyle geçirebilirdik. Ki geçirdik de. Hem de *çok*.

Çoğu zaman en iyi şeylerde olduğu gibi, ilk düğünde de kaza olmuştu. Olaydan sonra bunun üzerine çok düşündük. Sonra kayıt defterinden bir hediye gönderdik ve bunu tekrar yaptık. Zarar vermediğimizden emin olmak için büyük çaba sarf etmemize rağmen etik kesinlikle sorgulanabilirdi. Eğer bir şey varsa, o da biz orada olduğumuz için mahvettiğimiz düğünlerin daha iyi olmasıydı. İster uyuklu bir masayı uyandırmak olsun, ister banyodaki nedime kavgasını yatıştırmak, Heimlich yapmak ve gerektiğinde EpiPen yapmak ya da birinin yanlış yönlendirilmiş erkek arkadaşını kadeh kaldırmanın ortasında evlenme teklif etmekten vazgeçirmek olsun, biz iyiliğin gücüyduk. Kaotik bir iyilik, ama bunun da bir anlamı olmalıydı. Ve isimsiz de olsa en iyi hediyeleri biz verdik. Profesyonel mutfak robotları ve stand mikserleri, son teknoloji süpürgeler ve son moda valizler.

Ama hiç kuşkunuz olmasın, yaz mevsiminin en yoğun günlerinde düğün basmak yüreksizlere göre değildi. Saçma sapan ayakkabılarla kıcımlı yırtarak dans ettiğim için çeşitli şekillerde su toplamıştı, boğazım ağrıyordu ve saç maşası kulağımın arkasını yakmıştı. Üstüne üstlük, o kadar uzun süredir hafif -ya da hafiften de öte- akşamdan kalmaydım ki, kapalı alanlarda güneş gözlüğü takmak artık kişiliğimin bir parçasıydı.

Ve geçmişimi takip edemedim.

"Bunun için iyi olduğuna emin misin? Belwood-Ballicanta düğünü yazımızın Super Bowl'u. Büyük bir olay. Sana sağlam ihtiyacım var. Tüm bu sosis için sağlam." Meri normal bir günde tek kişilik bir heyecan ekibiydi ama iş düğünleri basmaya geldiğinde eyalet finallerinde yer almasına bir sayı kalan Teksaslı bir lise futbol koçuna dönüşüyordu. Sabah apandisitimi patlatmaya ve aynı akşam beni dans pistine çıkarmaya yetecek kadar tıbbi malzemeye seyahat ediyordu. "Tahminime göre, kelimenin tam anlamıyla sik içinde boğulacağız, bu yüzden aklını başına toplaman gerekecek."

Aynada ona kaşlarını çatarak baktım. "Gerçekten sikin içinde *boğulmak* istiyor muyum?"

"İstiyorum." Meri bir eliyle elbisesini düzeltti ve omuz silkti. "Ben sadece açık büfe biftek bana gelirken orada uzanmak istiyorum. Ya da dim sum gibi bir arabanın üzerinde gelsinler."

"Bunu yaparsan vajinana tekrar buz koyman gerekecek ve yarın araba kullanma sırası sende."

"Bunu yapabilirim ve aynı zamanda araba sürebilirim!" Sabrını sınıyormuşum gibi ellerini çırpı. "Dim sum sikine ihtiyacı olan biri varsa o da sensin. Dün gece tek yaptığın dans etmektir."

Göz kalemini makyaj çantama geri attım. "Sanki bir erkeği odama geri getirmemek ahlaki bir başarısızlıkmiş gibi konuşuyorsun. Dün gece çok eğlendim."

"Evet, duvarların arasından horladığını duydum."

"Bunun yatak başlığının yankısı olmadığına emin misin?"

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Kısa boyluların her zaman kanıtlayacak bir şeyleri vardır" -avucuna bir yumruk vurdu- "ve bunu üç ya da dört kez kanıtlayana kadar durmazlar."

Bir kahkaha attım. "Bugün nasıl yürüyebiliyorsun?"

"NSAID'ler ve benzokain sprey. Neden? İhtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim." Yere kadar uzanan lacivert elbisesini işaret ettim. "Bu yıl o elbiseyi getirmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Bu elbisenin adı grev elbisesi değil." Aynada yüzünü kendine çevirdi ve kurdeleyle bağlanmış omuz askılarıyla oynadı. "Sadece üç kez giydim. Bu, bir sonuca varmak için yeterli bir örneklem büyüklüğü değil."

"Geçen yaz o elbisenin istiridye sıkıştıran bir bekaret kemeri olduğunu söylemiştin ve onu bu tür bir laneti hak eden birine satacağına yemin etmiştin." "Yeni bir sütyenim var ve sanırım işe yaradığını söylemek yanlış olmaz.

mucizeler." Göğüslerini avuçladı ve onları salladı. "Bunlar artık basit göğüsler değil. Bunlar ibretlik memeler."

Arkadaşlığımız boyunca ilk kez göğüs dekoltesine anlamlı bir bakış attım. Meri çok güzeldi. Kısa boylu, kıvrımlı, kızıl saçlı ve her zaman ışığını bulabilen bir kişiliğe sahipti. Bir gülümsemesiyle bir odanın oksijenini emebilirdi. "İşte sana uyarıcı bir hikâye. Eğer dans pistinde zıplamaya başlarsan, o şeylerden biri patlayacak ve burnunu kıracak."

Etrafımda dönerek elbiseme baktı. "Peki ya siz, Bayan Olivia Sexyskirts? Bu şey nereden çıktı ve neden size düğün yıkmanın bir numaralı kuralını unutturdu-gelini ya da hizmetçilerini asla gölgede bırakmayın?"

"Gelini gölgede bırakmayacağım." Şeftali pembesi elbiseme baktım. Bu bir savurganlıktı ve on dört beden kıcıma uyması için terzilik ve silah derecesinde şekillendirici giysiler gerektirdiğinden yanlış yönlendirilmiş bir savurganlıktı. Her şeyi kendime, elle yontulmuş tatlı yakalı, omuzlarımdan üzerinden tırmanan ve sırtımdan aşağı solgun sabah zaferleri sarmaşığı gibi inen en muhteşem şifon çiçekleri olan dökümlü bir elbiseyi giymek için tonlarca yerim olduğunu söyleyerek haklı çıkarmıştım. Boston, Massachusetts'in her daim ılıman ikliminde yaşayan hangi işkolik cerrahın dolabında tam da böyle bir şeye ihtiyacı yoktu ki?

"Umalım da öyle olmasın." Meri balkon kapısına doğru yöneldi, "Biz gelinin baba tarafından aile dostlarıyız. Bütün dünyayı tanıyan ve davetiye konusunda cimri davranmayan adamlardan biri. Asansörde kulak misafiri olduğum biri, onun için çalışan herkesi ve bir sürü iş ortağını davet ettiğini söyledi. Bu partinin yaklaşık altı yüz kişiye ulaşmasının sebebi o. Görünüşe göre buranın üç katındaki odaları rezerve etmişler."

Balkonda ona katıldım ve otel ekibinin açık hava tören alanındaki son rötuşları yapmasını izledim. Yüzlerce beyaz sandalye yükseltilmiş bir platformun etrafına yayılmıştı ve üzerinde parıldayan yaz mavisi

Fonda Tahoe Gölü ve görkemli ponderosa çamları. Bu akşam saat beş buçukta gelinin koridorda yürüme vakti geldiğinde, güneş bir hale gibi gelinin üzerine vuracaktı.

İtiraf etmeliyim ki zekice bir planlama.

"Bay Area'da yaşıyoruz. Ortaokulda fen bilgisi öğretiyorum ve çocuklar tam bir kabus ama onları seviyorum" diye devam etti. "Herhangi bir nedenle sıkışırsak, Nevada Üniversitesi, Reno futbolu hakkında konuşuyoruz. Görünüşe göre her iki ailenin de çok sayıda mezunu var ve gelinin babası Wolf Pack'in büyük bir hayranı. Bu yıl Boise State'i katletmeleri konusunda büyük umutları var."

"Bunu onun için seviyorum."

Meri kolunu omuzlarına doladı. "İyi olduğuna emin misin? İstersen bornozlara sarınıp oda servisinde yemek yiyebilir, sonra da aksiyon filmlerinde yaralarını teşhis edebiliriz. Bu her zaman bir seçenektir, Whit."

En iyi arkadaşım dünyadaki *en iyi arkadaşı*. Daha iyisi yoktu, bundan emindim. "Bunu kaçırmak için fazla iyi görünüyoruz. Cidden, bu düğüne katılmamak bizim için bir kötülük olur. Ayaklarımızdaki sinirleri öldürene kadar dans edeceğiz ve yirmi beş yaşındaymışız gibi içeceğiz ve bu düğündeki herkesin en iyi zamanını geçireceğiz. Ayrıca, gelinin gelinliğini görmek için sabırsızlanıyorum ve eminim yemekler de çılgınca olacak." Aramızda işaret ettim. "En önemlisi, bu elbisenin üzerindeki laneti bozmamız gerekiyor."

Başını sallayarak, "Bu yıl en iyisini sona sakladık. Bu iyi bir yıl olacak. Bunu hissedebiliyorum."

"Evet," dedim nefesimi üfleyerek. "Ben de."

KURAL OLARAK, SADECE BÜYÜK DÜĞÜNLERE GIDERDİK. ARALARINA KARIŞMAK DAHA KOLAYDI.

en az üç yüz misafir katıldığında. Bunu kural kitabımıza birkaç yıl önce Güney Carolina'da neredeyse tesisten çıkarılmamızla sonuçlanan garip bir durumdan sonra eklemiştik.

Bu düğün büyük değildi. Çok *büyük*tü. Hatta düğün bile değildi, gelin ve damadın ana sahneye çıktığı bir festivaldi. Her iki tarafta on altışar görevli, yedi çiçekçi kız, beş yüzük taşıyıcısı, arp sanatçısından dört dakikalık bir solo ve -şimdiye kadar- üç dramatik

Çeşitli arkadaşlardan ve aileden aşk şiirleri, şarkılar ve film monologları.

Kırk beş dakikamız vardı ve daha yemin bile etmemiştik.

Henüz.

"Ne var oluyor Sıradaki?" Meri çevrilmiş aracılığıyla onu Program. "I

Dürüst olmak gerekirse bu noktada okunacak başka bir sone olduğunu sanmıyorum."

"Luisa Ballicanta'dan özel bir kutsama," diye okudum. "Damadın teyzesi."

Meri oturduğu yerde kıpırdandı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı, uzun gümüş rengi bir elbise giyen yaşlı bir kadın mikrofona doğru ilerlerken. Sadece müze kataloglarında satılan türden bir elbiseydi. "Kaçık teyzelerin konuşmasına izin vermelerine bayılıyorum. Bu ya doğrudan seks tavsiyesi, astroloji ya da metafor olarak başlayan ama sürpriz bir şekilde gerçek çorba olan bir çorba tarifi olacak."

Kolunu sıktım. "Ya da üçünü birden."

Luisa Teyze kalın bir günlüğü açtı -muhtemelen bir büyü kitabı- ve gözlüklerini düzeltti. "Mason ve Florrie nişanlandıklarını açıkladıklarında, yıldız haritaları üzerinde bir çalışma yapmam gerektiğini biliyordum-"

Meri parmaklarını ağzına bastırarak, "Aman Tanrım, beni evlat edinmesini istiyorum," diye fısıldadı.

"Ciddi bir soru," dedim Luisa Teyze çiftin yükselen burçlarına atlarken, "sence benim yıldız haritamı inceler mi?"

"Cini akıtmaya devam et, o senin iyilik perin olacak."

"Çok ana akım. Sanırım sambuca ya da-" Sağdıç arkasını döndüğünde bakışları ona takıldı, omuzları çökerken bir yumruğunu dudaklarına bastırmıştı. "Lütfen bana kusmayacağını söyle."

"Sanki damatların erkek arkadaşlarına hediye olarak viski şişesi vermemesi gerektiğine dair daha fazla kanıt ihtiyacımız varmış gibi," dedi Meri nefesinin altından. "Dua edelim de bu değerli kadının astrolojik analizini bölmek yerine mazeret bildirsin. Bunu duymam gerek. Ya da cebine girip sonsuza dek orada kalmalıyım."

Yanıdaki sağdıçın omzuna yaslandı ve dikkatini Luisa Teyze'ye verdi. Ağırbaşlı bir ifade takındı ve hiçbir şey olmamış gibi ellerini önünde kavuşturdu.

"Yavaş ve şehvetli bir Boğa burcu olan Mason her zaman ne istediğini bilir," diye devam ediyor Luisa Teyze. "Florrie'nin güneşinin onun Venüs'üyle karşı karşıya geldiğini gördüğümüz yerde

Onun arzularını paylaştığı açık. Onları yıllarca besleyecek derin ve tatlı bir cinsel uyumluluk kuyusuna sahipler."

"Bunu duydun mu?" Meri omzuma doğru eğilerek sordu. "Kuyu derin ve *tatlı*."

"Tatlı değilse ne kadar derin olduğu önemli değil," diye mırıldandım. "Ve nemlendirici."

"Florrie'nin Balık enerjisi bu birlikteliğe rüya gibi bir büyü ve tutkulu duygular getiriyor," diye devam ediyor Luisa Teyze. "Havai fişekler olacak, özellikle de Venüs'ün Chiron'la üçgen yaptığı yerde, ama önemli olan aşkınızı engellemeden ifade etmek. Birbirinizin karşısına geçmekten korkmayın, maddi şeylerden ve zihniyet engellerinden sıyrılın ve aşkın dürüst kelimelerini söyleyin."

Sağdıç homurdandı. Bunun bir homurtu olduğundan emindim çünkü ben de en uygunsuz anlarda aynı sesi çıkarmaktan suçluydum ve bunun öksürük, hıçkırık ya da burnumdan gelen bir kahkahadan daha az rahatsız edici bir şey olarak açıklanamayacağını biliyordum.

"Bunun nesi var?" Meri sordu.

"Sanmıyorum," diye başladım, Luisa Teyze Florrie'nin güneşiyle Mason'ın Uranüs'ünün karşıtlığına geçtiğinde gözlerini şiddetle devirirken inanamayarak gözlerini kırıştırdım, "o inançlı biri."

Bir elini ağzına kapattı ve boğazında bir gıdıklanma varmış gibi yumruğunu göğsüne vurdu ama ben daha iyi biliyordum. Buradaki diğer altı yüz kişi de biliyordu.

"Özür dilerim." Luisa ona doğru bakınca ponderosaları işaret etti. "Alerjim var. Çok özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Bu bir ilk olabilir," dedi Meri.

Mırıldanarak onayladım ve dikkatimi tekrar Luisa Teyze'ye çevirdim ama "Florrie'nin Mars'ı ile Mason'ın Neptün'ünün birleşimi" dediği anda gözlerim sağdıçın üzerindeydi. Bir kolunu gövdesine dolamış, bir eliyle de ağzını kapatmıştı; sanki kıkırdama krizine girmesini engellemek için böyle bir fiziksel kısıtlama gerekiyordu.

"Florrie ve Mason'ın haritalarını incelemeyi bitirdiğimde, onlar için üç tarot kartı çekmeye karar verdim." Kartlardan birini havaya kaldırarak, "Karşıma çıkan ilk kart Beştaş'tı," dedi. Kartı mutlu çifte doğru salladı. "Birbirinize dikkat edin. Bazı şeylerin gözden kaçmasına izin vermeyin. Sonra, Onlu Bozuk Para. Bu bana doğru yöne gittiğinizi söylüyor, ama yol düz bir yol olmayacak. Bugüne ve önünüzdeki yola odaklanın. Sonuna odaklanmayın."

Luisa Teyze bir an için sayfalarını ve kartlarını karıştırdı ve ben de kendimi onunla sağdıç arasında bir bakış atarken buldum. Hafif de olsa bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Onu yakından gözlemlemeseydim ve diğer tüm erkekler sanki bu bir tür askeri sunummuş gibi dimdik durmasaydı fark etmezdim.

Luisa Teyze, "Kartların sinsice yaklaşip beni şaşırtma gibi bir huyu vardır ve bu son kart da tam olarak bunu yaptı," dedi. "Bana ne söylediğini anlamak için bu kartla uzun süre oturmam gerekti."

Sağdıcin kendini tutma çabalarına rağmen, içinden yüksek sesli, bulaşıcı bir kahkaha havladı ve alçak bir eğlence gümbürtüsü konuklara doğru ilerledi. Yanındaki sağdıç iki elini dağ gibi omuzlarına götürdü ve onu sertçe salladı. Bu, yeterince dostça görünen ve muhtemelen canını fena halde yakan bir tür kanka hareketiydi.

Luisa Teyze'nin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Onu *sevdim*. "Kılıç Beşlisi genellikle çatışma ve yenilgiden bahseder. Kaybetmekten, başarısızlıktan, çekip gitmekten bahseder. Ama Mason ve Florrie'ye bunu söylediğini sanmıyorum. Bence onlara bu sunakta kontrol etme ihtiyaçlarından vazgeçmelerini ve önlerindeki vahşi, öngörülemez yolu kucaklamalarını söylüyor. Kendiniz için çizdiğiniz haritalarda kaybolmayın. Yol fikrinize o kadar sıkı sarılmayın ki onun ve birbirinizin hayatını söndürmeyin."

"Şey," dedi Meri, "bu biraz baharatlı bir hal aldı."

"Yıldızları ve kartları okumanın pek çok yolu var. Ama benim gördüğüm kadarıyla," diyor Luisa Teyze, "engeller ve zorluklar çok olacak ama aralarındaki bağ güçlü ve tutkuları alev alev yanıyor. Florrie ve Mason, aşk ve iyi talihle dolu bir birliktelik için eşsiz bir uyum içindeler."

Son kısımda gözlerimi devirmiştım.

Düğünlere bayılırdım. Parmaklarım budanana ve solana kadar onlarla birlikte gelen tüm garip, harika gelenek ve görenek parçalarını emmek istedim. Ama her zaman sabunlu, yanardöner neşenin patladığı bir an vardı ve gerçeklik - her şeyin çirkin gerçeği - aşkın gerçek olmadığını kabul etmeden nefes alamayana kadar kaburgalarımın arasına girdi. Düğünlerde anlık olarak görmeye çalıştığımız, yıldızların hizalandığı, şimdi ve sonsuza dek, ruhu tanıyan türden bir aşk değil.

Romantik aşk var olsa bile, uzun sürmezdi. Kimse beni başka türlü ikna edemezdi.

Saçlarımı kulağımın üzerine topladım ve bakışlarımı sunağa çevirdiğimde sağdıcin bana baktığını görerek nötr bir ifade takındım.

Tabii ki *bana* bakmıyordu. Burada kelimenin tam anlamıyla yüzlerce insan vardı. Muhtemelen benim etrafımdaki elli kişiden herhangi birine bakıyordu. Haklı olmaktan ve kendimi kanıtlamaktan hoşlandığım için elimden geldiğince kurnazca omzumun üzerinden bir bakış attım. Arkamdaki beyefendi telefonunu yan tutmuş, ekranda bir şeyler izliyordu. Yakınımdaki diğer iki adam da öne doğru eğilerek izleme partisine katıldı. Yanımda Meri programı incelemekle meşguldü. Önümüzde, yirmili yaşlarında bir dizi kadın nedimelerin elbiselerini karıştırırken küçük bir şişe Fireball'u sıraya doğru uzatıyordu. Diğer omzumun üzerinden, şapkasında kuş yuvası varmış gibi görünen bir kadın, yanındaki adam papyonunu çekiştirirken uyukluyor ve hafifçe horluyordu.

Sağdica dönüp baktım ve başımı salladım çünkü hayır, bu bakışın benimle bir ilgisi olmasına imkân yoktu. Bu ilginç vakalardan herhangi birine odaklanmıştı. Bana değil.

Ama sonra Luisa Teyze'ye doğru bir bakış fırlattı ve gözlerini hafifçe devirdi. *Kahretsin*. Tamam o zaman. Belki beni fark etmiştir.

Kaşlarını çattı ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve sanki burada, hafifçe batan güneş, yükselen ağaçlar ve berrak Haziran gökyüzüyle baş başaymışız gibi hissettik.

Gözlerimi kaçırdım ve bir elimi omzumdaki şifon çiçeklerin üzerinde gezdirdim. Bakışlarımı sunağa çevirdiğimde, dikkatini göle doğru kaydırmıştı.

Luisa Teyze son sözlerini söyledi ve yerine döndüğünde sağdıcın rahatlamış nefesi beni de kıkırdamaya zorladı.

Nikâh memuru mikrofona gelerek, "Florrie ve Mason kendi yeminlerini yazmayı tercih ettiler" dedi.

Meri öne doğru eğilerek, "Bu epik olacak," dedi. "Önce hangisi ağlayacak? Ben damat diyorum. Oyuncak ayıya benziyor."

Florrie damadına bakmadan önce elindeki not kâğıtlarına göz attı. "Mason, ben-"

Hıçkırıklara boğuldu. "Ve işte oldu," dedim.

"Mason, seninle tanıştığım anda sonsuza dek benim olacağını biliyordum," dedi gözyaşları içinde.

Mason yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve Meri dirseğiyle beni dürttü. "Dediğim gibi."

Dilimin ucunda bir yorum vardı ama sağdıç bir kez daha dikkatimi çekti. Bu kez kendi dilinde boğulma tehlikesi geçiriyor gibi görünüyordu.

"Tamam, hikayesi nedir?" Meri sordu. "Sıradan bir ahmak mı yoksa-"

"Vicdani retçi," dedim. "Arkadaşı için burada, ama her şeyden o kadar nefret ediyor ki, bu konuda tokat gibi davranıyor."

"Gerçek cevabı istemiyorum," diye sızlandı. "'Evet' demeden hemen önce elli domuz yavrusunu koridordan aşağı salmak için yapılan bir eşek şakasının arkasındaki beyin olduğuna ya da öğle yemeğinde yanlışlıkla bir torba mantar yediğine inanmak istiyorum."

Nefesini içine çekip bir an için gökyüzüne bakmasını izledim, sanki bu törenden sağ çıkmak için ilahi güçlerin yardımına ihtiyacı varmış gibi. Güneş ışığı ona gülümsüyor, koyu kestane rengi saçlarındaki altın ve kumral tonları ateşe veriyordu.

Uzun boylu ve iri yapılıydı, bu da boş zamanlarında rugby oynamak ya da odunculuk oyunlarında yarışmak gibi hayati risk taşıyan işler yaptığını gösteriyordu. Çok fazla fanila giydiğine ve favori bir çift botu olduğuna bahse girerim. Omuzları Rocky Dağları'nın sırtı gibiydi ama asıl sorunun kalçalarında başladığını tahmin ediyordum. Kalın ve güçlü olmalıydılar, sizi yatağa yapıştıracak ve işi bitene kadar bırakmayacak türden.

Boğazımı temizledim. "Bu smokin onun için güzel şeyler yapıyor."

Meri hemen, "Yapma," diye cevap verdi. "Altı numaralı kural. Gelin partisi yasak bölgedir."

"Bana kurallardan alıntı yapma, Meriweather. Yazıldıklarında ben de oradaydım."

"Özellikle de bir sağdıç," dedi. "Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Bakması eğlenceli," dedim. "Güzel bir smokin. Hepsi bu."

"Bu noktalarda seninle hemfikir olabilirim ama yine de smokinin nasıl oturduğunu fark etmenin benim rahatım için tehlikeli bölgeye çok yakın olduğunu hatırlatırım. İsteyeceğim son şey, on dakika boyunca kendini toparlayamayan bir adam için kurallar kitabını çöpe attığın için buradan suçlu gibi çıkarılmak. Bu elbise ve bu sütyen bu şekilde bitmesi için çok çalışıyor." Mason yeminine başlarken başımı salladım ama dinlemedim çünkü sağdıç yine bu tarafa bakıyordu ve onun dikkatler benim üzerimdeydi.

İki

WHITNEY

*Yirmi Bir Numaralı Kural:
Tüm sahada oynayın.*

KOKTEYL SAATİNDE ÜÇ ÖZEL İÇECEK, BİR MIL PEYNİR ve şarküteri ürünleri ve hiç de fena olmayan bir alt-rock tribute grubu. Düğün ekibi göl kenarında fotoğraf çektirmek için toplanırken biz de taş verandada oyalanarak akşam için oyun planımızı oluşturduk. Bu kısmı çok sevdim. Tüm pozları, eşleşmeleri ve ailelerin kaynaşma şeklini görmeye bayıldım.

Ya da yapmadı.

Her zaman ağzı mayonez doluymuş gibi görünen ve fotoğrafçının talimatlarını dinlemek için durması mümkün olmayan bir kayınvalide vardı. Her zaman kuyruğu kabartmaya ya da duvağı rüzgârda savrulmuş bir görünüm elde etmek için mükemmel açıda tutmaya kendini adanmış bir nedime ve her zaman çam kozalağıyla yakalamaca oynayan bir sağdıç vardı.

O anların fotoğraf albümüne girmesini diledim. Onları, aile ve arkadaşların katı dizilişinden çok daha fazla sevdim.

Meri'nin her zamanki yaklaşımı gibi bu gece de izleme listesinde birkaç beyefendi vardı. Onun kartal gözüyle bakma ve adayları sıralama yeteneğini paylaşmıyordum. Benim tercihim dans başlayana kadar karar vermemekti. Düğünlerdeki dans pistlerinde fiziksel kimya hakkında bilmeniz gereken her şeyi ortaya çıkaran bir şey vardı. Ayrıca o noktada herkes içkiyle iyice yağlanmıştı ve ben de günlük pasta ihtiyacımı karşılamıştım, bu da her şeyi daha iyi yapıyordu.

Koltuk seçmek için son dakikaya kadar bekledik. Bu sayede boş masaları tespit etmek ve gerekirse planlarımızı yeniden değerlendirmek daha kolay oldu. Yıllar içinde, tüm düğünlerde yüzde iki ila beş arasında devamsızlık olduğunu tespit etmiştik. Şimdiye kadar altıdan az boş koltuğu olan bir düğüne denk gelmemiştik.

Evet, aynı zamanda veri uzmanlarıydık. Zekâ, güzellik, düğünleri mahvedecek cesaret; hepsine sahiptik.

Ancak bu düğün *Titanic* standartlarına göre bile muazzamdı ve nihayet gösterişli çadıra girdiğimizde toplanmayı bekleyen en az yirmi beş yer kartı vardı.

Birbirini tanımıyor gibi görünen bir grup uyumsuz insanla birlikte arka köşeye doğru bir masa seçtik - başıboşlar ve artıklar. Onlar her partide vardı. Genellikle iyi, eğlenceli, davet edildiklerine en azından biraz şaşırmış ve masa arkadaşlarına çok fazla soru sormayan insanlardı.

Bütün evdeki en iyi koltuk.

"Bir kuruş bile esirgenmemiş," dedi Meri, çenesini sahneye doğru eğerken kolumu dürterek. On kişilik orkestranın tamamı mor kadife giysiler içindeydi ve çadırın etrafındaki çiçekli avizelerden sarkan binlerce erik rengi calla lilyumuna uyuyordu. "Tek bir tane bile yok."

"Bir parti için bu kadar para harcamanız için ne gerekiyor?" "Biraz öğrenci kredisi affı ile başlayalım," dedi. "Biraz da Bir günde harcamak istedikleri birkaç yüz bin doları olan ebeveynler. Oh, ve bir geceden fazla tahammül edip güvenebileceğim bir adam. Bu işe yarayabilir."

Grup lideri "About Damn Time "ı çalmaya başladığında gelin tarafı çiftler halinde çadıra doğru dans ederek geldi. Bunun koreografisini yaptıkları ve iyice prova ettikleri açıktı, ancak ritmin eşit olarak dağıtılmadığı da açıktı, bu da bunu daha da sansasyonel hale getirdi. Bir sağdıç turşu kavanozu zarafetindeyken, yanındaki nedimenin hayatının on yılını baleye adanmış olmasından daha iyi bir şey olamazdı.

Bakışlarım hemen sağdıca takıldı; -bunu fark ettiğimde sırtıtmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım- o uzun, geniş vücudu nasıl hareket ettireceğini *çok iyi biliyordu*. En şaşırtıcı kısmı ise bunu yaparken eğleniyor olmasıydı. Gözlerini devirmiyor ya da hareketleri yapmıyordu. Kendini kaptırmıştı ve baş nedimenin en az yedi yaşındayken yaptığı gibi kıcını yırtıyordu.

Aylarca hamileydi ve o topuklu ayakkabılardan ve denizkızı tarzı elbiseden kurtulmak için hafif bir ihanet yapacak gibi görünüyordu.

Bardağımı Meri'ninkine vurdum. "Bebegi bu gece doğurma ihtimalin nedir? Ne dersin? Yirmi dokuz mu? Otuz hafta mı? Bu tür şeylere benden daha iyi göz atabilirsin. *Düşük* taşıyor."

"Lanet dilini ısır." Başını alaycı bir şekilde salladı. "Otur kardeşim," diye mırıldandı baş nedimeye doğru. "Ayaklarını kaldır. Biraz su iç. O çocuğu yarına kadar tut. Sana yalvarıyorum." Lavantalı limonlu içeceğinin geri kalanını devirdi. "Umarım bu evde birkaç doktor daha vardır."

Kadehimi kaldırdım. "Dua edelim."

Gelin ve damat, grubun "Marry You" şarkısını ekstra coşkulu bir şekilde yorumlamasıyla çadırın iki ucundan içeri girdi.

"Değişti," dedi Meri, bakışları Florrie'nin üzerindeydi. "Değişeceğini biliyordum."

Yeni elbise çok eğlenceli ve çok seksiydi, eteği dönmek için yapılmıştı. Kendim için bir tane istedim. Sadece evde giymek için. İyi bir dönüşe bayılırdım. "Tamamen muhteşem."

Mutlu çift masaların arasından birbirlerine doğru dans ederken Meri, "Bu çok sevimli," dedi. "Tanrım. Çok tatlılar. Umarım bu ikisi başarır."

Florrie ve Mason aylarca hazırlık gerektirmiş olması gereken koreografiye başlarken başımı salladım. Gerçekten çok sevimliydim. Neredeyse onların gerçek olabileceklerine inanarak kendimi kandırabiliyordum. Milyonda bir de olsa, birilerine gerçekten güvenebileceklerine inandıkları için kırılmamış, mutsuz olmamış ve geri dönülmez bir şekilde zarar görmemişlerdi.

Florrie'nin esnekliği hakkında çok şey anlatan dramatik bir dalışla sona ermeden önce iki şarkı daha dans ettiler. Mason onu kollarının arasına alıp öptüğünde kalabalık alkış ve tezahüratlara boğuldu.

"Anla kızım," diye bağırdı Meri. Bana da ekledi: "Bu çocukları seviyorum. Burada onlarla birlikte kutlama yaptığımız için mutluyum."

Meri bunu kabul etmektense benimle kavga etmeyi tercih ederdi ama bir romantik ne kadar umutsuz olabilirse o kadar umutsuzdu. Aşkın tüm çirkin ve güzel hallerini severdi, her ne kadar bu tür şeyleri algılayabilen yanını uzun zaman önce kesmiş olsa da. Yara hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti ama bunu da kabul etmiyordu. Sanki yara dokusunu ve hayalet uzuv acısını kendini tekrar kaybetme riskine tercih eder gibiydi.

"Ben de," dedim. "Ve burada seninle olduğum için mutluyum."

Sunuculardan oluşan bir filo ilk yemeği getirirken Florrie'nin babası dans pistini geçerek kızına sarıldı ve damadının elini sıktı. Karikatürize edilebilecek kadar iri bir adamdı, gür sesi mikrofon olmadan çadırın her köşesine ulaşabiliyordu.

Kadeh kaldırırken kızının hayat dolu ruhundan ve pek çok başarısından bahsetti ama Mason hakkında tek bir kelime bile etmedi. "Lütfen kadehlerinizi kızımın mutluluğuna kaldırın," dedi. Tüm günlerini doldursun."

Meri ve ben içerken birbirimize baktık. "Gelin babaları," dedim. "Pasif agresiflik dilinde şaşırtıcı derecede akıcı."

İlk yemeğimizi yerken Meri yanındaki adamla nar tanelerine karşı duydukları ortak hoşnutsuzluk üzerinden bağ kurdu. Salatalarından küçük bir dağ gibi nar çekirdeği çıkarmışlardı ve şimdi elma sirkesi ya da ona benzer bir şeyden yakınıyorlardı.

Onlar bir şeylerden nefret etmekle meşgul olduklarından ve diğer tarafımdaki çift de kızlarının düğününün nasıl daha iyi olduğunu anlatmakla meşgul *olduklarından*, ben de insanları izlemekle meşgul oldum. Dans pistine yakın uzun bir masanın başında duran, bir dizini bir koltuğa dayamış ve kocaman elleri bir hikâye anlatırken havada uçuşan sağdıçla hemen göz göze gelmek gibi bir niyetim yoktu.

Tüm vücudunu saran bir ifade tarzı vardı. Enerji ve duygular dalga dalga yayılıyordu ve buradan bile tüm masanın onun her sözüne kilitlendiğini söyleyebiliyordum. Ona doğru yürüyebileceğime ve papyonundan bir şampanya kadehini dolduracak kadar karizma çıkarabileceğime yarı yarıya ikna olmuşum. O kadar kalındı.

"Göldeki cesetlerden haberiniz var mı?"

Meri'nin yanındaki adama göz kırpmak için döndüm. "Özür dilerim. Şimdi *ne* hakkında konuşuyoruz?"

Meri, "Hayır. Bana her şeyi anlat." diyerek beni başından savdı.

Kahverengi gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin ardında parıldıyordu. "Su çok soğuk ve çok derin ve orada kaybolan herkes -hangi nedenle olursa olsun- genellikle son derece iyi korunmuş oluyor," dedi ve ses tonundaki coşku hakkında bazı büyük sorularım vardı. "Ama işin çılgınca yanı, bu cesetlerin genellikle beklediğiniz gibi dibe batmaması. Atmosferik basınç, suyun derinliğinden kaynaklanan basınçla yarışarak bu cesetleri yüzeyin yaklaşık üç ila dört yüz fit altında bir bantta asılı tutuyor. Buna Tahoe Dans Pisti diyorlar."

"*Aman Tanrım,*" dediğimde Meri, "Bu şimdiye kadar bir düğünde duyduğum en tuhaf ve ürkütücü hikâyeye," dedi.

Adam bu durumdan gıdıklanmış gibi omuzlarını aptalca oynattı. İşte o zaman onun Meri'nin her zamanki tipi olmadığını anladım. Koyu renk bir takım elbise giymiş olmasına rağmen, tüvit blazer ceketleri ve her zaman mürekkep lekeleriyle dolu haki pantolonları akla getiren akademik bir pejmürdeliğe sahipti. Saçları kıvırcıktı ve kısa sakalının bakımı için daha agresif bir yaklaşım takdir edilebilirdi. İlk bakışta bizden on ya da on beş yaş büyük gibi görünen, ancak daha yakından incelendiğinde muhtemelen kırkına yaklaşan türden bir adamdı. Biraz tuhaf olmasa da kibar görünüyordu ve Meri'ye yönelttiği bakışlar, karşılığında alacağı her şeye fazlasıyla düşküdü.

Bunu fark ettiyse de umursamadı çünkü adama yaklaşarak "Yani kazalardan mı bahsediyoruz yoksa burada organize bir suç unsuru mu var?" diye sordu.

Eğildi, dirseği kızın koluna sürtündü ve gözleri parladı. Onun ilgisi karşısında kalp atışlarının hızlandığını neredeyse duyabiliyordum. "İkisi hakkında da aklını başından alacak hikâyeler var."

Ona *bu tatlı, inek, kaçınılmaz olarak yapışkan adama ne yaptığını* soracak türden bir bakış atmaya çalıştım ama o zaten fark edemeyecek kadar büyülenmişti.

O elbisenin lanetini kırmaya kararlıydı.

İkinci yemek tabakları kaldırıldıktan hemen sonra sağdıç elinde mikrofonla dans pistine çıktı. Sandalyemde arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım. Bunun beni çok eğlendireceğini biliyordum.

"Herkes merhaba," diye söze başladı, sabah güneşi gibi parlayan gülümsemesi çadırın içinde ışıldıyordu. "Ben Henry. Sağdıç benim ama bu unvanın Mason'a gitmesi gerektiğini savunuyorum çünkü o hepimizin en iyisi. Bana eşlik etmesine izin verdiği için şanslıyım."

"Senden kurtulmak o kadar kolay değil," diye bağırان Mason, kalabalıktan bir kıkırdama korosunun yükselmesine neden oldu.

"Bu yüzden mi bunca yıldır beni hep yolun kenarında bırakıp gidiyorsun?" Henry nefesini verirken bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Bana bir tür gelişmiş hayatta kalma becerisi öğrettiğini sanıyordum. Steroidli saklambaç. Vay canına. Şimdi her şeyi yeniden değerlendiriyorum."

"Akıllı olanın sen olman gerekiyordu," diye alay etti Mason. "Bildiyini varsaymıştım."

Henry ensesini kaşıdı. "Doğru, şimdi de senin hakkında güzel şeyler söylemem gerekiyor. Harika. Uyardığın için teşekkürler dostum."

Yanağım seğirdi ve gülümsediğimi fark edince şaşkına döndüm. "Sözde en iyi arkadaşım hakkındaki kişisel ifşaatlar bir yana, biz buradayız Bu gece burada" -çadırdan sarkan çiçekleri ve kadife kundaklı orkestrayı işaret etti- "Florrie ve Mason'ı kutlamak için yapılan gösterişli tüketim karnavalı."

Nedimelerden birkaçı birbirlerine baktı, kaşları çatıldı ve gülüp gülmeyeceklerine karar verememişler gibi yüzleri gergin bir gülümsemeye büründü. Yüzde yüz emin değildim ama gelinin babası parmaklarını çatlatıyor gibiydi.

"Ve bu çılgın çocukları kutlamak için ne güzel bir gün," diye devam etti Henry dans pistinde gezinirken. "Bundan daha iyisi olamaz. Şunlara bir bakın. Bu... bu gerçekten bir şey."

Eliyle yedi katlı pastayı ve ona eşlik eden bir çeşit köpek şeklindeki damat pastasını gösterdi. Pastayı severdim ve özellikle damat pastalarının tuhaflığını severdim, ama ailenin evcil hayvanından bir dilim yemek konusunda her zaman karışık duygulara kapılmışımdır. Bana pek doğru gelmiyordu. Kırmızı kadife olduğunda daha da kötüydü.

"Güzel zamanları hatırlamak önemlidir," diye devam etti Henry, parmak eklemleri özenle kesilmiş sakalının üzerinde gezinirken. "Bunun gibi geceler özeldir."

"Lütfen bana tüm bu konuşmayı kanatlandırmaya niyetli olmadığını söyle," diye fısıldadım.

Yaptığı da tam olarak buydu. Mason'la en sevdiği anıları sıraladı, hepsi de "Neredeyse tutuklanacağımız zamanı hatırlıyor musun?" ya da "Peki ya sarhoş olup ormanda kaybolduğumuz zamana ne demeli?" diye başlıyordu.

Ancak son birkaç hafta ve son on yıl içinde bir sürü sağdıç konuşması dinlemiş biri olarak, bu konuşmayı düşünmediği veya aklında belirli bir ana hat olmadığı açıktı. Lafı geveledi, basmakalıp laflar etti ve hiçbir şey söylemedi ama bunu yaparken o kadar çekiciydi ki kimse aldırmadı. Ve ellerini o kalın, dalgalı saçlarından uzak tutamıyor gibiydi.

"Ve biliyorsun, hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, bu yüzden yapabiliyorken bunun tüm suyunu gerçekten sıkmalısın. Kim bilir? Bir sonraki go-

yuvarlak muhtemelen tüm bu zillere ve ıslıklara sahip olmayacaktır."

Altı yüz kişi bir anda sessizliğe gömüldü ve bu ses uzun, acımasız bir kâğıt kesiği gibi kesildi. Florrie'nin babası ayağa fırlarken Mason çiçekli avizelere bakarak içini çekti. Büyükannelerden biri sordu: "Ne dedi? Neler oluyor? Atlıkarınca mı? Burada, düğünde mi?" Florrie kocasının elini sıkarken yüksek sesle ve sahte bir kahkaha attı. Baş nedime, ayakkabılarını çoktan çıkarmış ve bir koluyla hamile karnını kucaklamış bir halde dans pistine ayaklarını sürüyerek girene kadar bir süre geçti.

"Biri ona bir sandalye getirsin," dedim nefesimin altında.

"Biri Miah için bir sandalye getirebilir mi?" Henry eğildi ve doğrudan Miah'nın karnına doğru konuşarak, "Sizi uyarıyorum, düğünü basanlara karşı katı bir politikamız var," dedi.

Alaycı bir kahkaha boğazımda düğümlendi.

Mikrofonu Henry'nin elinden çekip aldı. "Henry haklı, hiçbir şey sonsuza dek sürmez, ama bu gece burada olmak, küçük kız kardeşim ve onun değerli yeni kocasının paylaştığı sevgiyi görmek beni sonsuzluğa inandırmaya yetiyor. Size tüm sevgimizi, şefkatimizi ve geleceğinize dair umutlarımızı sunabildiğimiz için çok mutluyum." Kadehini kaldırması için Henry'nin koluna vurdu. "Tebrikler, ikinize de. Birlikte yaratacağınız sonsuzluğu görmek için sabırsızlanıyoruz ve gelecek yıllarınız için en muhteşem hayatı kuracağınızı biliyorum. Tüm zillerinize ve düdüklerinize."

Meri'ye doğru kayarak, "Oh, çok düzgün biri," dedim. "Ama bu şimdiye kadar duyduğum en kötü beş sağdıç konuşmasından biri olmalı."

Meri'nin koltuğu boştu. İnek adamınki de.

İçimden küçük bir uğultu yükseldi. *Onun için iyi oldu.* "Göl cesetleri hakkında konuşalım" diyen adam en başından beri bahse gireceğim kişi olmasa bile bu gece eğlenmesini istiyordum.

Yarın her şeyi duyacaktım.

Her zaman duydum.

En sevdiğim düğün ritüellerinden biri olan baba-kız dansından önce birkaç konuşma daha yapıldı. Bana güzel ve yabancı gelen bir yanı vardı. Başka bir dilde film izlemek gibi. Takdir edebilir ve hayranlık duyabilirdim ama asla anlayamazdım.

Damat ve annesi dans pistinde dönmeye başladığında, ben de tatlı büfesine doğru yola çıktım. Dans etmeyi düşünmedim bile.

Ta ki tüm tatlı durumunu değerlendirdikten ve kendimi şekillendirici giysilere soktuğum için derin bir pişmanlık duymama yetecek kadar her şeyden tattıktan sonra.

Neyse ki bu düğünde açık büfe de diğer her şey gibi aşırıya kaçmıştı. Neredeyse bir tabağı doldurmuştum ki tanıdık bir sesin "Ne tavsiye edersiniz?" diye sorduğunu duydum.

Sağdıcın masanın diğer tarafında, papyonu gevşek ve elleri cebinde olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

Kendime bir an izin verip onun tüm o muhteşem ve harika heybetini içime çektim. Adam kesinlikle ahşapla çalışıyordu. Oduncu, ormancı, zanaatkâr mobilyacı. Bunun gibi bir şey. Muhtemelen çam kokuluydu da. Öyle anlaşıyordu.

Başparmağımdaki kremanın bir kısmını yaladım. "Ne seversin?"

Bakışları yüzümden kaldı ama her şeyimi içine aldığı, beni bütünüyle yuttuğunu hissedebiliyordum. "Her şeyimi."

"Gerçekten mi?" Üç katlı bir tepsiden mini bir kek seçtim ve masayı incelerken onu yedim. Ortasında kurabiye hamuru vardı. Muhteşemdi. "Affogato? Tres leches? Meyveli börek?" Her bir şekerlemenin bulunduğu shot bardaklarını ve espresso fincanlarını işaret ettim. "Yoksa biraz daha basit olduğunuzu düşünmekte haklı mıyım? Basit, belki? Ekler, cheesecake, limonlu beze?"

Güldü. "Bana basit dememişsin gibi davranacağım." Çenesini tabağıma doğru eğerek, "Ne var?" diye sordu.

Meri burada olsaydı, acil bir durum varmış gibi davranır ve beni ondan uzaklaştırırdı. Kuralları o *kadar* ciddiye alıyordu. Yarın beni öldürecek. Ona izin verirdim.

Yine de kendimi "Her şey" demekten alıkoyamadım.

Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi, sanki gizliden gizliye tam da istediği yanıt buydu ve artık mutlu ölebilirdi. "O zaman iyi seçim yapmışsın."

"O tost tam bir tren kazasıydı," dedim ve bir kek daha aldım. Bunda çikolatalı ganaj vardı. Tabağıma hiç gelmedi. İki ısırıkta yedim.

Parmağını yakasının iç kısmında gezdirdi. Boğaz kısmı açıktı. Oradaki kaslar tam bir zevkti. Onu yalamak için saçma bir arzuya kapıldım. Başını hızlıca sallayarak, "Evet, öyleydi. Belli ki benim için zor bir gece olmuş. Yaşadığım onca şeyin üzerine bir de kek için seninle kavga etmek zorunda mı kalacağım?"

Kırmızı kadifeye uzandım. "Muhtemelen hayır."

"Emin misin? Onlara karşı biraz korumacı görünüyorsun."

"Eğer bir şeyi koruyacaksam, bu mini kekler olacak." "Peki neden?"

Kelimeleri söylemedi ama gülümsedi.

ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Her şeyden önce, çeşitlilik. Bir normal cupcake kabaca otuz beş mini cupcake'e eşdeğerken kendinizi sınırlamanıza gerek yok."

"Dönüşüm bu mu? Gerçekten mi?" Ondan yükselen kahkaha çok zengin, çok sıcaktı. Direnmek mümkün değildi. Meri şimdiye kadar yerde anafilaksi numarası yapıyor olurdu. "Bu matematikle oturmak için bir dakikaya ihtiyacım olacak."

Başka bir kek seçtim. Baharatlı kek, belki de chai, krem peynir kreması ile. Kek için ilk tercihim baharat olmasa da çok güzeldi.

Henry başını eğdi, o gülümseme hâlâ yüzünü aydınlatıyordu. "Dans etmek ister misin?"

"Hmm." Ciddi çekincelerim varmış gibi uzun bir süre masayı inceledim. Bir dakika terleyebilirdi. Hayatta kalırdı. "Burada bir sürü güzel şey oluyor. Burada kalmalıyım. Seçeneklerimi araştırmalıyım."

Ben bunları söylerken uzanıp tabağımı aldı ve yere koydu. "Benimle geliyorsun," dedi elini uzatarak.

Geniş avucuna baktım. Çıplak elleriyle odun kırıyormuş gibi görünüyordu. Ayılarla güreşmiş ve sadece sudan bir somon yakalamak için nehirlerle girmiş gibiydi. Sanki rugby maçlarından eve yüzünden kanlar akarak ve birkaç parmağı yerinden çıkmış olarak dönmüştü ve ihtiyacı olan tek tedavi soğuk bir biraydı. Muhtemelen bu gece bulabileceğim cerrahı en uzak şeydi, bu da rahatlatıcıydı. Gerçek ben ile düğünlerde oynadığım kişi arasına ne kadar mesafe koyabilirsem o kadar iyiydi.

"Bir dans," dedim elini tutarak.

Sanki onu yaralamışım gibi boştaki elini göğsüne götürdü. "Birden fazlasına ihtiyacım olacak."

"Üzgünüm. Size yardımcı olamam. Denemediğim en az beş kek çeşidi daha var."

Beni büfeden uzaklaştırdı, parmakları parmaklarımın arasından geçti. Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. Kollarımda tüylerim diken diken oldu ki bu çok saçmaydı. Benim tüylerim diken diken olmazdı. Hele ki başparmağım parmak eklemlerimde gezinirken.

"Buradan uçağa binmeme yaklaşık on iki saat var, Reno'ya kadar olan yolu da sayarsak on bir saat," dedi ve bir kolunu

Dans pistine adım attığımızda belime sarıldı. "Seninle bu oyunu oynayabilirim. Sen bir kek için beni görmezden gelirken ben sana kalbini durduracak kadar güzel olduğunu söylemeye devam edebilirdim. Ama zamanım kısıtlı ve tören sırasında bana gözlerini devirdiğinden beri seninle konuşmak istiyorum."

Müzikle birlikte hareket etmeye başladığımızda, "*Sana* gözlerimi devirdiğimi düşünmen büyük cesaret," dedim. Elleri sırtımda sıcacıktı, parmakları elbisemin üzerinde tembel daireler çizerek kollarımda, bacaklarımda ve göğsümde tüylerim diken diken oldu.

Tüylerim diken diken oldu.

"Doğru, yani odaklanmak istediğin kısım göz devirmenin konusu mu?" diye sordu. "Kalbi durduracak kadar güzel olana değil mi? Bu konuya eğilmem için bana bir şans vereceğini umuyordum."

"İnan bana, kalbin durmadı." Omuzları ellerimin altında sarp bir dağ silsilesi gibiydi ve -tabii ki öyle olduğu için- temiz ve odunsu kokuyordu. Bu keşif karşısında dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü.

Bana baktı, ağzında bir tuhaflık vardı. Tam gülümsemesi tüm çadırı aydınlatabilirdi, ama o yavaş, buruşuk yarım gülümseme? İçimdeki her şeyi aydınlatıyordu.

"Hareketlerim o kadar da kötü değil," dedi.

"Hayır." Başımı salladım. Hareketleri inanılmazdı. "Bir şey yok."

Elini omurgamda gezdirerek kürek kemiklerimin arasına yerleştirdi. Avuç içi çıplak tenime karşı çok sabit ve kesindi. "Nedense bunun gerçek olduğundan şüpheliyim."

"Önümüzdeki on bir saat boyunca istediğin şey bu mu? Gerçeği mi?"

Sonra bana baktı, karanlık bakışları dudaklarıma düştü. "Buna cevap vermeden önce muhtemelen adını öğrenmeliyim."

Olivia dilimin ucundaydı. Bu gece ben buydum. Bu adam için buydum. Başka bir şey değil. Ve bunu hatırlamam gerekiyordu. "Bunun gerekli olduğundan emin değilim."

Bir süre durakladıktan sonra,

"Tahmin edebiliyorum," dedi.

"Akıllıca görünmüyor."

"Evet, ama sana kendimle ilgili bir sır vermeliyim." Bana sıkıca sarıldı ve yakınımaya eğildi, sakalının tüyleri kulağımın kabuğuna sürtünüyordu. "Zorluklara balıklama dalarım. Ne kadar zor, o kadar iyi."

"Umarım bunu yaparken kask takıyorsundur. Boynunu kırmazsan, beyin sarsıntısı geçirirsin."

Sırıtişını yakalayabileceğim kadar geri çekildi. "Önce güvenlik, değil mi?"

"Bu gece burada yaptığınız hiçbir şey bunun birinci önceliğiniz olduğunu göstermiyor."

"Birinci mi? Hayır. İlk onda mı? Evet, muhtemelen." "Bilirsiniz, bazı insanlar topluluk önünde konuşma konusunda iyi değildir. Bu kadar insanın önüne çıkmak kolay değil."

"Bunun senin bahanen olduğunu sanmıyorum."

Gülüşünü yanağımda hissettim. "Evet. Değil."

Bir şarkı daha bitti ama biz sallanmayı bırakmadık. Bu bir soru bile değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Grup Van Morrison'ın "Into the Mystic" şarkısının açılış akorlarını çalmaya başladı ve ben de keyifle mırıldandım.

"Bu ne içindi?" Henry sordu.

Ona bir tür cevap vermemeyi ya da o berbat kadeh kaldırmayla ilgili olarak yine canını sıkmayı düşündüm ama "Düğünlerde bu şarkıyı çalmalarına bayılıyorum. Her zaman mükemmeldir."

Bu yanıtı tam olarak almamış gibi gözlerini kırıştırdı ama sonra "Pekala" dedi.

Beni kendine yakın tuttu, şimdi müzikle birlikte daha bilinçli hareket ediyordu ve köprü vurduğunda beni döndürüp geri getirdi. İstesem bile şaşkın kahkahamı tutamazdım. "Bu beklenmedik bir şeydi."

İki kolunu da belime doladı. Sanki çelikle çevrelenmiş gibiydim. "Eğer seviyorsan, her saniyesini sevmene izin vermelisin. Kendini tutmana gerek yok."

"Yıldız haritası okumayı sevdiğin gibi mi?"

Boynumda muhteşem bir his uyandıran bir iniltiyle başını omzuma bıraktı. "Aman Tanrım. Oradan canlı çıkabileceğimi sanmıyordum."

"Genel olarak düğünler mi? Hayranı değil misin? Yoksa *bu* düğün mü?"

Göğsünden hırıltılı bir ses yükseldi. "Bu başka bir günün hikayesi."

Beni tekrar döndürdü ve sonra şarkı biterken birlikte şarkı söyledik ve bir sonraki şarkı herkesin dans pistine akın ettiği daha hızlı bir Taylor Swift şarkısı olmasına rağmen sallanmaya devam ettik.

"Senin adın ne?" diye sordu.

"Bu başka bir günün hikayesi."

Gülerek başını geriye attı. "Burada fazla günüm olmayabilir ama elimdekiyle çalışacağım. Hadi gidelim."

Beni Swiftie'lerin zıplayan kalabalığının içine çekti ve onlarla birlikte "Cruel Summer" şarkısını bağırarak söyledi. Ve hiç kuşkunuz olmasın, *tüm* sözleri biliyordu. O kocaman ellerini sürekli belimde ya da kalçalarımdaya tutuyor, beni kendisine o kadar sıkı sarıyordu ki gömleğinin çivilerinin tenime baskı yaptığını ve sakalının boynumu tırmaladığını hissedebiliyordum.

Ben aldırmadım.

Bir şarkı diğerine, sonra bir başkasına ve çok daha fazlasına karıştı. Grup tüm gürültülü, eğlenceli düğün şarkılarına geçiş yaptı, erkeklerin gömlek kollarını sıvadığı ve kızların topuklarını tekmelediği türden. Bu, resepsiyonların partiye dönüştüğü, tüm hassasiyet ve gösteriş kaygılarının unutulduğu, çünkü kutlama zamanının geldiği andı. Herkesin biraz çakırkeyif ve çokça aptal olduğu ve başka hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığı zamanlardı.

Artık sıcaktık, çadırın içindeki hava sıcaktı ve grup herkesi saatlerce zıplattığı için yakındı. Tenim kızarmış ve nemliydi; kollarımı beline doladığımda Henry'nin gömleğinin arkası nemliydi. Konuşmak için çok gürültülüydü ama dokunma ve hareketin dili tüm boşlukları dolduruyordu.

Elleri kalçalarımdaya, parmakları karnımda, kaburgalarımdaya, göğüslerimin yanlarında geziniyor. Avuçlarım göğsünde, omuzlarında, boynunun arkasında. Gövdesinin sırtıma yaptığı baskı, ben ona doğru sallanırken kolunun belime dolanması. Omzumun eğiminde sakalının yanması. Parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimde içinde oluşan titreşim.

Şarkı sona erdiğinde, kulağına konuşmak için parmak uçlarımda yükseldim. "Ne düşünüyorsun?"

"Yemek kamyonları burada!"

Dikkatimizi Mason ve Florrie'nin mikrofonun başında durduğu sahneye çevirdik. Müzik kesildi ama biz hâlâ sallanıyorduk, onun elleri sırtımın altında kenetlenmişti. Sanki birlikte hareket etmeye başlamıştık ve şimdi nasıl duracağımızı bilmiyorduk.

Mason, "Bütün gece bu bölümü bekledik," dedi. Florrie,

"Ben daha uzun süredir bekliyordum," diye ekledi.

"Tamam, bebeğim." Mason güldü. "Taco, In-N-Out, sıcak çörek, Chicago usulü sosisli sandviç, churros, dondurma var-"

Henry eğildi, dudakları boynumdaydı. "Lütfen bana dondurmaya da keklere olduğun kadar takıntılı olmadığını söyle."

"Ben dondurma yemem," diye nefes aldım. Bu tam olarak doğru değildi ama bu geceden sonra bu adamı bir daha görmeyecektim ve tatlı hiyerarşimin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu.

"Evet, bu bir an için bile doğru değil, ama şu anda adından ve benimle birlikte gitmek isteyip istemediğinden daha fazlasını konuşacak vaktimiz yok, küçük kalp durdurucum."

Yine ona adımın Olivia olduğunu söylememe ramak kalmıştı ama kendimi tuttum. "Evet, biliyorum."

Henry elimi tutup beni kalabalığın arasına çekmeden önce kelimeler dudaklarımdan henüz geçmişti. "Haydi," diye bağırdı, kamyonlara doğru giden insan kalabalığının etrafından dolanırken. Çadırdan dışarı adım attığımızda keskin dağ havası tenimi ısırdı. "Eğer yetişemezsen seni omzumun üzerinden atacağım. Seni şimdiden uyarıyorum."

"Topuklu ayakkabı giyiyorum," diye bağırdım, ayakkabılarım taş avluya vuruyordu. "Ve senin benden en az on santim üstünlüğün var."

"Bundan daha fazlası, tatlım," dedi nefesinin altında.

"Böyle mi olacak? Tutamayacağın sözler verme." "Bu tutmam konusunda endişelenmen gereken bir söz değil."

Gülüşerek, birbirimize çarparak ve etrafımızdaki dünyadan tamamen habersiz bir şekilde otele daldık. Henry çağrı düğmesine basar basmaz asansör açıldı ve beni içeri sokarken kolunu belime doladı.

Beni duvara yasladı, kolunu üzerime koydu ve elini kalçama koydu. Ceketinin içine uzandım ve avuç içimi yan tarafına doğru gezdirdim. Dokunuşumun altında granit gibiydi, en iyi şekilde katı ve inatçıydı. Gömleğini yırtıp çıkarmak ve o kasların kıvrımlarını ağzımla haritalamak istedim. Ama tişörtle yetinmeyecektim. Hepsini yırtıp atacak, her yerini keşfedecektim. Her şeyini almak.

Eğildi, dudakları boynumda, çenemdeydi. Onu daha yakına çektim, çenemi onunla buluşmak için yukarı kaldırdım. Dudaklarımız buluştuğunda boğazının arkasından alçak bir hırıltı duyuldu. Başta yavaşlık, neredeyse çalışkandık, ama sonra sanki ikimiz de birlikte geçireceğimiz zaman kısa olsa da gecenin uzun olabileceğini hatırlamışız gibi bir şalter attı.

Ellerim saçlarındaydı. Beni duvara yasladı. Karnıma sertçe vuruyordu ve sakalının çeneme sürtüldüğü yer pürüzlüydü.

Ama umurumda değildi. Sanki sadece bu şekilde bile beni boşaltabileceğini görmek ister gibi öpüyordu ve ben de bu tür bir araştırmaya karşı değildim.

"Kapıyı tutun! Hemen geliyorum! Kapıyı benim için tut, lütfen!"

Bu kelimeleri duydum ama anlamlandıramadım. Sesli kitap çalarken sırt çantasının dibinde kaybolan bir telefon gibi uzak ve boğuktular.

Ama sonra biri telaşla asansöre bindi ve henüz lobiden bile çıkmadığımızı fark ettim. Henry beni göğsüne bastırırken şaşkın bir kahkaha attım.

"Bana aldırmayın, bana aldırmayın. Sadece otostop çekiyorum. Tek bir şey bile görmedim, Henry. Oh, bisküviler! Her şeyi bıraktım."

Henry'nin omzunun üzerinden baktığımda Luisa Teyze'nin tüm cadı ihtişamıyla asansör katında devrilmiş çantaya bakıp başını salladığını gördüm.

Kapılar kapanırken Henry, "Dur sana yardım edeyim, Lulu," dedi.

Kendini ayarlarken bana baktı, yüzünde kocaman, sinsî bir sırıtış vardı, *bak burada ne yaptın der gibiydi* ve gülmek için dudaklarımı birleştirmek zorunda kaldım.

"Şuna bakar mısınız?" diye mırıldandı.

Henry benden uzaklaştı ve yerde, kesinlikle likör dolu bir mataranın ve kesinlikle kristallerle dolu deri bir kesenin yanında birkaç tarot kartı gördüm. "Ben bakarım," dedi.

Luisa, "Sakın buna cüret etme" diyerek onu hemen başından savdı. Bir kart aldı ve uzun bir süre ona baktı. "Dünya." Parmağıyla kartın üzerindeki çoğunlukla çıplak kadına dokundu. "Dünya bize sadece tek bir sansasyonel hayatımız olduğunu ve bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamamız gerektiğini hatırlatıyor."

Henry bir kolunu omuzlarıma koyarak, "Doğru," dedi.

Üzerinde çıplak bir soytarı olan başka bir kart gösterdi. "Budala, Tarot'un evrenin kendin üzerine bahse girmeni ve yüksek bahis oynamanı istediğini söyleme şeklidir. Nereye düşeceğinizi bilmeseniz bile sıçrayın."

"Evet." Başını salladı, sesi nazikti. Bunu takdir ettim. Elimizde başka bir homurdanma durumu olamazdı. Bu yakınlıkta olmazdı. "Bunu duydum."

"Eminim biliyorsundur, Henry." Yine çıplak insanlarla süslenmiş son karta kaşlarını kaldırdı ve bize bilmiş bir gülümseme verdi. "Aşıklar. Bunun çok fazla açıklama gerektirmediğini görebiliyorum, ancak

Aptal ile bu pozisyon, bize güçlü yeni başlangıçları anlatıyor." Kartları topladı ve çantasına geri koydu. "Ve ruh eşlerini."

Henry, "Vay canına, demek bunu gerçekten yapıyorsun," dediğinde içimden bir kahkaha yükseldi.

"Mmm." Şişeyi çevirerek açtı ve derin derin içti. "Ruh eşimizi bulmak için bir yolda olduğumuzu gösteriyor olabilir. Ya da Tarot'un bizi kışımızdan tekmeleme ve o kişiyi bulma konusunda takıntı yapmayı bırakıp sadece gözlerimizi açmamızı söyleme şekli çünkü tam önümüzde." Asansör durdu ve Luisa dışarı çıktı. "Siz ikinize bu gece iyi eğlenceler."

"Okuduğun için teşekkürler, Lulu," dedi Henry.

Omzunun üzerinden "Korunun," diye seslendi.

"Aman Tanrım." Tuhaf, köpüklü bir kahkaha omuzlarımı sarstı. "Az önce ne oldu?"

Kapılar kapandı ve Henry kendi katının düğmesine tekrar bastı. "Hiçbir şey yok. Sadece Mason'ın teyzesi duymak istediğimizi düşündüğü şeyleri söylüyor. Bu şeyleri ilerledikçe uydurduğuna adım gibi eminim."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Onu ailemden biri olarak görüyorum, o yüzden saçmaladığını söylediğimde bunu sevgiyle söylüyorum." Beni tekrar duvara yasladı ve elbisemin göğüslerimi saran çizgisini takip etti. "Benim kanat kadının olmaya çalışıyordu."

"Yardıma ihtiyacın olduğu için mi?"

Başını aşağı eğdi ve köprücük kemiğimi öptü. "Çünkü ben işimle evliyim. İşim dışında bir hayatım yok ve bir hayat için zamanım olana kadar beş ya da altı yıl daha geçecek."

"Yani, bana bunu genellikle yapmadığını söyleme şeklin bu mu?"

Kapılar açıldı. Asansörden çıktık ve koridorda yürüdük, onun olduğunu tahmin ettiğim bir kapının önünde durduk. Dudaklarıma tembel bir öpücük kondurdu, bu öpücük beni bir sarmaşık gibi sarmaladı, tenim sıcaklıkla kaplanana kadar kıvrıldı ve toplandı ve ihtiyaç o kadar büyüktü ki aklımdan her şeyi silip süpürdü.

"Ben bunu *asla* yapmam," diye fısıldadı ağzımın kenarına doğru. "Muhtemelen buna inanmayacaksın çünkü birçok erkeğin söylediği türden bir şey, ama çok fazla zamanım olmadığını biliyorsun. Bunu sana yalan söyleyerek boşa harcamayacağım."

"Whitney," dedim, hiç beklemediğim bir anda. "Benim adım. Whitney."

Kapıyı açarken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Whitney, önümüzdeki dokuz saati sana anlatılamayacak kadar kaba şeyler yaparak geçirmek istiyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama-"

Onu yakasından tuttum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Odaya doğru geri geri yürüdük ve kapı ikimizi de harekete geçirmiş gibi görünen ağır bir çarpmayla arkamızdan kapandı. Elbisem belime kadar kıvrılmıştı. Gömleği ve ceketini uçuşurken pantolonu dizlerine kadar düştü. Şekillendirici giysimi olabildiğince zarif bir şekilde aşağı sıyırırken elimdeki prezervatifi ona fırlattım. Bir saniye sonra, bir kolunu kalçalarımın altından geçirdi ve beni duvara doğru kaldırdı.

İçime doğru ilerlerken gözlerimiz kilitlendi. Kalın ve *iriydi* ve son birkaç saati birbirimizi okşayarak ve gıcırdatarak geçirmiş olmamız çok iyi bir şeydi çünkü tüm o birikim olmasaydı bu acıtabilirdi.

Dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı. "Whit," diye bağırdı. "Siktir, tatlım. Gerçekten kalbimi durduracaksın."

"Muhtemelen hayır." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve onu öptüm. Kendimi yıpranmış hissederken yapabildiğim tek şey buydu. Açlıktan ölüyorduk, yarattığımız karmaşayı, atladığımız adımları umursamayacak kadar açtık. Bu, çoğu tek gecelik ilişkinin aciliyetinden daha acildi. Neredeyse ilkeldi, sanki bunun için yıllardır bekliyorduk ve şimdi -sonunda, *şimdi*- bırakabilirdik.

Bir elini korsajımın içine soktu, beni duvara yapıştırırken bir parmağını göğüs ucumda gezdirdi. "Neden bu kadar mükemmelsin?" diye sordu, sesi inanılmaz derecede derin ve gürültülüydü.

Bayıldım. Bir kaşıkla emmek istedim. "Bu benim birçok hediyemden biri," dedim.

"Hediyelerin beni öldürecek, Whit."

Korseyi geri çekti ve dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi ve buna karşılık olarak içimden yükselen nefes nefese feryat beni biraz şok etti. Dişlerini aşağıya indirdi ve beni sertçe etrafında kenetleyecek kadar ısırıldı.

"Siktir, az önce bana ne yaptın?" Göğsümün içine doğru inledi. "Ölüyorum, tatlım. Burada ölüyorum."

"Şimdi benim üzerimde ölemezsin." Saçlarını sıkıca kavradım. "Dokuz saatimiz daha var."

Bana çarparken göğüs ucumu ısırıldı ve ben kendisine gelen yumruğu hiç görmemiş bir ayna gibi kırıldım. Her şey inanılmaz derecede

Sıcak, hassas ve gevşekti ve o da kırılırken tek yapabildiğim ona tutunmaktı.

Üç WHITNEY

*Beş Numaralı Kural:
Sadece bir gece. Fazla mesai yok.*

HENRY BİR AYI GIBI UYUDU.

Belime doladığı kaya gibi sert kolundan kalçamı dürttüğü ereksiyonuna kadar katı, kımıldamaz bir adamdı. Yine de kalın kirpiklerinin yanaklarının üzerinde dalgalanışında ve dudaklarının somurtarak bir araya gelişinde değerli bir şey vardı. İşaret parmağımı o dudakların ve yanakların üzerinde gezdirme ihtiyacı, gözlerimi kapatıp kendime çıkış stratejisini hatırlatana kadar içimde kabardı.

Başka bir tur için zamanım yoktu. İstesem bile Meri beni bekliyordu. Daha da önemlisi, Henry o yöne doğru bir bakış atarsa vajinamın kilitleneceğine inanıyordum.

Biraz dikkatli manevra yapmam gerekti ama Henry'nin pençesinden kurtuldum ve onu uyandırmadan yatağın üzerinde yuvarlanmayı başardım. Gerçekten istemesem de ertesi sabahki garip konuşmayı kaldırabilirdim. Bu gecenin düğün anı defterine yazın en güzel gecesi olarak geçmesini istiyordum ve hiçbir şeyin bu mükemmelliği gölgelemesini istemiyordum. Bu geceyi, yedi ay sonra bir başka iş kaynaklı bekârlık dönemine girdiğimde düşünmek ve Henry'yi beni masanın üzerine yatırıp işiymiş gibi sikerken "Sıkı tutun tatlım," diyen adam olarak hatırlamak istiyordum.

Yapmacık numara değiştirme teklifleriyle uğraşmak istemiyordum ve beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalıştığında sesinin nasıl çıktığını bilmek istemiyordum. Bunların ikisine de ihtiyacım yoktu ve dilimde o acı tatla ayrılmak istemiyordum.

İyilerden biri olduğu için gecenin bir noktasında elbisemi bir sandalyenin arkasına örtmüş ve Meri'nin içine girmek için gerekli olan hamle ve sınav için Girdle McHurdle adını verdiği şekillendirici giysiyi, artık düne göre sekiz prezervatif daha az olan el çantamla birlikte koltuğın üzerine koymuştu. Ayakkabılarım sandalyenin yanında duruyordu.

Elbiseyi başımdan geçirirken, onun uzun ve sert vücuduna son bir kez daha baktım. Koyu renk saçları sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Bir pazusunun etrafını ağaçlar ve dağlardan oluşan bir dövme sarıyordu. Özüne kadar ormanlıydı bu adam. Çarşaflar kalçalarına kadar iniyor, belinin altındaki nefis gamzeleri ortaya çıkarıyordu. Yatağın yanında yerde küçük bir yığın nemli bez duruyordu, beni parçaladıktan sonra tekrar bir araya getirdiği her sefer için bir tane.

O gerçekten iyilerden biriydi.

MERİ LOBİDE BENİ BEKLIYORDU. KIZIL SAÇLARI ARKADAN BAğLANMIşTI.

Düşük bir at kuyruğu ve gözlerini koruyan bir beyzbol şapkası vardı. Kocaman bir şişe suyu yarısına kadar içmişti ve valizini bebek arabası gibi ileri geri itiyordu. Beni gördüğünde sadece çenesini kaldırdı ve ben de resepsiyonda durduğumda başımı sallayarak karşılık verdim.

Henry için bir uyandırma servisi ayarlamalıydım. Uçağını kaçırmamasını istemedim.

Bu şekilde Meri'ye doğru yürüdüm, ağrılı, bitkin ve biraz da sersemlemiştim. Sessizlik içinde kiralık arabamıza doğru yürüdük. Özellikle geç saatlere kadar süren bir geceden sonra bir ya da iki saat konuşmadan durmamız alışılmadık bir durum değildi. Özellikle de iki hafta süren geç saatlere kadar süren gecelerden sonra.

Sacramento'da kahve içmek için durmaya karar verene kadar pek konuşmadık. Kafeden çıkarken, "Topallamamana şaşırdım" dedim.

Başını iki yana salladı ve anahtarları bana uzattı. "Çamur banyosu vakti geldiğinde beni uyandır."

Tatilimizin son birkaç günü için seçtiğimiz kuş uçmaz kervan geçmez kaplıcaya gidişimiz bir saat daha sürdü. Casitamıza kadar yol boyunca sessizdik.

"Havuz mu?" diye sordu şapkasını çıkararak. "Ya da yemek?"

Disiplin ve düzen ihtiyacım yorgunluğumu bastırdı ve bavullarımı boşaltmaya başladım. Her şey yerli yerine oturduğunda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. "Havuz kenarında yemek ne olacak?" diye sordum. "Bu da bir seçenek olmalı. En azından bunu bir seçenek haline getirmeyi isteyebiliriz."

Ben giysilerimi asarken Meri yüzüstü yatağa uzandı. "Bunu sevdim," dedi çarşafıya doğru. "Neredeyse bu yatağı sevdiğim kadar."

"İyi haberlerim var. Kasitanın diğer tarafında sizin için bir yatak daha var."

Yuvarlandı ve çekmeceleri düzenlerken beni izledi. "Fakir tıp öğrencileri olduğumuzu ve hep aynı yatağı paylaştığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Ona sırıttım. "Bruksizm teşhisini koyan bendim. Bu arada, ağız koruyucunu takıyor musun?"

"Evet, son derece seksi. Onun içindeyken edepsizce konuşmama bütün oğlanlar bayılıyor." Homurdanarak yataktan kalktı. "Tamam. Seni takıntılarınınla baş başa bırakacağım. On beş dakika içinde havuza gitmeye hazır ol." Kapı aralığında durup sordu: "Parti sonrası için taco kamyonu var mıydı? Ya da çörek?"

"Yukarıdakilerin hepsi," dedim. "Bir sürü yiyecek kamyonu." "Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye düşündü. "Nasıldı?"

"Bilmiyorum." Külotumu katlayıp temiz kareler haline getirdim. "Ben kalmadım."

Meri başını kapıya yasladı. "Yapacak daha ilginç bir işin mi vardı?"

Bir omzumu kaldırdım, hâlâ iç çamaşırlarıma odaklanmıştım. "Öyle de diyebilirsin."

BOĞAZIMIN ARKASINDAN TİSLİ BİR HOMURTU ÇIKTI, BEN DE KENDİME BAKTIM
Telefon.

"Kaldır şu şeyi." Meri kolumu tokatladı. "Boston'a dönene kadar iş e-postalarımıza dokunmayacağımız konusunda anlaşmıştık çünkü

Az önce çıkardığın gibi vahşi sesler." Ultra geniş şapkasının kenarını düzeltti ve kaftanını tekrar karıştırdı. "Onu elinden almam için beni zorlama. Kazanacağımı biliyorsun. Ufak tefeğim ama kavgacıyım."

"Kız kardeşimle başladı."

"Tabii ki öyle. Tüm gerilim tipi baş ağrılarınızın kaynağı o."

"E-postamı kontrol etmemi söyleyen bir mesaj gönderdi çünkü geçen hafta bana bir şey göndermişti ve ben cevap vermemiştim."

"Bu, onun sürekli güvenlik ağı olduğunuz için içten bir teşekkür mü? Ya da hayatını tekrar tekrar topladığınız ve ona hiçbir ücret ödmeden yeniden bir araya getirdiğiniz için mi? Daha da iyisi, tıbbi bakımını sürdürdüğünüz için mi? Hayatınıza pinpon topu gibi girip çıkmasına tahammül etmeniz mi? Bu çizgide herhangi bir şey?"

Alnımı ovuşturdum. Gerilim tipi baş ağrısı çekmeye *başlamıştım*. "Benimle kalmaya geliyor."

"Nefis." Meri şezlonglarımızın arasındaki masada duran meze tabağına döndü. Bir salatalığın üzerine aşırı miktarda humus döktü. "Nasıl olduğunu tahmin edeyim. Sorun olup olmadığını sormadı, ne kadar kalacağını belirtmedi ve D.C.'den neden ayrıldığına dair hiçbir açıklama yapmadı."

Kız kardeşimle ilişkim karmaşıktı. *Tüm* ilişkilerim karmaşıktı. Meri dışında normal işleyen tek bir kişisel ilişkim bile yoktu. Her şey her zaman felaketten ani bir hamle uzaklığındaydı ve Brie de farklı değildi. Hatta Brie benim en karmaşık ilişkimdi çünkü elimde kalan tek gerçek ailem oydu.

Ben de onun kaosa katlandım. Fazla seçeneğim yoktu.

"Altı hafta veriyorum," dedim. "Benden benimle yaşayacak kadar hoşlanmadığını hatırlayacaktır."

"Eğer altı haftayı bir gün bile geçerse, evinize gelme ve tepesi atana kadar pasif agresif yorumlar yapma hakkımı saklı tutuyorum."

"Bu sadece beni cezalandırır," dedim gülerek.

"Bir dakikalığına, evet, ama sonra defolup gitmek için yeni ve şık bir neden icat edecek." Telefonumu işaret etti ve ekledi: "Başka neler oluyor? Orada bir kömür parçasını çiğniyor gibi görünüyorsun."

"Cossapino bana cerrahi asistanlık eğitiminin *köklü gelenekleri* hakkında doktora tezi uzunluğunda bir e-posta yazdı. O buna katlandı ve bu nedenle

buna da katlanabilmeli. Görünen o ki, nesiller boyunca bize çok iyi hizmet etmiş bir sistemi değiştirmek için hiçbir neden yok."

"Bir sakın olarak duygusal istismara uğradı ve bu nedenle hizmetinden geçen her sakini istismar etmek sadece onun hakkı değil, aynı zamanda görevi. Kulağa kaya gibi sağlam bir sistem gibi geliyor."

"Kendisine göre *çıtayı düşürmenin* olumsuz hasta sonuçlarına yol açacağını ve bu nedenle komitemin yeni mesleki standartlarını uygulamayacağını söylemeye devam ediyor. Bunun isteğe bağlı olmadığına dair çok açık mesajlara rağmen."

"Constapino saçmalıyor ve şef ona doğru sertçe göz kırptığı anda hizaya girecek," diye cevap verdi Meri. "O gaz torbası için kendini yıpratma."

"Tamam, elbette, ama Pecklewithe bana yeni nesil cerrahlara ve onların *ince, uyanık derilerine* uyum sağlamak için eğitim yöntemini değiştirmeyeceğini söyledi. Eğer onun akıl hocalığına tahammül edemezlerse, rotasyonunu tamamlamayacaklar."

"Peckerwithe'nin bu kadar hassas olması çok komik," diye mırıldandı. "Sanki yeni durumlara adapte olamayacak kadar kırılgan. Acaba ona bu konuda yardım etmenin bir yolu var mı?" Çenesine vurdu. "Muhtemelen yok. En iyisi batacak mı yoksa yüzecek mi görmek."

"Sonra Bass bağırıyor - kelimenin tam anlamıyla, tüm e-posta büyük harflerle yazılmış - tıp mesleğine giren herkes zor, yönlendirici geri bildirimlere maruz kalacağını biliyor ve biz sadece asistanların duygularını merkeze alarak programı sulandırarak ona kötülük yapıyoruz."

"Koca Ağızlı Bas mı? O bir rageaholic."

"Evet, ama aynı zamanda uzman doktorlardan *herhangi bir* kötü davranışta bulunmanın gereksiz ve verimsiz olduğunu kabul etmelerini istiyoruz. Bunu istemek gerçekten çok mu fazla? Belki de sorun ve çözüm kendi adına konuşuyordur?"

Yeşil gözlerini devirdi. "Bu adamların çoğunu varsayıyorsun. Çoğu hâlâ akıl hastalığının kafadan kaynaklandığına ve kadınların yaşadığı her sorunun suçlusunun jinekoloji olduğuna inanıyor."

"Belki çok fazla şey bekliyorum ama Sadiskowski'nin de şikayet ettiği-"

"Sadist şimdi ne söyleyecek? Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Örtülü önyargı eğitimini zorunlu kıldığımız için çok kızgın. İddiasına göre

verdiği eğitim tüm asistanlar için eşittir ve sunduğu bakım

Tüm hastalar için eşitlikçi ve ihtiyacı olmayan bir eğitim için ameliyathane zamanından vazgeçmesi mümkün değil."

"Bu adam her ameliyata giren hemşireye sarışın diyor. Bir dakika yeniden eğitilmesi gerekebilir."

"Bu insanların çoğunun olağanüstü doktorlar ve cerrahlar olması ve aynı zamanda asistanları eğitmek ve genel olarak zehirli hıyar olmamak konusunda öğrenecekleri bir şeyler olduğu ihtimalini düşünmekten aciz olmaları beni öldürüyor."

Meri zeytin ve biberleri karıştırırken bir an için başını salladı. "Bu komiteye başkanlık ederek kendini neden ateş hattına attığını ve bunun senin için kişisel olduğunu anlıyorum ama sosis tugayının seni etkilemesine neden izin verdiğini anlamıyorum. Söyleyecekleri hiçbir zaman umurumuzda olmadı, peki neden şimdi oluyor?"

"Çünkü çalışmak için buna ihtiyacım var," dedim. Geçtiğimiz yılı mesleki davranış standartlarını geliştirmek ve uygulamak için bir komiteye liderlik etmeye adanmıştım. Kendimi bu projeye adanmış, her boş saniyemi yönetim kurulunun, hastane yönetiminin, tıp fakültesinin ve tüm bölüm başkanlarının desteğini kazanmaya adanmıştım. Ve bu projeyi hayata geçirmenin sadece bir yıl alacağına yemin etmiştim. "Burada tüm güvenilirliğim tehlikede. Ben bu işin yüzüyüm ve eğer alevler içinde kalırsa acil çıkışı aramaya başlamak zorunda kalacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Meri. "Her şey kendi kendine yoluna girecek. Hep öyle olur. Kız kardeşin kaos kasırgalarından birini daha estirecek ve hastanedeki sosisler oflayıp puflayarak kendilerini alet gibi gösterecekler. Onlar için endişelenmeyeceğiz, özellikle de Şef Hartshorn tamamen senin tarafındayken."

"Biliyorum, ama-"

"Hayır," diye tersledi. "Başlama bile. Beş gün daha tatildegiz ve zaten değerli zamanımızın çoğunu sosisliilere verdik. Telefonu kaldır yoksa seninle bunun için güreşme sözümü yerine getireceğim."

Cihazı çantama atarak bir gösteri yaptım.

"Aferin kızıma," dedi geniş bir sırıtışla. "Şimdi annene biraz SPF ver. Bu güneş beni kızıla çevirecek."

Meri kalın bir güneş kremi tabakası daha sürdükten sonra, "Ee? *Gölde cesetler var* adamım."

Bir pide dilimi etrafında homurdandı ama gözlerimle buluşmadı. "Peki ya o?"

"Onun tüm ruhunu ezdin mi? Yoksa sadece bir kısmını mı?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Izgara enginardan bir parça koparıırken dudakları bir çizgi halinde gerildi. "O iyi." Boğazını temizledi. "Peki, sağdıç."

Tepsiden yeşil bir zeytin kopardım. "Nereden biliyorsun?"

"Buna eğitilmiş bir tahmin diyelim," dedi. "Ayrıca göğsünün her yerinde çürükler ve morluklar var."

Aşağıya baktım. "Bilmiyorum."

Parmağını göğsümün yan tarafına soktu. "Evet. Öyle. Ayrıca bacakların hırpalanmış gibi görünüyor. Eğer bunlar coşkulu bir şekilde rızaya dayalı olmasaydı bana söylerdin, değil mi?"

Örtümü değiştirip göğüslerimdeki minik ısırık izlerini fark ettiğimde inledim. "Aman Tanrım."

"Tüm zaman boyunca uygunsuz bir şekilde güldü mü? Sadece kıkırdadı mı?"

"O yapmadı." Uyluklarımdaki parmak ucu morluklarına baktım. Ona tarot kartlarından, el bezlerinden ve kullandığımız tüm prezervatiflerden bahsetmek istiyordum. Ama aynı zamanda bunları kilitlemek de istiyordum. "Göl adamı bütün zaman boyunca cesetlerden mi bahsetti?"

"Evet, ama hoşuma gitti. Yeni bir sapkınlık ortaya çıktı. Çok seksi."

Ona bir badem fırlattım. Şapkasının kenarına düştü. "Sanırım bu elbisenin gereken her şeye sahip olduğunu söyleyebiliriz."

"Sütyenin hakkını veriyorum," dedi. "Kazanmak için göğüsler." "Başarılı bir sezon daha o zaman?"

Bademi kaptı ve ağzına attı. "Daha başarılı olursa spa'da geçireceğim birkaç gün iyileşmem için yeterli olmaz. İyileşmek için on günlük bir antibiyotik kürüne ve pelvik taban fizik tedavisine ihtiyacım olacak."

Ben köpüklü suyumı kaldırdım, o da aynısını yaptı. "Düğünlere," dedim.

Bardağını benimkine dokundurdu. "Gündelik hayatımızda eksikliğini hissettiğimiz yaramazlığı -ve akılsız seksi- bize sağlamaya devam etsinler."

İçtik ve uykulu bir sessizliğe gömüldük. Uzaktaki tepeler kızarmış ekmek rengindeydi ve ben onların da öyle hissedeceğini hissediyordum. Biz

Tahoe'dan sadece birkaç saat uzaktaydı ama her şey farklıydı. Parıldayan mavi yok, gökyüzüne dokunmak için uzanan çam ağaçları yok.

"Sence yanlış mı yapıyoruz?" Meri yüzünü bana doğru çevirdi, tüllü kaftanı bacaklarına dolanıyordu. "Bunca zamandır yanlış mı yapıyorduk?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirmesini izledim. Her ne düşünüyorsa, büyük bir şeydi. Meri'nin herhangi bir şeyden emin olmadığını gördüğüm çok az zaman olduğunu düşünebiliyordum. "Neyi yanlış yapıyorum?"

"Her şey mi? Hiçbir şey mi? Bilmiyorum." Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Ama ya akılsızca seks yapmayı bırakmamız gereken bir nokta varsa? Ya enerjimizi başkalarının düğünlerinde rastgele adamlarla yatmak yerine insanlarla bağlantı kurmak ve ilişkiler kurmak için harcamamız gerekiyorsa? Yol boyunca bir hata yaptığımızı ve şu anda bu yolda o kadar ilerlemiş olduğumuzu hissediyorum ki kaybolduğumuzun farkında bile değiliz." Bir elini göğsüne bastırarak ciddiyetle ekledi: "Belki de sadece reflüdür."

"Yanlış yapan tarafın biz olduğumuzu düşünmüyorum. Tüm odak noktamız birini bulmak, evlenmek, bir aile kurmak ve bu ilişkiyi her şeyin üstünde tutmak. Sanki bu tek kişi hayatınızın geri kalanında ihtiyaç duyabileceğiniz her şey olabilirmiş gibi. İşlerin böyle yürümediğini biliyoruz. Erkeklerin eğlenceli olduğunu biliyoruz ama gerçek arkadaşlar sonsuza dek sürer." Uzandım ve elini iyice sıktım. "Ayrıca reflü de var. Lütfen bana bunun için bir şeyler aldığını ve yemek borunu yakmadığını söyle."

Güldü ve şöyle dedi: "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ben sadece"-sırt üstü uzandı, bolca çillenmiş kolları şezlongdan sarkıyordu- "Çok fazla düşünüyorum. Hepsi bu."

"Emin misin?" Evet demesini istedim. Bana havasında olduğunu - muhtemelen ürkütücü göl adamının yatak odası maceralarına katılmadığı için- ve iyi olduğunu söylemesini istiyordum. Tıpkı yıllar önce onu tatile sürüklediğim ve yanlışlıkla bir düğünü bastığım zamanki gibi o karanlık yere geri kaymadığını bilmek istiyordum. Bencilce, uzun süredir devam eden flört etmeme kararımıza ve Bay Doğru arayışımıza yeni, eleştirel gözlerle bakmadığını bilmek istiyordum. "Bazı uygulamaları indirmeyi mi düşünüyorsun? Konuşma aşamasına bir şans daha vermek ister misin?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Hayatta olmaz." Bardağını tekrar kaldırdı. "Hayat boyu bekar bayanlar."

Rahat bir nefes aldım ve bardağımı onunkine dokundurdum. "Hayat boyu bekar bayanlar."

Dört

HENRY

*Organ Nakli Cerrahisi
Rotasyonu: 1. Gün, 1. Hafta*

EYLÜL

KARANLIKTA BİR PANTOLONUN İÇİNE ATLADIM. ŞÜPHELİ BİR ŞEKİLDE TEMİZ, ama o kadar da önemli değildi. Öğleden önce önlük giymiş olurdum. Vizit sırasında buruşuk pantolon giydiğim için kimse beni çağırmayacaktı. Işıkları açıp yetişkin biri gibi giyinebilirdim ama bu beni hâlâ yatakta olmadığımı itiraf etmek zorunda bırakırdı ve ben kendime yalan söylemeyi çok severdim. Saat sabahın dört buçuğuyken ve işe çoktan geç kalmışken uyuyormuş gibi davranmaktan daha çok hoşlandığım bir şey yoktu.

"Evet, epik bir tırmanıştı." Mason'ın sesi hoparlörden geldi ve yalanlarımla aramdaki kırılğan yumuşamayı bozdu. "Kesinlikle yılın en sevdiğim keşif gezilerinden biriydi. Çok iyi bir gruptu. Onları yukarı çıkarıp geri getirmem için bana para ödemeseler bile birlikte yürüyüş yapacağım türden insanlar. Umarım Çarşamba günü liderlik edeceğim grupta da aynı hisler vardır. Buna bayılırdın dostum."

"Bundan eminim." Mutfağa doğru yürürken gömleğimin düğmelerini iliklerken telefonu parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Hey, sana sorduğum diğer fotoğraflar ne oldu?"

"Oh, evet," diye mırıldandı. "Neden bahsettiğini hâlâ anlamıyorum."

En yakın arkadaşımın boynunu sözlü olarak sıkmak yerine bir protein shake içtim. "Düğün fotoğrafçısı," diye başladım, "bir sürü fotoğraf çekti. Değil mi?"

"Şu ana kadar seninleyim."

"Ama o fotoğrafların hepsi albüme girmedi. Değil mi? Çevrimiçi galeridekilerden daha fazla fotoğraf çekmişler."

"Sanırım mı? İşlerin nasıl yürüdüğünü pek bilmiyorum. İstersen Flor'a sorabilirim. Eminim o biliyordur."

İç çekmek yerine sallamaya geri döndüm çünkü bu konuşmayı yaklaşık elli yedi kez yapmıştık. Sonra mikrodalganın üzerindeki saate baktım ve yüksek sesle inledim. O *kadar* geç kalmıştım ki, baş asistanın lastiğinin kıcımda tıkanıldığını hissedebiliyordum.

Bu, Charles Caddesi'nde bir ayı beni kovalıyormuş gibi depar atsam yedi dakika sürecek on dakikalık bir yaya yolculuğunun dezavantajıydı. Birkaç dakika fazladan uyuduğum ya da yemek yerken hareketsiz kaldığım için tüm günümün zarar görmeyeceğine inanmam için beni baştan çıkardı.

"Seni seviyorum dostum, ama karımın adı her geçtiğinde ölmeyi bırakacağını söylemiştin."

"Geç kaldım, hepsi bu," dedim, bir yandan ayakkabılarımı giymeye çalışırken bir yandan da polar fermuarımı ve postacı çantamı kaptım. "Florrie değil."

O kadın en iyi arkadaşımın hayatını mahvedecek olsa bile.

"Nasıl geç kalabilirsin? Dışarıda saat neredeyse sabahın beşi."

"Tıpkı dışarıda gecenin bir yarısı olması ve senin şu anda bir keşif gezisinden eve dönüyor olman gibi." Telefon omzumla çenem arasında sıkışmış halde iki kat merdiveni koşarak indim ve sabahın deniz mavisi ışığına çıktım. "Şu fotoğraflar hakkında-"

"Neden onları istiyorsun? Seninle düğün fotoğrafları arasında ne var?"

Bütün yaz bu sorudan kaçtım. Hepimiz olayı anmak için herhangi bir istek duymuyormuş gibi davranamayacağımı biliyorduk ve ben de Mason'a gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Özellikle de her şeyi rüyamda gördüğüme biraz daha fazla ikna olduğum bir noktaya geldiğimden ve yakında somut bir ilerleme kaydetmezsem hızlı bir zihinsel çöküş yaşama ihtimalim çok yüksek olduğundan.

"Bu konuştuğun kadınla mı ilgili?" diye sordu. "Adı neydi?"

Bir ambulans cayır cayır yanımdan geçti, ışıkları ve sirenleri şafak öncesi sessizliği yararak geçti. Caddeyi geçtim ve ambulansın yan girişine yöneldim.

Acil serviste. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Bu hafta içinde yapacağın keşif gezisinden sonra devam ederiz. Kendine iyi bak dostum. Dağda güvende ol."

Hafta sonu yeniden bir araya gelme sözüyle ayrıldık ki bu yeni rotasyondan ne bekleyeceğimi bilmediğim için vermem gereken bir söz değildi. Önümdeki kohorta güvenilebilirse, aralıksız sekiz hafta geçirecektik.

Merdiven boşluğuna girdim ve beş kat yukarı çıkarak asistan ekip odasına koştum. Bu rotasyon sırasında kohortuma nezaret eden beşinci yıl asistanının da bu sabah geç kalma ihtimali yok denecek kadar azdı ama aptalca iyimserlik kişiliğimin en azından yarısını oluşturunuyordu. Geri kalanı ise sandviçler ve insanları haksız çıkarmaktan beslenen bir çeşit inatçılıktı.

Odaya daldığımda, nefes nefese kalmış, terlemiş ve o protein karışımını tekrar tatmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım ki, "Dr. Hazlette, sanırım? Geç kaldınız."

"Evet," diye hırıldadım ve kemikleri öğütebilecek bir bakışla uzun boylu Siyah kadına elimi uzattım. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Önümüzdeki iki ayı klinikte park halinde geçirmek istemiyorsanız, umarım istemezsiniz." Elimı sıkı ve kohortumun diğer üç üyesine katılmamı işaret etti. "Gelecekte, tüm ekibi saat tam beşte ön vizit için hazır ve nazır bulmayı umuyorum. Bir dakika bile geç kalmayı tercih edenler o gün ameliyathanenin içini göremeyecekler. Anlaşıldı mı?"

Cami Cortes-Dixon şiddetle başını salladı. "Evet, Dr. Copeland. Elbette." Saç bandını düzeltti ve sonra bir eliyle beyaz ceketinin yakalarını düzeltti. Tek bir kırışıklık bile yoktu. Benim beyaz önlüğüm ise muhtemelen çantamın içinde toplanmıştı. "Bu rotasyon için çok heyecanlıyız ve beklentilerinizi karşılamak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Cami'yi *sınıfta görmek* bizim için bir *zevkti*. Yaylı bir ayı tuzağından daha sıkı sarılmıştı.

Dr. Copeland kötü bir kokunun kaynağını tespit etmeye çalışır gibi yüzünü buruşturdu. Sonra, "Çok... coşkulusun. Bunu kıcımlı öpmekten daha verimli bir şeye kanalize etmene ihtiyacım olacak."

"Oh, evet, şey, üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum: İspanyolca, Portekizce ve Kantonca. Bir sömestr süren klinik stajım sırasında hastalarla iletişim kurabilecek kadar Haiti Kreolü öğrendim ve-"

Boğazımı temizledim. "CCD. İyisin."

Yanımda Tori Tran bir elini yüzünde gezdiriyor, kahkahasını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Diğer tarafımda Reza Ansari parmağını gözlüğünün köprüsüne bastırdı. Büyük tepkiler veren biri değildi. Ya da küçük tepkilerden. Herhangi bir tepki, gerçekten. Geçtiğimiz üç ay boyunca, hayatta olduğunu ve son derece gerçekçi bir robot olmadığını teyit etmek için birkaç kez nabzını kontrol etmiştim.

İşin komik yanı, Tori ile benim hala anlamadığım karmaşık bir papyon anlaşması yapmışlardı. İkisi de her gün papyon takıyordu. Aynı papyonları. Gömlekleri ve pantolonları farklıydı ama papyonları aynıydı.

Dr. Copeland Tori'ye sabırsız bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatarak tabletine baktı. "Hazlette'in zaman yönetimi sorunları bizi geride bıraktı. Yürüyüp konuşacağız," dedi ve kapıyı dirsekleyerek açıp koridora çıktı. "Organ nakli ünitesindeki ön turlar, genel cerrahideki son rotasyonunuzda gördüklerinizden biraz farklı görünecek."

Cami koluma bir yumruk atarak, "Kendine gel," diye tısladı. Hissettiğim kadarıyla alyansları iz bırakacaktı. "İlk gün geç kalamazsın! Asistanların bizden nefret etmesini mi istiyorsun? Neyin var senin?"

Çantamı karıştırdım, not defterimi, stetoskobumu ve geçen hafta sonu hazırlık seansında dağıttığı lamine kopya kâğıtlarını ona uzattım. "İyi uyuyamadım," diye mırıldandım. Aylardır iyi uyuyamadığımdan bahsetmenin bir anlamı yoktu. Bir daha iyi uyuyabileceğimden de emin değildim.

"Burada uyumak müfredatın bir parçası değil," diye tersledi. "Hadi ama! Her şeyi kaçırıyoruz!"

Ben kendimi toparlarken diğerlerine yetiştik. Temmuz ayında ihtisasa başladığımızdan beri -ve yanık cerrahisinde cehennem gibi bir rotasyon boyunca travma bağı kurduğumuzdan beri- kohortumuz tuhaf, küçük bir aileye dönmüştü. Üç ay boyunca günde on altı saati birlikte geçirdiğinizde bundan kaçış yoktu.

"Organ nakli cerrahisi, karşılaşacağınız en disiplinler arası programlardan biridir. Bu rotasyonda, eğitiminiz boyunca diğerlerinden çok daha fazla sayıda uzmanla birlikte çalışacaksınız," diye devam ediyor Copeland. "Aynı zamanda en öngörülemez programlardan biridir. Boş bir ameliyat programıyla başlayan ve tüm ameliyathanelerin kullanımında olduğu günler olacak. Bu, bağışlanan organlara bağlı bir uzmanlık alanının doğası gereğidir. Kendinizi şimdiden belirsizliğe hazırlayın."

"Bu daha az uyku demek," diye fısıldadı

Cami. "Alt metni anladım, teşekkürler."

Copeland tur öncesi hazırlıklarla ilgili beklentilerini anlatırken ben notlarımı ve kopya kâğıtlarımı karıştırmaya devam ettim. Yanık ünitesindeki gerçek eğitim çavuşuyla ve genel cerrahideki güç delisi hıyarla kıyaslandığında Copeland bir papatya tarlası gibiydi. Tabii ki, *hiçbir şeyi aldırmayan* ve lazer ışınları saçan türden papatyalar.

Copeland, "Dr. Aldritch bu rotasyonun uzman cerrahı," diye devam etti. "Bununla birlikte, mümkün olduğunca çok sayıda nakil prosedürüne maruz kalmanız için genellikle bu muayenehanedeki diğer uzmanlarla birlikte çalışmak üzere görevlendirileceksiniz" - bakışlarını bana dikti - "zamanında olduğunuzu varsayarsak."

"Bunu asla unutmayacağım," dedi Tori nefesinin altından. "Bunu şimdi mezar taşıma kazıyın," diye cevap verdim.

Sonraki bir saat boyunca Copeland bizi koridorlarda dolaştırdı, yürüdüğü kadar hızlı konuştu ve ilk denemede anlama umudumuzun sınırlı olduğu emirler verdi.

Tüm nakil hastalarının odalarına uğradıktan sonra bize bir kalem sallayarak, "Vizitler başlamadan önce Dr. Aldritch'i birkaç dakikalığına almam gerekiyor" dedi. Bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. "Bu süreyi kendinizi hazırlamak için kullanın. Vakaları çok hızlı bir şekilde inceleyeceğiz ve size cevaplayabileceğiniz sorular sorulacak. Dr. Aldritch sizden hazırlıklı ve yetkin olmanızı bekliyor."

Copeland uzaklaşır uzaklaşmaz, bu hastalar ve ameliyatları hakkında aklımıza gelebilecek her soruyu hızlıca cevaplamak için etrafımızda dönmeye başladık. Rıza'nın parladığı yer burasıydı. Nadir görülen bir reaksiyonun belirtilerini ya da belli bir tanı için gereken üçlü bir belirtiler dizisi ile başka bir tanı için gereken beşli bir belirtiler dizisini tartışmamızın isteneceğini biliyordu. Bilgisayar beyni inanılmazdı.

Bazı notlar alırken, koridorun aşağısında bir yerden gelen kısık bir kahkaha sesi duydum. Sesin kaynağını bulmamı emreden ani, köpüklü bir sıcaklık dalgası mideme indi.

Başımı kaldırdığımda bile bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Bu ses bir anının yankısıydı ve artık gerçek olduğuna zar zor inandığım bir anıydı.

Koridoru taradım ve etrafta sadece odalara girip çıkan birkaç teknisyen ve hemşire istasyonunun yanındaki Dr. Copeland varken bu zamanı boşa harcadığım için hemen hayal kırıklığına uğradım. Biriyle konuşuyordu ama koridorun o ucu sağa doğru eğilmişti ve bu da konuşmanın diğer tarafının görünmesini engelliyordu.

Önemi yoktu. O ses kafamın içinde ve belki de sadece orada yaşıyordu. Ekibim organ reddinin çeşitli belirtilerini gözden geçirirken bu anıların sisini üzerimden attım ve notlarıma geri döndüm.

Ve sonra tekrar duydum.

Duymaktan öte, *hissettim*.

Bu ses omurgamdan kayıp enseme ısıttığında kalp atışlarım hızlandı. Defterime göz kırptım, kafamın içinde dönüp duran kelimeleri yazmaya kendimi zorladım.

Yukarı bakmaya cesaret ettim ve tüm dünyam alt üst oldu.

Kendimi neredeyse bir rüya olduğuna ikna ettiğim kadın, en fazla yirmi adım ötemde duruyordu. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan kadın. Her şeyi gören ela gözleri ve neredeyse omuzlarına dökülen altın sarısı saçları olan kadın. Gizemli gülüşü ve kahkahasıyla her yerde tanıyabileceğim kişi. Sanki onun için yaratılmışım gibi içine sığıdığım kişi.

İşte buradasın.

Sonra bu yöne doğru yürümeye başladı ve bir anda beyaz önlüğünü, üzerinde *CERRAH* yazan rozetini ve Copeland ile konuştuğunu fark ettim. Başım parazitlerle doldu.

İçimden "Siktir" diye bir ses çıktı ve her şeyi bıraktım. Defter, kalem, kopya kağıtları. Steteskopum bile yere çarptı. "*Siktir.*"

Cami, "Sana özellikle kendini toparlamayı söyledim," diye ekledi.

"Yataktan düşüp kafanı falan mı çarptın Hazlette?" Tori fısıldadı.

Yere diz çöktüğümde, topuklarının her keskin tıkırtısında aramızdaki boşluğun daraldığının boğucu bir şekilde farkındaydım, tek yapabildiğim kabaca nefes nefese "Siktir" demekti.

Ben steteskobu cebime sokarken Rıza çömeldi, lamine edilmiş kartları topladı ve uygun bulduğu bir sıraya göre karıştırdı. Kartları uzatırken bir şey söylemedi ama kaşlarındaki hafif çatıklık her şey *yolunda mı* diye sorar gibiydi.

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Uzun bir delilik döneminden sonra nihayet Whitney'i bulmuştum, davetli listesinde ya da yüzlerce düğün fotoğrafından birinde bile yer almayan kadını ve *o benim yeni patronumdu*.

Başımı eğmeme rağmen önümüzde durduklarında ayağa kalktım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bulmak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Sanki onu omzuma atıp hücum edebilirmişim gibi değildi.

En yakın boş odaya gidip neden ortadan kaybolma gereği duyduğunu sordum. Birbirimizi tanıdığımızı kabul etmeme bile izin var mıydı?

Ve evet, onu tanıyordum. Göbek deliğinden viski içmiştim. Göğüs uçlarını hafızamdan çizebilirdim. Uykuya dalarken çıkardığı yumuşak, memnun iç çekişler kemiklerime kazınmıştı.

Doldurulması gereken pek çok boşluk vardı, bu çok açıktı, ama ben onu *tanıyordu*.

"Organ nakli ameliyatına hoş geldiniz," dedi ve sesi omuzlarımdaki gerginliği çözdü. "Ben Whitney Aldritch. Bu rotasyonda sizin uzman doktorunuz olacağım. Eminim Jenelle-Dr. Copeland'ın da bahsettiği gibi, önümüzdeki sekiz hafta boyunca çok çeşitli büyük organ nakli vakaları göreceksiniz."

Whitney rotasyonu gözden geçirmeye devam ederken ben de defterimi açarak Rıza'nın arkasına geçtim. Adam uzun boylu ve saz gibi inceydi ama bu fırtınada tek sığınağım oydu. Hesaplarıma göre, turlara başlamadan önce birkaç dakika onun arkasına saklanabilirdim ama sonra Whitney'nin gözlerinin içine bakıp sorularını yanıtlamam gerekecekti.

Kalemimi her şeyi not ediyormuş gibi tutuyordum ama onu içime çekmekle meşguldüm. Burada Tahoe'da olduğundan daha farklı görünüyordu. Daha ciddi, daha sakindi. Hastanede herkes daha ciddiydi ama ondan yayılan sakin bir güven vardı. Dans pistinde ne kadar dengesiz olabileceğini bilmesem bu beni bir adım geri attırırdı.

Kremsi beyaz bir gömlek -muhtemelen *bluz olarak* nitelendirilebilecek bir şey- ve teninden emdiğim viskiyle aynı renkte yumuşak bir pantolon giymişti. Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü kalçalarının kalınlığına sürtmek istememe neden oldu. Pantolonunun paçasından görünen parlak siyah topuklu ayakkabılar vücuduna birkaç santim daha ekliyordu. Birkaç ultra ince altın zincir boynunu çevreliyordu. Onları kıskanıyordum.

Bir elinde yakındaki bir kafeden aldığı bir fincan sıcak kahve, diğer kolunun altına sıkıştırılmış bir tablet tutuyordu. Görünürde kek yoktu.

Whitney, "Başlamadan önce, sizi tıba getiren şey hakkında biraz bilgi almak istiyorum," dedi. "Bana neden burada olduğunu söyle. En iyisi olmak istediğini biliyorum; istemeseydin bu kadar ilerleyemez ve bu kadar rekabetçi bir cerrahi programına giremezdin. Bilmek istediğim şey, seni ilk etapta tıp yoluna sokan şeyin ne olduğu. Çünkü

Bazıları için kayıptır. Bir aile üyesini, bir arkadaşı kaybetmek. Genç yaşta kendimizi güçsüz hissetmek bize damgasını vurur ve bizi bu yanlış düzeltmeye iter."

Koridorun sonunda, biri acil servise çağrılırken büyük bir çamaşır arabası gıcırdayarak geçiyordu.

Whitney bir süre durakladıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Diğerleri için bu, önemseme arzusudur. İşleri daha iyi hale getirmek, sorunları çözmek." Cami'ye baktı, o da başını sallayarak karşılık verdi. Copeland iç çekti. "Bazıları da *oldu bittiye getirilerek* tıbbaya yönlendiriliyor ve yol boyunca kendi nedenlerini buluyorlar." Omuz silkerek ekledi, "Bazıları tanrı komplekslerini itiraf edecek, bazıları da para için gürültü yapacak, ancak bunların tek gerçek neden olduğu *tek* bir cerrahla bile henüz tanışmadım. En iyi olma arzusundan daha fazlası olmalı." Elindeki kahve fincanıyla bize işaret etti. "Kimsiniz ve neden buradasınız?"

Kimseyi şaşırtmayan Cami ilk sözü aldı. "Günaydın, Dr. Aldritch. Sizinle tanıştığıma çok sevindim ve sizden bir şeyler öğreneceğim için çok heyecanlıyım. Ben Camilla Cortes-Dixon ve bir bakıcıyım," dedi, ses tonunda bir parça kendini küçümseme vardı. "Ayrıca, ben gençken büyükannemi son derece agresif bir kanserden kaybettim. Teşhis konması ile vefat etmesi arasında sadece üç hafta vardı. Ve haklısın, bu benim üzerime damgasını vurdu."

Reza elini kaldırdı ve "Ben Reza Ansari. Merhaba. Uzun bir hekim ailesinden geliyorum, ancak her zaman sorunları çözmeye ve herkes çoktan pes ettikten sonra çözümler bulmaya ilgi duydum. Teşekkür ederim."

Defterimden başımı kaldırmasam da Rıza'yı dinlerken Whitney'nin bakışlarının üzerimde durakladığını hissettim. Beni tanıdıysa da belli etmedi ama zaman daralıyordu. Son sözü söylemeyi sevse de Tori'nin sıradaki kişi olması gerekiyordu. Bu durumdan iki elimle nasıl kurtulacağımı düşünmek için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

Ağır bir duraksamadan sonra takım arkadaşım söze girdi: "Thuy Tran, bana Tori de. Ben bir yarışmacıyım. Benim için tek arzu en iyi olmaktır. Gecenin bir yarısı beni uyandırıyor. Ama bu sadece bir numara olma meselesi değil. Bu, en yetersiz hizmet alan nüfusları etkileyen en yaygın sorunlara odaklanmak ve onları benim sürtüğüm haline getirmekle ilgili."

Whitney, Tori'ye yavaşça başını sallarken Copeland'dan kahkaha ailesine ait bir ses yükseldi. Hiçbir neden yokken, bu baş sallamanın steril tarafsızlığından nefret ettim. Whit'i, Tori'nin dramatiği üzerine bir kahkaha atana kadar sallamak istedim. Onun parlak, geniş gülümsemelerinden birini görmek ve buruşuk pantolonumu eleştirmesini istiyordum.

Whitney çenesini bana doğru kaldırdı. "Ve geriye sadece-"

Kalbim boğazımda düğümленirken Rıza'nın arkasından çıktım. Birçok açıdan, altımda kilometrelerce hava olan bir uçurumun kenarında dengede duruyordum ve hayatımın geri kalanı bu ana bağlıydı. "Henry Hazlette," dedim, çok uzun zamandır ilk kez bakışlarıyla buluşarak.

Dudakları aralandı, gözleri büyüdü ve yere güvenilmezmiş gibi topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. Karnının yere düştüğünü duyduğumdan oldukça emindim. Ama sonra yüzüne sert bir gülümseme yerleştirdi, kalın bir şekilde yutkundu ve "Dr. Hazlette. Neden buradasınız?"

Bu sorunun çok sayıda cevabı var. Keşke bilseydi. "Benim bir iş bitirici olduğumu söyleyebilirsiniz. Her zaman öyleydim. Ve zorluklara balıklama dalma eğilimim var." Bir an bu yemi yutmasını bekledim ama o, akranlarıma gösterdiği soğukkanlılıkla beni izlemeye devam etti. "Her zaman kask takmıyorum, duyduğuma göre beyin sarsıntısı geçirebilirmişim."

Cami bana fazladan bir gözüm çıkmış gibi bakarken Tori "Bu ne lan?" diye öksürdü. Copeland sadece başını salladı ve bu saçmalık için çok yaşlı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve Reza bana doğru göz kırptı ki bu adamdan alabileceğim en agresif kınamaydı.

Whitney bana bakarken tek bir kaşını kaldırdı ve her şeyi berbat mı ettim yoksa bunu tam olarak doğru mu yaptım bilmiyordum. Ve onu yalnız yakalayana kadar da bilemeyecektim. Bu da benim için çözmeme gereken bir sonraki imkânsız şeydi.

"Paylaşımlarınız için hepinize teşekkür ederim. İhtisasınızı yaparken bu nedenleri aklınızda tutmak için kendinizi zorlayın. Prosedürler için yarışırken ve uykumuzda çağrı cihazlarını duyarken bu mesleği neden seçtiğimizi unutmak çok kolay." Whitney bileğindeki akıllı saate baktı ve titrek bir nefes aldı. Başka kimse fark etmemişti, bundan emindim. Ama ben fark ettim ve onun da benimle birlikte uçurumun kenarında olduğunu biliyordum. "Viziteye başlamamız gerekiyor. Dr. Copeland, neden bizi başlatmıyorsunuz?"

SONRAKI BİR SAATİN HER DAKIKASI WHITNEY ALDRITCH'İN BİR ÇALIŞMASIYDI.

Burada daha yeni fark etmeye başladığım şekillerde farklıydı. Kendini taşıyışında, konuşma tarzında bir sertlik vardı ve işinde ne kadar iyi olduğu konusunda büyülenmekle meşgul olmasaydım buna takılırdım. Zor sorular soruyor ve bizi zorluyordu ve ondan bir saat içinde diğer bazı uzman doktorların bir ayda öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmiştim.

Ancak davalara odaklanmak neredeyse imkansızdı ve ekibim bunu fark etti. Sonunda, sürekli olarak sivri bakışlara ve zar zor gizlenen iç çekişlere maruz kalıyordum. Copeland bile bir soruya yanıt vermekte birkaç saniye geciktiğinde ya da bilginin tekrar edilmesini istediğinde bana yan gözle bakıyordu.

Copeland, bakışları tabletine kilitlenmiş bir halde, "Hepinizin adrenal konferansı için aşağıda olması gerekiyor," dedi. "O biter bitmez benimle klinikte buluşacaksınız. Bugün çok sayıda ameliyat sonrası hasta göreceğiz, bu yüzden meşgul olacaksınız. Başucundaki tavrını takın."

"Nereye gittiğimizi biliyor musun, CCD?" Copeland koridorda gözden kaybolduğunda Tori sordu.

Cami, "Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi.

Whitney'nin hemşire masasına yaslanmış, kollarını tezgâha dayamış olduğu yere baktım. Masanın arkasındaki iki kadın elleriyle konuşurken onun dikkatini çekmişti. Ayakkabısının burnunu bacağının arkasına doğru sürükledi ve ağzım kurudu.

Çok şey bilmiyordum ama özel bir konuşma yapana kadar onu gözümün önünden ayıramayacağımı biliyordum. Neye mal olacağı umurumda değildi.

"Size yetişirim çocuklar," dedim bakışlarımı Whitney'den uzaklaştırarak. "Bana bir yer ayırın."

Tori, "Lütfen bana yüzüne on yedi kez tokat atacağını ya da hafif bir su işkencesi deneyeceğini söyle," dedi. "Bugün oyundan düşmüşsün ve bunu düzeltmene ihtiyacımız var."

Ona keskin bir selam verdim. "Yapacağım."

Grup merdiven boşluğuna doğru ilerlerken ben de personel salonuna doğru yöneldim ama arkalarından kapının kapandığını duyunca ters yöne döndüm. Şu anda ihtiyacım olan son şey o üçünün -ya da aslında bu binadaki herhangi birinin- dikkatli gözlerini üzerime çevirmesiydi. Birincisi, bu durum özel bir tür sıkık olduğu için, ama aynı zamanda doğaçlama becerilerim arzulanan çok şey bıraktığı için. Dalgın dalgın koridorda gezinme girişimim

Bu ameliyat sonrası siparişlerle koltuğumun ucundaymışım gibi defterimi karıştırırken salon yüksek sanat değildi.

Ama hemşire odasının önünden geçerken, "Dr. Hazlette. Konuşabilir miyiz lütfen?"

Tanrıya şükür.

"Elbette, Dr. Aldritch."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve Whitney'i küçük bir toplantı odasına kadar takip ettim. Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak masaya yerleşti. Yere bakarken parmaklarını dirseklerine vuruyordu. İşaret parmağında soluk mavi taşlı, zarif bir altın yüzük vardı. Söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama kendimi tuttum. Bu süreçte dilimi ısırırsam bile, bu işi onun yönetmesine izin vermem gerektiğini hissediyordum.

Yüzüne çizilmiş tüm soruları ve çatışmaları görebiliyordum. Kafamın içinde tekrarlananlar da aynıydı.

Uzun, iç burkan bir sessizlikten sonra, "Bu bir sorun olacak mı?" diye sordu.

Nedense bu soruya hazırlıklı değildim. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır."

Başını kaldırdı, beni neredeyse ikiye bölecek kadar kararlı ve sert bir bakışla süzdü. "Aramızdaki ilişkiyi göz önünde bulundurarak beni amirin olarak görmekten rahatsız olmanı anlayabilirim" -durakladı ve kelimeyi zihninde kesip şekillendirdiğini görebiliyordum- "geçmişimiz".

"Hayır." Elimi havada gezdirdim. "Hiç de değil."

"Öyle olsaydın alınmazdım."

"Belki alınıram," dedim. Kalbim tekrar yemek boruma doğru güm güm atmaya başlamıştı. "Sen öyle biri değilsin. Geçmişimizi bana karşı kullanmayacağını biliyorum."

Sanki bunu söylemem çok saçma bir şeymiş gibi başını sertçe salladı. "İki saattir buradasın ve muayenehanemi nasıl işlettiğimi biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir fikrim var ve-"

"Bu gibi yorumlar bunun bir sorun olacağını gösteriyor." Parmaklarını masanın kenarına doladı. Parmak eklemleri beyazlaştı. "Diğer kohortta boş bir yer var. Seni oraya taşıyabilirim."

"Hayır." Ona uzanmamak için ellerim kalçalarımın üzerine yerleşti. Bu noktada, birkaç adım daha yaklaşip onu içime çekmekle yetinecektim. Sadece başını başımın altında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordum.

çenesini, teninin sıcak kokusunu içime çekmek için. Kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için. "Buna gerek yok. Bu kohortta kalmak istiyorum. Bana kalırsa Tahoe'da olan her şey ikimizin arasında ve yapacağım son şey bunu buradaki herhangi biriyle tartışmak olur. Amirim olarak seninle herhangi bir sorun yaşamayacağım."

Omuzları düştü ve çenesinin çizgisi yumuşadı ama masaya tutunmaya devam etti. "Bunu duyduğuma sevindim ama aramızdaki kişisel ilişkinin sona erdiğini açıkça belirtmeliyim. Seni eğitmekten ben sorumluyum ve bu sorumluluğu çok ciddiye alıyorum."

İşte oradaydı, uçurumun kenarındaki boş hava. Orada olduğunu ve düşeceğini biliyordum ama aşağıya inerken kaburgalarımın bir tekme yemiş gibi hissetmeyi beklemiyordum. "Öyle olduğunu görebiliyorum."

Telefonundan bir dizi titreşim sesi geldi, ancak bana bakmaya devam etti ve bunu kabul etmek için hiçbir hareket yapmadı. Sonunda gözlerini kısarak sordu: "Biliyor muydun? Burada çalıştığımı? Asistanlığınızın başından beri biliyordunuz da bugün mü ortaya çıkmasını beklediniz?"

"Hayır, Whit, öyle değil-"

"Artık senin için *Whit* değilim." Ellerini bal rengi saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini tavana dikti. "Bunu burada yapamazsın. Anlıyor musun? Ya ben senin için Dr. Aldritch'im, başka bir şey değilim ya da sana nakillerle çoktan dönmüş bir kohortta bir koltuk bulurum. Hangisi olacağını şimdi söyle."

"Evet. Anladım." Yumruklarımı ceplerime soktum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. İsteyeceğim son şey grup arkadaşlarımdan ayrı kalmaktı. Rıza, Tori, Cami-artık onlar benim ailemdi. "Yanık ünitesinde başladık ve daha sonra Wellesley kampüsündeki genel cerrahiye geçtik. Oryantasyon sırasında yaptığımız tur dışında cerrahi kanadına ilk kez geliyoruz." Tıpkı sabahtan beri bakmak istediğim gibi, şimdi de ona bakmama izin verdim. Öyle güzeldi ki kalbimin ona atmasını engellemek için bir elimi göğsüme bastırdım. "Bugün neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni tekrar göreceğimi bilseydim, bunu seni gafil avlamadan yapmanın bir yolunu bulurdum."

Telefonu tekrar çaldı. Görmezden geldi. "Buna minnettarım." Bir sonraki titreşim dizisi başladığında, bir nefes verdi ve masadan uzaklaştı. "Bunu benimle tartıştığınız için teşekkür ederim. Umarım bir anlaşmaya varmışsızdır."

Kapıya doğru yöneldiğinde, "Seni görebilir miyim?" diye sormaktan kendimi alamadım. Seni kahve içmeye falan götürebilir miyim? Bu rotasyon bittiğinde?"

Bana doğru baktı ama bakışlarının gözlerimin güneyine, beyaz ceketimin göğsüne işlenmiş isme yerleşmesine izin verdi. Dudakları cevap vermek ister gibi kıpırdadı ama kelimeler şekillenmedi. Bir süre sonra şöyle dedi: "Bilmiyorum. Neler olacağını görmemiz gerekecek ve nakil cerrahisinde uzmanlaşmak gibi bir niyetin olmadığına ve iki yıl içinde cerrahi kanadının benim tarafıma dönmeyeceğine yemin etmelisin."

Ben cevap veremedim odadan çıktım ama ben orada kaldım ve topuk seslerinin koridorda kayboluşunu dinledim. Bir elimi göğsüme götürdüm ve göğüs kafesimi sertçe ovuşturdum. "Yemin ederim."

Beş

WHITNEY

On Dört Numaralı Kural:
Çıkış stratejilerini ve tehlike sinyallerini önceden belirleyin.

ÜÇ ŞEYDE SON DERECE İYİYDİM.

Öncelikle ameliyat, özellikle de kalp nakli ameliyatı.

Sonra, kanatlı eyeliner uygulamak. Muhtemelen ilk bakışta birbirlerinin yerine kullanılamaz gibi görünseler de, iki numaradaki yeteneğimin bir numarayla çok ilgisi vardı.

Son olarak, tek kelime etmeden insanların gözünü korkutmak. Üç şey bu yelpazenin diğer ucunda yer alıyordu.

Bir: sınırlar-her şeyle, herkesle, her yerde.

İki: denge. Burada bir ve iki arasında başka bir döngüsel ilişki olduğundan hiç şüphem yoktu.

Üç: felaketleştirme. Görünürde çözümü olmayan bir sorunla karşılaştığım anda kendimi müdahaleci düşüncelerin aşağı doğru sarmalında boğabilirdim.

Bu şekilde kendimi parçalara ayırmak daha kolaydı. Net, fark edilebilir öğeler içeren listeler. Bu toplu parçalar yönetilebilirdi.

Ta ki bugüne kadar, olaysız geçen bir Eylül gününde ayaklarımın altında olduğunu hiç fark etmediğim kapak açılana ve düşerken etrafımdaki her şey yağmur gibi yağana kadar.

Topuklarım betona çarparak ve saçlarım yüzüme uçuşarak merdivenleri tırmandım. Kural olarak koşmazdım, kesinlikle merdivenlerde koşmazdım.

ve asla topuklularla değil. Ama şu anda başka bir seçenek yoktu. Cerrahi şefi beni resmen azarlarken, kafamın içi Henry'nin "Cruel Summer" şarkısına eşlik ettiği cızırtılı bir kalp monitörü gibi ses çıkartıyordu.

Altıncı kattaki kapıya çarptım ve sonra koridordan aşağıya fırladım. Bu ayakkabılarla korkunç, korkunç bir karardı ama bugünlerde verdiğim kararların çoğu korkunç görünüyordu.

Cerrahi kanadına açılan kapıdan içeri girdiğimde sorumlu hemşireye doğru yöneldim. "Dr. Mercer bu sabah nerede?"

Tabletine bakmadan önce bir saniye bana baktı. "Otuz beş," diye cevap verdi. "İyi misiniz, Dr. Aldritch?"

şu anda ne kadar berbat göründüğümü hayal etmeme bile gerek yoktu. Yzmn pancar gibi kızardığını, diğerinden biraz daha büyük olan göğsümün styenimden fırlamaya çok yakın olduğunu ve muhtemelen bluzumdan beyaz nlğme kadar terlediğimi biliyordum. Ameliyathane Otuz Beş'e doğru dönerken ağzımdaki saçları fledim ve "Daha iyi olmamıştım" dedim.

Ameliyathaneye girmeden önce fıralandım ve maskelendim. Bir hemşire bana önlük ve eldiven giydirmek için yaklaştığında Meri'ye sordum: "Burada daha ne kadar zamanın var? Seninle konuşmam gerek. Hem de hemen."

Masasındaki prematüre bebeğe baktı. Birkaç günlükten fazla olamazdı. "Ablan şimdi ne yaptı?"

"Konu Brie değil," dedim, her ne kadar hâlâ kutsal bir dehşet saçıyor olsa da. "Tahoe Gölü'yle ilgili ve çok acil."

Meri, sorumlu hemşireden gördüğüm yukarı aşağı bakışların aynısını bana da yaptı. Ameliyathanedeki diğer herkes de aynısını yaptı. Bugün cerrahi kanadında çay çok sıcak olacaktı. "Kaybettiğiniz küpeler için otelden aradılar mı?"

"Pek sayılmaz." Hastayı işaret ettim. "Cidden, ne kadar sürecek?"

Meri, "Kapanış için beş dakika, sonra da aileyle bir beş dakika daha," dedi. "Seninle ofisimde buluşuruz."

Yirmi yedi dakika ve en kötü durum senaryoları arasında birkaç yolculuktan sonra Meri geldi. Bu süre içinde volta atmaktan yere bir çukur açmış ve başparmağımın tırnağını kemirmiştim.

"Ne oldu?" diyerek kapıyı arkasından kapattı.

Başparmağım hâlâ dişlerimin arasındayken volta atmaya devam ettim. "O *Burada*," demeyi başardım.

"Kim var burada, tatlı yanaklar?" Masasının önündeki sandalyelerden birine çöktü, bacaklarını kolun üzerinden sarkıttı. "Kelimelerini kullanmazsan sana yardım edemem."

"Sağdıç." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak döndüm. "Yeni asistanlarımdan biri."

Meri uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir kahkaha krizine girdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tahoe'daki o büyük düğünün sağdııcı *bu* hastanede cerrahi asistanı ve *sizin* servisinizde mi çalışıyor?"

"Böyle bir zamanda nasıl gülebiliyorsun?" Ona baktım, ağzım şaşkınlıktan açıldı, ellerim hâlâ saçlarımdaydı. "Bunun neresini komik buluyorsun?" "Her şeyi," dedi. "Her damlası, senden başlayarak o düğünde tüm kuralları çiğnemek ve-"

"Bu konuyu açmak için ne zamandır bekliyordun?"

"Bu suçun bedelini mümkün olan en acı verici ve komik şekilde ödemenizle sona eriyor."

"Gerçekten bir asistanla tek gecelik bir ilişki yaşadığım gerçeğiyle başa çıkabilecek kapasitem olduğunu düşünüyor musunuz? Ve önümüzdeki iki ay boyunca onu her gün görmek zorunda mıyım? Ona öğretmek zorunda mıyım?"

Meri omuz silkti. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

"Kız kardeşimin hâlâ benimle yaşadığını hatırlatmama gerek var mı? Ve el işi projeleri, tüm gece tıkınırcasına izlediği televizyon programları ve kurutma makinesinden hiç çıkarmadığı çamaşırlarıyla sahip olduğum son düzen ve huzuru da boğduğunu? Ya da hala meslektaşlarımıza profesyonel standartların temel ilkelerini kaşıyla yedirdiğimi mi? Hayatımı tamamlamak için hizmetimde bir evlilik bağlantısının ek bonusuna gerçekten ihtiyacım var mı? *Gerçekten* mi?"

Bana korkunç derecede ekşi bir sırıtışla baktı ve beni ona fırlatabileceğim nesneler aramaya sevk etti. Kanepesinden aldığım, üzerinde "*En iyi hediyeler en küçük paketlerde gelir*" yazan kalp şeklindeki yastık ilk tercihimdi. Onu yakaladı ve göğsüne bastırdı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl daha kötü olabilir?" Kükredim.

"Bilmiyorum." Gözlerini tavana doğru devirdi. "Evli olabilir. Evli mi?"

"Bir ara bana kahve ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu, o yüzden ısmarlamadığını varsayıyorum."

Yastığı bana doğru kanatlandırdı ve yüzümün yan tarafına çiviledi. "Neden bunu söylemedin? Burada, seni tanıımıyormuş gibi davrandığını ve gerçekte bir ısırık daha isterken olmamış gibi davrandığını düşünüyorum."

İki avucumu da yüzüme bastırdım. "Öyle söyleme! Isırmak yok. Öyle bir şey olmayacak. O daha birinci yıl asistanı."

"Bekle bir saniye. Sağdıç nasıl *birinci sınıf oluyor*? O, etrafta koşuşturan yirmili yaşlardaki taze yüzlü bebek cerrahlarından çok daha yaşlı. En az otuz iki, otuz üç yaşında. Bahse girerim."

"Bunu ben de bilmiyorum." Yastığı kanepeye geri fırlattım. "Ona sadece düğünde her ne olduysa olduğunu ve artık bunu profesyonelce sürdürmemiz gerektiğini söyledim."

"Ve onun buna cevabı sana kahve içmeyi teklif etmek mi oldu?"

Omuz silktim. Gerisini ona anlatamazdım. O ayrıntıları henüz işleyemiyordum. Bu daha çok *kılıç dişli kaplandan kaçma ve olayı daha sonra çözme* durumuydu. "Evet, hemen hemen."

"Whit, senden *hoşlanıyor*!" Ayaklarını havaya kaldırdı ve kıkırdadı. "İki ay boyunca terlemeni ve kıvranmanı izlemek çok eğlenceli olacak."

"Benden hoşlanmıyor. Hoşlansa bile bunun bir önemi yok. *Önemi olamaz*." Adımlarıma devam ettim ve başparmağımı yontmaya geri döndüm. "Tüm kariyerimi bu profesyonel standartlar girişimini uygulamaya ve herkese biraz etik kazandırmaya bağladım. Şu anda yapabileceğim en son şey asistanımla bir ilişki başlatmak. Bu, sözlü tacizde bulunmaktan bile daha kötü. Ciddi bir güç dengesizliği var. Biri öğrenirse kovulurum-"

"Dünyanın hiçbir yerinde asistanınız olmadan *önce* ve asistanınız olacağını bilmeden bir asistanla birlikte olduğunuz için kovulmazsınız," diye araya girdi. "Burada pek çok şey için çıldırıyoruz ama *o kadar da çıldırmıyoruz*."

"Peki ya davet edilmediğim bir düğüne katılırken onunla takıldığım kısım?"

Meri alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bunun pek de ideal olmadığını kabul ediyorum."

"Her şeyi berbat edemem, Meri. Ellerimde idealden daha kötü durumlara sahip olamam. Cossapino, Pecklewithe, Sadiskowski; hepsi de bir teknisyene çıkışacağım ya da bazı sakinlere bağıracağım anı bekliyor. Bunlardan herhangi birini öğrenirlerse, her şey biter ve tüm çalışmalarım çöpe gider.

benimle alevler içinde." Bakışlarına karşılık verdim. "Bunun olmasına izin veremem. Ellerimde o kızın ölümü *varken*, bunu düzeltmek için sahip olduğum tek umudu bir kenara atamam."

Meri başparmağını tırnaklarının üzerinde gezdirdi. "Onun ölümü senin elinde değil. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Zihnimin mantıklı, entelektüel kısmı Meri'yle aynı fikirdeydi. Bu kısım suçu üstlenmenin saçma olduğunu biliyordu. Yine de küçük, kararlı bir köşe bu suçlamaya sıkı sıkıya sarılıyordu çünkü *birinin* sorumlu olması gerekiyordu. Birileri bir şeyler *yapmalıydı*.

"Bir gecede sekiz prezervatifi mükemmel bir şekilde kullanan bir vatandaşla kahve içmek için bu girişime çok fazla emek verdiğimi biliyorum."

"Sekiz mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Sekiz."

Meri iç çekerek bacaklarını sandalyenin üzerinden geçirdi ve ayağa kalktı. "O zaman yeni bir rotasyona geçme zamanı gelene kadar onu senden mümkün olduğunca uzak tutmak için bir plan yaparız." Sözümü kesmeye başladım ama Meri sözümü kesti: "Ona kalp nakli hakkında bildiğin her şeyi öğretmekle yükümlü olduğunu söylemeden önce, birinci sınıflar söz konusu olduğunda eğitim yükünün çoğunu başasistanının ve arkadaşlarının taşıdığını hatırlatmak isterim. Bu çocuğu prosedürlerinizde ameliyata girmesi için özel olarak seçmek istemiyorsanız, onu öncelikle vizitlerde göreceksiniz. Her hafta bir ya da iki saat boyunca ellerinizi birbirinizden uzak tutabileceğinizi düşünüyor musunuz? Yoksa bunun için de sekiz prezervatife mi ihtiyacınız olacak?"

"Ondan kaçtığımı anlayacak," dedim.

Kollarını iki yana açtı. "Ne olmuş yani? O sadece bir erkek. Bırakın birkaç ay acı çeksin."

İçimdeki tüm panik aniden bir bitkinlik zonklamasına dönüştü. Dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimin arasına alarak kanepeye çöktüm. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Cerrahları tanırım ve o bir cerrah gibi görünmüyordu. Önümüzdeki beş yıl boyunca işiyle evli olacağını söyledi ama bunun asistan olduğu anlamına geldiğini düşünmedim. Kalbini durdurmamla ilgili aptalca yorumlar yapıp durdu."

"Ne demek istiyorsun?"

Parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. "Dedi ki" -dudaklarımın arasından havayı ittim- "kalp durduracak kadar güzel olduğumu söyledi. Basit bir güzelliği olan hiç kimse

kalp fonksiyonlarından anlayan biri asla böyle bir şey söylemez."

Benim mutsuzluğuma güldü. "Adının Olivia olmadığını fark ettiğinde k a f a s ı çok karışmış olmalı."

Gözlerimi kapalı tuttum. Onun bu itirafı kabullenişini izlememe gerek yoktu. "Olivia'yı ona ben vermedim. Kaliforniya'dayken. Ona Whitney'i verdim. Ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey vermedim."

Meri bir an sessiz kaldı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ellerimi indirdim. "Hayır ve bu önemli değil."

"Olabilir," dedi nazıkçe. "Eğer önemli olmasını istiyorsan."

"Bilmiyorum." Ayağa kalktım ve yüzümün durumunu kontrol etmek için kapının yanındaki aynaya gittim. Neyse ki makyajımın sadece bir kısmı binanın diğer ucuna doğru çılgınca koşarken erimişti. Göz kalemim her zamanki gibi kusursuzdu. "Böyle olmak zorunda."

ALTI WHITNEY

Yirmi Numaralı Kural:

Havalı kızlar hiçbir şeyin onları rahatsız etmesine izin vermezler.

YATAK ODAMDAN ÇIKTIM VE KAOSUN İÇİNE GIRDIM.

Son birkaç aydır her sabah beni karşılayan kaostan farklı değildi ama yine de bir şekilde şok olmayı başarmıştım. Bugün, kız kardeşimin sahip olduğu her kıyafet -geçmişteki oda arkadaşlarından *ödünç aldıklarıyla* birlikte- oturma odama yayılmıştı. Yığın yığın tişörtler, taytlar, kesik kotlar ve bol sweatshirtler mobilyaları ve yerleri kaplamıştı. Bir köşede daha önce hiç görmediğim eski moda bir terzi kalıbı duruyordu. Sütyenlerin ve iç çamaşırlarının asılı olduğu bir çamaşır ipi koridor boyunca uzanıyor, kapı kollarına demirleniyordu.

Uzun bir ameliyattan sonra dün gece geç saatlerde eve döndüğümde gözümün karardığını biliyordum ama odama gitmek için bir çamaşır ipinin altından geçtiğimi hatırlıyordum. Bu da demek oluyordu ki Brie ben yattıktan sonra bu anti-organizasyon çılgınlığına girişmiş ve ben de tüm bu olan biteni uyuyarak izlemiştim. Belki bu başkalarını ürkütmezdi ama evim küçüktü -ki Boston standartlarına göre devasa sayılırdı- ve bir geceyi daha tek gecelik ilişkimin önümüzdeki iki ay boyunca hizmetimde kalmasına izin vermenin olası en kötü sonuçlarıyla rüyalarımda kovalanarak geçirmiştim. Yatağımdan birkaç adım ötede bir çamaşır ipinin kurulduğunu duymalıyım.

Ama Brie böyle çalışıyordu. Sabahları uyuyor, öğleden sonra ve akşamın erken saatlerinde uzaktan çalışıyor ve

karanlık. Bazı geceler arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor, güneş doğana kadar barlardan kulüplere ve ev partilerine atlıyordu. Brie'nin her şehirde arkadaşları vardı ve gelir gelmez yeni arkadaşlar ediniyordu. Diğer geceler, sehpanın üzerine bir ayakkabı kutusu dolusu payet bırakıyor ve tutkal tabancası ile Hallmark tatil filmlerinin arasına yerleşiyordu. Hangi yöne gideceğini tahmin etmek mümkün değildi ve ben de bunu sormaktan daha iyisini biliyordum.

Dünyadaki en affedilmez günahlardan biri kız kardeşime planlarını sormaktı. Bu, onun bazı seçimlerini desteklemekte zorlandığımı belli etmekten sonra ikinci sıradaydı. Uzun süre kalması konusunda dilimi ısırmaya devam etmemin en azından bir nedeni buydu. Evimin bir süreliğine alt üst olması, sorulara fazla gevşek davrandığım için ben isteyken öfkeyle toplanıp gitmesinden daha kolaydı. Bunu aylarca bana karşı kullanacaktı.

O günkü programımı okurken evde kahvaltı etmeyi tercih ettim ama mutfaktaki her dolaptan elbiseler sarkıyordu ve masanın her yerinde etekler vardı. Tezgâhın üzerine fiyat aralıklarıyla birlikte el yazısıyla yazılmış bir envanter bırakılmıştı ve kıyafetlerini yeniden sattığını fark ettim. Bunu her yıl birkaç kez yapardı. Genellikle yeni bir şeyin başlangıcına işaret ederdi, bu saçını kestirmekten farklı bir kariyer seçmeye kadar her şey olabilirdi. Sadece bekleyip görmem gerekiyordu.

Tüm bunlarla mücadele etmek ve onun kurduğu sistemi bozmak yerine, eşyalarımı topladım ve bir kez daha en sevdiğim kafeye gittim.

Her zaman uzun saatler çalışıyordum, ancak Brie'nin *kısa ziyareti* ikinci ayına girdiğinde, günümün daha büyük bir bölümünü hastanede geçirmeye başladım. Bu da Coffee Exchange'in kapıları açıldığında genellikle ilk sırada benim olduğum anlamına geliyordu ve genellikle beni bekleyen bir latte ve kekleri oluyordu. Neredeyse her gün yoğurt ve granola kaselerine bir şans vermem için beni dürtüyor olsalar da onlar böyle meleklerdi.

Bu hatayı bir kez yapmış ve altı saatlik bir ameliyatın tamamını dişlerimin arasından bir keten tohumu çıkarmaya çalışarak geçirmiştım. Her zamanki sabah rutinimi evde yapamıyorsam, buzsuz kahvaltılık keklerle idare ediyordum.

Beacon Hill'den Charles Caddesi'ndeki kafeye doğru ilerlediğimde, önümde zaten sırada bekleyen birkaç kişi vardı. Programımı gözden geçirmek ya da bazı e-postalarımı incelemek için iyi bir zaman olabilirdi ama benim

Dikkatim sıranın en önündeki kişiye takıldı. Koyu mavi bir pantolon ve gri kapüşonlu bir pantolon giymişti ki bunu genellikle modern erkek çocuklarının gereksiz bir tuhaflığı olarak görürdüm ama kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım.

Birinin elini arka cebine atıp cüzdanını çıkarması gibi basit bir hareketin beni daha önce hiç büyülemediğini biliyordum. Bu hareketin mekaniğini ya da o kişinin bedenine hakimiyetiyle ilgili her şeyi nasıl sessizce haykırdığını dikkatle gözlemlemek için hiç durduğumdan emin değildim.

Tam o sırada adamın kışına baktığımı fark ettim ve gerçekten de harika bir kıçtı. Yuvarlak ve sıkı, sanki birisi squat yapmaktan kaçınmamış gibiydi. Ve bu pantolon, malları vurgulamak için yeterince ince olan ancak bir anatomi dersi verecek kadar fazla olmayan düz bir kesimle Tanrı'nın işini yapıyordu. Bununla ilgili her şey hoşuma gitti.

Bir başka açık değerlendirme anından sonra, boktan bir gece uykusundan dolayı sersemlemişken yabancıları nesneleştirdiğim için kendimi azarlamaya hazırdım. Ben bunları yapamadan, o tezgahtan arkasını döndü.

Ve biraz öldüm çünkü o kıç Henry Hazlette'den başkasına ait değildi.

Bakışları benimkilere takıldı ve tüm yüzü aydınlandı. Gülümsedi ve uyku mahmurluğumun sisini dağıtmak için tek gereken buydu. Artık tamamen uyanıktım ve iki gün önce onu tekrar gördüğümde yaşadığım nefes kesici şoka geri dönmüştüm.

Kendi adıma, telefonumu yere düşürdüm ve ne yaptığımı ancak iki göz kırpması sonra fark edebildim. Bu süre içinde aramızdaki mesafeyi kapatmış, telefonumu almış ve kapüşonunun yumuşacık iç kısmındaki ekranı parlatmaya başlamıştı.

Burnumdan panikle bir nefes çektim. Burada olamazdı. Olamazdı. Burası benim mahallem, benim kafem, benim şehrim ve aynı zamanda benim hastanem. O buradayken, her şeyi izlerken kendi dünyamda nasıl var olacağımı bilmiyordum artık.

Dün geceki rüyalar da tıpkı bunun gibi her şeyin yolunda görüldüğü anların puslu bir koleksiyonuydu, ama sonra vizit sırasında Henry'ye dönüp en dayanıklı olduğu cinsel pozisyonu tartışmasını istemek gibi çılgınca bir şey yapıyordum. Ya da ameliyathanede etrafımız personel ve asistanlarla çevriliydi ve ben ona talimatlar veriyordum, o da cevap veriyordu

"Sorun değil, bebeğim." Bana hiç böyle seslendiğini sanmıyordum ve bunu yüzüne karşı söylediğini hayal bile edemiyordum ama bunların hiçbiri onunla olan ilişkimin kaçınılmaz olarak ortaya çıkması kadar önemli değildi.

Telefonu bana uzattı. "Sanırım bu senin."

"Teşekkürler." Ona hiç dokunmadan parmağımı elinden çekip almaya çalıştım ama bunu başaramadım; bunun yerine parmak uçlarımı avucunun üzerinde gezdirdim ve çekerken uzun parmaklarının arasından geçirdim. Bu adamın yanında bu kadar beceriksiz olmam etkileyiciydi. Soğukkanlılık yok, incelik yok.

Dükkânın rahat i mekânını işaret etti. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Cebime koymadan önce telefonuma bir göz attım. şu anda arkamı dönüp dükkândan çıkamazdım, bu noktada olmazdı ama aklımdan geçti. "Bence yapmamalıyız-"

"Ah. Doğru." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "izgiyi aşmak istememiştim."

"Hayır, bunu biliyorum." Ayaklarımızı sürüyerek ilerledik. "Her neyse. Eminim sonra görüşürüz."

Henry başını salladı. "Evet, ben-"

"Whitney içeri girene kadar iyi bir sabah değil," diye şarkı söyledi barista, Boston aksanı çorba gibi kalındı. "Her zamanki gibi mi, tatlım? Yoksa bugün ekstra bir şey ister misin?"

"Ekstra kulağa doğru geliyor," dedim gülerek.

"Anlayabiliyordum. İçeri girdiğin anda anladım. Gece geç saatte hastanede miydin?" Başımı salladım çünkü bu yeterince doğruydu. "Seni tuttum tatlım. Hiçbir şey için endişelenme." Espresso makinesinin kapağının üzerinden göz kırptı. "Senin için kekini de kızartmamı ister misin?"

Kartımı okuturken güldüm. "Hayır, bugün olmaz. Sıcak bir gün olacağını söylüyorlar."

"Artık havanın nasıl olduğunu kim bilebilir ki? Küresel ısınma, bilirsin?" Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Pekala, bana bir dakika ver, seninle ilgileneceğim."

Tezgâhın diğer ucuna geçtiğimde Henry'nin baristayı incelediğini gördüm, sakallı çenesi sertleşmiş ve gece yarısı gözleri kısılmıştı. Henry'nin yüzündeki birçok ifadeyi izlemiştim ama yatak odasının dışında bu kadar yoğun bir ifade gördüğümden emin değildim.

Büyüleyiciydi. Ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Ve yatak odasında onu düşünmek. *Tanrım*. Burada kendime yardım etmiyordum.

Yanımda durdu, menü panosuna boş boş bakarken uzun bir süre sessiz kaldı. Espresso makinelerinin ve süt köpürtücülerin sesi kesildiğinde bana baktı. "Buraya çok sık geliyor olmalısın. Siparişinizi biliyorlar." Henry başını baristaya doğru eğdi. "Ve adınızı."

Sesi eşitti ama kenarları keskindi, son ana kadar adımı ondan sakladığımı hatırlatıyordu.

"Hastaneye giderken yolumun üzerinde," dedim, "ve bu saatte hep aynı insanlar çalışıyor. Bu noktada bu gerçekten sadece bir rutin meselesi." "O zaman her gün buraya gelirim, keklerimi ısıtmak isterler mi? da mı?"

"Neden olmasın anlamıyorum."

Kibarca karşı çıkıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Başımı ona doğru çevirdim ama gözleriyle buluşmadım. "Seviyorum."

Güldü ve o sesteki tuzun tadını alabiliyordum. "Doğru. Tabii ki."

Keşke ona yakın olmanın beni bir arada tutan zihinsel bağların her birini gevşetmediğini ya da bu yakın mesafeden gelen derin sesinin beni ılık bir banyo suyu gibi sarmadığını söyleyebilseydim. Keşke onun öğretmeni olarak mesleki sorumluluğumun dikişlerinin tenimi işaretlediğini hissetmediğimi ya da ne olduğunu görmek için biraz daha bastırmak istemediğimi iddia edebilseydim.

Barista adımı söyledi. Kahvemi ve çöreğimi alıp kapıdan çıktım.

Sınırlar konusunda gerçekten çok kötüydüm.

HENRY'DEN UZAKLAŞMAK KADAR BASİT DEĞİLDİ.

Bunu biliyorum.

Bunu biliyordum ama birkaç saat sonra asansöre adım attığımda bu gerçeğe yüzleşmeyi beklemiyordum. Henry arka duvara yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, bir yandan da kaşlarını çatarak defterine bakıyordu. Bacakları tam bir mil uzunluğundaydı. Üzerinde lacivert önlük ve koşu ayakkabısı vardı.

ayakkabılar, kulağının üzerine sıkıştırılmış bir kalem. Ön kolları çıplaktı ve bu ulusal bir acil durumdu.

Başını kaldırdı, beni bakarken yakalayınca gözlerinde şaşkınlık belirdi.

Kapılar arkamdan kapanmaya başladı. Bugün zaten bir kaybolma eylemi gerçekleştirdiğimden ve asansörden kaçmak kendim için benimsemeye hazır olmadığım bir drama seviyesi gibi görüldüğünden, ona hızlıca başımı salladım ve tüm dikkatimi katımın düğmesine basmaya verdim.

Orada kaldım, bakışlarımın başka bir yere kaymasına izin verirsem yanacaktım gibi panele bakıyordum, ta ki bir sonraki katın kapıları açılana ve bir insan seli içeri girene kadar. Bir ya da iki asistan grubu, bazı tıp öğrencileri ve kendi sesini gerçekten seven birçok uzman doktordan biri. Bir hikaye anlatmaya dalmıştı ve bana hiç dikkat etmedi.

Yanlışlıkla göz göze gelme ihtimalini en aza indirmek için kendimi yan duvara sıkıştırdım, kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı yere diktim. Bir sonraki katın kapıları açıldığında birkaç kişi daha içeri doluştu. Bir çift hemşire önüme geçti ve arkamdaki kişinin sıcaklığını hissedene kadar beni birkaç adım geriye gönderdi.

"Yavaş ol," diye fısıldadı Henry.

Bir elini dirseğime doladı, diğer elini kalçama koydu, parmakları cebimin hemen içinde kayıyordu. Her şeye rağmen içime çektiğim titrek nefesi fark etmemesini umdum. Başhekim hâlâ hikâyesine devam ediyordu ve önümdeki hemşireler bugün kimin en kötü personel durumuna sahip olduğuna dair notlarını karşılaştırıyorlardı. Kimse bize dikkat etmiyordu.

Aramıza biraz mesafe koymak için öne doğru kaymaya çalıştım ama önümdeki hemşireler birbirlerine dönerek beni Henry'nin sert göğsüne yaslanmaya zorladılar, başım çenesinin altında kaldı. Elleri esnedi ve boynumda sert bir nefes hissetmeden önce beni bir anlığına sıkıca tuttu.

Onun bu şekilde arkamda olduğunu hissetmek, çıkardığı alçak, hırıltılı sesleri ve beni hiç bırakmayacakmış gibi tutuşunu hatırlamak hiçbir şey gerektirmedi.

Ve artık o insanlar olmadığımızı hatırlamak için her şeyi yapmak gerekiyordu.

Titrek bir nefes daha alırken omuzlarım dikleşti. "Dr. Hazlette-"

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "*Biliyorum.*"

Asansör tekrar durdu ve birkaç kişi çıktı ama ikimiz de kıpırdamadık. Eli kolumda kaldı ve ben onun yörüngesinden çıkmadım. Hangi kata gittiğimi ve neden orada olduğumu çoktan unutmuştum. Telefonumun aralıksız vızıltısını duymazdan gelmişim. Parmaklarının tenime yaptığı baskı ve göğsünün sırtımdaki katı sıcaklığı dışında her şeyin önemi kalmamıştı.

Asistan kohortu ile konuşkan uzman doktor bir sonraki katta indi ve kapılar birbirine yaklaştığında yalnız olduğumuzu fark ettim. Asansör yükselirken sarsıldı ve bu beni gerçeğe döndürmeye yetti. İki uzun adımda kabinin diğer tarafına geçtim ve kollarımı düzeltirken Henry'ye baktım.

"Bu bir daha olamaz," dedim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanki o ön kol kaslarının gerçek zamanlı olarak dalgalanmasını izlemem gerekiyormuş gibi. "Farkındayım."

Dirseğimdeki kırılganlıkları düzeltmek için elimi kolumda gezdirdim. "Sana ilgilendiğim izlenimini verdiysem özür dilerim- İsteddiğim-"

"İnan bana," dedi, sesi alçak ve sessizdi, "ne istediğini biliyorum."

"Yine de kendimizi bu teoriyi test etmeye kararlı görüldüğün durumların içinde bulmaya devam ediyoruz." Koluma dokunmadan duramıyordum. *Dışarı, lanet olası yer.* "Bu bir daha olamaz."

Kapılar bir kez daha açıldı ve bugün ikinci kez, sanki bu bir şeyi çözecekmiş gibi Henry'den uzaklaştım.

Yedi

HENRY

Organ Nakli Cerrahisi
Rotasyonu: 4. Gün, 1. Hafta

SALON BUZ GIBİYDİ. EĞER DAHA İYİ BİLMESEYDİM.

Yanlış bir dönüş yaptığımı ve morga girdiğimi varsayalım. Burası için asla tutarlı bir sıcaklık bulamadılar, bu da iki günde bir buraya geldiğim için rahatsız ediciydi.

Küçük kız kardeşim, üvey annem Cami'nin bu haftaki morbidite ve mortalite konferansı için hastane kompleksinin yarısına kadar koşup polar fermuarımı almam konusunda ısrar etmesi iyi bir şeydi. Bunu ona söyleyecek değildim. Cami harikaydı, hayat boyu abla-anneydi ama her zaman her konuda haklıydı ve ben de yasal olarak onu ne pahasına olursa olsun alçakgönüllü tutmak zorundaydım.

Tori'yi arka sıralardan birinde, koltuğunun üzerine diz çökmüş halde gördüm. "Birlikte bir şey bulamadık," diye seslendi. "Rıza ön tarafa gitti, Cami de sağ tarafta bir yerde."

"Endişelenmeyin. Klinikte yeniden bir araya geleceğiz."

"Burada kendinize dikkat edin," dedi ve yanında oturan sakirlere işaret ederek baktı. "Bu sabah herkes biraz vahşi."

Ellerimi kalçalarımın indirdim. Tori'den en az yüz kilo fazlam ve fark yaratacak kadar boyum vardı ve geçmişim *tıbbi MacGyver saçmalığı* olarak tanımlanabilirdi. "Sanırım iyi olacağım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Birkaç dakika sürdü ama oditoryumun sol tarafında bir tıp öğrencisi ya da bıçaklama meraklısı bir asistan tarafından agresif bir şekilde tutulmayan boş bir koltuk buldum. *Vahşilik* doğru kelimeydi ve çok yorucuydu.

Çoğu gün, birinci sınıftaki akranlarımdan çoğundan neredeyse on yıl daha yaşlı hissetmiyordum. Bu büyük ölçüde umursamadığım gerçeğinden kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda ortalamalar bütünü doğru bir şekilde ifade etmiyordu. Adamım Rıza tıp fakültesine başlamadan önce gidip başka bir kimya diploması aldı. Cami Anne Orta Amerika'daki kliniklerde çalışmak için iki yıl ara vermişti. Tori, grubumuzda üniversite, tıp fakültesi ve uzmanlık eğitimini düz bir şekilde tamamlayan tek kişiydi. Hiçbirimiz herkes için doğru olan yolu seçtiğimizi söyleyemezdik ama bizim için doğru olanın bu olduğunu biliyorduk.

Ancak bugünkü gibi günlerde, kariyerlerinin idol edindikleri doktorun yanında oturmaya ya da sunucuya soracak zekice bir soru bulmaya bağlı olmadığını henüz fark etmemiş yirmili yaşlardaki gençlerle mücadele etmek zorunda kaldığımda, yaşıma hissettim. Herkese sakın olmalarını ve sessiz olmalarını söylemek istedim.

Neyse ki ışıklar söndü ve konferans başladı da kimseye bahçemden defolup gitmesi için bağırarak zorunda kalmadım. Özellikle de yanımdaki adam kollarını polar ceketinin içine sokup hemen uyuyakaldığı için.

Her hafta katıldığımız yirmi kadar konferans, multidisipliner toplantı ve diğer toplantılardan hangisinde uyuyacağımı seçmek zorunda kalsaydım, muhtemelen morbidite ve mortalite yerine inflamatuvar bağırsak hastalığı konferansını seçerdim, ancak herkesin öncelikleri farklıydı.

İlk sunumun yarısında -hastanın sonucunun iyi olduğu bir nekrotizan fasiit vakası, ancak dakikaların önemli olduğunu yüksek sesle ve net bir şekilde hatırlatıyor- diğer tarafımdaki kişi, uyuklayan değil, bir çağrı aldı ve kapıya yöneldi. O koltuk boşaldıktan sonra kendimi biraz toparladım, dizlerimi ve dirseklerimi açarak kendimi artık bir sardalya konservesinin içine tıkmış gibi hissetmemeye başladım. Bu boşluğu başımı avucuma yaslamak için kullanırken, defterim kalçamda dengede dururken bu sunumun önemli noktalarını not aldım.

Sırada ayaklarını sürüyerek yürüyen birini yanıma oturma kadar fark etmedim. Bir an için gidenin o olduğunu düşündüm ama sonra Haziran'dan beri beni her yerde takip eden ılık meyvemsi-çiçek kokusunu içime çektim ve hemen sola döndüm.

Ve işte oradaydı.

Whitney ile her zaman böyleydi. O sadece...ortaya çıktı. Düğünde ve burada hastanede, kafede ve sonra asansörde. Sinek kuşu gibi, sadece beni becerecek kadar durdu.

Ela bakışları bir an için benimkilerle çarpıştı ve birbirimize göz kırptığımızda taşıtı. Sanki ne yaptığını bilmiyormuşum gibi, salonun etrafına hızlı ve kaçamak bir bakış fırlattı. Başka koltuk yoktu ve her ne kadar ahlaki üstünlüğünün rahat olup olmadığını umursamadığı için arkada duracağından şüphe etmesem de, benden kaçmaktan yorulup yorulmayacağını merak ediyordum.

Bunu doğru yapmaya, onun yolundan gitmeye çalışıyordum ama o asansör tüm iyi niyetlerimi öldürdü. Onu ne kadar çok istediğim konusunda yalan söyleyebileceğimi düşünmek aptallık olsa da kendime yalan söylemekte her zaman iyiydim. Kalçasını hissetmek günümü ne kadar güzelleştirmişti. Sadece bana geri çekilmesini engellemek için ona uzandığımı ve sonra onun nesnel olarak dehşet verici bakışlarının benim için ciddi bir tahrik edici olduğunu fark ettiğimi.

"Dr. Hazlette," diye başardı.

Başımı sallamadan önce ona kibar sayılabilecek süreden daha uzun süre baktım. "Dr. Aldritch."

Çenesini sahneye doğru eğdi, dikkatimin nereye ait olduğunu kesin bir şekilde hatırlattı. İyiydi. Bunu atlatabilirdim. Beynimin, kokusunun şeftali mi yoksa erik mi olduğu, erik kokusunun nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğim ya da belki de bir çiçek olduğu ve hangi çiçek olduğu konusunda bir fikrim olup olmadığı tartışmasını sürdürdüğü yetmiş beş dakika daha. Bu, tahmin edilebileceği gibi, herhangi bir kokudan çok daha iyi olan tadı hakkında düşünmeye yol açtı. Tadı seks, yaz ve beni gerçekten mutlu eden her şey gibiydi ve *tam buradaydı ve o* kendi içine kapanmadan ona istediğim şekilde bakamıyordum bile.

Zaten üç ay hayatta kalmışken bir yetmiş beş dakikanın daha ne önemi vardı? En az iki ayım daha varken? Ya da daha uzun, burada bir şansım olduğunu varsayarsak. Bilmiyordum. Artık Whit'e rapor vermediğimde işlerin değişip değişmeyeceğini, rollerimizin ötesini görüp göremeyeceğini bilmiyordum. Eğer bu rollerin ötesini görmek isterse.

Bunun hiçbir şey olmadığına inanarak kendimi kandırabilirdim ama söz konusu Whit olduğunda kendime yalan söylemekte o kadar da iyi değildim. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ve eminim ki onun hakkında ne söylediğini de bilmiyordum, ama

Olası cevaplardan herhangi biriyle göz teması kurmaktan kaçınacak kadar akıllıydım.

Göz ucuyla Whit'in ceplerini yokladığını ve sonra her birini hışırdattığını fark ettim. Aradığı şeyi bulamadığında hayal kırıklığına uğramışçasına tatlı iç çekişler yapıyordu. Arkasına yaslandı ve parmaklarını küçük deri ciltli bir defterin üzerinde gezdirdi.

Cebimden bir kalem çıkardım ve dikkatimi sahneden ayırmadan ona uzattım. Teklifimle kabul etmesi arasındaki duraksama gülünçtü ama sonunda kabul etti ve fısıldayarak "Teşekkür ederim" dedi.

Onaylarcasına mırıldandım ve sırf yüzümü boynuna bastırmak ya da düğünden sonra neden o şekilde ayrıldığını sormak gibi aptalca bir şey yapmamak için kendime sunucunun slaytlarındaki her şeyi kopyalama görevi verdim.

Kalemi tıkladı ve "Oooh" dediğini duydum.

Kalemi sanki hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş gibi incelemesini izledim. Kalemi denerken omuzları zıpladı ve dudakları bu şehirde ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeye kıvrıldı. *Bir kalem için duyduğu sevincin her zerresini içime çektiğimi biliyorsa da belli etmedi.*

Defterimin son sayfasını çevirdim ve *kalemle* yazdım. Ekledim *bir sonraki satırda cupcakes.*

Bir sonraki vaka sunumu başladı, bu sunum ateşli silah yaralanması olan hastalarda ameliyat sonrası enfeksiyon oranlarına odaklanıyordu ve ben de dikkatle dinledim. Her zaman travma cerrahisine devam edeceğimi varsaymışım. Buraya travma hakkında her şeyi bildiğime inanarak gelmemişim ama etrafımda kar fırtınaları eserken dağ yamaçlarında yönettiğim bileşik kırıkların sayısını unutmuştum. Çoğu kişiden daha fazlasını biliyordum. Ancak son birkaç aydır burada olmak bu varsayımın parlaklığını azaltmıştı. Dünyanın en iyi travma cerrahlarından bazıları burada çalışıyordu ve burs programı hakkında harika şeyler duymuştum ve orada başarılı olacağımı biliyordum ama artık tek seçeneğim bu değildi.

Whit'in dirseği koluma değdiğinde Dr. O'Rourke bir veri setini derinlemesine tartışıyordu ve tek yapabildiğim ona doğru yavaşça göz kırpmaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bakışlarımın, dirseğinin hâlâ kolumu dürttüğü noktaya düşmesine izin vermeyi reddettim. Bunu yaparsam, hareket ederdi ve ben de bu küçük etkileşimlerle sonsuza dek yaşayacak, bocalayan, çaresiz bir aptal olurdum. "Sorun değil."

Bir yandan telefonundaki NIH dergisindeki bir makaleyi karıştırıyor, bir yandan da kalemi defterine vuruyordu. Aynı anda hem dinlediğini hem de okuduğunu hissediyordum, bu da onun birçok çılgın yönden yetenekli olduğu gerçeğini pekiştiriyordu. Bazılarını çok iyi biliyordum.

O'Rourke'un kaydıraklarını daha iyi görebilmek için yer değiştirirken dizim Whit'in kalçasına değdi. İkimiz de lacivert önlüğümün onun siyah pantolonunun içinde eriyip gittiği noktaya baktık. Onun yumuşak, kalın kalçalarını düşünmeyi bırakıp erkekliğimi kontrol altına almam bir dakika sürdü.

"Benim hatam," diye mırıldandım.

"İyisin," diye cevap verdi, ancak ses tonundaki gerginlik aksini gösteriyordu.

Yedi ya da sekiz dakika olaysız geçti. Birbirimize dokunmadık. Cebimdekileri sırf onu kalem kadar etkileyip etkilemediğini görmek için kucağına dökmedim. Bana erik mi şeftali mi ya da bilmediğim başka bir şey mi olduğunu söylemesi için yalvarmadım.

O'Rourke soruları yanıtlarken ve yanıt olarak meslektaşlarını kızdırırken birkaç kez nefesinin altında güldü. Düşük etkili, tuğla duvar gibi bir adamdı. Sanki vaktini boşa harcıyormuşuz gibi dinleyicilere dik dik baktı ve "*Bana* gerçekten bunu mu sormak istiyorsun McCurty? Otuz yıl kadar önce bir yerlerdeki Kaba Anatomiye Giriş profesörünüze değil mi?"

Bir kahkaha omuzlarını sarsarken Whit bir elini ağzına götürdü. Dirseği yine kolumdaydı ve ben de milimetrelerce ona doğru kaydım. Bunu kafamda uydurup uydurmadığımdan emin değildim ama o da bana doğru kaymış gibi görünüyordu.

"Hep böyle midir?" Ben sordum.

"Mmm. Evet." Omuz silkti ve kolçaktan yukarıya doğru birbirimize bastırıldığımızın farkında olmaması için tek bir şans bile yoktu. "Pek geleneksel bir tarz değil, kabul ediyorum."

Son sayfaya geri döndüm ve listeme *Kahve Borsası ve sıcak kekleri* ekledim.

Soru-cevap sona erdi ve bir sonraki sunumcu sahneye çıktı. Bu sunum, kronik kalp yetmezliği olan ergenlere yönelik minimal invaziv cerrahi müdahalelerin son sonuçları hakkındaydı ve Whit telefonunu bir kenara bıraktı. Muhtemelen özellikle bu vakalar için gelmişti.

Whitney'le ilgili beni en çok eğlendiren şeylerden biri, gardını indirdiğinde her düşüncesini ve duygusunu telgrafla anlatmasıydı. Geri kalan zamanlarda, soğukkanlı, boyun eğmeyen bir granit duvardı ve bu, kişiliğinin bu nadir parıltılarını daha da şaşırtıcı kılıyordu. Şu anda yüzü tepkilerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi. İlgi, şüphe, anlaşmazlık, heyecan - hepsi oradaydı ve not alırken her saniye değişiyordu.

Aklından geçen her düşünceyi duymak istiyordum.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca bu durumun tam olarak *ne* olduğunu düşünürken, ikimiz de düğünde kariyerlerimiz hakkında açık sözlü olsaydık ne olurdu diye düşünmekten kendimi alamadım. Geçmişimizi gözden geçirir, kimleri tanıdığımız ve nerelerde bulduğumuzla ilgili notlarımızı karşılaştırır mıydık? Yatağa o şekilde düşer miydik? Dans pistinde geçirdiğimiz saatlerden sonra bunun bir önemi olur muydu? Bilmiyordum ve büyük ihtimalle hiçbir zaman da bilemeyecektim ama *ya olsaydı* oynamak, *kimsenin bilmesine gerek yok oyununu* nasıl oynayacağımızı bulmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Whit'in dirseği beni tekrar sarstı, ancak bu sefer baktığımda avuçlarını kollarında aşağı yukarı sürüklediğini gördüm. Küçük bir ürperti onu kendi içine çekti, bu da dikkatimi önce dudaklarına sonra da göğsüne çekmek gibi karmaşık bir etki yarattı. Özellikle de bluzundan dışarı fırlayan göğüs uçlarına.

Aman Tanrım.

Ve lanet olsun, göğüslerinin avuçlarımda nasıl hissettirdiğini tam olarak hatırladım. Mükemmel bir avuç. Sertçe yutkundum ve kalemimi kulağımın üzerine sıkıştırırken, uyuklayanı uyandırmamaya dikkat ederek polarımı silktim. "İşte." Öne doğru eğilmesini işaret ettim, böylece omuzlarına örtebilecektim. Hareket etmedi. "Benimkini al."

"Hayır, teşekkürler Dr. Hazlette ama hayır. Ben iyiyim."

Beni sadece onun duyabileceği şekilde yaklaştım. "Eğer bunu almazsanız, Dr. Aldritch" -gömleğine doğru sivri bir bakış attım- "bunu size kendim takacağım."

Bakışları meme uçları kadar sertleşti ve bir an için bu ültimatomla şansını zorlamak ister gibi oldu. Bu harikaydı çünkü ondan gerçek bir tepki almaktan daha iyi bir şey yoktu. Benden uzaklaşmasına kıyasla büyük bir gelişmeydi.

Ama içinden bir ürperti daha geçti ve yünü kaptığı gibi bir battaniye gibi kucağına yerleştirdi. Kollarını yünün altında kavuşturdu ve dirseğini resmen pazumdan çekti.

"Teşekkür ederim," dedi ama sesi daha çok "*siktir git*" gibi çıkıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. Dikkatimizi tekrar sunuma verdik, adam konuşurken o başını sallayıp kendi kendine mırıldanıyor, ben de konuyla ilgili görünen her şeyi -ki çoğu buydukaralıyordum. Whit'in vizitler sırasında bu tür konulardan bahsettiğini hatırlıyordum ve gelecek hafta bu vakalara atıfta bulunacağına bahse girebilirdim.

Adam sunumu sonlandırmaya başladığında Whit'in bakışlarını üzerimde hissettim. Kalemini yazdığım notlardan birine dokundurdu. Göz ucuyla baktım. Heyecanla başını salladı ve "Akıllıca bir noktaya değindin" dedi.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Sabırsız bir nefes verdi. "*Hoşuma gittiği için* değil, anlamlı bir gözlem olduğu için."

"Görebildiğin sürece bu farklılığa tutunabilirsin." Bir huff daha. "Ben hiçbir şeye tutunmuyorum."

Dizimi tekrar ona doğru kaydırırken bakışlarını tuttum. Beni kalçasında hissettiği anda ela gözlerinin ardında hızlı bir tartışma yaşandığını gördüm. Tüm bu tartışmaya rağmen hızlı bir sonuca varmış gibi görünmüyordu çünkü soru-cevap kısmının geri kalanı boyunca birbirimize bakmaya devam ettik. Bir ara dirseğini ceketimin altından çıkarıp koluma doğru uzattı.

Ne düşündüğünü kesin olarak söyleyemezdim. Birbirimizi itip çektiğimiz gerçeğinden başka bir şey bilmiyordum. Yine de bir şey söylüyormuşuz gibi geliyordu. Sanki o geceyi, o geceyle ilgili *her şeyi* hatırladığımıza ve düşünmeden edemediğimize yemin ediyorduk. Denemiş ve başarısız olmuşuk ve şimdi burada, her şeyin zor olduğu bu inanılmaz durumdaydık. Birbirimizi özlediğimizi.

Dediğim gibi, o gözlerin arkasında ne olduğunu bilmiyordum. Ama bir şeyler hissettim.

Konferans sona erdiğinde yanımdaki adam irkilerek uyandı, yerinden fırladı ve ıslak bir köpek gibi kendini salladı. "İyi konuşmadı, iyi konuşmadı," diye mırıldandı. Kollarını kollarının arasından geçirdi ve sıranın aşağısına doğru koşmadan önce gözlerini ovuşturdu.

Gitmem gerekiyordu. Programımda nefes alacak yer yoktu ve kohortum beni bekliyordu. Ama ben kaldım, oda boşalırken ihtiyacım olmayan notları karaladım.

Whit'in telefonu çaldı ve onu cebinden çıkarmak için hem dirseğini hem de ceketini yerinden oynatmak zorunda kaldı. Ekрана baktı ve "Kahretsin" diye mırıldandı.

Defterimi kapattım. "Önemli mi?"

"Her şey önemli." Ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım. "Teşekkür ederim." Ceketimi uzattı. "Bunun için."

"Sende kalsın," dedim ve sıranın gerisine doğru ilerledim.

Bana doğru itti. "Hayır. Buna gerek yok."

"Burası her zaman soğuktur. Bir dahaki sefere ihtiyacın olacak." Neredeyse boş olan odayı işaret ettim. "Tabii yine yanıma oturmayı planlamıyorsan."

"Öyle bir planım yok."

Ellerimi uzattım ve bıraktım. "Belki de yapmalısın."

Sekiz

WHITNEY

*On beş numaralı kural:
Sohbet durgunlaştığında bile aşırı paylaşımda bulunmayın.*

"GENEL OLARAK SIZE KATILIYORUM," DEDI DR. JURGEN. "SADECE Belli bir şekilde eğitilmiş olmamız, yeni cerrahları eğitmenin tek yolunun bu olduğu anlamına gelmiyor."

Kabul etsem de etmesem de ya da bir yunusa dönüşsem de konuşmaya devam edeceğini tecrübelerimden bildiğim için omzunun üzerinden Jenelle'in koridorun aşağısında birkaç asistan arkadaşıyla daire çizdiği yere baktım. Haftanın en iyilerini ve en kötülerini gözden geçirmeyi severdi ve bu zamanı herkesin nabzını tutmak için kullanırdı. İnsanlara ihtiyaç duyduklarında fazladan yardım sağlama ve bunu onlara kendilerini küçük hissettirmeden yapma konusunda iyiydi.

Binadaki en sert beşinci sınıflardan biriydi ve onun gözetiminde kimsenin bir şey yapmasına izin vermezdi, ancak adil ve haklı olmadıkça asla çekici düşürmezdi.

Keşke kendisinden on beş yaş büyük cerrahlar da aynı beceriye sahip olabilselerdi.

Bu noktada, bunun sahip olunmaya değer bir beceri olduğunu kabul edebilecek cerrahları tercih ederim.

Tüm yeteneklerine ve becerilerine rağmen Dr. Jurgen onlardan biri gibi görünmüyordu.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, incelikler için her zaman vaktimiz olmuyor," diye devam etti. "Herkesin sevildiğini ve takdir edildiğini hissettiğinden emin olmak için duramam."

"Hastam masada kan kaybından ölüyor."

Jenelle'in grubundan bir kahkaha yükseldi ve bakışlarım Henry'nin üzerinde toplandı. Henry fark etmeden önce Dr. Jorgen'e dönüp baktım. Başka bir kazara karşılaşmaya ihtiyacımız yoktu.

"Komitenizin yeniden değerlendirmesi gereken bir şey varsa-"

"Çok iyi *bildiğinizi* bildiğim gibi, bu *benim* komitem değil," diye araya girdim. "Yönetim Kurulu'nun emriyle Cerrahi Şefi ve hastane başkanının eş başkanlığını yaptığı bir komite. Bu mesleki standartlar kurallarının geliştirilmesi ve yaygınlaştırılmasında liderlik rolünü benim üstlenmiş olmam, bunun ortak bir çalışmanın ürünü olmadığı anlamına gelmez."

"O zaman sorunlarımı yönetim kuruluna götüreceğim."

"Elbette. Eminim geri bildirim almaktan memnun olurlar. Geçen bahar bu standartlar ilk kez sunulduğunda kapsamlı bir geri bildirim süreci yaşanmıştı ama eminim şimdi de sizin düşüncelerinizi duymak onları heyecanlandıracaktır." Bu hafta tüm sağduyumu tükettiğinden ekledim: "Bilmelisiniz ki yönetim kurulu, şef, hastane başkanı, hepsi nezaket için her zaman vaktimiz olmadığını bilir. Bu yeni bir bilgi değil. Ayrıca sert ve talepkâr olmak ve yüksek beklentilere sahip olmak ile zehirli, istismarcı davranışlar arasında fark olduğunu da biliyorlar. Bunu görmek oldukça kolaydır ve zeki, yetenekli insanların bu farkı fark etmemesi her zaman şaşırtıcıdır." Saatime baktım. "İzninizle."

Önlüklerime ve takunyalarımın sinirli bir bakış fırlattı. "O zaman tüm bu işlerde mükemmel olduğunu varsayıyorum."

Cevap vermeden önce başkalarına iyi davranmanın ona bir şey kaybettirmeyeceğini açıklamak için gereken sabrı toplamak için bir dakika bekledim. "Hayır, elbette mükemmel değilim. Hiç kimse mükemmel değildir. Ne ben, ne sen, ne de bir başkası. Ama damar cerrahisinde iyisin Jorgen ve yıllardır duyduklarıma göre iyi de bir öğretmensin. Peki, buradaki asıl sorun ne?"

"İşi bu kadar ileri götürmenin gereksiz olduğunu düşünüyorum" dedi.

Başımı salladım. Bunun varyasyonlarını pek çok kez duymuştum. *Bir asistan kendini öldürüyor ve biz her şeyi değiştirmek zorunda mıyız?* Sanki hayatına son veren ilk asistan oymuş gibi. Sanki diğer sonuçlar -madde bağımlılığı, kendine zarar verme ve tedavi edilmemiş depresyon ve anksiyete, yılların tıp eğitiminin çöpe atılmasından bahsetmiyorum bile- aynı zamanda harekete geçme nedeni değilmiş gibi.

"Belki senin için gereksizdir," dedim, ancak bu konuşma bende bazı şüpheler uyandırdı. "Harika. Tüm meslektaşlarımız için değil. Ve olmadan

Resmi rehberlik, sorunları ayıklamak çok daha zordur." Omuzları isteksiz bir şekilde çöktüğünde ona hoşgörölü bir gülümseme verdim. "Şimdi, bana gerçekten izin vermelisiniz."

Jurgen yakınlarda oyalanırken asansör beklemek istemediğim için koridorda Jenelle'e doğru yöneldim. Hastane bahçesinde Henry'yle bir kez daha aşırı samimi bir an yaşamak istemiyordum ama bunun olması için etrafta çok fazla insan olduğunu fark ettim.

O zaman salonda ne oldu?

Bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi. Kalemi hâlâ cebimdeydi ama kendimi savunmam gerekirse, gerçekten güzel bir kalemidi. Ceketini dün gece buradan kanlı elmas ticareti yapar gibi kaçırmıştım, birkaç adımda bir omzumun üzerinden bakıyor ve tüm bu süre boyunca çantamı yanımda tutuyordum. Evimin ofisimden daha güvenli olduğunu düşünmüştüm, hatta *kimsenin başıboş* bir ceketini umursamayacağını, nasıl oraya geldiğinin hesabını sormayacağını düşünmüştüm.

Gruba yaklaştığımda, üçüncü yıl grubu ayrılıp birinci yıl grubunu geride bıraktı. Asistanlar birinci yıldan sonra seçmedikleri sürece nakil cerrahisine rotasyon yapmazlardı. Jenelle vardı çünkü seçmeli ders olarak nakli seçmişti. İhtisas direktörünü diğer rotasyonlarından bazılarını azaltmaya ve onu biraz daha tutmama izin vermeye ikna edebileceğimi umuyordum.

"Söylemeliyim ki," diye söze başladım, "sabahın üçünde çağrıldıktan ve aralıksız bir ameliyat gününden sonra hepinizin hâlâ ayakta olduğunu görmek beni çok etkiledi." Jenelle'in omzuna bir el attım. "Bugün kaç böbrek naklettik?"

Parmaklarını oynatarak bir elini kaldırdı. "Beş. Buraya böbrek yağıyordu." Birinci sınıfları işaret etti. "Buradaki herkes en az bir kez temizlendi."

"Evet, bu öğleden sonra Dr. Hirano'ya asistanlık yaparken Dr. Ansari'yi gördüm. İyi işti."

Onaylarcasına başını salladı. Sessiz olanlara karşı zaafım vardı.

"Çılgıncaydı." Tori ellerini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Yarın tekrar yapabilir miyiz?"

Jenelle, "Sabah üçte sana çağrı atarım," dedi. "Bakalım hâlâ ilgileniyor musun?" Tori bir ayağından diğerine sıçradı. "Bunun için hazır olacağımı zaten biliyorum."

Cami öne çıkarak, "Biz de tam nakil cerrahisindeki ilk haftamızın bitişini kutlamak için dışarı çıkmaktan bahsediyorduk. Bu, ilk rotasyonumuz sırasında başlattığımız küçük bir gelenek ve bize katılırsanız harika olur."

Hemen yanıt vermeyince ekledi: "Copeland içeride ve çocuk cerrahisi grubu da orada olacak."

"Birkaç kişiden Dr. Acevedo'nun orada olacağını duydum," dedi Tori. "Söylentilere göre ilk raundu o ısmarlıyormuş. İkincisi için seni yazabilir miyiz?" Gülmemek için kendimi zor tuttuğumu görünce, "Oyun oyunu tanır" diye ekledi.

Tori'nin her şeyi ne kadar zorlaştırdığına saygı duymak zorundaydım, bu partiden kaçınmak için kendi böbreğimi bağışlamayı tercih etsem bile. "Teklifin için minnettarım ama bu gece pas geçmek zorundayım. Dr. Acevedo'ya Sınır Tanımayan Doktorlar'da geçirdiği zamanı sorduğunuzdan emin olun. İnanılmaz hikâyeleri var."

"Seni gelmeye ikna etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Cami sordu. "Bana yardım et Hazlette." Ona komplocu bir sırıtış attı. "Herkesi bir araya getiren hep sensin."

Henry'nin bakışlarıyla karşılaştım ve bunun kötü bir fikir olduğunu hemen anladım. Sorunun bir kısmı, bana beni tanıyormuş gibi, düşüncelerimi bir sayfadaki kelimeler gibi okuyabiliyormuş gibi bakmasıydı. Diğer kısmı, belki de en tehlikelisi, bilinmeyi -gizlice, umutsuzca, yüksek sesle- istememdi.

Bir süre durakladıktan sonra, "Uğramalısın," dedi.

Meri, Brie ve diğer herkes güçlü ve korkusuz olduğumu söylediler ama kafamda her zaman böyle canlanmıyordu ve şu anda beni tanımaya kararlı görünen bir adamı durduracak kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

"Ne yapabileceğime bir bakarım," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"BU GECE BİR BARA GELMENİ VE BENİ FİZİKSEL OLARAK ZAPT ETMENİ İSTİYORUM." Temple Sokağı'ndaki evimin merdivenlerini çıkarken telefonuma bir şeyler söyledim. Üçüncü katta oturuyordum, bu da merdivenlerde çok zaman geçirmeme neden oluyordu.

"Kim bu?" Meri alay etti. "Üzgünüm ama hizmetlerim için saat başına bin beş yüz ödemiyorsanız yanlış numarayı aradınız."

Güldüm. "Hepsi bu mu?"

"Evet, sevgilim, sana arkadaşlarımı ve ailemi veriyorum."

"Çünkü sen bir cevhersin," dedim. "Dinle. Sağdıçım ve birinci sınıf asistanlarım bu akşamki mutlu saatlerine gelmem için beni köşeye sıkıştırdılar. Ona her yaklaştığımda fevkalade kötü kararlar vermeye devam *etmeseydim* sorun olmazdı, bu yüzden senin "*hayır*" *diyecek bir* arkadaş olmana ihtiyacım var. Benimle orada buluşabilir misin? Lütfen?"

Uzun bir nefes verdi. "Keşke yapabilseydim, ama bir şeyim var." "Neymiş o şey? Nasıl olur da bir şeyden haberim olmaz?"

Daireme girdiğimde Brie'yi oturma odasında yerde otururken buldum, dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerindeydi ve elinde kocaman bir fincan buzlu kahve vardı. *Ciddi ciddi bunu mu içiyorsun?* bakışlarıyla onunla kahve arasında gidip geldim. Dudaklarını büzdü ve sanki tüm o kafeinin neden olacağı alevlenme onu rahatsız etmiyormuş gibi ekranına geri döndü.

Bugün Brie, Yarın Brie'nin sorunlarıyla hiç ilgilenmedi. Her zaman tüm sorunlarla ilgilenen tek kişi bendim.

"Önemli bir şey değil," dedi Meri kulağıma. "Sadece bir şey." "Bana söylemek istemediğin bir şey mi?"

"Gerçekten önemli bir şey değil ve o kadar çılgın bir hafta oldu ki bundan bahsetmeyi bile hatırlamadım," dedi ve alaycı ses tonuyla bunların hiçbirinin mantıklı olmadığını bildiğini belli etti. "Ama belki eve dönerken şu happy hour şeyine uğrayabilirim? Bana yerini mesaj at. Hey, gitmen için seni belli bir saatte sahte bir acil durumla arayayım mı? Namusunuzu korumak için her şeyi yaparım, genç bayan."

"Erdemim çoktan yok oldu ama akıl sağlığımın bir kısmını ve işimin tamamını korumak isterim." Yatak odama doğru yöneldim ve kapıyı arkamdan kapattım. Meri'ye neler olduğunu ve neden bu kadar garip bir şekilde kaçamak davrandığını bilmiyordum ama bunu başka bir zaman çözecektim. "Üstümü değiştireyim mi? Şu gri pantolonu giyiyorum, hani şu ince pencere camı desenli olanlardan ve her zaman çalmakla tehdit ettiğin o pembe düğmeli bluzu."

"Ona pantolon karıncalanması yaşatmaya çalışmadığınızı biliyorum, ama ben olsam bunu sadece bir hayatınız olmadığını düşünmesini istiyorsanız yapardım."

"Benim bir hayatım var!"

"Güven bana, biliyorum," diye cevap verdi. "Sağdıçın da bildiğinden emin olabilirsin."

Ayakkabılarımı dolaptaki yerlerine geri koyarken bir kahkaha attım. "Amacımızın neden bu olduğunu anlayamıyorum."

"Ona çok şey yaşadığınızı düşündürmenizi istiyorum - Cuma gecesi bir yerden diğerine atlamana neden olan eğlenceli ve seksi şeyler gibi *çok* şey. Her zamanki iş günü kıyafetini giymene bir anlam verememe ihtimali çok yüksek, ama seni süslü püslü görür ve bu gece uğrayacağın başka yerler olduğunu duyarsa, tabağındaki tek sosisin o olmadığı mesajını alacaktır."

"Tanrım, Meri. Bu görüntüye ihtiyacım yoktu. Ve o benim tabağımda değil." "O güzel kıçına bir kot giy," dedi. "Şık bir üst giy. Zahmetsizce şık olduğunuzu ve kesinlikle çok fazla uğraşmadığınızı söyleyen bir miktar göğüs dekoltesi, ki sahip olduğunuz her şey bu olduğu için kolay olmalı. Saçlarınızı Fransız örgülerinden kurtarın ve dudak renginizle cesur olun. Anladın mı?"

Ben dolabımı karıştırırken birkaç dakika daha konuştuk. Hâlâ nereye gittiğini ve neden bana ne olduğunu söylemediğini bilmiyordum ama hazır olduğunda bana söyleyeceğine güveniyordum. Onunla nerede durduğum konusunda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Üzerimi değiştirip saçlarımı omuzlarıma döktüğümde odamdan çıktım. Brie hâlâ yerdeydi. Bir slayt destesini düzenlerken bir yandan da makyaj dersi izliyordu.

"Biraz dışarı çıkacağım," dedim ve kapıya doğru yönelirken küpelerimi taktım. "Bir şeyler içmek için birileriyle buluşacağım."

"Tamam, güzel." Videoyu duraklattı. "Bugün babamla konuştum."

İçimdeki her şey dondu ve sanki bir adımı kaçırmışım ve şimdi sakarca ölüme düşüyormuşum gibi ters döndü. "Özür dilerim. Ne için?"

"Yıl sonundan önce bir ara Boston'a gelecek," dedi. "Onunla bir araya gelmeyi denemeliyiz diye düşünüyordum. Belki akşam yemeği için buluşuruz."

Midem çalkalanırken sırtımdan aşağı soğuk terler aktı. Daha iyi bilmesem, bunun ani bir gıda zehirlenmesi dalgası olduğunu düşünürdüm. Ama biliyordum, daha iyi biliyordum ve vücudumun babamı görme fikrine böyle tepki verdiğini biliyordum.

"Bunu yapmak umurumda mı bilmiyorum" demeden önce birkaç derin nefes aldım.

"En azından denemelisin."

Bu her zaman Brie'nin pozisyonuydu. *Denememiz* gerektiğini. Bu hayatta sadece bir babamız vardı ve onunla bir ilişki kurmak için çaba göstermeliydik. Varlığımızla ilgilenmediğini *defalarca* açıkça ortaya koyan bir adamın peşine düşmek için bir neden göremiyordum.

bizi umursamadığını yüzüme vurdu. Öz değerimi ve akıl sağlığımı bu şekilde yakmak için iyi bir neden var mıydı? Ben öyle düşünmüyordum.

Kapıya doğru yöneldim. "Daha sonra döneceğim."

SEAPORT'A GIDERKEN YOL BOYUNCA BRIE VE BABAMIZ HAKKINDA DÜŞÜNDÜM.

Boston'un bir mahallesinde. Bunu hep yapardı. Beni her zaman onunla ilişkimi bitirmek ya da kendime zarar vermek arasında seçim yapmam gereken imkansız durumlara soktu ve sonra yüzüme bir gülümseme koymadığım ve buna uymadığım için çirkin olan *benmişim gibi davrandı*.

Bunca yıl karanlıkta yaşadıktan sonra babamızı şimdi bulmuş olsaydık belki farklı olurdu. Ama onun kimliği hiçbir zaman bir gizem olmamıştı. Sır yoktu, sadece seçimler vardı. Önce ben doğduğumda, sonra da Brie doğduğunda kendini hayatlarımızdan dışlamayı seçmişti. Bu olmamış gibi davranamazdım.

Kız kardeşim bu şekilde görmedi.

Tüm geceyi dağınık ve yalnız hissederek geçirmek istemiyordum çünkü kız kardeşimin yanımda olacağına bile güvenemiyordum ama tüm bunların ağırlığı karanlık, hüzünlü bir pelerin gibi omuzlarıma çökmüştü. Her zaman yaptığım gibi her şeyi bir kenara bırakıp her şey yolundaymış gibi devam edebileceğimi biliyordum ama gerçekten yatağa girip ağlamam için bir bahane olacak bir şeyler izlemek istiyordum.

Bira bahçesinde arabadan indiğimde, yaz sonu neminin kalın duvarı yüzüme sertçe çarptı. Gün batımından bir saat sonra bile hava hâlâ sıcaktı. Dışarıdaki oturma alanına doğru ilerledim ve tanıdık yüzler aramaya odaklandım, tercihen Acevedo veya Jenelle. İkisi de uzun boyluydu, bu da kalabalıkta yerlerini bulmayı kolaylaştırıyordu. Ve ikisi de Henry Hazlette değildi, şu anda göz göze gelmem gereken son kişiydi.

"Buradasın!" Tori elinde dolu bir tepsiyle yanımda belirdi. "Gel bakalım. Arka tarafta birkaç masa kaptık. Pediyatri ekibini kaçırdınız. Bowlinge gitmek için kaçtılar."

Kalabalığın arasından sıyrılmamız için geçen bir dakika içinde, Henry'nin yakınında olamayacağımı belli etmeden bu durumdan kurtulmanın tüm yollarını zihnimden geçirdim. Meri, Henry'nin yanına gitmek için

Acil durum, *şehir merkezinde* hayali *akşam yemeği planları* vardı ve sıkıştığım da her zaman hastaneden aramış gibi yapabilirdim. Ya da bir yetişkin gibi davranıp hazır olduğum da açıklama yapmadan ya da özür dilemeden gidebilirdim.

"Ürkütücü sezon için Salem'e gününbirlik bir gezi planlamalıyız," dediğini duydum Cami'nin. "Bir cadının kartlarını okumasını çok istiyorum ve hepinizin buna bayılacağını biliyorum."

Jenelle'in yanına oturdu, sırtları bize dönüktü. Ansari masanın ucundaydı ve Henry de masanın diğer tarafında telefonuna bakıyordu. Beni henüz fark etmemişti, bu da bana her zaman bakışlarıyla birlikte gelen ezici farkındalık olmadan onu inceleyebileceğim nadir bir an veriyordu. Kot pantolonunu ve soluk ön yüzünde *Heavenly Lake Tahoe* yazan tişörtünü giymişti. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Jenelle başını yukarı kaldırdığı avucuna yasladı. "Bu senin kafanda nasıl işliyor? Cadı meselesi ve bilim meselesi? Çünkü bir insanın hem tıpla uğraşıp hem de cadılara ve kart okumalarına nasıl inandığını anlamıyorum."

Cami, "Bunun dinden bir farkı yok," diye cevap verdi.

Jenelle, "Bu konuyu açman iyi oldu çünkü benim de bu konuda pek çok sorum var," dedi.

Tori tepsiyi yere bırakırken, "Yine inanç ve bilim tartışması yapmayacağız," dedi. "Bu gece için onu bir kenara koy. Aldritch az önce geldi. Hazlette, arkadaşlık uygulamalarını bırak ve başka bir sandalye kap, olur mu?"

İçimdeki her şey battı. Bu tamamen gereksiz bir tepkiydi ve özellikle de Henry'nin biriyle çıkmasını beklediğimden beri bu konudaki her şeye içerliyordum. Neden çıkmasını ki? Gençti, yeni bir şehirdeydi ve... bekârdı. Bekârdı. Dışarı çıkmalıydı. Çıkması için bir neden yoktu.

Başını kaldırdı ve bana baktı, ayağa kalkmadan önce bir an donup kaldı. "Hiçbir arkadaşlık uygulamasında yokum." Gözlerini benden ayırmadan bunu Tori'ye söyledi. "Bunu biliyorsun."

Bu yorumla bir şey yapmayı reddettim. Hiçbir şey.

"Evet, ama belki de öyle olmalısın," dedi Cami. "Yaşadığın uyku sorununa yardımcı olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Boş bir masadan bir sandalye çekerken ona doğru bakmaktan kendimi alamadım. O kalın, koyu kirpikli kara gözlerini devirdi ve başını sallayarak, "Herkes ne demek istediğini biliyor CCD, ama ben iyiyim," dedi.

Hızlıca gülümsedim ve herkes başka bir yere oturmak için yer değiştirirken masanın etrafına bakındım. "Çok uzun kalamam ama bir uğramak istedim."

Bu rotasyona harika bir başlangıç yaptığınız için sizi kutluyorum."

Ben Jenelle ve Ansari'nin arasına yerleşirken, Tori tepsisindeki içecekleri dağıtmaya başladı. "Kulağa hoş gelen her şeyi sipariş ettim, bu yüzden bir sürü fazlamız var." Kalan tüm biraların isimlerini ve ayrıntılı açıklamalarını sıraladı ve bana baktı. "Sen ne istersin?"

Soluk altın rengi birayı işaret ettim çünkü önce ondan bahsetmişti ve diğerleri benim için çok az şey ifade eden bir terminoloji bulanıklığı içinde birbirine karışmıştı. "Biralardan anlıyorsun sanırım?"

"Hayır, sadece bazı şeyleri hatırlıyorum," diye cevap verdi.

Jenelle eğildi ve fısıldayarak, "Hatırlaması çok saçma. Temel olarak, eğer okuduysa, unutmuyor. Bütün hafta beni deli etti."

Bir yudum alırken başımı salladım. "Nasıl oluyor da odadaki tek zeki kişinin sen olmadığını fark etmeden beşinci sınıfa kadar gelebiliyorsun?"

Alay etti. "Benim yılım aptallarla dolu."

"Doğru." Aptal olmaktan çok uzak olmalarına rağmen ona sempatik bir şekilde başımı salladım. Jenelle hem son derece zeki hem de yetenekliydi, ki bu çok az kişinin gerçekten iddia edebileceği bir kombinasyondur. İçgüdü ve hızlı hareket etmek genellikle diğerlerinin yetersiz kaldığı boşlukları doldururdu.

Cami koyu kahverengi bira bardağını kaldırdı. "Hazlette, kadeh kaldırma sırası sende."

Bardağına uzanmadan önce uzun bir süre durakladı. Yavaşça gözlerini kırıştırarak bir saniye daha düşündü. Sonra, "Bir haftanın şerefine." Bakışları grubun üzerinde dolaştı ve sonunda benim üzerimde durdu. "Sadece yedi hafta kaldı."

Kadehlerimizi tokuştururken kendimi Henry'ninkine ulaşmak için yerimden kalkarken buldum. Sonunda birbirimize kavuştuğumuzda, herkes kadeh kaldırırken biz orada öylece durup birbirimize baktık. Sonunda, "Elli bir gün." dedi.

İrkilmiş gibi geri çekildim, bira bardağın kenarından parmaklarıma döküldü. Dikkatimi soda içiyor gibi görünen Ansari'ye çevirdim ve bardağımı onunkine dokundurdum.

"Evet. Teşekkür ederim." diye cevap verdi.

Tüm dikkatimi bir sonraki yuduma verdim. Hesaplarıma göre Henry'yle paylaştığım ağır bakışlar için yasal sınırı aşmıştım ve artık gitme vakti gelmişti. Eğer daha fazla kalırsam, yine hata yapacaktım. Yapacağımı biliyordum. Aramızda bir masa ve bizi izleyen onca insan olması da önemli değildi. Biz

Geçen gün etrafımızda bir oditoryum vardı ve bu hiçbir şeyi durdurmadı. Tek yapmam gereken ayağa kalkmak ve-

"Dr. Aldritch, Salem'e gittiniz mi? Bize içeriden bilgi verebilir misiniz?" Cami avuçlarını birbirine sürttü. "Ailem ürkütücü mevsimi çok ciddiye alır. Buranın benim geldiğim yerden farklı olduğunu biliyorum ama memleket hasretimi biraz olsun dindireceğini umuyorum."

Tamam, henüz gitmiyordum. Sadece Cami'ye odaklanırsam beş dakika daha beni öldürmezdi. "Nerelisin sen?"

"Ben Houston'da büyüdüm ama annemin ailesi Brownsville yakınlarındaki Rio Grande Vadisi'nden. İyi bir Día de los Muertos sezonuna bayılırız."

"Baylor'da bir burs yaptım," dedim.

"Baylor'a gittim! Tıp fakültesi için! Şehrimi biliyor musun?" diye bağırdı, koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi parlıyordu.

"Orada kısa bir süre kaldım ama evet, harikaydı," dedim. "Alabama'daki bir buz evinde çok zaman geçirdim. Ve yemekler inanılmazdı. Buralarda onun gibisi yok."

"Senin için yemek yaparım," dedi, neredeyse koltuğundan zıplayarak. "Zaten her zaman çok fazla yapıyorum çünkü kocamın ihtisası New York'ta ve bir kişi için nasıl yemek yapacağımı çözemedim. Bütün fazlalıkları bu adamlara veriyorum. Sana da biraz getireceğim."

Kimsenin asistanlarına öğle yemeğini aldırıldığını düşünmesini istemediğim için reddetmeden önce Tori, "Gerçek hikaye. Cerrahi yoğun bakım hemşirelerinin çoğunu da o besliyor."

Cami omuz silkerek, "Yıllardır ilk kez yalnız yaşıyorum," diye cevap verdi. "Başka bir yol bilmiyorum."

"Salem'e gitmek istiyor musun?" Ben sordum.

"Doğru, evet, ürkütücü sezon hedeflerim. İşte planım."

Onu dinlerken öne doğru eğildim ve bu, Henry'yi tam görüş alanıma sokmak gibi talihsiz bir etki yarattı. Cami'ye bakarken bile yaptığı her hareketi takip etmekten kendimi alamıyordum. "Korkarım Salem hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Ekim ayında turistlerin akınına uğradığını duymuştum."

Cami omuzları çökerken iç geçirdi. "Ben de bu konuda endişeliydim."

"Yine de gidebiliriz," dedi Tori. "Bir yere sadece meşgul olmadıkları zaman gidilmesi gerektiğine inanmıyorum. Sadece buna hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Kendimi Cami ve Tori ile yerel destinasyonlar hakkında yoğun bir sohbetin içinde buldum, ancak bu ikilinin tek hızının *yoğun* olduğu izlenimini ediniyordum. Sanki geçmişe, bana ve Meri'ye bakıyor gibiydim.

Ne olduğunu anlamadan bir içkiyi bitirmiştım ve Tori elime bir tane daha sıkıştırırken Cami kocasının New York'taki ihtisas programının kendisinininkinden ne kadar farklı olduğunu, ama en çok da üniversite ve tıp fakültesi boyunca birlikte olduktan sonra ilk evlilik yıllarını ayrı geçirmenin ne kadar yorucu olduğunu anlatıyordu. Bu benim kendi kişiler arası sorunlarımdan harika bir şekilde uzaklaşmamı sağladı. Brie'nin anonsunun düştüğü hassas noktanın farkında olmadan dakikalar geçti.

Henry, Ansari ve Jenelle, metodolojiyle ilgili pek çok sorun varmış gibi görüldüğü için herkesi ayağa kaldıran bir ön baskı araştırması hakkında konuşuyorlardı. Henry'nin konuşmaya Jenelle ya da Ansari kadar derin bir ilgi duymadığını ve birkaç dakikada bir bana doğru bir bakış attığını biliyordum. Beni biramın kenarından ona bakarken yakaladı ve dikkatini Jenelle'in pek çok tıbbi araştırmada cinsiyet ve ırk çeşitliliğinin eksikliğine ilişkin pozisyonuna kaydırmadan önce dudaklarını hafifçe bükerek karşılık verdi.

O sırtışı merak ederek yirmi dakika kaybettim.

İlk ayrılan Ansari oldu. Eve, kedilerinin yanına gitmesi gerektiğini söylemişti. Jenelle de onu takip etti ve bir hafta boyunca hastanedeki insan sayısının azaldığına dair bazı sesler çıkardı. Bu benim çıkışımı yapmam için iyi bir zaman olabilirdi. Tek yapmam gereken ayağa kalkıp veda etmektir ama kendimi bu sandalyeden kaldıramadım. Sanki tüm o gizli bakışlar, beni yerimde sabitleyen imkânsız bir ağırlığa dönüşmüştü ve hareket edemiyordum. Henüz değil.

Cami ve Tori köpeklerle buluşmak için avlu alanının diğer tarafına geçtiklerinde, Henry ve benim yalnız olduğumuzu fark etmemek için çantamı karıştırdım. Tekrar. "Artık gitmeliyim." Telefonumu elime alıp birkaç mesaja cevap vermeden önce ona doğru bir bakış fırlattım. Meri'nin acil tahliyeye ihtiyacım olup olmadığıyla ilgili sorusunu duymazdan geldim.

"Evet, muhtemelen." Bakışları çok uzaktaydı. "Ya da kalıp bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

Telefonumu yere bıraktım. "Bir sorun yok."

Eğildi, bana bakarken ön kolunu masaya bıraktı. Elini kaldırdı ve saçımın bir kısmını kulağımın üzerine sıkıştırdı. "Bana öyle görünmüyor."

Ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum ve sonunda ağzımdan şu sözler döküldü: "Neden bursun sonunda değil de birinci sınıf asistansın?"

Ellerini bardağının etrafında kavuşturmadan önce bir saniye beni inceledi. "Bu detayları atladık, ha?"

Telefonumu ve çantamı aldım ve ayağa kalktım. "Unut gitsin. Sormamalıydım ve gerçekten gitmem gerek-"

Henry bileğimden tuttu ve beni sandalyeye geri çekti. Başparmağı nabız noktama bastırdı ve ikimiz de kalbimin ne kadar hızlı attığını biliyorduk. "Otur. Bir dakika bekle. Lütfen?"

"Sadece birkaç
dakika." "Tek
ihtiyacım olan bu."

Bileğimin iç kısmına tembel daireler çizdi. Elimi çekmeyi düşündüm, belki de çekmeliydim ama artık üzgün olmak istemiyordum. Yalnız olmak istemiyordum.

"Sağlık görevlisi olarak başladım" diyor ve ekliyor: "Tahoe Gölü yakınlarında çalıştım. Sierra Nevadas'ta bir dağ kurtarma biriminde bir pozisyon açıldı ve ben de girdim. İstedğim her şey vardı. Çoğunlukla feci yaralanmalar. Kırık kemikler, ciddi yaralar, büyük kafa ve omurga sorunları. Her çağrı destansı bir hayatta kalma macerasıydı. Demek istediğim, beyin kanaması geçiren bir yürüyüşçüyü çamur kayması koşullarında dokuz bin fitte bir sepete sabitlemek için bir helikopterden aşağı inmek ve ardından UC San Francisco'ya kadar onu sabit tutmak? Bu tür bir hayatta kalma mücadelesi." Bir yudum aldı, gömleğimin yakasından aşağıya ve çıplak kollarıma doğru yavaş bir bakış attı. "Bundan yorulduğumu söyleyemem çünkü her günün ne getireceği belli olmaz ama daha büyük bir mücadeleye hazır olduğuma karar verdim ve tıp fakültesine gittim. Otuz yaşında."

"Daha büyük bir meydan okuma." Gülmek yerine içimden bir homurtu yükseldi. Bunu gizlemenin, öksürmüş gibi yapmanın ya da kıkırdama sırasında beceriksiz davranmanın bir yolu yoktu. Bir elimi gözlerimin üzerine kapattım. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Henry gülerek, "Bu çok tatlıydı," dedi. Bileğimi sıktı. "Bir daha yap. Lütfen."

"Birincisi, cesedimi çiğnemen gerek, ikincisi de bu tür şeyler üzerinde kontrolüm yok." Parmaklarımın arasından ona baktım. "Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız. En iyi palyaço boynuzu taklidimi yaptığım zaman hakkında dedikodular olmayacak."

"Sırların benimle güvende, Whit." Parmaklarını kolumun iç kısmında gezdirip tekrar aşağı indirdi ve daha önce hiçbir şey beni bu kadar hızlı tahrik etmemişti. "Hepsi."

Elini yüzümden çektim. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip gölde kaldığımız yerden devam etmek çok kolay olurdu. Çok kolay olurdu. Ve bu *iyi olurdu*. Başka türlü davranmak için hiçbir neden yoktu. Ama sonra uyandığımda kendimi yaz hatırası felaketimden çok daha kötü bir ev felaketinin ortasında bulacaktım ve bunun için tüm işimi tehlikeye atamazdım. Sırf bu gece zayıf ve muhtaç olduğum için işimi tehlikeye *atamazdım*.

"Bana artık böyle hitap edemezsin," diye fısıldadım. Bileğimi tekrar daire içine aldı. "Biliyorum."

Biramı yudumladım. Artık soğuk değildi ve tadını sevdiğimden emin değildim ama kendimi toparlarken yapacak bir şeyim vardı. "Sanırım Stremmel ve O'Rourke için buradasınız. Bugünlerde travma cerrahisi alanında çok ilgi çekiyorlar."

"Belki." Omuz silkti. "Gerçekçi olursam, travma geçirmem olası, ama önce seçeneklerime iyice bakmak istiyorum." Kaçak bir bira damlasını kovalarken bakışları gözlerimden dudaklarına kaydı. "Organ nakli hariç. Bu bir seçenek değil."

"Bunu bir hafta sonra mı belirledin? Bugün yeni böbreğin pembeleştiğini görmek hoşuna gitmedi mi? Bu genellikle sattırır."

"Böbrek inanılmazdı ama bu rotasyon bittiğinde servisinizden olabildiğince uzak durmayı planlıyorum. Tabii seni çıkarmamın koşulunun hâlâ bu olduğunu varsayarsak," diye ekledi.

"Oh. *Oh*." Kendimi sabitlemek için boştaki elimi kolçağın etrafına kapattım. Ya sıkı tutunacaktım ya da kendimi ona doğru fırlatacaktım ve artık bunlardan birini yapmayacağımı çoktan belirlemiştim. "Bilmiyorum eğer-"

"Elli bir gün, unuttun mu?"

"Doğru." Başımı salladım. "Dinle, yapmalıyım-"

"Neden tıp fakültesine gittin?" diye sordu. "Senin hikayen ne, Whit?"

Tori ve Cami'yi bulmak için omzumun üzerinden bir bakış attım. Yere oturmuşlardı, köpekler kucaklarına tırmanıyor ve yüzlerini yalıyorlardı. Bu

Birkaç dakikamız varmış gibi görünüyordu, ki bu harika bir şeydi çünkü gitmeye hazır değildim. "Büyükanнем New Mexico'nun kuzeyinde yaşıyordu ve çoğu zaman onunla birlikte kalırdık. Colorado'da olduğumuz birkaç yıl da oldu ama çoğunlukla Rio Arriba County'de büyükanнемin yanındaydık. O harikaydı ama o zamanlar o bölgede sağlık hizmetlerinden bahsetmek neredeyse imkansızdı. Hastaysanız, yaralıysanız ya da bebeğiniz olacaksa, önünüzde bir yol vardı. Kronik hastalıklarla başa çıkmayı unutun. Çocukken bile bu durum beni çok rahatsız ederdi."

Derin bir kahkaha attı. "Tabii ki öyle."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, tıp fakültesine gittim çünkü insanların sağlık hizmetlerine güvenilir bir şekilde erişememelerinin bir sonucu olarak mücadele etmelerini ve acı çekmelerini izleyerek büyüdüm. Ancak çok geçmeden toplum hekimliğinin bana göre olmadığını fark ettim. Ben genel tıp uzmanı değilim. Cerrahide daha iyiyim ve uzmanlaşabildiğim zaman çok daha iyiyim. Aile hekimliğinde uzun süre dayanamazdım."

"Bu çok iyi bir neden," dedi. "Muhtemelen benimkinden daha iyi."

Kız kardeşim ve onun kahve sürahesi gözümün önünden geçti. "Bir zamanlar seninle aynı fikirdeydim ama artık bundan o kadar emin değilim. Sadece nedenin seni devam ettirecek kadar iyi olması önemli."

Henry başını sallayarak bana doğru eğildi. Başparmağı bileğimi okşarken dizini kalçama bastırdı. Sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi birbirimize baktık. Göğsümde bir baskı oluştu ve kesik kesik bir nefes aldım.

"Elli bir gün," dedi.

Bana bir anlaşma teklif ediyor gibiydi, her şeyin yüzüme patlamasıyla ilgili tüm uyarıları görmezden gelebildiğim sürece reddetmek için deli olacağım bir anlaşma.

Ancak bir süre sonra, bu tür uyarılar dişlerini kaybetti.

"Merhaba, merhaba." Bir kol omzuma dolandı ve beni koltuğuma geri çekti, böylece Henry'yle tüm temas noktalarım kesilmiş oldu. Meri kolçağın üzerinde dengede dururken ve parmaklarını kolumun üst kısmına geçirirken olabildiğince yer değiştirdim. Henry'ye elini uzatmadan önce bana bir an *ne sikim* gözlerle baktı. "Merhaba. Resmi olarak tanışmadık. Ben Meri Mercer. Fetal-neonatal cerrahi şef yardımcısıyım."

"Henry Hazlette," diye cevap verdi. "Birinci yıl asistanı."

"Eminim Dr. Aldritch'ten ihtisasınızdan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğiniz ve *uygun* mentorlar bulabileceğiniz konusunda profesyonel ipuçları alıyorsunuzdur" dedi.

sözlerinden damlıyordu. "Ama şimdi onu kaçırmak zorundayım. Eğer kaçmazsak rezervasyonumuzu kaçıracağız." Dirseğini benimkine geçirip beni ayağa kaldırdı, telefonumu kaptı ve çantamı kolumun altına sıkıştırdı. "Bu çocukların hesabını ödemen gerekiyor mu yoksa gitmeye hazır mıyız?"

"Evet, yapmalıyım."

"Hayır. Örtülü." Henry ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim, Dr. Aldritch. Bu gece bize katıldığınız için minnettarız."

Meri beni masadan uzaklaştırdı ve "Evet! Şimdi iyi geceler!" dedi.

Tekrar Henry'ye baktım. Elini kaldırdı ve onu duyamasam ve dudak okuma konusunda berbat olsam da, "Elli bir gün," dediğinden emindim.

Kaldırıma ulaştık ve Meri "Bu da neydi Whitney?" diye bağırdı. Ellerini kumral saçlarının arasına soktu ve bütün bir blok boyunca tepindi. Ona yetiştiğimde devam etti. "Bu da neydi böyle?"

"İşte bu yüzden benimle gelmeni istedim," diye bağırdım.

"Sizi garip bakışlar atarken bulmayı bekliyordum," dedi. "Bilmediğim teşhirci bir yanınız olup olmadığını merak etmeme neden olacak kadar sert bir şekilde birbirinizi becermenizi değil." Durdu ve etrafına bakındı. "Nereye gidiyoruz?"

"Rezervasyonumuz olduğunu söyleyen sendin."

"Yirmi metre öteden görülebilen göz sikici şey yüzünden!" Şakaklarını ovuşturdu ve bir nefes verdi. "Neler oluyor, Whit? Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Bir vitrin camına yaslandım, ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Bir iki dakika boyunca ayakkabılarıma baktım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü neler olduğunu bilmiyordum. Bunu açıklayacak bir dile sahip değildim. Olsa bile, kelimeleri kendime söyletebileceğimden emin değildim. Sonunda "Bir şey yok," dedim. Çünkü tek cevap buydu benim için uygun. Dilimde ne kadar acı bir tat bıraktığı önemli değildi. Gerçek buydu. Öyle olmak zorundaydı. "Garip, stresli bir hafta oldu. Tüm bunların şokunu atlatamadım. O düğündeki adamın burada olduğuna ve benim asistanım olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bunun da ötesinde, Brie-"

"Bir gün onunla konuşmama izin vermelisin. Onunla işim bittiğinde aklı başına gelecektir."

"Bu konuda geri dönüşü olmayan noktayı geçmiş olabiliriz. Sperm donrn tekrar görmem için beni ikna etmeye alışıyor."

Meri ellerini yumruk şeklinde sıktı. "O ocuğun terapistine ne söylediğini bilmek istiyorum çünkü bunların hiçbiri doğru olamaz. Eğer bunlardan herhangi biri gerçeğe dayansaydı, farklı bir insan olurdu. Belki de daha az bencil biri olurdu. Beni başka türlü ikna edemezsiniz." Tekrar dirseğimi tuttu. "Gel hadi. Bunu zeceğiz. Bunu atlatmanı sağlayacağız. nce biraz yemeğe ihtiyaım var."

Meri'nin beni Seaport'un ışıltılı yeniliğinden uzakta küçük bir restorana götürmesine izin verdim. Barda yerimizi aldık ve o her şeyden biraz sipariş ederken ben de başımı sallayarak eşlik ettim. Elinde bir kadeh şarapla bana döndü, kaşları çatılmıştı.

"Bana asistanınızla bir kaçamak yapmayacağınızı söyleyin," dedi.

Burası soğuktu, klima sonuna kadar açılmıştı. Avularımı kollarıma srttm. Henry'nin bana dokunduğu her yeri hâlâ hissedebiliyordum. O tüylerin diken diken olmasına izin verdim. Kalabilecek tek şey onlardı. "Tabii ki değilim."

Bir yudum alırken beni izledi. Bir süre düşündükten sonra bacağımı okşayarak, "Güzel. şimdi şu uygulamaları yememe yardım et. Eğer beni bunlarla yalnız bırakırsan beni buradan yuvarlamak zorunda kalırsın."

Dokuz

HENRY

*Organ Nakli Cerrahisi Rotasyonu:
1. Gün, 2. Hafta*

"DAHA ÖNCE I OLSUN İÇİN ATAMALAR VE PROSEDÜRLER
İÇİN VE GÜN,"

Copeland, Pazartesi sabahının erken saatlerinde kohorta parmağını sallayarak, "görüşmemiz gereken önemli bir konu var" diye söze başladı.

"Prosedürlerden daha önemli bir şey yok," dedi Tori nefesinin altından.

"Seni duyabiliyorum Tran," diye tersledi Copeland.

Kahkahamı yuttum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Copeland'ın bu sabah bizim için hazırladığı listede ne olduğu umurumda değildi. Tek istediğim oraya çıkıp Whit'le göz göze gelmekti. Bütün hafta sonu bunun için beklemiştim. Arkadaşı bira bahçesine geldiğinden beri her dakika.

Onunla yalnız konuşmak istiyordum, kimsenin konuşmayı bölmesinden endişe etmeden. Geçen Cuma gecesi neden bu kadar üzgün olduğunu ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmek istiyordum. Gerçekten planları var mıydı yoksa Dr. Mercer'ı destek için mi çağırırmıştı öğrenmek istiyordum. Nabzının üzerinde parmağımı gezdirme şeklimin ona klitorisini gezdirme şeklimi hatırlatıp hatırlatmadığını sormak istedim. Ve gözlerini kapattığında gördüğü tek şeyin Haziran'da paylaştığımız o gece olup olmadığını bilmek istiyordum.

Gittikten sonra, hastanedeki e-posta adresi dışında onunla iletişim kurmanın bir yolu olmadığını fark ettim, ancak bu pek de akıllıca bir yol gibi görünmüyordu. En profesyonel, en kusursuz mesajı yazsam bile

Whit'i tüm yanlış yollardan aydınlatacaktı. Çizgiyi aşmak istemiyordu ve benim de küçük bir parçam buna saygı duyuyordu.

Geri kalan kısmım ne çizgileri ne de sınırları umursuyordu.

Bunların ne önemi olabilirdi ki? Rızası olan yetişkinlerdik ve evet, yeni bir servise geçene kadar önümüzdeki birkaç hafta riskli olacaktı ama *konuşmamamız için* bir neden göremiyordum. Buna karşı herhangi bir kural olamazdı. Ve daha da önemlisi, burada bir stetoskopu sallayıp da bir tür gizli ilişki içinde olan insanlara çarpmamak mümkün değildi.

Kurallar falan olduğunu biliyordum ama kendimi umursamaya ikna edemiyordum. Bütün bir yazı Whit'i bulmaya çalışarak geçirdikten sonra onu burada, burnumun dibinde bulmuştum. Yine de nefesimi tutup onu vizitelerde ya da konferanslarda -ya da onu hangi sosyal etkinliğe katılması için köşeye sıkıştırdıysak- görmeyi beklemek zorundaydım.

Copeland, "Diğer bir haber de," dedi, "hastane softbol ligi bu hafta yeniden başlıyor. Bu, sakinlerin ve diğer toplulukların birlikte oynaması için eğlenceli, rekreasyonel bir etkinlik olarak faturalandırılıyor. Bazı insanların hoşuna gittiği söylenen bu etkinlik, güneşi tepedeyken görmek ve temiz hava almak için bir fırsat. Dr. O'Rourke ve ben bunu biraz daha ciddiye alıyoruz. Tıp ekibiyle yer silmek istiyoruz. Dördünüzün arasında biraz atletik yeteneğe sahip olabileceğimizi umuyorum çünkü diğer kohortlar kros koşucuları ve aradığımız türden kıyasıya rekabet ruhundan yoksun insanlardan oluşan kasvetli bir karışım. Bu aptallar sadece *eğlenmek* istiyorlar."

Tori kasıla kasıla ilerledi. "ABD tenis turunda üç kez ulusal gençler şampiyonu oldum ve kendimi tamamen yakmamış olsaydım on altı yaşında profesyonel olacaktım."

Copeland bir elini göğsüne bastırdı ve Tori'yi yeni gözlerle inceledi. "Vay anasını, Tran. Benim güçlü vurucum olabilir misin?"

Tori pazusunu esnetti. "Uykumda."

Copeland hayretle başını salladı. "Güneşe biraz fazla yakın tezahür etmiş olabilirim."

Cami de geri kalmamak için öne çıktı. "Lisede dört yıl çim hokeyi oynadım."

Copeland parmaklarını şıklattı, normalde nötr olan yüz ifadesine bir sırtıtma yerleşti. "Demek katil içgüdüğü buradan geliyor. Bunu bizim için sev." Benimle Rıza'nın arasına baktı. "Peki ya siz ikiniz? Bir şey var mı?"

"Spordan hiçbir zaman zevk almadım," dedi Reza.

"Ama sopayla topa vurabiliyor musun?" diye sordu.

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer bir seçenek varsa, atış yapmayı tercih ederim."

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi. "Hadi ama Hazlette. Alnında futbol damgası var. Benim için başar."

"Biraz beyzbol oynadım," dedim.

Copeland, "Bizim için hâlâ umut var," dedi. "Bu öğleden sonra formalarla ilgili bir e-posta bekleyin. Cevaplarınız için beni peşinizden koşturmayın. Cuma akşamı ameliyathaneye alınmadığımızı varsayarsak, top oynuyoruz ve kazanmak için oynuyoruz. Anlaşıldı mı?"

Tori, "Oynamak için farklı bir neden varsa da ben bilmiyorum," dedi.

Copeland ellerini birbirine vurmada önce kulağa tamamen yabancı gelen neşeli bir kıkırdama sesi çıkardı. "Cortes-Dixon, Ansari, Tran. Bu sabah benimlesiniz. Birinizin ameliyata girmesi gerekecek" -üç el havaya kalktı- "bir donör lobu almak için, diğeriniz de nakil için. Öğleden sonra da Dr. Aldritch'le birlikte klinikte olacaksınız. İndir şu lanet ellerini. Viziteden sonra karar vereceğim. Hazlette." Tabletine bakmadan önce bir not defterini karıştırdı. "Bu hafta Dr. Salas'a rapor vereceksin. Umarım akciğer nakli hakkında okumalarını yapmışsındır."

"Dr. Salas," diye tekrarlardım. *Ne oluyor lan?* Ekibime baktım ama onlar karaciğer nakli prosedürleri üzerinde tartışmakla meşguldü.

Hâlâ tablete odaklanmış olan Copeland, "Görevinizle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," demekte gecikmedim. "Ama-"

Şeffaf çerçevelerini burnuna doğru itti ve dizlerimi kesen bir bakışla beni hizaya getirdi. "O zaman Dr. Salas'ın bu sabahki vizitlerinde hastalarına daha fazla dikkat etmenizi öneririm çünkü tam bir güncelleme bekleyecek."

Copeland'a yaklaştım ve sordum: "Ve bütün hafta Dr. Salas'ın vakalarında mı olacağım? Her gün mü? Pazartesiden cumaya kadar mı?"

Yine varlığım gerçek bir baş belasıymış gibi bana baktı. "Bu hafta Dr. Salas'a rapor vereceksin' cümlesinin neresini anlamadın?"

Kahretsin. "Hayır, sadece bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum-"

Tableti ve not defterini kolunun altına sıkıştırdı ve eğildi. "Madem konuşuyoruz Hazlette, senin için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Birincisi, görevlendirmeler ihtiyaca göre yapılır. Hepsi bu. Buradaki tüm amacınız hastaların ihtiyaçlarını karşılamak ve becerilerinizin işe yarayabileceği yerlere gönderileceksiniz.

çok işe yarar. İkincisi, Cuma gecesi takıldık diye bugün buraya gelip arkadaşmışız gibi beni sorgulamaya hakkın yok. Arkadaş değiliz. Bunu hemen kafana sok. Ve son olarak, Salas bu binadaki en parlak cerrahlardan biri. Onun vakalarına atanma ve tüm prosedürlerinde ameliyata girme ayrıcalığına sahip olduğum için neden bana teşekkür etmiyorsun, çözmeni istediğim bir gizem."

Ona gerçeğin bir parçasını bile veremeyeceğim için, pişmanlık duyarak başımı salladım. Bu kadar erken Copeland'ın kötü tarafına geçmekten daha iyiydi. "Sadece sürpriz oldu. Teşekkür ederim. Dört gözle bekliyorum."

"İşte bu daha iyi." Sabırsız bakışlarını ekibimin geri kalanı arasında süren savaşa çevirdi. Çoğunlukla Cami ve Tori, nakil yerine geri alma işleminde kimin olması gerektiği konusunda tartışırken Rıza araya girerek ikisine de yanıldıklarını söylüyordu. Kapıyı açık tutarken kendi kendine, "Hiçbiriniz dinlemiyorsunuz," diye mırıldandı. "Turlar. Şimdi. Kımıldayın millet. Dr. Hirano biz olmadan başlayacak."

Ne oluyor lan?

"Ne demek istiyorsunuz, Dr. Hirano? Dr. Aldritch vizitleri yönetmiyor mu?" Herkes yanımdan geçerken sordum.

Copeland bana doğru dönerken omuzlarını dikleştirdi, eli hâlâ kapının kenarındaydı. Gözlerimle buluşmak için çenesini yukarı kaldırmasına gerek kalmayacak kadar uzun boyluydu. "Bu sabah kendimi çok fazla tekrar ediyorum, sence de öyle değil mi?"

Ellerimi ceplerimin derinliklerine soktum. "Sadece başka bir sürpriz," diye idare ettim. "Geçen hafta bu rotasyonda vizitleri hep Dr. Aldritch'in yönettiği izlenimine kapılmıştım. Yanlış anlamış olmalıyım."

Copeland bir an bana ters ters baktıktan sonra iç geçirdi ve koridorun aşağısına baktı. "Genelde öyle yapar ama bu hafta buradaki işleri canlandırıyoruz. Benden açıklamamı istemeyin çünkü kimse bana açıklamadı. Şimdi gidin. Geç kaldık."

Ve yine sılmıştım.

Bu sabah Whit'i kafede göreceğimi düşünmüştüm ama zamanlamanın yanlış olduğunu düşünerek bunu bir kenara bırakmıştım. Ama o viziteye gelmiyordu ve ben de onun davalarına yaklaşamıyordum.

-Bütün hafta boyunca mı? *Hay sikeyim.* Asistan atamalarının öngörülemez olduğunu biliyordum, ama bu kötü zamanlamadan daha fazlasını ifade ediyordu.

Cuma gecesi bir anlamaya vardığımızı düşünmüştüm ama şimdi farklı şeyleri anlayıp anlamadığımızı merak ediyordum. Her şey çok net görünmesine rağmen. Daha iyi bilmeliydim.

Bir küfür yutarak, ekibimle buluşmak için koridorda ilerledim.

COPELAND HAKLIYDI.

Dr. Salas harikaydı. Şimdiye kadar gözlemlediğim en iyi cerrahlardan biriydi.

O da hamileliğinin üçüncü üç aylık dönemindeydi ve benim birincil amacım bütün gün onu takip etmek, su şişesini taşımak ve ona atıştırma vermesi gibi görünüyordu. Ya da ameliyathanenin bir köşesinde durup acıktığı zamanlar için elinde milkshake veya peynir çubukları tutmak. Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil. Monitörlerden ameliyatı izlemek ve yeni akciğer nakli yapılırken onu dinlemek her dakikasına değirdi.

Kendi deyimiyle gününü mahvetmeyeceğim konusunda bana güvenebileceğini kanıtladığımda, sekiz saat boyunca bir ekartör tutmama izin verdi. Daha sonra bana birkaç dikiş öğretti. Onun gününü mahvetmeme serisini sürdürdüğümde, beni bir klemp tutmaya terfi ettirdi. Haftanın sonunda, kohortumun geri kalanından daha fazla prosedüre katılmışım. Daha da iyisi, Dr. Salas'la konuşarak geçirdiğim onca zaman, pulmonoloji konusunda uzman düzeyinde hızlandırılmış bir kurs gibiydi. Ne zaman ceketimin cebinden çikolata kaplı badem poşetini çıkarsam, bana düşünceli bir bakış atıyor, beni işaret ediyor ve "İşte size ameliyat sonrası emboliler hakkında kimsenin söylemediği şey" gibi bir şey söylüyordu.

Ancak Whit'i bir ya da iki kez görmekten öteye gidememişim. Sanki yeniden ortadan kaybolmuş gibiydi ama bu seferki daha kötüydü çünkü burada olduğunu ve beni uzakta tuttuğunu biliyordum. Bu konuda hiç şüphe yoktu.

Milkshake görevinde geçirdiğim onca zamanın faydası, bu sorunu parçalara ayırıp her açıdan inceleyebilmem oldu. Haftanın ilk bölümünde herhangi bir ilerleme kaydettiğim söylenemez. Hayır, acı çekmekle meşguldüm. Tüm zamanların en beklenmedik tesadüfünü yaşadığım ve bu tesadüfün en önemli parçası benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptığı için çok acıyordum.

Çarşamba günü onu koridorda bir ameliyat teknisyeniyle gülerken görene kadar acı çekmeyi bırakmadım. Gülüşünü ilk ben fark etmiştim. Göğsümde sıcak ve elektrikli bir şey kıvılcımlandı ve bu basınç, onun önlüklü şeklini izlediğimde daha da arttı, altları zümrüt yeşili takunyalarının üzerinde birkaç kez kelepçelendi. Açık kahverengi saçları ensesinde birleşen iki örgü halindeydi ve ince altın sarısı teller yüzünün etrafında haleler oluştuyordu.

Dudaklarındaki kakhaha sönmeden ve hafif ifadesi soğuk ve acılı bir şeye dönüşmeden önce bakışlarımı bir saniye boyunca karşıladı.

İşte o zaman anladım ki bu beni uzaklaştırmakla ilgili bir mesele değildi, onu da incitecek bir şey değildi. Geçen haftaki konferans sırasında bana doğru eğildiğini hayal etmemiştim, tıpkı düğündeki bağlantımızı ya da Cuma günü konuşmaya başladığımızda canlanmasını hayal etmediğim gibi.

Whit'e baktım, bize izin verirse bunu çözebileceğimizi bilmesini sessizce diledim.

Dr. Salas tuvaletten çıkıp bu molalar sırasında tutmam için bana verdiği laboratuvar önlüğünü isterken Whit ters yöne doğru yürüdü.

Gözlerinde bir cevap bulamamıştım ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

SONUNDA, İYİ YERLEŞTİRİLMİŞ BİRKAÇ YORUMDAN FAZLASI GEREKMEMİŞTİ.

Yanık cerrahisi rotasyonumuzdaki uzman doktorlardan biri olan Dr. Shapiro ile başlamıştım. Beklendiği gibi softball oynamakla ilgilenmiyordu ama arkadaşı Dr. Emmerling'in "çamurda koşup asistanları kızdırma" fırsatını kaçırmayacağına söz verdi.

O andan itibaren, Dr. Acevedo yakınlardayken çocuk cerrahisi kohortuyla yaklaşan maç hakkında konuşmaya özen gösterdim. Bu konuda şaşkın ve mutlu bir şekilde heyecanlandılar ve bana dış sahada çok eğleneceklerini söylediler. Daha da önemlisi, Dr. Acevedo'nun iyi bir maçtan hoşlanan bir adam olduğunu söyleyebilirdim.

Çok geçmeden katılımcılar salonda Copeland'ı durdurarak bu maçla ilgili detayları öğrenmeye ve forma siparişi vermek için çok geç olup olmadığını sormaya başladılar.

Bu yüzden Cerrahi Şefi Cuma akşamı çift kişilik bir bebek arabasını iterek geldiğinde ya da karısı ve Whit birkaç adım arkasında olduğunda hiç şaşırmadım. Bu, her sabah kahvelerini ekstra bir rekabet dozuyla içen insanlarla çalışmanın güzelliği idi. Etrafımıza bakıp akranlarımız kadar - hatta daha fazlasını- yapmadığımızı fark etmekten hoşlanmıyorduk.

Tüm bu insanların, ilk maça "herkesin" katılacağına dair söylentilere dayanarak körü körüne bir softbol ligine daldığını görmek neredeyse komikti. Asıl komik olan, çarkları döndürmenin bu kadar kolay olmasıydı.

Cami ve Tori, Whit'i görüp ona doğru koşmaya başladıklarında yoğun ısınma rutinlerini yarıda kesmişlerdi. Sahanın karşı tarafından bile, oyuna girmesi için ona sıkı sıkıya satış yaptıklarını biliyordum.

Tam da umduğum gibi.

Yanımda bir beyzbol topunu avuçlayan Rıza'ya baktım. McGill Tıp Fakültesi tişörtü giymişti ve tanımadığım bir şarkı mırıldanıyordu.

"Bundan ne kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

Bir an düşündü ve hafifçe omuz silkti. "'Nefret' bu durum için fazla büyük bir kelime. Nefret etmesem de bu benim tercihim değil."

Başımı salladım. "Yeterince makul."

"Bu senin tercihin." Bana yan gözle bir bakış attı. "Bu sosyal etkinliklerden zevk alıyorsun."

Rıza'nın özelliği fazla konuşmamasıydı. Bir cerrah vizit sırasında ya da ameliyathanede onu zorladığında bile, dilinde bir ekonomi vardı. Sadece gerekli olan şeyleri söylerdi. Bu yüzden şu anda şaşkın bir sessizlik içindeydim.

"Evet, sanırım öyle diyebiliriz." Sahanın etrafına ve tribünlerde toplanmış kalabalığa baktım. Whit ve şef Dr. Hartshorn derin bir sohbete dalmışlardı, Copeland ve O'Rourke'un hemen önlerinde çılgınca ilk 11'lerini gözden geçirmelerinden etkilenmemiş gibiydiler. "Bütün gün, bazen de bütün gece çok sıkı çalışıyoruz ve bir dakika boş vaktimiz olduğunda biraz eğlenmek iyi geliyor. Ama anlıyorum ki herkes aynı şekilde şarj olmuyor."

Uzun bir aradan sonra Rıza, "Maçtan sonra bir etkinlik beklemeli miyim? Bir bara ya da restorana mı taşınacağız?"

"Bazıları olacak." Bunu söylerken Hartshorn'un parmaklarıyla bir şeyler işaretlemesini ve Whit'in de başıyla onu onaylamasını izliyordum. Kot pantolon ve belinde düğmeli bir gömlek giymişti ve saçlarını küçük bir at kuyruğuyla bağlamıştı. Yemek yiyecek kadar iyi görünüyordu. Bu düşüncenin ince ayrıntılarını yutkunarak ekledim, "Cami daha sonra kocasını ziyaret etmek için New York'a giden bir trene binmek üzere ayrılıyor ve bu insanların birçoğunun elinde çağrı cihazları var, bu yüzden fazla uzağa gitmeyecekler. Eğer o kısmı atlamak istersen dışarı çıkabilirsin."

Rıza cevap vermedi ve bu en iyisiydi çünkü O'Rourke spor çantasından bir forma çıkardı ve Whit'e uzattı - Whit de gömleğinin düğmelerini açıp omuz silkerek onu siyah bir atletle bıraktı. Konuşabileceğimden emin değildim. Formayı kafasına geçirdi ve *-beni şimdiden öldürdü-* ona sarılmak için kollarını açtı. Adam da coşkuyla kabul etti.

Başka tarafa bakmak için kendimi zorladım. Bu iskambilden evi inşa ederken bunu görmeyi planlamamıştım.

Ben Cami, Reza ve "Bu saçmalık" diye mırıldanan Tori ile birlikte çitlere yaslanırken, kıdemli cerrahların ilk dizilişi hazırlamasıyla oyun başladı.

Hartshorn'un sağlam bir vuruşu vardı ve Emmerling kaleleri yuvarlarken hakaretler savurma konusunda gerçek bir yeteneğe sahipti, ancak asıl şaşırtıcı olan Whit'in softbolda ne kadar kötü olduğuydu. Birkaç ıskadan bahsetmiyorum. Hayır, kızın duruşu yoktu, vuruşu yoktu ve bu oyunu oynamak için vücudunu nasıl koordine edeceğini bilmiyordu. Atışı anaokulu T-ball seviyesine kadar yavaşlattıklarında bile, o boktan vuruşuyla neredeyse kendini kış üstü yere düşürüyordu.

O çitin üzerinde kalmak ve çenemi kapalı tutmak için içimdeki her şeyi kullandım. Sonunda onu birinci sınıfa gönderdiklerinde -çünkü burada kural yoktu-

hiçbir sebep yokken ayağı tabana takıldı. Yere yuvarlandı, kahkahasıyla birlikte bir toz bulutu havalandı. Ben de bir homurtu duyduğuma emindim ama emin olmak için kalbimin bir saniyeliğine durmasıyla biraz meşguldüm. Emmerling koşarak yanına gelip kalkmasına yardım etti ve kot pantolonundaki kiri temizlerken gülüşüler.

Kendimi tutamadım. Ben de güldüm. Bu kadın, bu son derece yetenekli, sofistike kadın, softbolda nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Ameliyatla ilgili her şey, o vuruşta gösterdiğinden daha fazla odaklanma gerektiriyordu. O topuklu ayakkabılarla yürümek, o vuruştan daha fazla koordinasyon gerektiriyordu.

koşmaya başladı. Gününün ilk beş dakikasında, bir softbol maçına getirebileceği her şeyden daha fazla yetkinliğe sahipti.

Ve hareketleri olduğunu biliyordum. Mason'ın düğün gecesinde tenimin hafızasına kazınmışlardı. Ama bu... *bu* başka bir şeydi.

"Şu anda ne görüyorum?" Cami nefesinin altında sordu. "Bu gerçek mi?"

Saniyeler içinde gözlerim yaşardı ve kendimi tutmaya çalışırken omuzlarım titredi.

Tori, "Orada neler olduğunu bilmiyorum ama Hazlette kendini kaybediyor," diye cevap verdi.

"Neredeyse hayranlık uyandıracak," dedi Cami. "Kötü olduğunu biliyor ve bunu umursamıyor."

Tori, "Evet, ama o zaman oraya çıkıp temizlikçilik oynamam gerekecek," dedi.

Copeland arkamızdan, "Sanki bu fikirle ilgili her şeyi sevmiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı.

"Bu benim tanrıça kompleksim ve buna bayılıyorum," diye itiraf etti Tori kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Fark ettiğin için teşekkür ederim."

Devre, Whit'in bir sonraki kaleye koşmak için tüm işaretleri kaçırmaması ve ardından sanki bu çok mantıklıymış gibi doğrudan üçüncüye geçmesiyle devam etti. Emmerling onu ikinciye yönlendirdi ve o kargaşada top dış sahadan geri geldi ve Whit'in kalçasına çarptı.

Vurulunca hepimiz inledik. Acımış olmalı.

Herkesin endişesini elinin tersiyle itti ve onu çok az sıyırdığında ısrar etti, ama gecenin geri kalanında o noktayı dalgınca ovuşturmasını izledim.

Tam o anda, planımın geri kalanını zihinsel olarak yaktım. Bu oyunlar amacıma ulaşmak için bir araç olamazdı.

Copeland'ı çok rahatlatan bu vuruştan sonra seyircilerin çoğu tezahürat bölümüne katılmak için dışarı çıktı ve sonraki birkaç vuruş uçup gitti. Maçı rahatça kazandık.

Takımlar dağılmadan önce toplanırken Whit yavaş yavaş benim bulunduğum yöne doğru ilerledi. Yol boyunca durup insanlarla konuşuyor, sık sık sahada geçirdiği anlara gülüyor ve kendisini oyuna sürükledikleri için asistanlarını neşeyle suçluyordu. O'Rourke'un çok ateşli bir daveti de dahil olmak üzere, birbiri ardına gelen içki ya da yemek davetlerini geri çevirdi.

Topların tozunu almak ve onları tekrar dişli çantasına koymak için muazzam miktarda enerji.

Yaklaştığında göz göze geldik. Hafifçe gülümsedi ve ben toplara geri döndüm, çalışırken hızlı bakışlarla onu yuttum. Söyleyeceğim doğru şeye karar vermem bir dakika sürdü çünkü şu anda benimle gelmesini talep edemezdim, böylece bacağını buzlayabilir ya da vücudunun geri kalanında en ufak bir çizik bile arayabilirdim.

Sert bir kahkaha atarak, "Daha önce hiç sopa salladın mı?" diye sordum.

Bir elini alnına götürdü. "Evet desem bana inanır mısınız?"

"Muhtemelen hayır, hayır."

Ela gözlerinde meraklı bir parıltıyla kalabalığı inceledi ve ellerini arka ceplerine soktu. Sonunda, "Neden tüm bunlarla bir ilgin olduğu hissine kapılıyorum?" dedi.

"Neyin hepsi?"

Çenesini parktan çıkmakta olan kıdemli personel grubuna doğru eğdi. "Herkes bunun için geliyor. Genelde sadece asistanlar ve doktorlar gelir ama nedense tüm cerrahi kanadı bu maç hakkında konuşuyordu. Beş farklı kişi bana bu gece burada olmam gerektiğini söyledi ve Copeland'ı bu sayıya dahil etmiyorum bile. Hartshorn'un *eşi* bana mesaj atıp bunu sordu."

Cephaneliğimdeki en ikna edici omuz silkme hareketini yaptım.

"Hiçbir fikrim yok." "Buna inanmam gerektiğinden emin değilim."

Çantanın ipini çektim ve ellerimi birbirine zımparladım. "Neye inanmayı tercih edersiniz? Bu etkinliğe olan ilginin artmasında hiçbir payım olmadığına mı? Yoksa herkes gelirse senin de geleceğini bildiğim ve seni görmeye gerçekten ihtiyacım olduğu için bu gece büyük bir katılım düzenlediğime mi?"

Dişlerini dolgun alt dudağının üzerinde gezdirirken yere baktı. "Artık bunu yapamazsın."

Buna cevap vermek yerine, "Bacağın nasıl?" diye sordum.

Bunu çoktan unutmuş gibi bir el salladı. "Sorun değil."

Yüzümü sahaya döndüm. Gözlerimi alt dudağımdan ayırmak için her şeyi yapardım. "Bir bakmama izin verebilirsin."

"Sanırım bir çürüğü kendi başıma halledebilirim."

"Üstesinden gelip gelemeyeceğini sormadım," dedim. "Yapabileceğini biliyorum. Bunu senin için yapmama izin vermeni istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu yapabileceğimiz bir şey değil."

"Şimdi değil mi?" Sözlerindeki sapmayı duymadan önce gözlerinde gerçeği okumayı umarak ona baktım. "Ya da hiç mi?"

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Kimsenin fark etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakmadığına şaşırdığım kadar uzun. "Bilmiyorum."

"O zaman bekleyeceğim," dedim. "Sen çözene kadar."

On WHITNEY

*Organ Nakli Cerrahisi Rotasyonu:
Yedi Numaralı Kural: Şık olun.*

PARMAKLARIMI KOYU RENK SAÇLARININ ARASINDAN GEÇİRİRKEN

Yüzümü yastığa gömdüm. İzleyemedim. Çok yaklaştım ve daha yeni başlamıştık. Bunun sürmesine ihtiyacım vardı.

"Yavaşla." Saçlarını sıkıca kavradım. "Çok fazla." "Bunu kaldırabilirsin." Sözleri klitorisimin üzerinde gürledi.

"Yapamam." Parmaklarının ve dilinin baskısına boyun eğerken tüm vücudum gerildi. "Yapamam Henry, bu çok fazla."

"Neredeyse yeterli bile değil." Dişlerini iç uyluğuma bastırdı, içimdeki her şeyin kıvrılıp bükülmesine neden olacak kadar ısırды. "Asla yeterli olmayacak, Whit."

Gözümü kıptım ve dizlerimin üzerindeydim. Henry'nin kolu gövde mi sarmış, içime girerken beni geniş göğsüne yaslamıştı. Boşta kalan eli bacaklarımın arasında hareket ediyor, beni acımasızca becerme şekliyle uyuşmayan ve sadece ihtiyaçtan titrememe hizmet eden tembel bir ritimle beni daire içine alıyordu.

Omzumun üstünden kulağımın arkasındaki hassas noktaya kadar uzanan bir yolu öptü. "Buraya gel," diye homurdanarak yüzümü ona çevirdi. "Sana asla doyamayacağım."

Dudaklarımız acil, kusurlu bir öpücükle buluştu ve sanki suyun altında tutulduktan sonra ilk gerçek nefesimi alıyormuşum gibi büyük bir enerji dalgası içimden geçti. Bu zarif bir acıydı, içimde yuvarlanıyor ve dökülüyordu.

Her yerde, etrafımda, öncesi ve sonrası arasında bir çizgi çizemeyene kadar. Ben enerjiydim, acıydım, aklım her şeyi anlamlandırmaktan vazgeçene kadar şişen iyiliktim.

"Asla," diye fısıldadı dudaklarıma. "Sakin bunu unutayım deme."

Ellerimi onun teniyle doldurmak isteyerek geri uzandım. Ona unutmayacağımı bildiğim tek yolla söylemek istiyordum ve bu beni çok korkutsa da ona doyabileceğimi de sanmıyordum.

Tek bulabildiğim bacaklarımın arasına sıkıştırılmış terden ıslanmış bir yastık ve şimdiye kadar yaşadığım en histerik orgazm ihtiyacıydı. Körü körüne komodinimi karıştırırken bulabildiğim ilk oyuncığa uzandım. Umurumda değildi. Sadece bu ezici acıyı bir an önce dindirmem gerekiyordu.

Ama yapamadım.

Dakikalar geçtikçe kendimi rüyamda Henry beni öperken dağıldığım noktaya geri götürmeye çalıştım ama bir türlü ulaşamıyordum. Kendimi bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissetmeme neden olan hafif bir çırpının ötesine geçemiyordum, tek istediğim bırakmakken tüm bedenim tutunmak için savaşıyordu.

Başka oyuncaklar denedim. Parmaklarımı. Yastığı bile, Tanrı yardımcım olsun.

Duşa girdim ve klitorisimi neredeyse güçle yıkadım. Biraz rahatlama buldum, ancak çoğunlukla sinir sistemimi şok eden dondurucu soğuk sudan geldi, o kadar sert ki beni bir saniyeliğine unuttu.

Mutfağa gittiğimde daire sessiz ve nispeten temizdi. Brie'nin her zamanki felaketinden güzel bir değişiklik. Tost yapmaya başladım ve bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak e-postalarımı göz gezdirdim.

Henry'nin bu zonklamadaki rolünü de görmezden geliyordum.

Birlikte geçirdiğimiz gece hakkında bir hatırlatıcıya ihtiyacım yok gibiydi. Ona her baktığımda, kafamın içinde bir film şeridi oynuyordu. Ama onu -bizi- hayal etmek acımasızca haksızlıktı. Oraya tekrar gidemeyeceğimizi biliyordum. Neyi kaçırdığımı hatırlatacak bu kadar canlı şeylere ihtiyacım yoktu.

E-postalara cevap veremeyecek kadar sinirli olduğum için telefonumu bıraktım ve lavaboda tostumu yedim.

Lavabonun üzerinde yemek yemenin oldukça vahşi bir davranış olduğunu biliyordum ama sabahları bu pencereden dışarı bakmayı seviyordum. Güneşin kahverengi taşların üzerinden içeri süzülüşünde güzel bulduğum bir şey vardı. Henry'yle kahve dükkanında tekrar karşılaşma riskini göze alamazdım.

Bir örümcek aylardır ağ örüyordu ve şimdi balkon korkuluğunun en ucundan komşu binaya kadar uzanıyordu. Bu kadar kırılgan bir şey yaratabilecek kadar inançlı olduğumdan emin değildim. Uğruna çalıştığım her şeyin bir fırtınada kaybolabileceğini bilerek her gün devam edip edemeyeceğimi bilmiyordum. İstedğim kadar çabalayabilirdim ama bu, inşa ettiğim şeylerin süreceği anlamına gelmiyordu. Kendimi her zaman taşınmaz nesnelerin arasında bulacağımı, her şeyi bir arada tutmak için elimden geldiğince boşlukları dolduracağımı biliyordum.

Bluzumdaki kırıntıları silerken sosyal medyaya göz gezdirdim. Sadece tıp fakültesinden ve asistanlıktan arkadaşlarımı ve pastaneleri takip ediyordum. Herkesin dişsiz sırtılarıyla bebeklerini görmek ve pastadaki gelişmeleri duymak istiyordum. Sosyal medyada ihtiyacım olan başka bir şey yoktu.

Ama bugün - zaten sallantıda olan - ilk gördüğüm şey kız kardeşimden gelen bir gönderi oldu. Bir düzine arkadaşıyla birlikte New York'taydı.

Ya da gece yarısından sonra New York'a gitmişti. Şu anda nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Hemen her şeyi bırakıp bir not, bir tren makbuzu, hatta pullarla yazılmış bir bilmece aramaya başladım. Kız kardeşimin beni bu planlardan haberdar etmek için bir girişimde bulunduğu dair herhangi bir işaret. Eğer o fotoğraf olmasaydı, tek kardeşim ve geçici oda arkadaşımın şimdi nereye kaçtığına dair bir fikrim olabilirdi.

Hiçbir şey bulamadım.

Bir an için gönderisine yorum bırakmayı ya da ona doğrudan mesaj göndererek "Eğlenceli görünüyor!" gibi hafif bir şey söylemeyi ve bu fırsatı değerlendirerek beni detaylar hakkında bilgilendirmesini ummayı düşündüm.

Belki de tenimin her santimetresinin aşırı duyarlı olmasından ya da beynimin serbest bırakılma ihtiyacının nabzının atmasını görememesinden kaynaklanıyordu ama uygulamayı kapattım ve telefonumu arka cebime attım. Bugün bunun için enerjim yoktu.

I SLOGGED BENİM YOL GEÇİŞ BİRÇOK SAATLER OF
TRANSPLANT TAKIM
toplantılarda, nafile bir çabayla sürekli bacak bacak üstüne atıp açarak

kendimi biraz daha az arızalı bir el bombası gibi hissettim. Bir noktada, solumda oturan koordinatör hemşire bana meraklı bir bakış attı ve *iyi misin der* gibiydi.

Burnumun kenarını ovuşturdum ve omuz silktim. O da bunu kabul etmiş görünüyordu. Toplantılar biter bitmez Meri'yle öğle yemeğinde buluşmak üzere hastaneden ayrıldım. Her zaman bunu gerçekleştiremiyorduk ama çoğu çarşamba Charles Caddesi'nde gördüğüm en harika pastanelerden birine sahip bir kafede buluşuyorduk. Gün ve yer dışında tek şartımız iş hakkında konuşmamaktı. İlaç yok, ameliyat yok, iş arkadaşları yok. Başa çıkmak için aşırı kara mizah kullanmayan normal insanlarmışız gibi davrandık ve bir bebeğin yarısı doğduğunda koşa koşa işe dönmek zorunda kalmadık.

bağırsakları vücutlarının dışında.

Aslında normal insanlar olmadığımızdan ve programlarımız bir şeyleri devirirken gözünüzün içine bakan kedilerle çok fazla ortak noktaya sahip olduğundan, Meri'yi beni beklerken bulamayınca çok fazla düşünmedim. Siparişimi verdim, dışarıda oturup yaz güneşinin tadını çıkardım ve dalgınca telefonumda gezindim. Eninde sonunda gelecekti ve geldiğinde, *iş konuşmamanın* ve ev arkadaşım ile *ilgili seks hayalleri kurmanın* sarp sınırlarını aşmanın bir yolunu bulacaktım.

Yemeğimi bitirene kadar onun hâlâ gelmediğini fark ettim. -Ve bana çağrıldığına dair bir mesaj gelmedi. Her zaman bir şeyler çıktığı için endişelenmiyordum ama hastaneye geri dönerken bu hayal kırıklığına daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Kaynağı önemli değildi. Sinirliydim, aşırı yorgundum ve en kötüsü de çıkarken tatlı almayı unutmuştum.

Asansör çağırma düğmesine birkaç kez bastığımda, köşeden gelen koşu ayakkabılarının gıcırtısını duydum.

"İşte buradasın," diye bağırdı Meri, önlük şapkasını bir elinde tutarken kordonunu göğsüne doğru tutuyordu. "Çok özür dilerim. O gün tamamen dalmışım ve fark ettiğimde çok geç olmuştu." Bana bakarken asansör kapılarına doğru döndüm. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Evet, sana en iyi dileklerimi ve en içten saygılarımı getirdim," diye yanıtladım. "Neden sirkülatörün bana mesaj atmadı?"

Birkaç kumral saç telini kulağının üzerine itti ve "Telefonumu ofisimde unutmuşum" demeden önce durakladı.

"Ne? Neden?"

Meri önlüğünün ipini çekti ve tekrar bağlamakla meşgul oldu. "Sadece bir hata. Bugün gerçekten çok dalgınım. Özür dilerim. Öğle yemeği

Bildiğin gibi benim için kutsaldır ve seni asla kasıtlı olarak ekmem. Bunu sen de biliyorsun."

Ona baktım. Yorgun görünüyordu, ancak bu hafta başında nöbetçiydi ve her seferinde vakalar için gelmek zorunda kalma konusunda lekesiz bir sicili vardı. "İyi misin?"

Güldü ama içi boştu. Sahteydi. "Ne? Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Saptırmak için süper şirin bir yol.

Belli ki Meri'yle ilgili bir şeyler oluyordu. Son bir ya da iki aydır bunun gibi çok fazla küçük an olmuştu. Ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordum ama bu konuda konuşmaya hazır olmadığı açıktı. Dahası, şu anda pek yardımcı ya da anlayışlı bir ruh halinde değildim.

"Olur böyle şeyler. Anlıyorum," dedim. "Yine de tavsiyeni kullanabilirdim. Devam eden durumumla ilgili bazı sorunlar yaşıyorum ve"-sanki bu orgazma ulaşamamanın evrensel işaretiymiş gibi ellerimi gövdemin üzerinde zikzak çizdim
-"ilgili şeyler."

Asansör çaldığında kaşlarını kaldırdı. "*Bu* ne anlama geliyor? Durumda bir değişiklik mi oldu? Senden örnek almamı falan mı istiyorsun?" Ellerini kasıklarına doğru uzattı. "Böyle bir şey mi? Kadın işinde mi? Kaşıntı mı yoksa yanık mı? Yoksa senin metaforik kadın işinden mi bahsediyoruz?"

"Hiç konuşmuyoruz," dedim gülerek. "Burada değil."

"Seni yarın ya da Cuma günü öğle yemeğine götüreceğim," dedi. "Siparişin hazır olduğunda tezgahtan sana bağırmadıkları güzel bir yere. Bu, bugün seni hayalet gibi görmemi telafi eder mi?"

"Beni hayalete çevirdiğin için telafi etmek zorunda değilsin," dedim asansöre doğru geri geri yürürken, "yine de kafeden süslü pasta ikramları olmadan ayrıldığım için seni suçluyorum."

Asansöre adımımı attığımda "Güzel," diye seslendi. "Sonra konuşuruz."

"Buna inansen iyi edersin." O bilmiyordu ama ben onun tuhaflığının temeline iniyordum. Bunu ondan çıkarmak zorunda kalsam da umurumda değildi.

Kapılar kapandı ve kendimi Henry'ye bakarken buldum. Bu konuşmanın ne kadarını duymuştu?

Duvara yaslandı, o inanılmaz derecede kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayak bileklerini önünde çaprazladı. Beni izlerken küçük bir gülümseme ağzının kenarlarını ısıttı. Gözlerimi temizlemek için birkaç kez kırptım.

onun gerçek olup olmadığı ve sadece benim azgın hayal gücümün bir ürünü olup olmadığı konusundaki şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Durum nedir?" diye sordu.

Kendi katımın düğmesine bastım ve yanağımı kapıya çarpmadan kapıya olabildiğince yakın durdum. "İçeriden bir şaka," dedim omzumun üzerinden.

Beni bir arada tutan ipleri daha da sıkılaştıran gürültülü bir ses çıkardı. "Evet. Öyle görünüyordun."

Karanlık bakışlarını sırtımda, boynumda, her yerimde hissedebiliyordum. Kapılara baktım.

"rk ne durumda?"

"Morluklarımı seni ilgilendirmez," dedim ve parmaklarımı yanımda, uyluğumdaki yaraya dokunmak için can atarken bile soğukkanlı, telaşsız ses tonumla gurur duydum. Erik renginin eğlenceli bir tonuydu, Avustralya şeklindeydi ve elimin tamamını kaplayamayacağı kadar büyüktü. Ama sadece bir rkt.

"Evet, Whit, yleler."

Bunun neden benim felaketim olduğunu bilmiyordum ama yleydi. Her şey, tüm katmanlar, yapılar ve ağırlık dağılana kadar beni dikiş yerlerinden ayırdı. Neredeyse nmdeki şeklini görebiliyordum, sanki kağıttan bir bebektim, beni önemli bir şeye dönüştürmek için değiştirilen parçalar olmadan anlamsızdım. Dudaklarımdan zorla düzensiz bir nefes çıkardım. Omuzlarım düştü ve boynum yumuşadı. şu anda kırık bir el bombası değildim ama çok yorgundum. Yorgun, boş ve yalnız.

"Kendi başıma fazlasıyla yeterliyim." Geriye doğru bir adım atmak istedim. Sadece bir adım. Aramızda hâlâ bir sürü boşluk olacaktı. Fazlasıyla, gerçekten. Saygın, profesyonel bir alan. Yine de yapmadım. Bakışlarımı ayakkabılarıma indirdim ve orada tuttum. "Geçen hafta sana söylediğim gibi."

"Geçen hafta ikimiz de bir şeyler söyledik, Whit." "Bana yle diyemezsin."

"Bunu daha önce de söylemiştin. Yapamayacağımı. Sylememeliydim. Ama sana böyle hitap etmemi istemediğini hiç söylemedin. Arada bir fark var, biliyorsun."

"Herkese değil," diye bağırdım, elimi boş arabaya doğru sallayarak.

Duvarı iterken giysilerinin hışırtısını duydum ve sonra boynumda ılık bir hava püskürmesi hissettim. Daha fazla yaklaşmadı, bana dokunmadı ama sıcaklığı her yanıma sardı. Asansör sarsılarak durana kadar orada durduk, sessizdik ve aynı havayı soluyorduk.

Alnı omzuma dokundu. "Arada bir fark var Whit ve bunu sen de biliyorsun."

Henry etrafımdan dolandı ve arkasına bile bakmadan asansörden çıktı.

Her ne kadar bu asansörde kalıp son iki dakikada olanları kafama takmak istesem de bu katta inmek zorundaydım. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve Henry'yle geçireceğim bir başka gergin andan beni kurtarması için evrene birkaç ricada bulunurken koridorda ilerledim.

Ne yazık ki evren bugün benim tarafımda değildi çünkü bir köşeyi döndüğümde birinci sınıf asistanlarla karşılaştım. Seslerine bakılırsa, bu sabahki karaciğer naklinin hikayelerini karşılaşıyorlardı.

Hızla ilerledim, bu toplanmayı kabul etmek için yavaşlamadım. Yetişmem gereken randevularım vardı ve geç başlamaktan nefret ederdim çünkü hep çığ gibi büyürdü.

Ama daha yanından yeni geçmiştım ki, "Dr. Aldritch! Bu haftaki softball maçına geliyor musunuz?"

Yavaşlayarak -ama tam olarak durmadan- Cami Cortes-Dixon'a gülümsemeye zorladım. "Emin değilim. Yapmam gereken birkaç şey var."

"Seni oynatmayacağız," dedi Tori Tran. Papyonu şu sarı çizgi film karakterleriyle kaplıydı. Minyonlar. Henry'nin tüm varlığını bloke etmekle meşgulken odaklanmak için mükemmel bir şeydi. "Sen istemediğin sürece. Ne istersen yapabilirsin. Belli ki."

Bu gerçek bir gülümseme kazandırdı. "Geçen hafta bir sıçrama yaptım. Bunu aşmayacağım."

Cami, "Tamam, seni görmeyi çok istediğimizi biliyorsun," dedi.

Tam sakinlerin yanından geçerken Jenelle de yanıma geldi. "Benim için birkaç dakikan var mı?"

"Tabii ki. Takvimime erişiminiz var. Kendine en uygun zamanı ayarla."

Yavaşça başını salladı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Yani, şimdi değil mi?"

"Klinikte olmam gerekiyor." İç çekerek saatime baktım. "Ve şimdiden çok yaklaştım." Yavaşça başını sallamaya devam edince, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Dudakları aralandı ama kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. "Evet," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Sadece çözmeye çalıştığım bazı kişisel şeyler var. Takviminde zaman bulacağım."

Bir çift kapının önünde durdum. "Yine mi sosyal medya meselesi?"

Jenelle, sağlık hizmetlerinde ırk meselelerini, özellikle de semptomları düzgün olmayan Siyah hastalara uygun şekilde tanı koyma ve tedavi etme konularını tartıştığı takma isimli bir hesap yönetiyordu. Başvurduğu tüm vakalar elbette hasta mahremiyetini koruyordu, ancak paylaşım yapmadan önce belirli içerikler hakkında fikrimi sorduğu durumlar da oluyordu. Bildiğim kadarıyla, @ThatHenriettaLacks'ın gerçek kimliğini bilen birkaç kişiden biriydim.

Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu sefer değil, hayır. Pek sayılmaz.

Ama sorun değil.

Seni sonra yakalarım. Teşekkürler."

Dönüp koridorda yürümesini izledim ve bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamadım. Belki de sorun bendim. Belki de Meri ve Jenelle iyi ve altın gibi ilerlerken tuhaf olan bendim.

Ama bu sadece Meri ya da Jenelle ile değildi.

Ben de bir şeyleri kaçıırıyordum ve onu daha ne kadar görmezden gelebileceğimi bilmiyordum.

KLİNİKTE HASTALARLA GÖRÜŞTÜKTEN SONRA KENDİMİ BİR TOPLANTIYA SÜRÜKLEDİM. asistan sağlık konseyi. Cerrahi ihtisas programını sürdürülebilir hale getirme ve tüm bunlar boyunca insanları desteklemek için daha iyi sistemler oluşturma konusunda çok ilerleme kaydetmiştik ve kişisel hayatımı cinsel açıdan hüsrana uğramış bir cehenneme çevirmiş olsa bile bu çalışmadan son derece memnundum.

Meslektaşlarımla bu girişimlere karşı çıkarak, tüm bu şımartmalar olmadan gayet iyi bir şekilde hayatta kaldığımızı öne sürmelerinden nefret ediyordum. Mesele şu ki, biz iyi bir şekilde hayatta kalmamıştık. "Bu bizim için yeterince iyiydi" argümanları, çok fazla insanın bu gibi son derece rekabetçi ihtisaslardan çıktığı gerçeğini gözden kaçıırıyordu çünkü - gurur duyduğumuz - ethos batmak ya da yüzmekti. Hamile olan veya aile sahibi olan cerrahları destekleyecek bir mekanizma yoktu. Bu işin yorgunluğundan ve insani duygulardan kopmayı öğrenmenin muazzamlığından bunalanlar için ruh sağlığı kaynakları yoktu. Bağınazlık, taciz veya istismarla başa çıkmak için gerçekten işlevsel çok az yapı vardı.

Ve bu insanların hayatlarında herhangi bir denge olup olmadığı kimsenin umurunda değildi.

Ancak, bu toplantıların her zaman akşam saatlerinde yapılması ve sürekli olarak planlanan sürenin aşılması, gerçekten de asıl noktayı kaçırıp kaçırmadığımızı sorgulattı. Hiçbir şekilde dengeyi modellemediğimizden emindik. Bir sonraki neslin bu topla koşabileceğini umuyordum.

Ofisime döndüğümde saat neredeyse dokuzdu. Laboratuvar önlüğümü asarken masamın üzerinde bir kutu fark ettim. Küçüktü ve üzerinde ışığı yakalayan metalik bir etiket vardı. Bu logoyu tanıdım.

Kutuya uzandığımda, altına sıkıştırılmış katlanmış bir kağıt parçası fark ettim. Masamdaki sandalyeye çöktüm ve bütün bir dakikamı önce hangisini açacağımı düşünmeye ayırdım. Sonunda kutuyu yere bıraktım.

Not açık, bloklu bir yazıyla yazılmıştı ve kalbim ilk okuyuşta kelimeleri anlayamayacağım kadar çok çarpıyordu.

Bu durumunuzu çözmeyebilir, ancak tatlıyı kaçırmanızı telafi etmelidir.

Beni istediğin zaman arayabilirsin.

İMZA YOK, SADECE 530 ALAN KODLU BİR TELEFON NUMARASI VAR.

Ama biliyordum.

Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim, kâğıttaki girintileri hissettim. İçimi bir ürperti kapladı, omuzlarımı çeken ve dizlerim masanın altında titreyene kadar aşağıya inen büyük bir bükülme spazmı. Bedenim ihtiyaçla içe doğru kıvrılırken notu göğsüme bastırdım ama cinsel bir ihtiyaç değildi bu. Sürekli uyarılma halinde geçirdiğim bir günün ardından aradaki farkı anlayabiliyordum.

Ve bu fark canımı yaktı. Beni parçaladı ve pisliği temizlemek için hiçbir hamle yapmadı.

Sadece seks olsaydı hayatta kalabilirdim. Sadece onu sistemimden çıkarmakla ilgili olsaydı, yolumu bulabilirdim. Hiçbiri önemli değilmiş gibi davranabilirdim.

Bu duygu dalgasının üzerime hücum etmesi için kendime bir an izin verdim. Aramıza koymak zorunda kaldığım mesafenin yasını tutmak için. Tüm bunların adaletsizliğine karşı öfke duymak için. Kendi hırpalanmış ruhumu tekrar bir araya getirmek için

Çünkü imkânsız seçimleri yapmak zorunda kalan hep ben oldum.

Kutuyu açtım. İçinde en sevdiğim pastanelerden birinden alınmış muhteşem bir cupcake vardı. Çikolatalı ganajın üzerine sıkılmış krem şanti girdabı bana bunun Boston kreması olduğunu söylüyordu çünkü keklerimi kalp anatomimi bildiğim kadar iyi tanıyordum.

Eve yürürken bir elim cebimde, notunu avucuma bastırıyordum. Newbury Caddesi'ndeki pastaneye kadar koşup geri dönecek zamanı ne zaman bulduğunu ve neden Boston kremasını seçtiğini bilmek istiyordum. Ona ortası dolgulu tüm keklerle karşı zaafım olduğunu söylemiş miydim? Arkadaşının düğünündeki açık büfede bu konuya mı girmiştik? Yoksa çılgınca bir tahmin miydi?

Merdivenlerden kendi katıma çıkarken kafamda telefon numarasını ezberledim. Işıklar kapalıydı ve Brie'den hiçbir iz yoktu, bu da beni bu sabah olduğundan çok daha az rahatsız ediyordu. Kalp atışlarım "*Beni istediğin zaman ara*" ritmiyle atıyor gibiydi.

Neden bu tadı seçtiğini sormak için bile olsa aramak istedim. Ayrıca onu daha fazla oyalayacak gücüm de yoktu. Birkaç kelimeyle içimi acıtabilecekken ya da bir kekle beni çözebilecekken olmazdı.

Onu arayıp bu konuda benden ne yapmamı beklediğini sormak istedim. Sorumluluklarımla, itibarımla, bana ve yaralarımına bakma arzusuyla nasıl başa çıkabilirdim?

Ve sabırlı olup olamayacağını bilmek istedim. Bekleyip bekleyemeyeceğini. Bir ya da iki ay sonra hala orada olup olmayacağını. Bir yıl sonra. Ya daha uzun sürerse? Bundan bıkar mıydı? *Benden* bıkar mıydı? Herkesin yaptığı gibi çekip gider ve beni sosyal medyada öğrenmeye bırakır mıydı?

Sonunda mutfağımda durdum ve keki mideye indirdim.

Akılsızca bir şeyler izlerken kemirmeye niyetlenmişim ama dörde böldüm ve nota bakarken bir bölümünü diğerinin ardından yedim. Kelimeleri kafamda kırk farklı şekilde duydum ve onun bunları dünyadaki tüm güvenle yazdığını hayal ettim.

Ben aramadım.

On bir

WHITNEY

*Dört Numaralı Kural:
Asla arka bahçende kaza yapma.*

HENRY'NİN BUNU NASIL BAŞARDIĞINI BILMIYORDUM.

Önce cupcake vardı ve bu iyiydi. Anlaşılabilirdi. Ama sonra Pazartesi sabahı ofisime geldiğimde masamın üzerinde şeftali pembesi kurdeleli bir buket gibi bir araya toplanmış bir düzine kalem buldum. Hem de iyi kalemler. En sevdiğim marka ve tarzdaydı, ki bunu bilmesine imkan yoktu. Ve sonra, gecenin bir yarısı bir sayfayla başlayan ve hastam için karmaşık bir prognozla biten bir günde, sıcak bir kek ve taze kahve -siparişim tam olarak doğruydı- beni bekliyordu.

Anlayamadım. Jenelle'in bu hafta onu Hirano ve Salas arasında mekik dokuttuğunu biliyordum ve ikisi de programlarında fazla boş zamanları olan kişiler olarak bilinmiyorlardı. Çoğu asistan öğle yemeği yeme fırsatı bulamadı, ameliyathaneden çıkar çıkmaz kahve ve kek almak için Beacon Hill'e koşmayı unuttum.

Henry Hazlette'in sırrı neydi? Bilmek istediğim buydu.

Büyük viziteden önce cerrahi yoğun bakım hemşirelerine kahve ve çörek dağıtırken bana uzattığı içeceğe baktım. Mahallemdeki kahveciden almıştı, çörekçiden değil. Bu da iki kez uğradığı anlamına geliyordu. Sabah dört buçukta. İhtisasının ilk yılının ortasında.

Bu sabah onu daha fazla sevemeyecek olan gece ekibine glütensiz ve vegan çörekleri göstermeden önce tek söylediği "Bu sizin Dr. Aldritch" oldu.

Dizlerim titreyerek ve yüzümde aptalca bir gülümsemeyle oradan ayrıldım. Bir fincan kahvenin üzerine.

Kendime bile inanamadım. Sanki ayağım takılmış ve *kahvenin* beni rotamdan çıkardığı alternatif bir evrene düşmüştüm ve kendime yasak bir adamı sıfır saniyeden fazla merak etme izni vermiştim.

Merak edecek ne vardı? Henry'nin bana göre olmamasının sebepleri bir yana, ben de Henry'ye göre değildim. Kimse için değildim.

Geçmişteki ilişkilerimi bir elin parmakları kadar sayabilirim. Bütün parmaklarıma bile ihtiyacım yoktu. Tüm bu deneyimler, arkadaş olmamızın daha iyi olacağına karar vermeden önce biraz daha fazlasına dönüşen arkadaşların şemsiyesi altında toplandı ve ben buna kızmadım. Hiçbir şeyi kaçırdığımı hissetmemiştim ve başka birine yer açmak için hayatımı değiştirme fikrini sevmiyordum.

Evimi seviyordum. Her şeyi seçmiş ve tam istediğim gibi yapmış olmayı seviyordum. Hayatımda bir kez olsun, istediğim sürece benim olduğunu biliyordum. Tıp fakültesi, ihtisas, burs derken oradan oraya savrulmayı bırakmışım. Annemin tekrar göreve başlamasını ya da depresyonunun tekrar nüksetmesini beklemiyordum, ta ki durum o kadar kötüleşene kadar, büyükannemi arayıp yardıma ihtiyacımız olduğunu söylemekten başka çarem kalmayana kadar.

Burası *benim* yerimdi, sahip olduğum tek yerdi ve birinden, onun için herhangi bir şeyden ödün verecek kadar hoşlandığımı hayal bile edemezdim. Ödün vermek istemem için pek bir neden göremiyordum. Kimseye danışmadan karar vermeyi seviyordum ve biri battaniyemi çalmadan ya da yüzüme nefes almadan uyumayı seviyordum. Kendim için kurduğum hayatı seviyordum. Arkadaşlık, seyahat ve beni yorduğunda bile hayran olduğum bir kariyerle doluydu. En iyi ihtimalle beni hayal kırıklığına uğratacak, en kötü ihtimalle de Meri'yi ve annemi yok ettiği gibi beni de yok edecek bir adam için hayatımın hiçbir parçasını değiştirmek istemiyordum.

Ama hikayenin tamamı bu değildi.

Henry ile aramızdaki her şey farklı olsa bile Meri için hiçbir şey değişmeyecekti. Onu oturtup Henry'yle aramda neler olabileceğini görmek istediğimi söyleseydim, benim adıma mutlu olurdu. *Heyecanlanırdı*. Birkaç müstehcen yorum yapar, gülümser ve bu gelişmeyi sevdiğine dair yemin ederdi. Bunu benim için istediğini söylerdi. Ve sonra uzaklaşırdı.

Meri aşkı ve ilişkileri uzaktan idare edebilirdi ama yakından izleyemezdi.

O korkunç ayrılığın üzerinden yıllar geçmişti ve kendini tuğla tuğla yeniden bir araya getirmişti ama yaraların en kötüsünü açıkta bırakmış ve onları o kadar sık dürtmüştü ki artık acıyı neredeyse hiç fark etmiyordu.

Eğer bekarlık dayanışmamız üzerindeki hakimiyetimi gevşetirsem bunu fark eder ve bu onu öldürür. Benim için en iyisini ne kadar istiyor olursa olsun, birkaç büyük geri adım atmak zorunda kalacaktı. Bunu beni cezalandırmak için değil, kendini korumak için yapardı ve bunun olmasına asla izin veremezdim.

Meri benim seçtiğim kız kardeşimdi. O benim, ben de onun kişisiydim ve benim için bu ilişkiden daha önemli bir şey yoktu. Birbirimizi en kötü anlarımızda kaldırır, en iyi anlarımızda neşelendirirdik ve hayatlarımız o kadar iç içe geçmişti ki birbirimizi rahatlıkla taklit edebilirdik. Yağmur çamur demeden birbirimizin yanındaydık ve otuz yıl sonra yan yana evlerde yaşadığımızda da birbirimizin yanında olmaya devam edecektik.

Beni mutlu edecek ya da tamamlayacak bir erkeğe ihtiyacım yoktu ama en iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı. O benim ailemdi - ne olursa olsun yanımda olan türden. Bu kahve her ne kadar başımı döndürmüştü olsa da, Meri'nin kalbini kırmaya değmezdi. Her şey farklı olsa bile, Henry bana Onu kaybetmeye değecek bir şey.

"BU HAFTA SONU BİR DÜĞÜNE GIDELİM."

Ağzımın önünde bir çatal dolusu salatayla donup kaldım. "Affedersiniz?" diye sormadan önce Meri'ye göz kırptım.

Bir dakikasını paninisini yeniden düzenleyerek, bardağındaki buzu tıkırdatarak ve telefonunu kontrol ederek geçirdi. Yanlış duyduğumu düşünmem için yeterli bir duraksamaydı. Sonra, "Bir düğüne katılmak istiyorum. Bir düşünsene. Sonbahar düğünlerine hiç gitmiyoruz Whit. Bütün bir estetiği çıkarıyoruz. Şehirde birkaç büyük suare buldum ve-"

"Özür dilerim ama ne?" Çatalımı yere bıraktım. Bunu duymak için iki elime de ihtiyacım vardı. "*Burada* bir düğün mü basmak istiyorsun? O küçük güzel aklını mı kaçırdın?"

Bana deli olan benmişim gibi baktı ve *bu* çılgıncaydı çünkü Meri davet edilmediğimiz düğünleri seçme konusunda benden bile daha temkinliydi. Bir yaz Kuzey Carolina'daki Outer Banks'e gitmek istemiştım çünkü orada geçen bir kitap okuduktan sonra bölgeye kafayı takmışım ama o bu fikri, ihtisasını tamamladığı Duke Üniversitesi Tıp Merkezi'ne çok yakın olduğu gerekçesiyle veto etmişti. İki yüz elli millik bir mesafe ve ihtisası bitirdikten sonra geçen yıllar çok yakındı, ama şu anda yaşadığımız ve çalıştığımız *Boston'daki* düğünler uygun muydu?

"Bence bunu başarabiliriz," dedi.

Uzandım ve elimi alnına bastırdım. "Ateşin yok," diye mırıldandım. "Başını herhangi bir yere çarptığını hatırlıyor musun? Yere düştüğünü? Uyandığında oraya nasıl geldiğini hatırlamıyor musun? Kaynağı şüpheli şeker ya da unlu mamuller yediğini?"

"Lütfen çeneni kapa." Sandviçinden bir ısırık aldı ve kafenin penceresinden Charles Caddesi'ndeki tıkanıklığa baktı. "Sanırım bundan kurtulabiliriz."

Koltuğumda arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Neden bunu riske atmak isteyelim ki?"

"Çünkü biz hiçbir zaman Cocktoberfest'i kutlamayız," diye yanıtladı basitçe.

"Cock...toberfest?"

"Bu sevilen bir gelenek Whitney."

"Şimdi öyle mi?"

"Evet! Bir kazak giyin, biraz bira için, hayatınızın bir santimi boyunca raydan çıkın. Herkes bunu yapıyor."

Yavaşça başımı salladım, salata unutulmuştu. "Sen iyi misin?"

Tabağını itti ve bakışlarını alçakta tuttu. "Bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapmam gerekiyor ve bana bir nesneymişim gibi davranan biri olursa gerçekten çok sevinirim. O aletle eski moda bir saygısızlık yapmak istiyorum."

"Bunun son zamanlardaki tuhaflıklarınla bir ilgisi var mı?"

"Bu tuhaflığı tarif edebilir misin?" diye sorarken yüzünü buruşturdu. Bilmiyorum." Ben ona bakarken bu on saniye kadar sürdü. "Tamam, tamam, evet, garip davrandım. Biliyorum ve özür dilerim."

Elimi ona doğru yuvarladım. "Bu garipliği açıklamak için harika bir zaman."

Parmaklarını birleştirdi ve tekrar ayırdı. Onu bu kadar iyi tanımasaydım, bu hareketi pek önemsemezdim ama Meri kıpır kıpır değildi. Stresini fiziksel olarak dışa vurmaya ihtiyaç duymayan, sakın, soğukkanlı insanlardan biriydi. Sözlerini düzenlerken cebinde bir tiftik yumağı yuvarlamasına ya da dengesini bulmak için bir ayağından diğerine geçmesine gerek yoktu. Bana söyleyeceğı her şeyin bir anlamı vardı ve bu anlam büyüktü.

"Açıklanacak çok fazla şey yok," dedi.

"Bunun yanlış olduğundan yüzde yüz eminim."

"Artık açıklayacak pek bir şey kalmadı," dedi.

"Ama bir noktada açıklanması gereken bir şey vardı." Şaşkınlığımı bastırmak için buzlu çayıma uzandım. Tüm teorilerim Meri'nin çok çok uzak diyarlardaki başka bir hastanede işe alınması ya da ailesinin hayatını yeniden telaşlı hale getirmesi çizgisinde ilerliyordu. "Seni yargılayacağımı biliyorsun ama sevgi dolu ve destekleyici bir şekilde."

"Bunu biliyorum ve takdir ediyorum," dedi gülerek. "Ve sana söylemek istedim. Pek çok kez. Ama aslında söyleyecek bir şey yoktu, bu yüzden nereden başlayacağımı bilemedim. Aslında olmayan bir şeydi."

"Bana kıl dönmesini tedavi ettirdiğın zamanki gibi bir şey-"

"Bu konuyu bir daha açmayacağın konusunda anlaşmıştık." Bir elini alnına götürdü ve bana katlanmak zorunda olduğuna gerçekten inanamıyormuş gibi iç geçirdi. Bu çok değerliydi. "*Bir* kerelikti ve eğer *benden* alt takımını kontrol etmemi istersen, bu konuda ihtiyatlı olmanın bir yolunu bulurum. Tamam mı?"

"O zaman ne tür bir şeydi? Eğer kıl dönmesi değilse, burada neyle uğraşıyoruz? Takıntılı olduğun şu F1 yarışlarında kumar mı oynuyorsun? Bir tarikata mı katıldın? Bu yaz birlikte olduğun adamlardan biri bir gün ameliyathanende mi belirdi?"

Gözlerini ovuşturdu. "Hayır, Tanrı'ya şükür, bunların hiçbiri olmadı. Öyle bir şey yok."

Bunu sorduğuma inanamıyordum ama- "Biriyle mi tanıştın?"

Etrafındaki hava birazcık hızlı bir şekilde değışse çatlayacakmış gibi kırılğan bir kahkaha attı. "Hayır, öyle değil. Önemli biriyle tanışmadım. Ama erkeklere olan ilgimin neden bir geceden sonra sona erdiğini hatırladım."

Onun sözlerini işlerken yüzüm asıldı. "Kimdi o? Ve ne zaman? Ne zaman başladı?"

"Sana söyleyebilirdim ama bu beni aptal gibi hissettirirdi ve zaten bunu kendime epeyce yaptım. Ayrıca, o yola tekrar girmek ya da onunla konuşmak istemiyorum-" Omzumun üzerinden baktı ve yeşil gözlerindeki gölgeler hemen kayboldu. "Sağdııcı yemeğe davet ettin mi? Yemeğimize mi? Tanrım, Whit, artık hiçbir şey kutsal değil mi?"

"Ne yaptım?"

Koltuğumda döndüğümde Henry'nin dört fincan kahve ile hokkabazlık yapan biri için kapıyı açık tuttuğunu gördüm. Bir saniyeden kısa bir süre, gözümü bile kırpmadan, onun boynumdaki kirli çenesinin anısı zihnime doldu ve tek hissedebildiğim kalbimin kaburgalarımın çarpması oldu.

Henry'nin karanlık bakışları benimkilere takıldı, önce beni burada bulmayı bekliyormuş gibi gülümsedi ve sonra benimle Meri'nin arasına baktı, yavaşça ve benim kadar ürkmüştü.

"Dr. Hazlette." Meri, çok daha fazla ayrıntı istediğim ciddi bir konuşmanın ortasında değilmişiz gibi ona el salladı. "Öğle yemeği için kampüs dışına çıkmaya vaktiniz varsa burada ne tür bir ihtisas yürütüyoruz?"

"Dr. Salas'ın günde sekiz ila on öğün yemek ihtiyacına öncelik veren türden bir ihtisas" diye cevap verdi kolayca.

Henry her zaman böyleydi. *Sakindi*. Sanki her zaman tam olarak olması gereken yerdeydi ve bundan hiç şüphe duymuyordu. Kim olduğunu biliyordu ve dalga geçmesine gerek yoktu.

O da yatakta böyleydi. Çarşafın arasında nasıl hareket ettiğine dair bir hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. O otel odasından kaçtığım andan beri kafamın içinde sürekli dönüp duruyordu.

"Önemli bir öğrenme fırsatı gibi görünüyor," dedi Meri. "Dürüst olmak gerekirse, kariyeriniz boyunca kaç kez bir hobbitle ilgilenme şansınız olacağını düşünüyorsunuz?"

Henry bir yumruğunu ağzına bastırırken dudakları ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü. En güzel gülümsemeler ondaydı. Sanki gerçekten ciddiymiş gibiydi. "Buna gülemem çünkü Dr. Salas bunu öğrenecek ve bu öğleden sonra ameliyathanenin bir köşesinde elinde su şişesiyle durmak zorunda kalmazsam çok sevinirim."

"Anlaşılabilir," diye cevap verdi. "Ama o harika bir öğretmen. O köşede muhtemelen çok şey öğrenirsin."

"Evet, öyle." Güldü ve bir elini sandalyemin arkasına attı. Meri'nin kaşları sonuna kadar yukarı kalktı. "Her rotasyonun en iyi köşesi burasıdır."

uzak."

Başparmağını omzumun arkasına sürttü ve ne yaptığını göremese de anladı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Belki de şimdi neyle uğraştığını anlamıştı.

"Dr. Aldritch'in köşesinde miydin?" Meri sordu.

"Ben, uh-" Henry bana baktı, koyu renk gözlerini kırıştıran bir gülümseme vardı. Bu gülümseme ve omzumdaki başparmağı arasında bir lokuma dönüşüyordum. Sadece şeker, hava ve kimya. Beni bir arada tutan başka hiçbir şey yoktu. "Böyle bir fırsatım olmadı, hayır."

"Belki doğru dava ortaya çıkar." Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturdu. "Pekâlâ. Seni görmek her zaman eğlenceli, Hazlette."

O cevap vermeye başladığında, tezgâhın yanındaki biri çığlık attı. Hepimiz o yöne döndüğümüzde bir kadının iki büküm olduğunu ve tekrar bağırırken elini masaya vurduğunu gördük. Personel ileri atılırken Henry ona doğru bir adım attı.

"Lütfen apandisit olsun," diye fısıldadı Meri, avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırarak. "Apandis, böbrek taşı, kanayan ülser. Herhangi bir şey ama-"

Ayağa kalkmaya çalışırken kadın, "Aman Tanrım. Sanırım suyum geldi."

Meri bir an için başını öne eğdi ve "Lanet olsun" diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve birkaç adımda kadının yanına gitti, giderken herkesi nazikçe yolundan itti. "Merhaba. Benim adım Meri Mercer ve ben bir bebek doktoruyum. Bana adınızı ve kaç aylık olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Carina ve yarın benim doğum günüm," diye feryat etti. "Çok fazla - bilmiyorum, çok fazla baskı var gibi?"

Meri omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Ambulans. Hemen." Carina'yı bir sandalyeye oturttu ve "Kasılmalar ne zaman başladı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Dün gece olabilir mi? Sadece Braxton Hicks olduğunu düşünmüştüm" -yine çığlık atmak için konuşmayı kesti-.

Acil servisin cevap vermesini beklerken Meri, "Hazlette," diye seslendi. "Buradasın, yani işe yarayacaksın. Ben ellerimi yıkarken bu insanları doğum sancısı çeken annemden uzaklaştırdı lütfen. Seyirciye ihtiyacı yok."

Sevk memuruna bilgileri aktarırken mutfığa doğru adım attım. İşim bittiğinde kafe müdüründen temiz bir masa örtüsü, bir önlük ve elindeki en keskin bıçağı istedim. O sırada

Bıçağı birkaç dakika kaynar suyun altında tuttuktan sonra Carina tekrar bağırınca Meri'nin yanına döndüm.

"On dakika," dedim Meri'nin kulağına.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "New Hampshire'dan falan mı geliyorlar? Bisikletle on dakikadan kısa sürede hastaneye varabiliriz."

"Peki, hastanı bir bisiklete bindirmemi ister misin?"

Gözlerini devirdi. "İstemediğimi biliyorsun, ama bana yardım etmeni ne kadar sevdiğimi hatırlattığın için teşekkürler."

"İhtiyacım varmış gibi hissediyorum-" Carina öne doğru eğildi ve ben de yedek bir çift eldiven bulmak için ceplerimi karıştırdım. "Sanırım ıkınmam gerekiyor," diye hıçkırdı.

"Bu bebek seninle gerçekten tanışmak istiyor," dedi Meri, kollarını sıvayıp mücevherlerini cebine koyarken.

"Ama ben hazır değilim," dedi, "kocam burada değil ve bu benim doğum planım değil!"

"Biliyorum dostum, biliyorum. Ben de senin için böyle olmasını istemezdim ama ben, arkadaşım Dr. Aldritch ve onun arkadaşı Dr. Hazlette sana yardım etmek için buradayız." Bir kasılma daha geldiğinde Meri Henry'ye döndü ve "Daha önce doğum yaptırdın mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz, hayır," diye yanıtladı. "Bir tane görmüştüm."

Meri, "Bu mükemmel çünkü burada bir gör, bir yap, bir öğret politikasına uyuyoruz ve bu kazağı gerçekten kirletmek istemiyorum," dedi. "Eldivenlerini tak, Hazlette."

Gözlerinde beni güldürmeye yetecek kadar panikle bana baktı. Ona eldivenlerimi ve el dezenfektanımı uzattım. "Bunu sağlık görevlisiyken öğrenmedin mi?"

"Evet, yaptım," dedi dezenfektanı kollarına sürerken. "Ve sonra tüm zamanımı göz çukurları patlamış ve kalçaları parçalanmış insanları tedavi ederek geçirdim. Lassen'e tırmanan pek fazla hamile insan yok."

Carina'nın arkasından dolanırken omzunu okşadım. "Senin için kimi arayabilirim?" Ona sordum.

"Benim kocam," diye kükredi.

Çok telaşlı bir baba adayını hızlıca aradım ve ardından yöneticiden yeni sterilize edilmiş bıçağı aldım. Şansımız yaver giderse, sağlık görevlileri erken gelir ve göbek bağıni kesmek için mutfak aletlerine ihtiyacımız olmazdı, ama tüm bu durum *üzülmektense tedbirli olmanın daha iyi olacağını haykırıyordu*.

Henry neredeyse inanmamış gibi, "Bu kafa," dedi.

"Evet, ta giyiyor," dedi Meri ona. "Bu bebek bizi karşılamak için büyük bir acele içinde. Tamam, başını yönlendir. Sabit tut. Oraya nazikçe bastır. Boynunu kontrol et. Güzel. Bu bebeği yakalamaya hazır olun."

"Ne?" diye bağırdı.

"Sadece bebeği yakala. Tek yapman gereken bu." Meri elini Carina'nın dizine koyarak, "Harika gidiyorsun. Bir kez daha ıkın ve işte oradayız."

Bir dakika içinde kk kafeyi bir ağlama sesi doldurdu. Henry bebeği bir masa örtüsünün içinde tutarken Meri ona Apgar skorunu anlattı.

"Tebrikler," dedim Carina'ya hayati belirtilerini izlerken. "Oğlunuz oldu ve ciğerleri de oldukça iyi."

Ambulans yanaştığında dışarıda sirenler çalıyordu. Carina ve yeni bebeği teslim etmek sadece birkaç dakika sürdü ve Meri onları sokağa kadar takip etti, herkese patronluk tasladı ve bu gece onu kontrol edeceğine söz verdi. şaşkın personel mutfaktan dışarı bakarken Henry ve bana biraz harap olmuş bir kafe kalmıştı.

Henry bana döndü, gözleri vahşi ve dudakları ayrıkta. "Az önce bir bebek dünyaya getirdim," dedi yaklaşarak. "Bir *bebek dünyaya getirdim*."

Kollarımı ona açarken iki kez düşünmedim ve beni toplayıp hiçbir şeyim yokmuş gibi ayaklarımın üzerinden kaldırdığında onu durdurmadım. Ben de ona sarıldım. "İnanılmaz, değil mi?"

"Hem de çok." Dudaklarını boynuma bastırdı, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı biliyordum ama bunu umursayacak durumda değildim. Tıpkı onun kollarından ayrılmaya cesaret edemediğim gibi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Bunun bir ilk olduğunu söylemek isterdim ama Meri çok fazla bebek doğurtuyor. Nefret ediyor o."

Henry bana daha sıkı sarıldı, elleri göğüs kafesime uzanıyordu ve ağzı ve zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum. Meri her an içeri girebilir, çalışanlar kafelerini geri isteyebilir ve dnyalarımızdaki diğer her şey araya girebilirdi ama ben bu anın her zerresini istiyordum. Ondan alabileceğim her şeyi almak istiyordum.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi tenime doğru hırladı. Sonra, "Seni zledim."

"Biliyorum," diye nefes aldım. *Ben de seni özledim*.

Meri geri döndü, boğazını temizledi ve yaklaşırken yüksek sesle ellerini birbirine zımparaladı. "En azından çabuk oldu." Henry ve benim ayrılışımızı izlerken alnı kırıştı. "Ve karmaşık değildi. Gerçekten de, ben

yanımda bir teslimat kiti taşımaya başlamalıyım. Bu tür şeyleri ciklet ve bantla yapmak zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum. Ya da daha iyisi, insanlar etrafımda doğum yapmayı bırakabilir. Sadece bir kez, seni iş yaparken görmek istiyorum, Whit."

"Bir dahaki sefere bir restoranın ortasında birinin kalp nakline ihtiyacı olduğunda, bu konuda öncülük edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Çok komiksin." Henry'ye dönerek, "Fetal ve yenidoğan bölümüne girdim çünkü bebekleri seviyordum ama doğumu sevmiyordum. Bu bana ne kazandırdı biliyor musun? Hayatım boyunca bebekleri rastgele yerlerde yakaladım. Evren 'İyi denemeydi ama olmadı' demekten hoşlanıyor."

Ona bir parmak salladım. "En azından kazak hayatta kaldı." "Prensip olarak belki, ama açıkça lanetli," dedi.

"Bunu yapıyor," dedim Henry'ye. "Ne zaman vahşi doğada bir bebek doğurmak zorunda kalsa, kıyafetlere, mekâna ya da doğum sırasında çalacak şarkıya o karar veriyor ve bunların hepsi yasak. Big Sur yakınlarında Meri ve mistisizmi yüzünden bir daha asla gidemeyeceğimiz çok güzel bir han var."

Henry gülerken, Meri aramızda bir bakış fırlattı. "Hazlette'i Dr. Salas'a geri götürmemiz gerekmiyor mu?"

"Oh, kahretsin," dedi nefesinin altında. Kenara itilmiş sandalye ve masaların arasından geçerek tezgâha doğru koştu. "Öğle yemeğini unutmuşum."

"Biraz meşguldün," dedim. "Sanırım her şey yoluna girecek."

"Onu arayıp neler olduğunu anlatırım," dedi Meri, "ama yerinde olsam hemen geri dönerdim."

Henry kapıya doğru ilerlerken, "Bugün bana öğrettikleriniz için teşekkürler, Dr. Mercer," dedi. Bakışları üzerime yerleştiğinde nefesini verdi. O nefes beni devirebilirmiş gibi ürperdim. "Eminim görüşürüz, Dr. Aldritch."

O gittiğinde Meri beni dürterek "Bir şey değil" dedi. "Ne?"

"Hazlette'i yoluna gönderdiği ve seni kendinden kurtardığı için," dedi. "Yine."

"Oh." Kafe ekibi hasarı incelerken ben de onu masamıza kadar takip ettim. Eşyalarımı topladım ve telefonumu kontrol ettim. İçkimden hızlıca bir yudum aldım. "Tamam."

Hastaneye dönerken sordu, "İstediğin buydu, değil mi? Sağdıçtan kurtulmak mı?"

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük, bu da sorusunun kaybolmasına yetecek kadar uzundu. Hastane kompleksi görüldüğünde, "Bana şey olmayan şeyinle ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

Ana kapıya kadar yol boyunca sessizdi, elleri cebinde ve bakışları yerdeydi. Asansörü beklerken ona baktım ama içeri girene kadar hiçbir şey söylemedi. "İkimizin de şey olmayan şeylerimiz hakkında konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Nasıl cesur olacağımızı öğrenene kadar bu konuyu kapatalım."

"Biz cesuruz," dedim, biraz savunmacı bir tavırla. Gerçekten de çok cesurdum. Asansör onun katında durdu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

YAPTIĞIM ŞEYİN TEHLİKELİ OLDUĞUNUN TAMAMEN FARKINDAYDIM. HASTA-Tavsiye edildi. Şansım olsa biriyle konuşup vazgeçirebileceğim türden bir şey. Tehlikeli... ama savunulamaz değil. Önemli olan da buydu.

İşten eve yürürken ne söyleyeceğimi düşündüm ve Brie tırnaklarını boyarken ve müşterilerinden biri hakkında şikayet ederken bir saat boyunca kafamda prova yaptım. Sanki daha iyi olacakmış gibi elime geçen her şeyi toplamak için bir saat daha harcadım ve sonunda saçmalıklarımın o kadar sıkıldım ki telefonumu alıp yatak odamın kapısını arkamdan kapattım.

Numarayı çevirirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Neredeyse ikinci zil sesinde aramayı sonlandıracaktım ama üçüncü zilden önce cevap verdi. "Dr. Hazlette," dedim, *merhabasının yanından hızla* geçerken tüm işim buydu. "Ben Dr. Aldritch. Konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Bir an sessiz kaldı, tüm planımdan şüphe etmekle onun asistanlarımdan biri olduğunu hatırlamak arasında gidip gelmeme yetecek kadar uzun bir süre, yani benim için bir dakikası vardı.

Henry nefessiz ve irkilmiş gibi görünen yumuşak bir kahkaha attı ve "Elbette, Dr. Aldritch. Sizin için dünyada her zaman zaman var."

"Mükemmel," dedim. "Bugün kafede gösterdiğin hızlı düşünme yeteneğini takdir etmek istedim. Herkes o pozisyonda senin kadar sakin ve odaklanmış kalamazdı."

"Evet. Tabii ki. Yani, teşekkür ederim."

"Bu öğleden sonraki prosedürü Dr. Salas ile birlikte galeriden de izledim ve sizin için bazı notlarım var."

"Bazı... notlar," dedi.

"Evet. Özellikle hareket halinde geçirdiğiniz zaman ve enstrümanları kullanma konusunda iyileştirmeniz gereken birkaç alanın altını çizdim."

"Oh, gerçekten mi?"

Yine güldü ama ürkmüş gibi değildi. Sanki onu aramak için bir neden aradığını biliyor gibiydi. Galeriye onunla konuşmak için bir neden aramaya gittiğim için bunun bir kısmı doğru olsa da, onun deneyimine sahip birinin enstrümanı böylesine geçici bir şekilde kullanmasını beklemiyordum. Acele etmesi gerekiyordu ve konuşması beni bu kadar etkilememiştir.

"Geri bildirimlerinizi duymak beni çok ilgilendiriyor" dedi.

"Üstünden geçmemiz gereken çok şey var ve bazı teknik konulara değinmek istiyorum," dedim. "Neden Pazar akşamı bana gelmiyorsun? Sana biraz simülasyon pratiği yaptırırım. Hastaneden çok uzakta değilim. Thirty-two Temple Street."

Yine durakladı ve dudaklarının kenarlarına değen yavaş bir gülümsemenin koyu renk gözlerini aydınlattığını hayal edebiliyordum. Gözleri gece mavisinin siyaha çalan bir tonundaydı. Onları yeterince yakından görmemiş olsaydım, tıpkı saçları gibi zengin bir kestane kahverengisi olduklarını tahmin ederdim.

"Bu çok yardımcı olur. Teklifiniz için teşekkürler Dr. Aldritch. Orada olacağım."

"Bildiğiniz gibi Dr. Acevedo, dergi tartışmaları ve beceri çalışmaları için asistanları sık sık Cambridge'deki evinde ağırlıyor" diye ekledim. "Yani pediatrik cerrahi rotasyonunuza başladığınızda bu küçük grup oturumlarından daha fazlasını beklemelisiniz."

"Dr. Acevedo hakkında bunu duymuştum. Ve birkaç kişi daha."

İşte o zaman bu konuşmadan çıkışımı planlamadığımı fark ettim. Konuya gireceğimi ve saçma bir şekilde profesyonel kalacağımı biliyordum, ancak birçok doktorun asistanları evlerine davet ettiğini ve bunun olağandışı olmadığını yüksek sesle ve açıkça belirtmeyi düşünmemiştim. Onu her zamanki sınırlarımızın dışında görmek için bir gerekçe oluşturmaktan başka tek gerçek önceliğim buydu. Buradan nereye gideceğimden emin değildim.

Uzun, ağır bir an boyunca sessiz kaldık. Bu bana paylaştığımız diğer tüm anları hatırlattı, bira bahçesinde bütün gece konuşabileceğimiz ya da asansörde ya da bugün kafede oyalanabileceğimiz anları, eğer bizi kesecek biri ya da bir şey olmasaydı.

Tıpkı dediğim gibi, "Hiç bir prosedürde hareket ekonominize odaklandınız mı? Bu haftanın geri kalanında bunu yap. Yani, kaç hareket yaptığına gerçekten dikkat et." Henry, "Sen ve Dr. Mercer kaç kez doğumhanelerin dışında bebek doğurttunuz?" diye sordu.

Bir an için güldük ve bu, prova ettiğim sert, keskin kelimelerden uzaklaşmak için izin gibi geldi. Bacaklarımı önüme katlayarak yastıklara yaslandım. "Bugün muhtemelen oraya beşinci ya da altıncı gidişim ama Meri en az yirmi bebek doğurdu. Muhtemelen daha fazla. Artık takip etmeyi bıraktı."

"Hiç eskimiyor mu?"

"Sanmıyorum ama genelde bütün işi ben yapmıyorum," dedim. "Travma cerrahisindeki geleceğini şimdiden gözden geçirmeye başladın mı?"

"Şart değil," dedi ama sesindeki tereddüt çok çekiciydi. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

"Bunu bir an önce öğrenmelisin. Kadın doğum tamamen farklı bir uzmanlık programıdır."

"Biliyorum ama eğlenceliydi, değil mi? Yoksa herkes ilk seferinde böyle mi der?"

Başımı yatağın başlığına yasladım. Sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissettim. "Ya nefret ederler ve bir daha OB ile hiçbir şey yapmak istemezler ya da yeni bir insanın dünyaya gelmesine yardımcı oldukları gerçeğiyle şaşkına dönerler. İkisi arasında pek bir şey yok."

"Evet, işte bu," dedi usulca. "Aklım başımdan *gitti*."

"Tüm o dağ başı kurtarmalarından daha mı fazla? Helikopterler, çığlar ve kendi kayak sopalarına saplanan insanlarla olanlardan mı?"

"Onca yıl boyunca sadece bir çığ kurtarmaya gittiğime inanabiliyor musun?" "Yine de çoğu insandan daha fazla." Saçlarımın bir kısmını alnımdan uzaklaştırdım ve bir nefes aldım. "Kalemler için teşekkür ederim. Ve kahve için. Ve cupcake."

Hattan hırıltılı bir ses geldi ve parmak uçlarını çenesindeki sakalın üzerinde gezdirdiğini hemen anladım. Bütün vücudum sıkıştı. Şu anda kalçalarımın arasında bir ceviz kırabilirdim.

Çok saçmaydı.

Durmasını istemedim.

"Fark edip etmediğini merak etmeye başlamıştım," dedi. "Ben de bunu nasıl başardığını anlamaya çalışıyordum." "Senin kendi numaraların var, benim de kendi numaralarım."

"Bu bir cevap değil," dedim. "En azından kahve siparişimi nasıl doğru aldığınızı söyleyin."

Boğazını temizledi. "İyi. Birkaç hafta önce vizit sırasında bardağınızın fotoğrafını çektim ve sonra baristaya gösterdim."

"Viziteler sırasında bana fark ettirmeden fotoğraf çekebilecek kadar boş vaktin olmasından etkilendim mi yoksa endişelendim mi karar veremiyorum."

"Etkilendim," dedi. "Bu şekilde benim için daha iyi oluyor."

"Hmm. Bunu düşüneceğim." Bir süre rahat bir sessizlikten sonra, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Henry?" diye sordum.

"Her şey, Whit." demekte tereddüt etmedi.

On iki

HENRY

Organ Nakli Cerrahisi
Rotasyonu: 7. Gün, 4. Hafta

O GECE SAATLERCE KONUŞTUK VE *HER ŞEYDEN* BAHSETTİK-
İş hariç. İkimiz de bunu söylemek zorunda değildik ama ikimiz de sınırın nerede olduğunu biliyor ve ona yaklaşılmıyorduk. Bu bir sorun değildi çünkü hastaneden ve konumlarımızın işleri nasıl karmaşık hale getirdiğinden başka konuşacak çok şey vardı.

Ve ertesi gece tekrar yaptık.

Whit saat gibi dokuz buçuk ya da on gibi arar, bana aslında hiç de önemli olmayan hızlı ve önemli bir şey söyleyecekmiş gibi yapar ve konuşmanın geri kalanı başlamadan önce bir dakika boyunca birbirimizin nefes alışını dinlerdik. O andan itibaren, birimiz görmezden gelinemeyecek kadar çok esneyene kadar durmazdı. Eğer uyku bir faktör olmasaydı, hiç durmadan günlerce devam edebilirdik. Hiçbir zaman malzeme sıkıntısı çekmedik. Cuma gecesinin tamamını ülkedeki çeşitli pizza tarzları ve hangi şehirlerde hangi malzemelerin kabul edilebilir olduğu üzerine geçirmiştik.

Belki kulağa pek hoş gelmiyordu ama sadece pizza değildi. Pizza ve Whit ile Dr. Mercer'ın Long Island'da kaybolmasıyla ilgili bir hikâyeydi. Pizza ve San Francisco'daki şaşırtıcı derecede kötü tıp fakültesi mülakatlarımdı. Pizza ve Whit'in kız kardeşinin peyniri unuttuklarını düşündüğü için Chicago pizzasını geri göndermesi. Pizza ve kendimizden küçük parçalar.

Bunun için muhtemelen kendime karşı sorumsuz davranıyordum ama ufukta bir olasılık görmeye başlamıştım. Eğer bunu yapabilirsek, pizza ve diğer her şey hakkında saatlerce konuşabilirsek, belki bu rotasyon sona erdikten sonra bunu başarma şansımız olabilirdi.

Whit ameliyat tekniğim üzerinde çalışmak için bu akşam altı gibi gelmemi istedi, ben de bunu her köşede göz ve kulak olmadan birlikte vakit geçirmenin kolay bir kılıfı olarak yorumladım. Bu da öğleden sonranın büyük bir kısmını çiçek mi yoksa şarap mı ya da her ikisini birden mi getireceğimi tartışmaya ayırdığım anlamına geliyordu.

Elimde bir düzine mini kekle arnavut kaldırımlı sokaklardan Whit'in evine doğru yürüdüm. Bir süreliğine onu ziyaret edeceğini öğrendiğim küçük kız kardeşinin bu gece dışarıda olması gerektiğini biliyordum ama ne yapacağı belli olmazdı ve her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Ben de buna son işimin beni bu tür şeyler için oldukça donanımlı hale getirdiğine dair bir yorumla karşılık verdim. Brie'yle henüz tanışmadığımı söyledi.

Cebimdeki telefonum çaldı ve Whit'in beceri seansımızı iptal etmediğini görünce rahatlardım. Ama sonra Mason'ın araması kafamı fena halde karıştırdı. "Bugün bir keşif gezisine liderlik etmen gerekmiyor muydu?"

"Sana da merhaba," diye homurdandı. "Bana şimdiden kar yağdığını söyleme."

"Kar yok," dedi. "Sadece bu hafta her zamanki üç günlük yürüyüşümü yapmadım."

"Neden olmasın?" Pinckney ve Joy Caddelerinin köşesinde durdum. Ne kadar havalı, eski bir mahalle. Bu şehri gerçekten daha fazla keşfetmeliydim, sadece hastaneyi ve birkaç rastgele birahaneyi değil. "Ne var ne yok?"

Kamyonetindeydi, rüzgâr camdan içeri giriyor ve arka planda bazı melodiler çalıyordu. Tahmin etmem gerekirse, Truckee yakınlarında 80. karayolunda bir yerde olduğunu ve etrafta dolaştığını söyleyebilirim. Keyfi yerinde olduğunda hep böyle yapardı - ki bu pek sık olmazdı. Mason Ballicanta huysuz bir adam değildi.

"Hiçbir şey," dedi sonunda. "Sadece kafamın içinde."

"Tamam." Önce elimdeki keklere, sonra da dar kavşağa baktım. "Nasil gidiyor o zaman?"

"Fena değil, fena değil. O süslü Doğu Yakası hazırlık okulu sana nasıl davranıyor?"

"İnsanları ameliyat etmeme izin verdiklerine inanabiliyor musunuz?
Bu hafta yeni bir akciğer setinin takılmasına yardım ettim."

"Gerçek hastaların yanına yaklaşmana izin verdiklerine göre seni çok iyi tanımıyor olmalılar."

"Belli ki değil."

Güldü ama hemen ayıldı. "Değişiklik zamanının geldiğini nereden anladın?"

"Tıp fakültesine gitmeyi mi

kastediyorsun?" "Evet," dedi tereddütle.

"O yıl iki hafta içinde bir metreye yakın kar yağmıştı."

"Bana karın seni mahvettiğini söyleme." Sesi beni sonsuz hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Hadi, şimdi."

"Kar değil. O yılı unutulmaz kılan fırtınalardı çünkü diğer her şey birbirine karıştı," dedim. "Bir süre sonra, sürekli aynı kurtarmalar oluyordu. Aynı aşırı hırslı ve hazırlıksız insanlar, yüzlerinin önündeki eli göremedikleri korkunç koşullarda dışarı çıktılar, ancak bu onları patikalardan çıkıp doğrudan bir ağaca uçmaktan alıkoymadı. Bir kurtarmadan sonra fark ettim ki, çift kaval kemiği kırıklarını tahliye için hazırlarken dikkatim dağılmıştı ve bu lanet olası bir sorundu."

"Bunu yapmaktan sadece sen sıkılırsın."

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ettim. "Ama ben böyle biliyordum."

Bir süre sonra, "Sanırım Flor evlendikten sonra vahşi doğa keşiflerine liderlik etmeye ara vereceğimi düşündü," dedi.

Destekleyici arkadaş ve *evet, sana bunun olacağını söylemiştim* arasındaki iğneyi geçirmek neredeyse imkansızdı. "Hmm."

"Biraz ara ver," dedi, "ya da belki tamamen başka bir şey yap. Babası için çalışmak gibi."

Tam da böyle bir şey olacağı konusunda onu defalarca uyardığımı düşününce, "Evet" demekten başka bir yanıt bulamadım.

"Pek ofis adamı sayılmam," diye devam etti. "Ama her hafta üç ya da dört gece evde olmadığım için üzgün."

"Ne düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Her şey beni biraz şaşırttı."

Tek sürpriz bunun daha önce gerçekleşmemiş olmasıydı. "Senin için doğru olanı yapacağımı biliyorum."

"Evet, ama bu artık sadece benimle ilgili değil."

Tekrar Whit'in sokağına doğru yürümeye başladım. "Seni anlıyorum. Sadece neyin doğru olduğunu bileceğini söylüyorum."

"Umarım öyledir." Boğazını temizledi. "Bu gece ne yapıyorsun? Yoksa okul olduğu için erken mi yatman gerekiyor?"

"Cerrahi beceriler üzerinde çalışmaya gidiyorum."

Mason'ı kardeşim gibi seviyordum ama bu noktada ona ya da bir başkasına Whit hakkında tek kelime etmem mümkün değildi. Batıl inançlı değildim ama aptal da değildim.

"Kulağa pek de eğlenceli gelmiyor, dostum," dedi. "Sen benden daha iyisin."

"Eğer bu konuları konuşmak istersen beni ara," dedim olabildiğince rahat bir şekilde. "Beni nerede bulacağını biliyorsun. Hemen cevap veremesem bile, yanında olduğumu biliyorsun. Değil mi?"

"Hiç şüphesiz."

Görüşmeyi sonlandırdık ve Joy'dan Derne Sokağı'na, oradan da Temple'a doğru köşeyi döndüm. Whit, Beacon Hill'in bu yüzyıl için tasarlanmamış gibi görünen sokaklarından birinde yaşıyordu. Benim evimden sadece birkaç blok ötedeydi ama sanki biraz farklı bir dünyaydı. Brownstone evler dar sokakta sıralanmıştı ve tuğla kaldırımlar onlarca yıldır aşağıdan yukarıya doğru uzanan ağaç kökleri nedeniyle altüst olmuştu. Yol boyunca birkaç otostop direği bile vardı.

Dik, dolambaçlı merdivenlerden üçüncü kata çıktım. Kapıyı çaldım, kendime bu işi berbat etmemem gerektiğini hatırlattım ve bekledim.

Ve bekledim.

Doğru yerde olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım, saatime baktım ve kapı açıldığında hala devam ettiğimizi teyit etmek için ona mesaj atmaya gidiyordum. Whit bir parmağını kaldırarak beni içeri davet etti, telefonu kulağına dayalıydı. *Bir saniye, diye* mırıldandı.

Aramasına devam ederken başımı salladım - olası bir organ donörü eşleşmesi gibi görünüyordu ve bu önemliydi - ve Whit'in evine bir göz atma fırsatını değerlendirdim. Tam da beklediğim gibiydi. Havalı, sofistike ve rahat. Burası onun gibi hissettiriyordu. Gerçek mobilyalar, güzel sanat eserleri, mutfak adasında taze çiçekler. Ocağa bir şeyler kaynıyordu ve bir çift topuklu ayakkabısı kapının yanında tekmelenmişti.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde bana döndü ve hâlâ elinde tuttuğu telefonla aramızda işaretleşti. Üzerinde kot pantolon, kazak ve bana ufacık tefecik bir şey olduğunu hatırlatan düz ayakkabılar vardı. Güçlüydü.

kompakt bir şekilde. Kısa ve sağlamdı ama bunu bir iltifat olarak kabul edeceğinden emin değildim. "Bunun için üzgünüm. Beni çağırabilirler."

"Anladım." Kek kutusunu uzattım. "Senin için."

Ela gözleri genişleyerek, "Oooh. Bu fırına bayıldım." Bana öyle bir sırtıttı ki, sırtımdan aşağıya doğru iniverdi. "Bir kez daha mükemmel bir lezzet, Dr. Hazlette."

"En azından bunu yapabilirim," dedim.

Bu ona bu ziyaretin amacını hatırlatıyor gibiydi. "Gecenin sonuna kadar birkaç şeyi daha daha iyi yapabileceksin ve şansın yaver giderse bunları şimdiye kadar olduğundan çok daha hızlı yapacaksın," dedi ve dolaptan bir kutu nitril eldiven ve ameliyat kiti çıkardı. "Eldivenler yukarı."

"Evet, hanımefendi." O buzdolabından bütün bir tavuk alırken ben de kollarımı sıvadım ve eldivenlerimi giydim. Adada önüme koyduğunda, bir an için gözümü kırıştırdım. "Bununla ne yapacağım?" "Kapaklı bir kesikle başla," dedi. "Eminim gözlemlemiştir"

Dr. Salas'ın ameliyathanesinde
bundan bolca var." "Bir
tavukla," dedim.

"Düşündüğünden daha iyi pratik yapıyorsun," dedi ocaktan. "Umarım Hatch şili yahnisini seversin."

Cerrahi aletleri tezgâhın üzerine koyarken ona bir bakış attım. Lanet olsun, çok güzeldi. Sadece ona bakarken bile göğsümün ağrıdığı zamanlar oluyordu. "Eminim yaparım. Bu New Mexico'ya özgü bir şey, değil mi? Şili biberi mi?"

Kaşığı tencerede gezdirirken başını salladı. "Evet, orada yaşarken şili mevsimini pek sevmezdim ama şimdi özlediğim zamanlar oluyor."

"Orada büyümek hoşuna gitti mi?"

Whit adanın diğer tarafına geçti ve ben hastamı muayene ederken beni izledi.

"Annem görevdeyken çoğunlukla büyükannele birlikte yaşıyorduk. O Hava Kuvvetleri'ndeydi." Neşteri elime aldığımda kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptığını biliyormuş gibi aletlere uzan."

"Bu benim ilk kuş prosedürüm," dedim. "Ne yaptığımı bilip bilmediğim konusunda birkaç sorum var."

Makası eline aldı ve göğsü işaret ederek neresinin kesileceğini gösterdi. "Ameliyathanede en son isteyecekleri şey senin zamanlarını boşa harcaman. Kesimini yap."

Bu işi kontrolüm altında tuttuğumu sanıyordum ama teknik uygulamanın sadece bir kılıf olduğunu da düşünmüştüm. Gerçekten pratik yapmam gerektiğini düşündüğünü fark *etmemiştim* ve bu kadının önünde çuvallamak istemiyordum. "Ama New Mexico'yu sevdin?"

"Evet, çoğunlukla. Büyükannem harikaydı." Adanın etrafında dönerek yanımda durdu, kuşa odaklanmıştı. Dirseğimin iç kısmına dokundu ve bileğimi çevirerek, "İstersen aletlerini bu şekilde tutabilirsin, ama iki kat daha fazla çalışman gerekecek ve hastan bunun için acı çekecek. Meslektaşlarının senden nefret edeceğinden bahsetmiyorum bile."

"O zaman büyütülecek bir şey yok," diye mırıldandım.

"İşte. İşte böyle." Arkamda durdu, duruşumu değiştirdi ve ellerimi bir kuklaymışım gibi yönlendirdi. Bunu bütün gece yapabilirdim. Bütün hafta. Lanet hayatımın geri kalanı boyunca. "Görüyor musun? Daha az adım. Daha az iş, daha az kesinti. Daha fazla odaklanma."

"Evet," dedim ama sözcük boğazımda düğümlenmiş gibiydi. Onun bana bu kadar yakın olması, bana *dokunması* çok fazlaydı. Zar zor düşünebiliyordum. "Haklısın."

Ellerini benden çekti ve gözlemlemek için adaya doğru geri çekildi. Hâlâ yaptığım işten memnun görünmüyordu. Onun bu odadaki güç merkezi olmasıyla ilgili bir sorunum yoktu ama ben eksik bulunmaya alışık değildim. Tıp fakültesi boyunca paramedik eğitimimin ve yılların deneyiminin avantajını kullanmışım ve nadiren zorlanmışım.

"Devam edin," dedi. "Hız çok önemlidir. Başından itibaren planınızın ne olduğunu bilin ve operasyonun akışını koruyun. Her zaman uyum sağlamanız gerekecektir, ancak net bir vizyonunuz varsa, ilerlemeyi gereksiz yere yavaşlatmaz ve işler sarpa sardığında ihtiyacınız olacak zamandan vazgeçmezsiniz."

"Anlaşıldı." Başımı salladım ve onun yönlendirmelerine odaklandım.

Whit beni azarlarken yirmi dakika daha çalıştım. Aletlerimi yavaş ve beceriksizce kullanıyordum. Adımlarımı atarken yeterince ileriye düşünmüyordum. Enerjimi doğru şekilde kullanmıyordum ve birçok kez doğru duruşumu kaybetmişim, gerçi bunun Whit'in ellerini tekrar üzerimde görmek istememle çok ilgisi vardı.

Uzun zamandır deneyimlemediğim türden bir alçakgönüllülüktü ama onu etkilemeye çalışmayı bıraktığımda dinleyebildim ve öğrenebildim. Ve bu harikaydı. Whit harikaydı. Mükemmel bir öğretmendi. Burada karşılaştığım herkesten, hatta Dr. Salas'tan bile daha iyiydi.

"Biliyor musun," diye başladı ön koluma yaslanarak, "karanlık bir odada otel dikiş setiyle dikiş atmayı öğrenmişsin gibi görünüyor."

"Fark ettiğin için teşekkür ederim." Göğüsleri kolumdayken nasıl bir şey söylemeyi başardığım bir muammaydı. "Benim geldiğim yerde buna MacGyver tekniği denir."

"Burada biz buna uygun gerginliği koruyamama diyoruz." Sobaya doğru dönerken bir kahkaha attı. "Nerelisin sen MacGyver?"

"Kaliforniya, Tahoe'nun hemen kuzeybatısında." "Orayı özlüyormuşsun gibi geliyor," dedi. "Özlüyorum ama burada olduğum için mutluyum."

"Kapatmaya başla." Buzdolabını açtı ve bir şişe maden suyu getirdi. Başka bir tavuk olmadığı için çok sevinmişim. Üstünü kapatırken, "Kardeşin var mı?" diye sordu.

"Küçük bir kız kardeş. Kuzey Nevada'da yaşıyor ve bir devlet üniversitesinde İngilizce öğretiyor. Yüksek eğitimin yorucu ve ruh emici olduğunu söylemeyi seviyor ve dünyalarımızın ortak hiçbir yanı olmadığına ısrar ediyor."

"Kes şunu. Ameliyat ruh emmez. Bunun için cerrahların başlangıçta bir ruha sahip olması gerekir." Yaklaştı ve sol elimi kendi eliyle kapattı, parmaklarımı ayarladı ve pozisyonumdan memnun olana kadar bileğimi oynattı. Odaklanmak ve o anda aletleri bırakıp onu kucaklamamak için her şeyi yapmak gerekiyordu. "Biliyor musun, biraz daha yavaş gidersen daha fazla dikiş atmana gerek kalmayacak çünkü bu yara kendiliğinden iyileşecek."

"Herkes karşı bu kadar kaba mısın yoksa sadece bana mı özel?" "Lütfen bana bunun özel olduğunu düşündüğünü söyleme."

Onunla göz göze geldim ve kadavra tavukla güveç tenceresi arasında anlamlı bir bakış attım. "Buna cesaret edemem."

Bir an bakışlarımı tuttu, sanki yeterince dikkatli bakarsa gözlerimde bir şey bulacakmış gibi bana baktı. Her neyse, ona sahip olmasını istedim. İhtiyacı olan her şeyi, istediği her şeyi almasını. Ama sonra gözlerini kaçırdı, makasa uzandı ve dikişlerime dokundu. "Burada çok fazla gerginlik var, orada yeterince yok. Tekrar yap."

Ben baştan başlarken onun mutfakta dolaşmasını izledim. Telefonunu kontrol etti, buzdolabını karıştırdı, dolaptan kâseler çıkardı. Bu hareketi biliyordum. Yaptığı her şeyin sonsuz derecede farkında değilmişim gibi davranmak istediğinde bunu yapardı.

Ya da beni görmezden gelmek istedi.

"Şu senin İngiliz profesör kız kardeşin," dedi bir dakika yahniyle ilgilendikten sonra. "Evli mi? Çocukları var mı?" Omzunun üzerinden sırttı. "Soruyorum çünkü çok havalı bir amca izlenimi veriyorsun."

Boğazımda alaycı bir kahkaha kıvrıldı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ama hayır, son duyduğuma göre Hailey kendini evli ya da çocuklu görmüyormuş. Ailelerimizin boşanmasından kalan öfkeyle besleniyor."

"Dağınık mı?"

"Evet, ama iyi nedenlerden dolayı bile değil. İkisi de bir dereceye kadar yoldan saptı ama destansı bir ihanet ya da bunun gibi yüksek riskli bir şey yoktu. Bunu biliyoruz çünkü bize olayları kendi versiyonlarıyla anlatmaktan hiç vazgeçmediler. Sadece birbirlerini birlikte kalacak kadar önemsemediklerini fark ettiler ve beni ve Hail'i arabulucu ve piyon olarak kullanarak yıllarını birbirlerini parçalayarak geçirdiler."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ocağa doğru kayarken sesi sessizdi. Orada kaldı, karıştırıyor, test ediyor ve baharatlıyordu.

Birkaç dakika sonra, "Kız kardeşim tüm zamanını kitap okuyarak geçirir," dedim. "Kitapları tüm sorunlarının çözümü olarak görüyor."

Bana dönerek, "Daha kötü başa çıkma mekanizmaları duymuştum" dedi.

"Evet, eski sevgilim bana büyük bağlanma sorunlarım olduğunu ve bunları çözmem gerektiğini söyledikten sonra terapiye başlayana kadar muhtemelen hepsini mahvettim."

Güldü, kapağı tencereye geri koydu ama arkasını dönmedi. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Miah'ya göre artık tam bir ahmak değilim, bu da bir şeydir." Bu gerekçelerle bir anlaşma bekledim ama hiç gelmedi. "Ve bir klişenin ortasında büyümemiş gibi duyguları nasıl yaşayacağımı öğrendim."

"Cerrahlar duygularıyla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar," dedi. "Bu yüzden doktor değil cerrahlar." İlerlememi inceledi ve aferin *küçük dostum* gibi hoşgörülü bir gülümseme verdi. Eğer onun standartlarına uyacaksam yapmam gereken çok iş vardı. "Bir dakika. Eski sevgilin *Miah*, yani baş nedime Miah mı? Mason Florrie'yle böyle mi tanıştı? Ya da sen onunla böyle mi tanıştın?"

Enstrümanları düzenlerken bir nefes verdim. "Mason ve Florrie'nin suçunu üstleniyorum ama bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim çünkü sen bir aile dostusun ve söyleyecek iyi bir şeyim yok."

Whit konuşmak için ağzını açtı ama beni incelerken bir parmağını dudaklarına götürerek kendini durdurdu.

"Ama terapiden bahsetmişken," diye devam ettim, "gitmelerinin onlara bir zararı olmaz.

Öyle ya da böyle oraya ulaşma ihtimalleri yüksek."

Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bu, sorununun genel olarak evlilikle değil de çiftle olduğu anlamına mı geliyor? Düğünlerinde sadece götlük yapmıyor muydun?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Onunla konuşmak güzeldi. Etkileyici olmayan anlarım hakkında bile. "Pek çok kişi tarafından bir pislik olduğum söylendi. Bunu tartışmaya gerek yok."

Beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Tamam."

Eldivenlerimi çıkardım. *Tamam'ın* ne anlama geldiğini ve neden kafasının içinde koca bir dünya dönüyormuş gibi görüldüğünü bilmek istiyordum. Aklından geçen her şeyi duymak istiyordum, bu işi başarmamızın hiçbir yolu olmasa bile. Ona dokunmak istiyordum ve onun da bana cerrahi beceri numarası yapmadan dokunmasını istiyordum. Ellerimi saçlarına koymak istedim ve onu aklımdan çıkaramadığımı ve *denediğimi* bilmesini istedim. Gerçekten denedim.

Bunları söylemek yerine, "Ameliyat sonrası hangi yönde?" diye sordum.

Bir dolabı açarak çöp kutusunu ortaya çıkardı. Hastamı gönderdikten ve ellerimi yıkadıktan sonra pencerelerin yanındaki yuvarlak yemek masasını işaret etti ve oturmamı söyledi. İki kâseye güveç doldurdu ve sıcak un ekmeği ile iki şişe biranın yanına koydu.

Yemek yerken sessizdik, sürekli birbirimize bakıyor ve etrafımızda milyonlarca soru yokmuş gibi davranıyorduk. İkinci porsiyonlardan sonra, bir tur daha bira içtikten sonra da masada kaldık. Kız kardeşlerimiz, şehir ve aklımıza gelen diğer tüm küçük şeyler hakkında konuşurken birbirimize doğru eğildik. İlk başta sadece dirseklerimiz birbirine çarpıyordu, ama bunun kollara, parmaklara, dizlere dönüşmesi uzun sürmedi.

"Sana bazı ölçümler göndereceğim," dedi, bileğinin iç kısmındaki damarları izlerken. "Daha fazla okuma için çok fazla zamanın olmadığını biliyorum ama-"

"Şaşıracaksın," dedim, solgun tenine bakarak ve bu konuşmayı kucağımdayken yapıp yapamayacağımızı tartışarak. "Salas'ın tuvalet ve atıştırmalık molaları gerçekten çok fazla. Telefonumdaki metinleri açık tutarsam, çok fazla okuma yapabileceğimi fark ettim."

"O zaman ona rapor vermenin dünyadaki en kötü şey olmadığını fark ettin?"

Bileğini dudaklarıma götürürken gözlerimiz buluştu. "Eğer evet dersem, sürgünden dönmeme izin verecek misin?"

Elini geri çekti ve bulaşıkları toplamaya başladı. "Olduğunuz yerde kalmanızın herkes için daha iyi olacağını göremiyor musunuz?"

"Otur. Ben hallederim." Ayağa kalktım, elindeki kaseleri aldım ve lavaboya doğru ilerledim.

Tahmin edilebileceği gibi oturmadı. Hemen arkamdan geldi ve ona duyduğum arzunun ötesini düşünmemi daha da zorlaştırdı. Cinsel bir şey bile değildi. Yani, kafamda *bolca* seks vardı, ama bundan daha fazlası, sadece ikimizin olduğu, çıkmaz sokakların ve barikatların olmadığı o boşlukta saklanmamızı istiyordum.

Ben bulaşıkları yıkarken Whit kalan yahniyi cam bir kaba boşalttı. Bu iş bittiğinde, o unutulmuş bira şişelerini toplarken ben de kurulandım. Birbirimize tek kelime etmedik.

Bana bakmadan, "Sana enstrüman kullanımınla ilgili bazı notlar da göndereceğim, ama kendini geliştirmenin en iyi yolu pratik yapmaktır" dedi.

Adadaki birkaç eşyayı düzeltmesini izledim. Kek kutusuna özlem dolu bir bakış attı. Seçtiğim tatlar hakkında fikrini sormayı düşündüm ama benimle bir tur daha atmak istemezse bunu kaldırabileceğimden emin değildim. Buraya umutla, büyük bir iyimserlikle girmiştım ve yine aynı umutla çıkmak istiyordum. Ama uçurumun kenarında sallanıyordum.

"Teşekkürler. Ben yaparım." Masayı işaret ettim. "Yemek için de teşekkür ederim. Harikaydı. Seninle konuşmak gerçekten çok güzeldi. Her zamanki gibi."

Bakışlarını kaçırırken dişleri alt dudağına gömüldü. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordum ama onun da benimle birlikte o sınırdaki olduğuna inanmak istiyordum, aynı lanet çürüğe bir parmak eklemeni sokuyor ve acımaya devam edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Beni kapıya kadar takip etti ama elini koluma koyarak beni durdurdu. Bir saniye boyunca birbirimize baktık, dudağı hala dişlerinin arasındaydı ve duvarlar etrafımızda kapanıyordu. Kolumu sıktı. Yutkunduğunu duydum.

İlk hamleyi kimin yaptığından emin değildim. Aynı anda hareket etmiş olmamız mümkündü ve bir kadını kapıya doğru iterken ve onu benim öptüğüm şekilde öperken bu tür ayrıntıların önemli olmaması da mümkündü.

aylarca düşündüm. Gerçekten de önemli olan tek şey, adımlı dudaklarımın arasından iç çekerek söylemesi idi.

Onu kucakladım, bacaklarını belime doladım ve bu sırada lanet kapıyı kırıp kırmadığımızı umursamadım çünkü gitmesine izin vermeyecektim. Şimdi değil. Henüz değil.

Bacaklarının arasında sallandım ve birlikte haykırdık. İşte buradaydık, tam sınırdaydık. Belki biraz fazla yakın. "*Whitney*."

Elini gömleğimin içine soktu, omuzlarım boyunca kaydırıldı ve boynumun arkasına yerleşti. "Henüz durma. Sadece bir dakika daha. Tamam mı?"

Çenesinden aşağıya, dudaklarına doğru bir öpücük kondurdum. "İstedğin kadar dakikan olabilir."

Bacaklarını etrafımda daha sıkı kilitledi.

"Yapamayız." "Neden olmasın ki? Sadece sen ve ben varız, Whit."

"Şu anda ne kadar baskı altında olduğumu tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı yanağıma doğru.

"O zaman söyle bana," dedim öpücükler arasında.

"Benim tüm hayatım profesyonel standartlar ve etik üzerine kurulu." Bunu söylerken bir elini saçlarımda gezdirdi. "Ve ben bir asistanla yatan uzman doktor olamam. Yapamam. *Olmayacağım*."

"O zaman uyuyamayız. Kolay çözüm."

"Bunu yapamayız," diye nefes aldı. "Henüz değil. Dört hafta daha. Sadece yirmi sekiz gün."

Gözlerini yakalayabilecek kadar geriye yaslandım. "Bu rotasyonun sonuna doğru geri sayan tek kişi olmadığım için gerçekten çok mutluyum." Bana göz kırptı, hiçbir şey söylemedi. İşte o zaman onu sarsamayacağımı anladım. Yapamazdım. Ve bir yanımda bunun için ona hayranlık duyarken, diğer yanımda sadece komşularının gece bitmeden adımlı bilmesini önemsiyordu. Kalçalarım hala ona karşı sallanırdı, "O zaman bu dört haftayı atlatırız ve sonra bir yolunu buluruz. Birlikte. Bunu yapmama izin verir misin?"

Elini gömleğimden çekti ve mutfığa doğru el salladı. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Bütün bunların ne olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye bağırdım. "Bana ne düşündüğünü çok sık söylemiyorsun."

"Seni bir Pazar gecesi evime davet ettim Henry. Tek *başına*," diye tersledi. "Bu sana ne gibi geliyor?"

"Ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama sonra bana açmam için bir tavuk verdiniz!"

"Çünkü pratik yapmaya ihtiyacın var," diye yanıtladı.

"Mesaj alındı." Bir elimi yüzüne götürdüm ve saçlarını kulaklarının üzerine topladım. Dudaklarımı bir kez daha onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Bir yolunu bulacağız. Tamam mı? Bu konuda bana güven."

O zaman onu yere bırakırdım. Uzuvarımızı çözer, kendimizi ayırır ve kot pantolonum üzerime biraz daha rahat oturana kadar bir tavuk dikmeyi düşünürdüm. Ama Whit beni sıkıca tuttu, onu öperek kaybolmaktan başka çarem kalmayana kadar beni kendine çekti.

Asansördeymişim gibi hissettim. Tahoe'da. Tek düşünebildiğim, onu kendimden daha iyi tanıyana kadar her santimini tüketmek olan o ilk öpücük. Ertesi gün Boston'a taşınacağımı ve hayatımın istasyondan istasyona yalpalayan bir tren olduğunu hatırlatan her şeyi bir kenara itmek için kendimi zorladığımda, ancak kalıcı bir şeye tutunacak kadar uzun süre durmadığımda. Sırf ben de aynısını ona yapabileyim diye beni paramparça etmesini istediğimde.

Kapıdan bir adım uzaklaştım. Bu konuşmaya kanepede devam edecektik. Aynı prensipler, daha yumuşak yüzeyler.

"Henry," diye fısıldadı.

"Şşşt. Sadece konuşuyoruz."

Dudaklarıma gülümsediğini hissettim ve bir an için buraya gelirken sahip olduğumdan çok daha fazla umutlandım.

Ama sonra telefonu çaldı ve kızgın bir iniltiyle alnını omzuma koydu. "*Lanet olsun.* Hastane arıyor."

ON üç WHITNEY

*Yirmi Beş Numaralı Kural:
Her zaman hızlı bir çıkış yapmak için hazırlıklı olun.*

TELEFONU KULAĞIMA GÖTÜRÜRKEN HENRY'YE BAKTIM. "BEN DR. Aldritch."

Ellerini kalçalarına indirdi, yere bakarken bir parmağının ucuyla kemerine ritmik bir şekilde vuruyordu. Aramızda mutfak adası olmasına rağmen, sanki hâlâ oradaymışım, elleri üzerimdeyken kapıya yaslanmışım gibiydi. Bunu aklımdan çıkaramıyordum.

Ve bu bir sorundu çünkü bu görüşmenin yaklaşık yüzde ikisini duymuştum. "Özür dilerim. Bunu yakalayamadım. Baştan alabilir misiniz?"

"Ciarra Acil'den arıyor, Dr. Aldritch," dedi. "Kız kardeşiniz getirildi."

"Benim-ne? Kız kardeşim acil serviste mi? Kız kardeşim *Brie* mi?"

Henry başını bana doğru salladı, bir an için gözlerini kırıştırdıktan sonra odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Bir elini sırtıma koydu. Ona doğru eğildim. Bunu düşünmedim bile.

"Kurtarma ekibi onu yaklaşık on beş dakika önce getirdi. Şu anda üzerinde çalışıyorlar. Görünüşe göre yere yığılmış ve bundan dolayı bazı küçük yaraları var ve ostomi torbası kanla dolmuş."

"On dakika içinde orada olacağım." Bir elimi alnıma bastırdım.

Lanet olsun, Brie. Yine mi? "Aradığın için teşekkürler

Ciarra." "Ne zaman isterseniz, Dr. A," dedi.

Henry'ye "Gitmem gerek," dedim, telefonu arka cebime sokup hastane kimliğimi aldım. "Kız kardeşim bir yerde bayıldı ve bağırsak kanaması geçiriyor gibi görünüyor, bu da yine birçok ciddi sorunun işareti olabilir."

"Evet," diye cevap verdi, arkamdan yaklaşarak. "Ben de seninle geliyorum." "Buna **gerek yok**." Kapıyı, onun kapattığından daha büyük bir güçle çektim.

Gerekliydi. Merdivenler dik ve dolambaçlıydı ve aynı anda hem adımlarıma odaklanıp *hem de* Henry'yle tartışamazdım. Bu gece olmazdı. "Bu konuda yardıma ihtiyacım yok ama teşekkürler. Eve gitmelisin."

Kaldırıma ulaştığımızda, "Hâlâ seninle geliyorum," dedi.

"Şu anda elimde başka bir karmaşaya ihtiyacım yok Hazlette. Kız kardeşim fazlasıyla yeterli." Temple Caddesi'nde yürürken başımı acı bir şekilde salladım. "Bu da hep böyle oluyor. Her birkaç yılda bir kendine bakmayı unutur ve sonra felaket bir şey olur. Aylarca hastalanır ve bir sürü bakıma ihtiyaç duyar, sonra da bu sefer doğru yapacağına söz verir, ta ki sonunda kendini yeniden öldürmeye başlayana kadar."

Cambridge Caddesi'ni geçerken Henry hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının yüzümün yan taraflarında bıraktığı hafif sıyrıkları hissedebiliyordum. Sarp tuğlalı kaldırımda attığımız her adımda bu bakışlar daha da derinleşiyordu, sanki beni dış dünyadan ayıran tüm katmanları zorluyordu. Sanki her şeyin altındaki kişiyi görüyordu.

Sorun şu ki, bu katmanların arkasını görmelerine nadiren izin veriyordum. Bunu yaptığımda -ki Meri bunun için tek gerçek örnek olaydı- bu sadece o kişiye olan güven ve inancımın bir ağaç gövdesi kadar büyümesinin sonucuydu.

Tek yapabildiğim *Henry'nin* nasıl olup da o insanlardan biri olduğunu merak etmektir. Ve bu *ne zaman olmuştu*?

Dürüst olmak gerekirse, adamı çok az tanıyordum. Tahoe'daki o geceyi saymazsak birbirimize görece yabancıydık. Ve geçen hafta sabahlara kadar konuştuk. Ve ona büyükannemin Hatch şili yahnisini yedirmiş olmam ve bu tarif konusunda aptalca duygusal olmam.

Tanıdıklar. Daha fazlası değil.

"Ne kadar oldu?" diye sordu. "Kız kardeşiniz bu durumla uğraşıyor mu?"

"Hayatının çoğunda. Anaokulundan önce Crohn hastalığı teşhisi kondu. Sürekli hastaneye yatırıldı. Yıllarca beslenme tüpleri takılıp çıkarıldı. Sonra bir

Liseden sonra çok ilerlediğinde ostomi açıldı. Bunun yardımı oldu, ciddi alevlenmeler arasında daha fazla zaman oldu ama bakım oyununu oynamayı unutuyor."

"Ve onunla ilgilenen hep sen oldun."

Ben bir şey söylemedim. Bu bir soru değildi ve haksız olmasa da, en yaşlı kız kompleksimin ayrıntılarını ona anlatmanın zamanı değildi. Tıp doktoru olmadan çok önce kız kardeşimin sağlık sorunlarıyla nasıl başa çıktığımı ya da bunu her zaman, hiç düşünmeden tekrar yapacağımı duymasına gerek yoktu, ama ondan küçük bir onay almamın sakıncası yoktu. Şu anda onun için neyin yanlış gideceği konusunda endişelenmeden nasıl yaşayacağımı bilmediğimi. Belli bir şehirden sıkıldığında taşınmasına ve kiralardan kurtulmasına yardım etmekte asla tereddüt etmediğimi, çünkü bu değişimin vücuduna zarar vereceğini biliyordum. Benim evim her zaman onun evi olacaktı ama onunki asla benimki olmayacaktı. İlaçlarını doldurmadan bir ay geçirdiğinde ya da en büyük tetikleyicilerinden biri olan kahveyi içtiğinde ya da sanki tohumları sindirme umudu varmış gibi yoğun bir simit rotasyonuna bağlı kaldığında bu beni biraz öldürüyordu. Çetele tutmadığımı ama ihtiyacım olduğunda beni kurtarmak için hayatını ardına kadar açıp açmayacağına dair pek çok derin ve karanlık soruyla yaşadığımı. Tüm bunlar, kendime görmezden gelmeyi öğrettiğim keskin, acı verici şekillerde canımı yakıyordu.

Hastane kompleksinin arka tarafına yaklaştığımızda Henry koluma uzandı ve bizi bir çıkıntının altında durdurdu. Serbest elimle kordonumu avucumun etrafında döndürdüm. Bakışları üzerimde bir fırtına bulutu gibi dolaşıyordu.

"Bir dakika nefes al," dedi. "İçeride fiçilamak istediğini biliyorum ama bunu yapmadan önce benim için nefes almanı istiyorum. Biraz takılacağımı anlamanı istiyorum. Sen işini yaparken seni sıkıştırmayacağım ama şu anda seni yalnız da bırakmayacağım."

Kordonu biraz daha sıktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Saçlarımın bir kısmını alnımdan itti ve kulağımın üzerine sıkıştırdı. "Çünkü sana göz kulak olmak istiyorum."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok."

"İstemiyorsun," dedi basitçe. "Ama yine de bunu yapmama izin vermeni istiyorum."

Avucunu enseme yerleştirdi. Etrafıma bakındım. Bunu burada yapamazdık. Her şey çok kötü bir fikirdi. Yine de geri adım atmadım. Ona soracağım tek soruyu sorarken sesim acınacak kadar kısıktı.

Bunu atlatabileceğimize söz verdiğinden beri aklımdan çıkmıyordu. "Neden?"

Bir süre bana baktı, karanlık bakışları yüzümde, boynumdaki zincirlerde ve kalçama vurduğum parmaklarımda gezindi. Gülümsemedi, kahkaha atmadı ya da her zamanki cazibesinden hiçbir şey sunmadı, bunların hepsi kendim için son derece savunmasız bir pozisyon yarattığımı açıkça ortaya koydu. İddiaları için duygusal bir kaynakça sunmasını istemekle kalmamış, kendime verdiğim değerle ilgili sorunlarımı sakladığım gizli bölmeyi de tek bir kelimeyle onun görmesi için açmıştım. Hem de kız kardeşim acilde baygınken.

Etkili değilsem hiçbir şey değildim.

Başparmağını yanağımdan geçirip çenemin hizasından aşağıya doğru indirdi. "Çünkü senden hoşlanıyorum, Whitney Aldritch. Bununla başa çıkmak zorundasın."

En çaresiz hayatta kalma içgüdülerim bana bunu kapatmamı, uzaklaştırmamı, reddetmemi söylerken dudaklarım aralandı. Çünkü hoşlanılması zor ve sevilmesi daha zor biri olduğumu biliyordum ve eğer bunun devam etmesine izin verirsem, bu gerçeklerle tekrar tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bir şekilde, "Deneyeceğim." dedim.

Bir elini sırtımda gezdirdi ve kıcıma hızlı bir tokat attı. "Evet, yapacaksın."

Elimde değildi. Alnımı omzuna bastırdım ve güldüm. "Oraya gitmem gerek ve-" Telefonum tekrar çaldı. Mesajı okuduğumda iç çektim. "Görünüşe göre bu gece ben de bir kalp nakli yapacağım. Harika. Mükemmel zamanlama. Başka bir yerde olmam gerekmiyor."

Henry başını sallayarak beni kapıya götürdü. Elimdeki kordonu açtı ve rozetimi okuturken bana *yaptığın bu çılgınca şeyler* gibi bir bakış attı. "O zaman beni işe koy. Ne yapmamı istiyorsun? Hastanı hazırlayabilirim, ameliyata girebilirim,-"

"Benimle ameliyata girmene izin veremem." Pazar gecesinin yavaşlığında sessiz ve loş olan hastanenin arka koridorlarından geçtik. "Aynı şekilde görmediğini biliyorum ama-"

"Anlıyorum," diye araya girdi. "Ve bu sınırların senin için önemli olduğunu görüyorum. Eğer bu, bu rotasyonda seninle bir kez bile birlikte olamayacağım anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirim."

Acil Servis'e yaklaştığımızda ona baktım. "Bu gece özel bir ders aldığını düşünürsek, yapmalısın. Sakın bahsetme."

geri kalanı için de aynısını nasıl yapacağımı bulana kadar."

"Onlar için *tamamen* aynı olmamasını tercih ederim," diye mırıldandı. Kalın pazusuna vurdum. "Burada bunun hakkında konuşmuyoruz."

"Evet, hanımefendi." Kapıyı benim için açık tuttu. "Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum. Beni nasıl kullanmak istediğine karar verdiğinde bana mesaj at."

"I-um." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yanaklarım birden ısınmıştı. "Ne?"

Yüz hatlarının üzerinde kara bir bulut dolaşıyordu. "Bir şey söylemeyeceğim çünkü burada bu konu hakkında konuşmuyoruz ve"-kaşları kalkarken bana bir sırrını söyleyecek kadar eğildi-"şimdiye kadar çok fazla yönlendirmeye ihtiyacım olmadığını bilmeliydin."

Yine tek yapabildiğim "Ne?" demek oldu.

Koridorun aşağısını işaret ederken dudaklarında arsız bir gülümseme belirdi. "Git."

Bunu daha sonra konuşuruz."

Kaybedecek zamanım olmadığından ve bu konuşma çetrefilli bir yola girdiğinden, emirlere uydu ve doğruca Acil Servis'e yöneldim. İçeri girebilmem için otomatik çift kapının açılmasını beklerken Henry'ye bir göz attım. Bakışları sabit ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bana hızlıca başını salladı.

Bu hareketiyle birçok şey kastetmiş ya da hiçbir şey kastetmemiş olabilir, ama bana göre bu, *sana göz kulak olmak istediğimi* söylüyordu.

Sıcaklık göğsümü çok sıcak bir kahvenin yudumlanması gibi doldurdu. Başka tarafa baktım. Donör organ gelmeden önce bir ya da iki saatim vardı ve bu Brie'nin durumunu kontrol altına almak için yeterli değildi.

Dr. Chaudhry beni Brie'yi tedavi ettikleri odaya götürürken tüm gelişmeleri anlattı. "Sepsise beş dakika uzaklıkta" olarak sınıflandırdıkları şiddetli bir enfeksiyonu, bayılırken kafasını çarpması sonucu geçirdiği hafif bir beyin sarsıntısı ve hala açıklanamayan bir kanaması vardı. Yapılacak daha çok test ve planlanacak prosedür vardı ama antibiyotikler ve ağrı kesiciler akmaya başlamıştı ve hayati göstergeleri ilk geldiğinden daha iyiydi.

Kız kardeşime baktım. Gözlerinde koyu lekeler vardı ve dinlenirken kirpikleri yanaklarına yayılmıştı. Yüzünün yan tarafı solgundu ve merdivenlerden yuvarlandığı için hafifçe sıyrılmıştı. Bu enfeksiyonun bir anda patlak verdiğine inanmak istiyordum ama onda işlerin böyle yürümediğini biliyordum. Her zaman yavaş ve istikrarlı bir şekilde gelişirdi. "Bir şey çıkarsa doğrudan bana çağrı atın."

"Onunla kalmayacak mısın?"

"Bütün gece burada olacağım," dedim, çoktan yorulmuştum. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Görmezden geldim. "Ama az önce bir prosedür için çağrıldım ve yukarı çıkmam gerekiyor. Telefonum sirkulatörümde olacak."

Bir süre bana baktılar. Sonunda şöyle dediler: "Etik programınız tam bir baş belası. Asistanlarımdan biri, istediği vakaları ve prosedürleri tam olarak alamadığı her seferinde kendisine kötü davranıldığını düşünüyor ve bu yüzden onunla üç sözde verimli diyalog oturumu yapmak zorunda kaldım." Bana bir an için ters ters baktılar ve bu gece savaş moduna daha da girmiş gibi görünüyordu. İç çekişin ayak parmaklarımla arasında bir yerde başladığını hissettim. "Can sıkıcı ve hantal. Ama yardımcı oluyor. İhtiyacı olan insanlar için yapması gerekeni yapıyor."

Savaş önlendi. Bir kereliğine. "O zaman önemli olan tek şey bu."

Perdenin etrafından dolanırken başlarını salladılar. "Haklısın."

Kattaki en iyi hemşirelerden biri olan Shoshanna, Brie'nin çizgilerini kontrol ederken ben de monitörü inceledim. Birinde gördüğüm en uzun saçlara sahipti ve hayatımdaki her şeyden daha bakımlıydı. Ona dedim ki, "Uyandığında burada olduğumu söyler misin? Ve işim bittiğinde geri döneceğimi?"

Başka bir sıvı torbasını tararken mırıldandı. "Elbette." "Teşekkürler.

Onunla ilgilendiğiniz için ben teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmenize gerek yok, Dr.

Aldritch." "Zor iş, çünkü az önce yaptım."

Yukarı baktı. "Bunu tahmin etmeliydim."

Telefonum cebimde çalarken Brie'nin kolunu okşadım. "Evet.

Muhtemelen." Çığ gibi büyüyen sayfalarla karşılaşınca telefonu çıkardım.

"Yukarı çıkmam gerekiyor ama

-"Ben ameliyathanedeyken bir asistanı kontrol etmesi için aşağı gönderebilirim."

"Sen istemediğin sürece onları çalıştırmayacağıma söz veriyorum"

dedi. Güldüm. Henry muhtemelen bundan hoşlanırdı. "Bunu sana bırakıyorum."

Acil Servis'ten çıkıp beni ofisime en yakın yere götürecek olan asansörlere doğru ilerledim. Kapılar açıldığında Henry'yi duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve ayak bileklerini önünde kavuşturmuş halde buldum. Önlüğünü ve polar ceketini değiştirmişti.

Bana verdiğiğini değiştirmiş olmalı.

İçeri girdim ve kendi katımın düğmesine bastım. "Oldukça iyi bir zamanlamanız var Dr. Hazlette."

Kapılar kapanırken, "Ben de aynı şeyi sizin için söyleyebilirim, Dr. Aldritch," dedi. "Kız kardeşiniz nasıl?"

Onun duruşunu taklit ederek kendimi karşı duvara yasladım. "Uzman doktoru etkileyecek kadar ciddi bakteriyel enfeksiyon ve bilinmeyen mide kanaması. Umarım başka bir bağırsak rezeksiyonuna ihtiyaç duymaz."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi, aynı anda her yere giden yavaş bir çalışma. Göğsüm yine o kaynar kahveyle dolmuştu. "O zaman sen yukarıda meşgulken ben aşağıda takılıyım."

Asansör hızla tırmandı ve midemdeki düşüşün sebebinin bu olduğuna karar verdim. Onun burada olması, burada *kalması* bir şey ifade ettiği için değil. Çünkü bunun bir anlam ifade etmesine hazır değildim. Birdenbire bunun hayal ettiğimden çok daha karmaşık olduğunun farkına varmama rağmen. Bu artık bana musallat olan tek gecelik bir ilişki değildi. Artık boğucu bir cinsel gerilim bile değildi.

Daha fazlasıydı. Sadece... *daha fazlası*. Olabildiğince uzağa ve hızlı koşmalı mıydım yoksa burada da kalmalı mıydım bilmiyordum.

On dört

HENRY

*Organ Nakli Cerrahisi
Rotasyonu: 5. Gün, 7. Hafta*

PAZARTESİ SABAHİ AMELİYAT ZAMANI GELDİĞİNDE WHIT HALA AMELİYATHANEDEYDİ.

Turlar. Dr. Salas görevi devraldı ve "coğrafi verimlilik" için vizit yaptığımız vakaların sırasını yeniden düzenlemekte ısrar etti. Başka bir deyişle, gereğinden fazla yürümek istemiyor ve atıştırmalık bir şeyler bulmak için dinlenme odalarına ve hemşire istasyonlarına kolay erişim istiyordu. Copeland ve grubumun geri kalanı bilmesede ben Salas hakkında bunu zaten biliyordum ve uyum sağlamak için çabalamalarını izlemek eğlenceliydi.

Rıza o sabah onun suyunu tutmakla görevlendirilmişti ve bunu bir profesyonel gibi yaptı. Onunla gurur duydum.

O haftayı Salas ve Hirano arasında mekik dokuyarak geçirdim ve ardından bir hafta daha aynı tekneyle hiçbir yere kürek çekmedim. Whit'i neredeyse hiç görmedim. Geceleri birkaç kez konuştuk ama hem uzun süre evde kaldıktan sonra iyileşmekte olan kız kardeşi hem de davalarıyla uğraşmaktan bitkin düşmüştü.

Daha fazlası için açlık çekiyordum. Herhangi bir şey, alabileceğim herhangi bir küçük parça.

Onun evine gitmek ve o günün yorgunluğunu atarken akşam yemeği pişirmek istedim. Aklını dağıtmak için ona çılgın kurtarma operasyonlarından bahsetmek istedim. Uzun ameliyatlardan sonra omuzlarını ve ellerini ovma ve sadece onunla birlikte *olmak* istedim çünkü ayrı olduğumuz zamanlarda bile hep yanımdaydı. Tüm kıyafetlerini çıkarıp geceyi onun vücuduyla yeniden tanışarak geçirmek istedim.

Ve onun benim zihnimden başka bir yerde var olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Aylardır aklıma gelen her lanet düşüncenin başı ve sonuydu ve onun aklında olup olmadığını sorguladığım anlar oldu.

Ama bunu kabul etmiştim. İstedğim şeylerin hiçbirine sahip olamayacağımı biliyordum, henüz değil.

Ve bunu atlatacağımıza söz veren bendim. Tüm inanca sahip olan bendim ve iki hafta sonra burada darmadağın oluyordum. Şu anda kendime bile inanamıyordum. İstedğim her şeye tam istediğim anda sahip olamayacağım gerçeğinin ağırlığı altında çökmek mi? Ben kimdim ki bu saçmalığı yapıyordum? Hayatımda hiç bu kadar içimin dışına çıkmasına izin vermemiştim ve artık nasıl çalışacağımı bilmiyordum.

Neye imza attığımı biliyordum ve bunu kabul ettim ama yine de Perşembe öğleden sonra Whit'ten bir ameliyata girdiğini ve gece yarısından önce bitmeyeceğini söyleyen bir mesaj aldıktan sonra anlamsız bir şekilde sinirlendim. Bu sinirlilik Cuma günü ilerledikçe çirkin, kaşıntılı bir döküntü gibi yayıldı ve onu hala duymamış ya da görmemişim ve aramızdaki bu şeyin kırılğan ve tanımsız olduğu tüm noktalarda, beni uzak tuttuğu yerlerde süründü.

Whit'in zamanına ve ilgisine sahip olmak istiyordum. Tıbbi asistanına bugünkü programının nasıl olduğunu sorma hakkını istiyordum ve biri beni iş üstünde yakalarsa diye bir hikâye uydurmadan masasına kalem ve kek bırakmak istiyordum. Uzun bir günün sonunda eve, yanıma gelmesini ve sabahları yanında uyanmak istiyordum.

Onun bana ait olmasını istiyordum ve bu beni en çok rahatsız eden şeydi çünkü bu belirsiz, uzak bir rüya gibiydi. Bu rotasyondan çıkacağımızı biliyordum ama sonra ne olacaktı? Ne istediğimi biliyordum ve bunun beni çok korkuttuğunu da biliyordum çünkü kendim için bu olasılıkları hiç ama *hiç düşünmemiştim*.

Bir yandan, tonlarca korku ve üzerine inşa edebileceğim sağlıklı ilişkiler konusunda ciddi bir eksiklik yaşıyordum. Diğer yandan Whitney'nin bana ya da bir başkasına ait olmakla ilgilenmeyebileceğini fark ettim. Bu konuda hiç konuşmamıştık. Hayır, ilişkimiz hakkında yaptığımız tüm konuşmalar, eğitim hastanelerinin agresif hiyerarşik yapısı ve yeterli sayıda çalışana sahip olana kadar yapamayacağımız her şey etrafında yoğunlaşıyordu.

Patronuna aşık olmanın profesyonel radyoaktivitesi ile aramıza mesafe koy.

Dr. Hirano'yla bir prosedür boyunca uğraştım, o sonsuz bir döngüde çalıştırdığı eski tarz country melodilerinden oluşan kısa bir çalma listesinde ıslık çalarken, ekartörü tutarak geçirdiğim her saatle birlikte sinirli ruh halim katlanarak arttı. Sonunda, her şey ve hiçbir şey ve değiştiremeyeceğim diğer birçok şey için iyi bir buhar kafası çalıştım. Telefonumu kontrol ettiğimde Whit'ten yeni mesaj gelmediğini görünce daha da şiddetlendi.

Meşgul olduğumu biliyordum. Kız kardeşi omuzlarında önemli bir yükü. Programı çok yoğun. Kalp nakli sadece organlar müsait olduğunda gerçekleşiyordu ve bunu planlaması mümkün değildi. Tüm bunları biliyordum ama yine de bu sinirli ruh halinden kurtulamıyordum.

Asistanlar salonuna vardığımda bir banka çöktüm ve kollarımı yüzüme kapattım. Omuzlarım retraktör görevinden dolayı yanıyordu ve geri kalan her yerim iki hafta boyunca Whit'in yörüngesinde dolaşmaktan bitkin düşmüştü. Uzun zamandır doğru dürüst bir gece uykusu çekmemiştim ve onu asansörde ya da çıkışta yakalama ihtimaline karşı hastanede her zamankinden daha geç saatlere kadar kalmayı alışkanlık haline getirmiştim. Buna bir de konuştuğumuz zaman ikimizin de ne kadar geç yattığımızı umursamadığı gerçeğini ekleyin.

Hiçbirinden pişman olmasam da gerçekten çok yorgundum.

Kapı çarparak açıldı ve Tori'nin sesini duydum. "Yirmi dört saattir aralıksız çalışıyor! Ne lanet bir makine. Lanet olsun, büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum."

Bu hafta kendim için biriktirdiğim tüm acıyı atmamı sağlayacak bir şey olduğu için koluma doğru inledim. "Etkileyici." Arayan Rıza'ydı. "Dikişler üzerinde çalıştın mı?"

Salı günü modellendi mi?"

"Elime geçen her fırsatta." Cami. "Sanırım ben de daha verimli çalışıyorum."

Tori, "O s ö y l e y e n e kadar ne kadar fazla iş yaptığımı fark etmemiştim," dedi.

Etrafımda insanlar olduğumu hissettim ve biri koşu ayakkabıma tekme attığında homurdandım. "Ne oluyor lan?" Cami'ye ters ters bakarak homurdandım.

"Bu hafta neyin var senin?" diye sordu.

"Yorgun." Bu, herhangi bir sakinin kötü ruh hali için fazlasıyla yeterli bir açıklamaydı. Hepimiz her zaman yorgunduk. Çoğunlukla retraktörleri tutmaktan

Uzman doktor on altı kez dinlediğiniz Hank Williams şarkısını akortsuz bir şekilde mırıldanırken yedi saat boyunca. Ya da daha kötüsü, sadece gözlem yapmanıza izin verildiği için bir cerrahın kafasının arkasına bakarak yedi saat geçirmek, bu da dolaşım hemşiresinin size söylediği yerde durmak anlamına geliyordu, bu hiçbir şey görmemek anlamına gelse bile.

"Hiç yorulmuyorsun." Tori yaklaştı, dolabını açmadan önce laboratuvar önlüğünü ve stetoskobunu göğsüne bıraktı. "Ve sen böyle korkak değilsin. Neler oluyor?"

Ben bir yanıt oluşturmamdan Cami sordu: "Galeriden izlemek için zamanım var mı? Softbol maçından önce eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor ama Dr. Aldritch'i gerçekten izlemek istiyorum. Hâlâ devam ettiğine inanmıyorum."

Ayağa kalktım, bu sırada Tori'nin paltosu kucağıma düştü. "Doktor ne? Aldritch ne yapıyor?"

"Duymadın mı?" Cami dehşete kapılmıştı. Bir soruyla tüm ailesini aşığıldadığımı düşünebilirdiniz. "Nasıl bu kadar habersiz olabiliyorsun?"

"Bütün gün ameliyathanedeydim." Önlüğümü ve çıkarmaya zahmet etmediğim başlığımı gösterdim. "Duyduğum tek şey Hirano'nun 'Jolene' versiyonu ve-"

"Tanrım, ıslık çalıyor." Tori gömleğinin düğmelerini iliklerken inledi. "Bir ya da iki saat sonra su işkencesi gibi oluyor."

Rıza, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

"Sakin ol Ansari," dedim ona. "Bu güçlü fikirlerle bizi devireceksin."

"Her neyse," dedi Cami, "Aldritch Çarşamba gecesinden bu yana *dördüncü* naklini yapıyor."

"O-ne?" Bunu bilmediğim için *nefret* ediyordum.

"Evet," dedi Cami parmağını kaldırarak. "İlki Çarşamba günü mesai bitiminden sonra geldi, sonra Perşembe günü bir başkası, bu sabah da Galbraith'in hastasıydı ama mide virüsü kapmış. Ameliyathanenin her yerine kustu, herkese iyi olduğunu söyledi ve sonra ameliyathaneye girerlerken *asistanının üzerine* kustu. Tam bir karmaşaydı. Yerine bakması için Aldritch'i çağırdılar ve o Galbraith'in hastasıyla uğraşırken organ merkezinden hastalarından birine uygun organ bulunduğu haberi geldi."

Tori'nin eşyalarını ona doğru iterek ayağa kalktım. "Dün gecedan beri ameliyathanede miydi?"

Tori, "Evet, Galbraith'in vakasından çıktığını, bir protein barı yediğini, otuz dakika kestirdiğini ve sonra ameliyathaneye geri döndüğünü söylediler," dedi. "İşler böyle halledilir."

Ve işte buradaydım, kendi anlamsız duygularımın içinde yüzüyordum çünkü onu görmeyeli günler olmuştu, sanki hayatında başka bir bencil pislige ihtiyacı varmış gibi. Son üç gününü yeni kalplerle takılarak geçirmişken, kendimi bunun için bu kadar üzdüğüme, beni hiç düşünüp düşünmediğini merak etme noktasına geldiğime inanamıyordum.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ama bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Ve üzerinde çalıştığı dava gerçekten ilginç," diye ekledi Cami. "Ben de katılmak istedim ama haftalık maksimum çalışma saatimi çoktan aştım ve Copeland geçen hafta da aştığım için bunu görmezden gelmesinin mümkün olmadığını söyledi."

Tori, "Ne kadar sert biri," diye mırıldandı. "Muhtemelen o davayı kendisi için istiyordu."

"O da mesaisini doldurdu. Sanırım nakledilen her asistan mesaisini doldurdu," diye cevap verdi Cami. "Hartshorn'un yardımcı olmak için ameliyata girdiğini duydum. Birkaç beşinci sınıf öğrencisini de kardiyo-torastikten çıkardı."

Bir an önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Whit ameliyatlara uğraşırken ben tüm zamanımı duygularımın içinde yüzerek geçiremezdim.

"O yaptı ve kız onları canlı canlı yiyor."

Rıza'yla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Ses tonundaki şeytani eğlenceyle ne yapacağımı bilmiyorum, Ansari. Bu beni çok korkutuyor."

Cami kahverengi gözlerini devirdi. "Başka bir kedi aldı ve bu onun tüm kişiliğini değiştirdi. Gördünüz mü? Salas'ın özel projesi olmaktan vazgeçtiğinizde özlediğiniz şeyler işte bunlar."

Tori, Rıza'yı göstererek, "Ve baharatlı jelibonların müptelası olmuş," dedi. "Bu öğleden sonra onu çok heyecanlandırdı ki bu harika bir şey çünkü bu akşamki maçı kazanmak için biraz morale ihtiyacımız olacak."

Rıza yanıt olarak hafifçe başını salladı.

"Doğru. Tamam." Polar ceketimin içine omuz silktim ve kapıya doğru yöneldim. Gitmem gereken daha önemli yerler vardı. "Gitmem gerek."

"Maçta olacaksın, değil mi?" Tori aradı.

Cevap vermedim.

WHIT YENİ BİR KALP NAKLEDERKEN GALERİDEN İZLEDİM.

Yaklaşık üç yıldır bu günü bekleyen on dokuz yaşındaki bir kadına. Donör listeleri öngörülemez olabiliyordu ama bu uzun bir süreydi ve onun için zor yıllar olduğunu hayal etmek zorundaydım. Listedeki hiç kimse yaşamadı. Onlar hayatta kaldı.

Whit'in üç gündür neredeyse hiç durmadan çalıştığını bilmesem, onu izleyerek bunu tahmin edemezdim. Her zamanki gibi keskin ve odaklanmıştı ve kardiyolo-torastan ödünç gelen bu beşinci yıllara karşı hiç sabrı yoktu. Whit'in hoşuna gitmeyecek kadar yavaş olan tek kişinin ben olmamam beni biraz rahatlatmıştı. Gerginliğini sadece omuzlarını sıvazlamak ya da bir yudum su içmek için masadan kalktığı anlarda görüyordum. Hartshorn'la çocukları, önemli bir spor yayıncısı olan karısı ve tatil için Oregon'daki ailesini ziyaret etme planları hakkında sohbet etti. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama sesi yorgun bile gelmiyordu.

Prosedür sıkıcı ve karmaşıktı ama yeni kalp çalışmaya başlamak için bir saniyesini bile boşa harcamadı. Whit ve Hartshorn hastanın ailesiyle konuşmak üzere ameliyathaneden çıktıklarında saat neredeyse on olmuştu. Birkaç dakika sonra onu yakaladım ve donuk gözlerinden ve dengesiz adımlarından doğru kararı verdiğimi anladım.

İnsan vücuduyla ilgili çılgınca şeylerden biri, yoğun durumları mantıklı olandan daha uzun süre zorlama yeteneğiydi. Whit ameliyat masasında dakikalarca dinlenerek günlerce ayakta durabilir ve bunu inanılmaz bir beceriyle yapabiliyordu ama vücudu işin bittiğini anladığı anda yere yığılırdı. *Sert bir şekilde.*

"Bu taraftan," dedim ve onu asansöre yönlendirdim.

Başını duvara yasladı ve araba onun katına çıkarken gözlerini kapattı. Bir süre sonra, "Saatlerdir galerideydin" dedi.

Başımı salladım. "Evet."

"Neden?"

Saçları daha iyi günler görmüş iki Fransız örgüsüyle örülmüştü. Gözlerinin etrafında mor halkalar ve yüzünde derin, kırmızı oluklar vardı.

maskesi ve ameliyat gözlükleriyle. Mükemmeldi ve ona verebileceğim tek şey tam bir dürüstlüktü. "Seni görmek istedim."

Bana inandığından emin değilmiş gibi yavaşça göz kırptı.

Kapılar açıldığında, "Eşyalarını alalım ve seni eve götürelim" dedim.

Dışarı çıktı ve ofisine doğru yöneldi. "Hayır, burada kalacağım." "Ne bok yersen ye."

Whit koridorun ortasında durdu, elleri kalçalarındaydı. "O da neydi, Hazlette?"

Bana en ciddi bakışını atmak için çok çalışıyordu ama etkisi daha çok şaşkınlık ve şaşkınlık bakışına yakındı. Bunu çok sevdim. "Ne halin varsa gör dedim. Bu gece burada kalmıyorsun."

"Bu hızla gidersem, gece yarısından önce çağrı alırım."

Elimi beline koyarak onu öne doğru ittim. "Muhtemelen olmaz. Bu haftadan sonra nakil listesinde kimse kalacağını sanmıyorum. Sen temizledin."

Ofisinin ışıklarını yakma zahmetine girmedim, onun yerine küçük bir dolabın içinden çantasını ve paltosunu aldı. Kolunu kaçırmaya devam edince paltosu giymesine yardım ettim, karanlıktan yararlanarak ellerimi omuzlarında ve belinin kıvrımlarında gezdirdim. Bir elim hâlâ sırtının altında dururken, kimlik kartını çıkardım ve çantasına attım. "Seni şimdi eve götürüyorum."

Olağanüstü bir şekilde, Whit benimle tartışmadı. Nöbetçi odasında ya da ofisindeki kanepede uyumakla ilgili herhangi bir ses çıkarmadı. Onu asansöre kadar götürmeme ve tek kelime etmeden hastaneden çıkmasına izin verdi.

Henüz bu şekilde birlikte olamamamızın nedenlerini bana hatırlatacak gücü olmadığına yorgun olduğunu biliyordum.

"Bu akşam softball maçı yok muydu?"

Başımı salladım. "Vardı."

"Sen gitmedin."

Çantasını diğer elime geçirdim. "Hayır."

"Neden?"

Bir süre onu izledim çünkü bunu tekrar sorduğuna inanamıyordum. Whit'i daha iyi tanımasaydım, bunun bir tür beni tavlama oyunu olduğunu düşünürdüm ama bu onun tarzı değildi ve bu tür oyunlar oynayacak durumda değildi. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Tepkilerini kontrol altında tutamayacak kadar yorgundu ve asık
s u r a t ı y l a beni kahkahalara boğdu. "Neyi anladın, Hazlette?"

"Senden hoşlandığımı, seni muhteşem huysuz, ve seninle birlikte olmayı sevdiğimi. Seni görebilmek için dünyadaki tüm softball maçlarını atlayabilirim."

"Ama softball'u seviyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Senden daha fazla değil." "Pek olası görünmüyor."

"Yani, bu senin hatan. Bu yaz beni baştan çıkaran sendin." "Ben seni baştan *çıkarmadım*," dedi. "Beni baştan çıkaran sensin. Sen o dans pistinde çok çalıştın, dostum."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım önce tatlı masası sizi baştan çıkardı."

Homurdandı. Çok sevimliydi. Yani, hadi ama. Bu kıza aşık olmaktan başka ne yapabilirdim ki? Sanki başka bir seçenek varmış gibi.

"Bu doğru. Mükemmel bir tatlı masasıydı. Umarım gelecek yazki düğünlerde tatlı masaları daha sert olur."

"Takviminizde bir sürü düğün mü var?" "İnanamayacağın kadar."

Evinden beş dakika kadar uzaklaşmıştık ki yorgunluk onu ele geçirdi ve altı margarita içmiş gibi sallanmaya başladı. "Seni omzuma atıp yolun geri kalanında taşımayacağımı sanıyorsan yanıyorsun."

"Buna cesaret edemezsin," dedi ve *sesi* altı margarita içmiş gibi çıkıyordu. "Hafif bir paket değilim ki."

"Her şeyden önce, cesaret edebilirim. Yapacağımı biliyorsun." Gözleriyle buluşmaya çalıştım ama zar zor uyanıyordu. Bu uyurgezerliğe çok yakındı. "İkincisi, sen tam bana göresin. Eskiden kocaman adamları dağ kıyafetleriyle kurtarma nakliyesine taşıdığımı unutma." Bakışlarımı dizlerine kadar uzanan paltosunda, mavi önlüğünde ve lacivert terliklerinde gezdirdim. Bir kolumu beline doladım. Güvenlik amacıyla. "Aynen öyle."

Anahtarları bulmak için çantasını karıştırmak zorunda kaldım çünkü ayakta duracak hali yoktu. İçeri girdiğimizde ellerimi kalçalarına kilitledim ve merdivenlerden yukarı çıkmasına rehberlik ettim. Kendi başına yapabileceğine güvenmiyordum.

Ayrıca kalçalarına bayılıyordum. Onu tam olarak böyle tuttuğum çok güzel anılarım vardı.

Sahanlığa vardığımızda Whit, "Brie uyuyor olmalı," dedi. Onu bırakmaya kıyamadım. Yine güvenlik amacıyla. "Bu

o da öyle olacak."

"Anlaşıldı." Kapıyı açarken ona sarıldım, başı göğsümdeydi. Ev karanlık ve hareketsizdi, Brie'den hiçbir iz yoktu. "Yatmış gibi görünüyor."

"Küçük mucizeler."

Benden uzaklaşmadan önce ceketini soydum. Onu takip ettim.

Her zaman takip ederdim.

Ve kendimi Whitney'nin yatak odasının ortasında böyle buldum.

Yatağın kenarına oturmaya gitti ama bir mille kaçırdı ve ben ona ulaşmadan kendini yerde buldu. Gülerek dizlerini göğsüne doğru çekti. "Tamam. Benim için artık engel yok. Burada uyuyacağım," diye mırıldandı.

"Hayır, değilsin." Takunyalarını çıkardım ve sonra diz çorapları üzerinde çalışmaya başladım. Pembe renkteydiler ve üzerlerinde dondurma külahları vardı. "Şirinmiş."

"Eğer varis çorabı giyecekseniz, bari sevimli olsun."

Ellerimi kollarının altından geçirerek onu yerden kaldırdım. Kollarıyla, bacaklarıyla, her şeyiyle bana sarıldı. Omzuna doğru iç çektim. Onunla bu şekilde, tam da bütün gün işediğim ve inlediğim gibi birlikte olmak ihtiyacım olan şeydi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Yatağa oturur oturmaz gömleğine uzandım. "Kollar yukarı, bebeğim."

Dünyanın en sevimli huffıyla sözümü dinledi. "Çoraplarım çok şirin," dedi, kelimeleri tembelce patlayarak. "Ama sütyenim değil."

"Çok tatlısın." Üstünü odanın diğer tarafına, dolap olduğunu tahmin ettiğim bir kapıya doğru fırlattım. Sütyen atletik türdendi ve onu başından geçirmek bir yunusla güreşmek gibiydi. Bu işten zevk almak benim için çok zordu.

Üstsüz ve yorgunluktan sayıklayarak orada oturduğu yaklaşık üç saniyenin ardından geriye doğru yığıldı ve önlüklerinin altından sıyrıldı. Onları tam kafamın üzerinden tekmeledi ki bu gerçekten etkileyiciydi. Olağanüstü bir nişan. Ama bu onu küçük bir külotla bıraktı ve başka hiçbir şey bırakmadı.

Yutkundum. İki elimi saçlarımın arasına soktum. Kendime onun sınırlarını hatırlatırken tavana baktım.

"Hadi sana uyuman için bir şeyler alalım, tatlım."

"Hayır." Bir yastığın arkasına uzandı ve büyük bir kazağa benzeyen bir şey çıkardı. "Ben iyiyim."

Kollarını kollarından geçirirken, bunun bir kazak olmadığını fark ettim. *Benim* polar ceketimdi. O gün oditoryumda ona verdiğim ceket.

Bunca zaman, onu kayıp eşya kutusuna attığını ya da bir dolabın arkasına sıkıştırdığını düşündüm. Onun için fark etmediğini düşündüm.

Ama-

Onu saklamıştı.

Onu yastığının arkasına sıkıştırdı.

Yatarken takardı.

Gerçek, kum saatinin dibinde oturuyormuşum gibi etrafıma çökünce bir adım geri attım, kumlar ben içine gömülene kadar dökülüyordu.

Whit yastıklara gömüldü ve dizlerini yünün içine soktu. Bir elini uzattı. Neredeyse beni kıracaktı. "Gitme."

Öyle demek istemedi. Yerden telefonunu aldım ve fişe taktım. Elimi alnında gezdirdim. "Biraz dinlen, Whit."

"Lütfen?" Elini ön koluma doladı. "İyi olacağım."

"Daha azını beklemezdim," dedim. "İstedğin zaman *çok* iyi bir kız olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Aptalca bir sırıtış yüzünü böldü ve daha iyi bir yargının bedenimden çıktığını hissedebildim. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye sordu.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

Boştaki eliyle yanındaki yatağı okşadı. Diğer eliyle kolumu çekti. "Kal."

O polar içinde yüzüyordu, yüzünün yarısı yakasının altında saklıydı ve ben buna bayılmışım. "Yorgunluktan aklını kaçırmamış olsaydın bunu istemezdin."

"İstiyorum," diye mırıldandı, gözleri kapanıyordu, "her zaman. Ama insanlarla işleri yürütme konusunda kötüyüm çünkü kimse kalmıyor. Benim için kalmıyorlar. Sonunda herkes beni terk ediyor."

Belki sabah pişman olacaktık ama bana iki kez sormuştu ve bu yeter de artardı bile. Bilinci yerinde olmasa bile. Daha iyisini bilsem bile. Onun için kalmayan insanlardan biri olmak istemedim.

Ayakkabılarımı çıkarıp telefonumu ve hastane kordonumu yatağının başucuna bıraktım. "Hiçbir yere gitmiyorum, Whit."

"Tamam." Battaniyeleri tekmeledi ve altlarına girdi. "Keşke dondurmali sandviçim olsaydı."

"O zaman itiraf et, dondurma seviyorsun."

O kadar geniş esnedi ki bir ara bademciklerini aldırıldığını anladım. "Evet."

"Dondurucuyu kontrol edeceğim."

"Bizde hiç yok," diye mırıldandı bir esneme daha geçirerek. "Onları satın almıyorum çünkü onları yiyeceğim."

"Eminim bu sana mantıklı geliyordur." Elimini yanağında gezdirdim. Cildi kurumuş, dudakları çatlamıştı. Bütün günü ameliyathanenin ultra filtreli havasında geçirmek ve mümkün olan en az miktarda sıvıyla hayatta kalmak, böylece tuvaleti kullanmak için ameliyat protokolünü bozmak zorunda kalmamak insana bunu yapardı. "Sana biraz su getireceğim," dedim, hâlâ yüzünü okşuyordum. "Hemen döneceğim."

Ben mutfığa doğru yönelirken o bir şeyler mırıldandı. Sessiz kalmak için elimden geleni yaptım ama yeterince sessiz değildim çünkü arkamı döndüğümde kendimi Brie'ye bakarken buldum. Sanki bu kız kardeşler aynı kitabın farklı baskıları gibiydiler, biri açık tenli ve aydınlık, diğeri zeytin tonlu ve esmer.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Henry." Yatak odasını işaret ettim. "Whit'le birlikteyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hırsızlar genellikle kendilerine bir bardak su koyacak kadar uzun süre kalmazlar." Bana aşağı yukarı bir bakış attı. "Senin hikâyen ne Henry?"

"Benim... benim hikayem mi? Benim gerçekten bir hikayem yok. Burada bir hikâye yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin bir hikayen var."

Tekrar Whit'in odasını işaret ettim. "Kız kardeşinin geçirdiği haftadan sonra olmaz. Bu gece önemli olan tek şey onun hikâyesi."

"İlginç," dedi, çoğunlukla kendi kendine.

"İyi misin?" Karanlıkta ya da kapüşonu ve polar pijamalarıyla boğulurken pek bir şey anlayamadım ama sormak zorundaydım. "Herhangi bir ateş, bulantı ya da kusma, değişiklik-"

"Tabii ki doktorsunuz." İç çeker gibi söyledi. "Neden şaşırmadım ki?"

"Kesi yerinizde iltihaplanma ya da kanama var mı?" Çantanın kıyafetlerinin altında saklı olduğu yeri işaret ettim. "Hızlıca bir göz atabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır, ama bunu tuhaflaştırdığın için teşekkür ederim." Şakaklarını ovuşturdu. "Son iki haftada beni tedavi eden doktorlardan biri olduğunuzu varsaymalı mıyım? Bağırsaklarımın içini gördüğünü ve bir günde ne kadar işlediğimi bildiğini mi? Yoksa acil serviste kıyafetlerimi kesip çıkaran sen misin?"

"Hiçbiri. Sadece Whit'in çok yorgun olmasaydı soracağını biliyorum."

"Çok fazla çalışıyor."

Omuz silktim. Belki bu doğrudu ama iş ve diğer her şeyi dengelemeyi başarabilen çok fazla cerrah tanı mıyordum. Bu bizim doğamızda yoktu. Hele Whit'in hiç değildi. "Bir kalbin ne zaman açılacağını tahmin edemezsin."

Nedense bu bana bir kez daha yukarıdan aşağıya bakış kazandırdı. "Henry, değil mi?"

Sen gerçekten ilginç birisin."

Whit'in odasına dönmeden önce onun koridorda gezinmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Bir ışık gibi sönmüştü ve yanına uzandığımda bana doğru kıvrıldı, başını göğsüme yasladı.

Hastanın bypass'tan çıkarılması için bir emir mırıldandı, ardından bir başkası dahili raptiyeleri çağırdı. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim, örgülerinin bağlarını nazikçe çözdüm ve parmaklarımı saç tellerinin arasından geçirdim, bu sırada mırıldanmaları sessiz mırıldanmalara ve iç çekişlere dönüştü.

Dini merkeze alan bir ailede büyümedim. Mason'ın ailesinde büyüdüm ve yıllar boyunca onun ailesiyle takıldığım için yeterince şey öğrendim ama kendimin ve bu dünyanın ötesinde bir şeye inanmak için hiçbir zaman bir neden bulamadım.

Bayan Ballicanta'nın mutfak masasındaki ilmi halinden Whitney'nin yanında uyuyakalmama kadar geçen yirmi beş yılı hızlıca ileri sarınca yanıldığımı anladım. Bu dünyanın ötesindeki her şeye inanmak için gereken tek şey buydu.

Bu inancımın büyük bir kısmını, geçmişinde benden uzaklaşmış olan bir kadının titrek anlaşmasına bağladığımı biliyordum. Bu tehlikenin farkındaydım ama kendimi umursamaya ikna edemiyordum. Yeni keşfettiğim inancım yanımdayken olmazdı. Ve Mason'ın annesine göre, inanç asla başarısızlığa uğramazdı.

Her zamanki duygusuz kopukluğum, diğer taraftaki insanlarla gerçek bir bağ kurmaktan kaçındığım onca yıl olsa bile. Karanlık gerçek Whitney'le ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı, ona sadece yerine getirebilmeyi dilediğim sözler verdiğim olsa bile. Her şey etrafımda toplanıyor ve kendimi çok güçlü hissedene kadar her açıdan baskı yapıyor

gibiydi.

üstesinden geldim. Zihnimin bir köşesinde bu gölgeler, *hiçbir şey uzun sürmediği için* bunun da uzun sürmeyeceğine dair çılgık atan yüksek kaya yüzlerine dönüşüyor olsa bile.

Bir şekilde böyle olmayacağına inanmaya devam ettim.

On beş

WHITNEY

*Yirmi Dokuz Numaralı Kural:
Fazla uyuma. Erken kalkan yol alır.*

TÜM VÜCUDUM AĞRIYORDU. HER ŞEY GERGIN VE AŞIRI YORULMUŞ GIBİ HİSSEDİYORDUM. bir triatlonu bitirdim ve sonra yağlı güreşte şansımı denedim. Vücudumda neredeyse bir damla su kalmadığı için kurutulmuş ete dönüşmenin eşiğindeydim.

Körlemesine yatağımın başucundaki masaya uzandım ve bir bardak ya da şişe su aradım. Bir tane bulduğumda, çıkardığım sesleri ya da ağzımdan kaçıp çenemden aşağı akan suyu umursamadan höpürdeterek içtim. Neredeyse otuz altı saat aralıksız süren ameliyatı atlattıktan sonra amaç güzel olmak değildi.

Boş bardağı yere bırakıp telefonumu aldım ve saatin neredeyse öğleden sonra iki olduğunu fark ettim. Ne kadar uyuduğumdan bile emin değildim. Eve ne zaman geldiğimi hatırlayamıyordum. Ama daha da önemlisi, telefonumda cevapsız arama ya da acil sayfa yoktu. Meri'nin bilinç akışı mesajlarını ve Hartshorn'un bu hafta sonu çağrı alırsam yardım için onu aramamı söyleyen mesajını saymazsak, sadece bir mesajım vardı ve o da Henry'den geliyordu.

Acı dolu bir nefesle dün gece aklıma geldi. Henry karanlık ofisimde ceketimi ilikliyordu. Ben bir aptal gibi saçmalarken Henry beni eve bırakıyordu. Ben ona kalması için yalvarırken Henry beni yatağa yatırıyor. Başımı yatağın diğer tarafına doğru çevirdim, yarı yarıya

onu orada. Ama battaniyeler her sabah olduğu gibi pürüzsüz ve gevrekli.

Ve bu çılgıncaydı çünkü onu burada hatırlıyordum. Kollarını bana doladığını ve parmaklarını saçlarımda gezdirdiğini hatırlıyordum. Bunu hayal edemezdim. Biliyordum çünkü haftalardır hayal etmeye çalışıyordum.

Mesajını açtım.

Henry

Eğer gerçekten paniklemeniz gerekiyorsa, en azından önce bir kek yiyin. Mutfakta var. Kahve de ama biraz su içene kadar ona vurma. Sonra beni ara.

Telefonu göğsüme bastırdım ve sözlerinin sıcaklığının damarlarımda dolaşmasına izin verdim. Kafamın arkasında bir ses seçimlerimi sorguluyor ve mesleki sınırlar hakkında atıp tutuyor olsa da tavana doğru gülümsedim. Bu sabah -evet, öğleden sonra- umurumda değildi. Bunun teknik olarak kurallara uygun olmadığını biliyordum ama aynı zamanda gücün kötüye kullanımı da değildi. Aradaki farkı herkes görebilirdi.

Kendimi banyoya sürükledim ve duşun ısınmasını beklerken bir bardak su daha içtim.

Geçen haftaki gibi organların nakledebileceğimden daha hızlı gelmesi ve diğer tüm kalp uzmanlarının ofis dışında olması ya da mide gribiyle ameliyat odalarını kirletmekle meşgul olması sık sık karşılaştığım bir durum değildi. İhtisas ve uzmanlık günlerime bir geri dönüştü ve bundan hoşlanmadım.

Ama Henry'nin dün gece beni eve götürmesine *bayıldım*. Benimle buraya geldi ve geceyi burada geçirdi, ki bu övgüye değerdı çünkü saçlarım iğrençti, ameliyathane gibi kokuyordum ve ameliyattan sonra tam bir baş belası olma ihtimalim yüksekti. Tüm bu kesinlikle seksi olmayan şeyler ve o kaldı.

İyice yıkanıp giyindikten sonra o kekleri aramaya koyuldum.

Brie'yi adada dizüstü bilgisayarıyla otururken buldum, dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı ve bana bakarken kaşları saç çizgisine kadar yükselmişti.

"Sana soracak çok sorum var ama yemek yediğinden emin olmak için talimat aldım." Bana doğru bir fırın kutusunu ve ardından iki fincanı itti. "Gaston'un dublörü sıcak ve buzlu kahve getirdi ama şu anda ikisi de soğuk, o yüzden sana bol şans."

Buzlu kahveye uzandım. "Gaston'un dublörü mü?"

"Çocuk bir mavna büyüklüğünde."

"Pek sayılmaz." Tamam, biraz ama insanlara bunu söyleyerek etrafta dolaşmazdım.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve kollarını kapağın üzerinde kavuşturdu.

"Peki, hikâye nedir?"

Keklere saldırmadan önce bir tabak getirdim. Onları mükemmel küçük dörde bölmeyi ve farklı tatlarla çeşitli kekler yapmayı severdim. Aynı strateji kekler ve çörekler için de işe yarıyordu. "Hikaye yok."

"Komik. O da aynı şeyi söyledi."

Tepkimi bastırmak için çok uğraştım. "Öyle mi yaptı?"

"Evet." Tırnaklarını dizüstü bilgisayarın kapağına geçirdi. "Ondan almadım ve senden de almayacağım. Bir hikâye var. Dün gece eve bir adam getirmişsin."

Henry'nin seçtiği tatlardan son derece memnun bir şekilde keklerimi incelemeye koyuldum. "Söyleyecek fazla bir şey yok."

Sıradan görünmek için çok uğraştım ve Brie bunu hemen anladı. "Eve hiç erkek getirmiyorsun."

"Var," diye yalan söyledim.

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

Bir omzumu kaldırdım. "Bu, sen burada değilken bunun olmayacağı anlamına gelmez."

"Onunla aranızda ne var? Doktor olduğu belli ama nerede tanıştınız, ne kadar oldu, kardeşi var mı, vesaire."

"Neden *belli ki*?"

Sanki ona gerçekten acı çektiriyormuşum gibi iç çekti. "Çünkü iki ayrı ve gereksiz durumda ateşim olup olmadığını ya da kusup kusmadığımı sordu ve ardından kesimi kontrol etmek istedi."

Bakışlarımı keklerden ayırdım. Sıcaklık geri gelmişti. Parmaklarıma kadar yayıldı, yanaklarımı yaktı ve uyku hapının etkisini göstermeye başladığı an gibi kafamın içinde uğuldadı. "Öyle mi yaptı?"

Tırnaklarını inceledi. "Evet. Çok titiz. Dün gece ve bu sabah.

Buna tamamen gereksiz diyebiliriz."

"Gereksiz olduğunu söyleyebilmemiz için son hastanede kalışınızla acil bağırsak rezeksiyonu arasında birkaç haftaya daha ihtiyacımız olacak." Fıstıklı çörekten bir parça kopardım ve ağzıma attım. "Bugün neler yapıyorsun?"

"Henry hakkında konuşamaz mıyız?"

Başımı salladım. "Henüz değil, hayır."

Saçındaki tokayı çıkardı ve parmaklarını saç tellerinde gezdirdi. "Çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Bu kısmı doğruydı. İsteddiği zaman harika bir dinleyiciydi. Brie'nin en iyi arkadaşım ve en güvendiğim sırdaşım olduğu zamanlar oldu. Ve sonra tam bir ay boyunca aramalarım veya mesajlarım cevap vermediği zamanlar da oldu.

"Evet, biliyorum. Sadece henüz konuşmak istediğim bir konu değil."

Brie yılmadan devam etti. "Birbirinizi işte görmenizin yardımı oluyor mu? Çünkü çok fazla ortak noktanız var? Yoksa birbirinizden ve tıbbi konulardan sıkılıyor musunuz?"

Yaban mersinli kekin dörtte birini aldım ve iki ısırıkta yedim. "Henüz birbirimizden bıkmadık."

"Kesinlikle sıkılırım. Mesai saatleri dışında kimseyle iş hakkında konuşmak istemiyorum. İş sırasında bile iş hakkında konuşmak istemiyorum."

Kızılçık portakallı çöreği seçtim ve aynı fikirdeymişim gibi mırıldandım. Ne demek istediğini anlıyordum ama iş dünyalarımız çok farklıydı. Yöneticilerin seyahat konaklamalarını koordine ediyordu. İsteddiği zaman, istediği yerde çalışabilirdi. Benim ve tanıdığım çoğu doktor için cerrahinin olduğu gibi seyahat ayarlamak onun kimliğinin temel taşı değildi.

Klipsi tezgâhın üzerine vurdu. "Gelecek ay babamla buluşmayı hiç düşündün mü?"

İşte o zaman çöreğim boğazıma kaçtı.

Bir dakika boyunca öksürdüm ve tükürdüm ve sonra hepsini temizleyecek kadar kahve içtim. Kendime geldiğimde Brie, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." dedi.

"Hayır, bunu düşünmedim," dedim sesim titreyerek. "Düşünmemeyi tercih ederim."

Ellerini önünde kavuşturdu. "Onun hakkında güçlü hislerin olduğunu ve çocukken her şeyin nasıl gittiğini biliyorum ama-"

"Birkaç bayramı ve doğum gününü kaçırmış değil, Brie. Doğduğumuzdan beri bizi görmeyi reddetti. Var olduğumuzu kabul etmeyi reddetti."

"Bu durum başından beri berbattı, Whit. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bu yüzden bizimle neden şimdi buluşmak istediğini gerçekten anlamıyorum."

"Sence de yeterince şey yaşamadık mı? Sence de hayatımızın bazı parçalarını bir araya getirmeyi hak etmiyor muyuz? Yani,

Cidden Whit, hiç durup o zamanlar yaşadıklarımızı düşünmüyor musun? Ne kadar korkunçtu?"

"İnan bana, bu konuda senin bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum. Sen doğduktan sonra senin onun çocuğu olduğuna inanmadığı için ziyaretine gelmediğinde annemin nasıl yıkıldığını gördüm. Haftalarca bütün gün ağlamasını izledim çünkü ona kim olduğunu bir kez daha gösterdi. Büyükanne mi arayıp yardıma ihtiyacımız olduğunu çünkü evde yemek, bez, mama olmadığını ve annemin yataktan kalkamadığını söyledim. Daha yedi yaşındaydım! Şimdi söyleyin bana, bunca zaman sonra neden *onu kabul eden* ben olmak zorundayım? O benim için bunu bir kez bile yapmamışken neden ben onu kabul etmek zorundayım? Hazır başlamışken, onu neden hayatında istediğini de söyler *misin*?"

"Bu onun olduğu kadar annemin de hatası," diye bağırdı Brie. "Annem ilk seferinde ne yaptığını biliyordu. Onun evli olduğunu biliyordu. Ailesini terk etmeyeceğini biliyordu. Tıpkı onun komuta subayı olduğunu ve kariyerini mahvedeceğini bildiği gibi. Bunların hiçbirisi onu durdurmadı. Muhtemelen bilerek hamile kaldı. Ve sonra her şeyi tekrar yaptı."

Tezgahın kenarını kavradım. Ellerimin altındaki taşın soğuşunu bile hissetmiyordum. "Onun suçsuz olduğunu asla söylemedim. Ama o oradaydı ve adam orada değildi."

"Annem *orada* mıydı? Onunla yaşadığımız okul yıllarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Elinden gelen her fırsatı değerlendirdi."

Sen de aynısını yapmıyor musun?

"Görevlendirilmişti," diye bağırdım.

"Sen doğduktan hemen sonra yeniden askere alındı. Ben doğduktan hemen sonra. Ve sonra tekrar tekrar. Eline geçen her fırsatta bizi terk etti." Brie kendini benim ihanetinden korumak zorundaymış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Sanki burada düşman benmişim gibi. "O da en az babam kadar gitmeyi seçti."

Dünyamın ortadan ikiye ayrıldığını ve benim de onunla birlikte parçalandığımı hissediyordum. "Ona nasıl böyle diyebiliyorsun? O en iyi ihtimalle bir sperm donörü, en kötü ihtimalle de zalim bir piç."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Çünkü o bizim sahip olabileceğimiz tek baba. Büyükanne gitti. Annem yeni maneviyatına ve çocuklarının olduğunu hatırlayamayacak kadar başka şeylere kafayı takmış durumda. Elimizde kalan tek şey o." Burnunu çekti. "O ve üvey kardeşlerimiz."

Geriye doğru büyük bir adım attım ve sonra bir adım daha. Bu yeterli değildi. O kelimelerle arama yeterince mesafe koyabileceğimi hiç

sanmıyordum.

"Benim üvey kardeşim yok ve bildiğim kadarıyla bir babam da yok. Bu insanlar benim değil ve onların senin olduğunu düşündüğüne gerçekten inanamıyorum."

Aramıza yerleşen sessizlik yüzümüze bir tokat gibi çarptı.

Brie gözyaşlarını silerek, "Ya buradaki kötü adam o değilse?"

Ya annem-"

"Ya ikisi de çuvalladıysa? Neden bu olasılığı düşünemiyorsun?"

"Onunla tanışmak için daha da fazla neden var," diye bağırdı. "Eğer ikisi de suçluysa, neden ona bir şans vermeyelim?"

"Çünkü çok şansı oldu. O kadar çok şansı oldu ki bir kez bile bizi seçmedi. Ama annem seçti. Mükemmel değildi ama kimse seçmezken o bizi seçti."

"*Seni* seçti," dedi Brie, kahverengi gözlerinde yeni bir yaş dalgası kabarırken, "ama beni asla seçmedi. Büyükanнем ve evde hasta olduğumda benimle kalan üsteki komşu kadın vardı. Hepsi bu kadar. Sahip olduğum tek şey buydu."

Ve ben. Bana sahiptin. Her zaman bana sahiptin.

"Yine de size verdiği her şeyden daha fazla. Haklısın, annem pek yanımızda değildi ama ondan aldığımız hiçbir şeyden çok daha fazlaydı ve aradaki farkı neden göremediğini anlamıyorum." Telefonumu bulmak için ceplerimi yokladım. Bu konuşmadan çıkmam gerekiyordu. Kanıt olarak ekranımdaki bildirimleri gösterdim. Çoğunlukla bir emlak uygulamasından geliyorlardı ve asla taşınmayacağım şehirlerde asla satın almayacağım evlerin fiyat değişiklikleri konusunda beni uyarıyorlardı. "Gitmem gerek."

"Bu konu hakkında konuşmak seni gerçekten öldürür mü?"

Beni defalarca sırtımdan bıçakladığını fark etsen ölür müsün?

Ayakkabılarımı giydim ve bulabildiğim ilk paltoyu üzerime geçirdim. Bugün bir paltoya ihtiyacım olup olmadığını bile bilmiyordum. Önemli de değildi. Yanıma alabildiğim her şeyi alacak ve bunu daha sonra çözecektim. "Bunu daha önce konuştuğumuza eminim. Söyleyecek başka ne var ki?"

Bir süre sonra, "Bu benimle onunla buluşmaya gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Alnımı kapıya yasladım. "Bu hâlâ onun hayatında bir yeri hak ettiğini düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Sadece denemem gerekiyor," dedi usulca. "Sonu kötü bitse bile denemeliyim."

Başımı sallayarak kapıyı açtım ve merdivenlerden Temple Sokağı'na doğru koşmaya başladım. Kaldırıma çıktığımda Meri'yi aramak için telefonumu aldım. Ama numarasını tuşlayamadan durdum. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeyi bana vereceğini biliyordum. Beni toparlayacak ve Brie'nin bilerek damarıma bastığını, çünkü güvensizliği ve terk edilmişlik duygusuyla böyle başa çıktığını söyleyecekti. Beni aperatifler ve şarap için bir yere götürürdü, bolca şarap ve o kadar da kötü olmamasını sağlardı. Onun bu yönünü seviyordum. Onun *her şeyini* severdim.

Ve Henry'i aradım.

"Selam," dedim cevap verdiğinde. "Bir yerlerde yürüyüşe çıkmak ister misin? Hartshorn bana buradan çok uzak olmayan bir patikadan bahsetti. Boston'daki en sevdiği yer olduğunu söyledi."

"Bugün panik yapmıyor muyuz?"

"Bilmiyorum Hazlette. Dün gece paniklememe neden olacak bir şey yaptım mı? Bir şey söyledim mi? Bilmem gerek, uykumda konuştum mu?"

"Uykunda konuşuyordun, ama çoğunlukla asistanları çok yavaş oldukları için azarlıyordun. Benim için sıradan bir gündü. Yeni bir şey yok."

Sıcaklık göğsüme geri döndü ve dünyam geri dönülmez bir şekilde parçalanmış gibi görünmüyordu. İlk kez kendimi yıkıcı bir şekilde yalnız hissetmiyordum. "O zaman iyiyiz."

Güldü. "Öyle miyiz?"

Sokağın başında durdum ve yüzümü güneşe doğru kaldırarak yavaş bir daire çizdim. "Evet. Öyle."

"Seninle nerede buluşacağımı söyle."

JAMAICA POND'UN PARILDAYAN YÜZEYİNE BAKTIM, ELLERİM ince fermuarımın ceplerine sokuşturdum. Burası huzurluydu. Hartshorn'un hafta içi sabah koşuları için burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Sonbahar yaprakları kırmızı, altın sarısı ve turuncu renklerde parlıyordu. Hava berrak ve güneşliydi, ki bu da en iyi kombinasyondur. Bugün gibi günler beni her zaman kötü ruh halimden kurtarırdı. Hava açıkken ve güneş yüzümü ısıtırken kendimi bir ailenin parçalanmış saçaklarına tutunmuş gibi hissetmek daha zordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda omzumun üzerinden baktım. Henry'yi görünce yüzümdeki gülümsemeyi istesem de silemezdim. Bu aptalca sırıtışa kendim bile inanamıyordum.

"Beni buldun," dedim, sanki belli değilmiş gibi.

"Her zaman yapacağım." Küçük, kâğıda sarılı bir paket uzattı. Almayınca, "Dondurmalı sandviç" dedi.

"Neden bir buz getirdin? *Aman Tanrım.*" Elimi yüzüme kapattım. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Parmaklarını bileğime dolayarak elimi yüzümden uzaklaştırdı. "Buna inanabilirim. Çoraplarında dondurma külahları vardı. Ve tatlı büfeleri hakkında ne hissettiğini biliyorum."

Ben zombi modundayken şahit olduğu tüm savunmasızlığı kabullenmeye çalışırken yere baktım. Sanki son yirmi dört saat içinde kırılmalık kapıları açılmış gibiydi. Farklı koşullar altında Brie'ye ayın bu hafta ne yaptığını sorardım. Ayı suçlamak çok güzeldi. "Dün gece beni eve bıraktığın için teşekkürler."

"İnan bana seni istediğim zaman yatırırım." Kâğıdın üst yarısını yırttı ve dondurmalı sandviçi bana uzattı. "Otuz saatlik ameliyat boyunca eziyet çekmene de gerek yok. Bu gece tekrar yapacağım. Yarın da. Herhangi bir gün, Whit. Ücretsiz."

Bu teklifi hemen kabul etmemek için sandviçten kocaman bir ısırık aldım. Kaldığımız yerden devam etmemizi engelleyecek bir şey -ya da biri- olmadan eve dönmeyi ve kız kardeşimi tekrar görmeyi hayal edemiyordum. Çünkü yapardık. İşte böyle tartışırdık. Büyük bir kavganın ardından acı verici bir dizi küçük, giderek daha düşmanca konuşmalar gelir, sonra da kaynayan bir sessizliğe dönüşürdü.

"Hey." Beni incelerken başını yana eğdi, dudakları bir çizgi halinde düzleşti. "Neyin var?"

Dondurmalı sandviçimi yerken başımı salladım. *Burada görülecek bir tren kazası yoktu.* Yine de Henry bakmaya devam ediyor, ona yön versem de vermesem de bir cevap bulacakmış gibi beni değerlendiriyordu.

"Dondurmayı benden kaçmak için kullanacağını bilseydim, hiç getirmezdim." Çikolata kırıntılarını yalamak için başparmağımı dudaklarıma götürdüğümde Henry bileğimi tekrar tutarak, "Hayır, yapmayacaksın," dedi.

Eğildi ve başparmağımı ağzına aldı, dişlerini derimin üzerinde gezdirdi ve kalan son kırıntıları ve dondurmayı emdi. O zaman

avuç içimi, bileğimin içini, parmak eklemlerimi öptü.

Dizlerimin bağı çözüldü. Daha önce kimsenin bana böyle bir şey yaptığını düşünmemiştim. Enkaz gibiydim. Hafif bir esinti beni devirebilirdi.

"Şimdi söyle bana," dedi, avuç içleri çenemdeydi ve parmak uçları kafatasımın tabanını ovuyordu. "Sorun ne?"

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Ben iyiyim."

Yüz hatları yüksek alarmdaymış gibi gerildi, bana bakarken kirli çenesindeki bir kas titriyordu. "Bu sabah gittiğim için mi? Biraz dinlenmeni istedim ve seni uyurken izlememi istemediğini biliyordum."

"İyi karar, evet," dedim. "Burada kalmanı beklemiyordum. Yine de kekler ve kahve için teşekkür ederim. Ve Brie'yi kontrol ettiğin için." Bir an için bakışlarıyla karşılaştım. "Nasıl gitti?"

Güldü ve kolunu omuzlarıma doladı. "Sanırım sana nasıl geçtiğini sormalıyım."

Elinden kurtuldum. Bunu istiyordum ama aynı zamanda şu anda içimde çok fazla çelişkili duygu vardı. Çılgılık atmak, ağlamak ve sırf paramparça olduklarını duymak için bir şeyleri kırıp dökmek istiyordum. Bana kollarını açarsa Henry'nin içine gömülürdüm ve birkaç dakikalığına da olsa kendimi yeniden bütün hissederdim. Gülmek, güneşin tadını çıkarmak ve artık o kadar da kırık dökük olmamak istiyordum.

Ama beni tekrar bir araya getirecek kişinin ben olmam gerekiyordu. Kendi başıma bütün hissetmeye ihtiyacım vardı. Teorik anlamda başkalarına bu şekilde güvenmenin kötü olmadığını biliyordum. Yanlış da değildi. Ama bu benim yaptığım bir şey değildi. Nasıl yapılacağını hiç öğrenmemiştim.

Patikayı işaret ettim. "Yürümeliyiz."

Göletin etrafından dolanmaya başladığımızda Henry de yanıma geldi. "O kadar kötü, ha?"

"Bir erkek kardeşin olup olmadığını ve birlikte çalıştığımız için birbirimizi görmekten sıkılıp sıkılmadığımızı sordu."

"Hayır. Her iki açıdan da."

"Seni görmekten bıkmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü yüzlerinizi tanıyorum," dedi kolayca. "Benden bıkmadınız."

Elini benimkine sürttü ve ilk başta bunun sadece yürümemizin ritmi olduğunu düşündüm. Ama sonra parmak uçları benimkilerin arasına girdi ve izin istediğini fark ettim. Ne istediğime karar vermem için bana alan tanıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerime dolan yaşlarla savaşmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugün ne bunun için ne de başka bir şey için ağlamayacaktım.

"Bu hafta olduğu gibi ne sıklıkla çarpılıyorsun?" Patikanın gölete doğru uzanan çengelli kısmını dönerken bize baktı. "Copeland naklin diğer tüm servislerden daha öngörülemez olduğunu söylediğinde buna inanmıştım ama son birkaç gündekine benzer bir şey olduğunu hayal etmemiştim."

"Bu mavi ay gibi bir şey." Parmaklarımın parmak eklemlerinde ve elinin arkasında gezinmesine izin verdim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Herhalde yılda bir, bir buçuk yılda bir."

"Hartshorn haklıydı." Bir başka dönemece geldiğimizde Henry gölete baktı. "Burası güzel bir yer."

"Neden şaşırmış gibisin?"

Omuz silkti, yürürken dirseği benimkine çarptı. "Adamı tanımıyorum. Tavsiyelerine güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Ona güvenmelisin," dedim, parmaklarımızın bir anlığına birbirine dolanmasına izin verirken sözlerimde bir kahkaha çınladı. "Bugün seni başka planlarından alıkoydum mu?"

"Hayır. Bu sabah dergi ve konferans değerlendirmesi için grup arkadaşım ile buluştum. Her hafta konferansları bölüşüyoruz ve notları birbirimize sunuyoruz."

"Çok zekice." Cesaretimi toplayarak parmak uçlarımı kalçasının dış tarafına geçirdim. Adımları duraksadı. Boğazını temizledi. Bu oyunu sevdiğime karar verdim. "Hangi konferansa gittin?"

"Melanom araştırması." Bir elini ensemden çeneme doğru sürükledi. "Lütfen bana güneş kremi sürdüğünü söyle."

"Her gün," dedim gülerek. Kahretsin, gülmek iyi hissettiriyordu. Henry'yle birlikte olmak da iyi hissettiriyordu. "Pediatrik cerrahi için sabırsızlanıyorlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Bana yine gülmemi sağlayan manik bir sırıtış attı. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü gelecek hafta bu zamanı düşündüğümde aklımda var olan tek şey sensin. Tek istediğim, tek düşünebildiğim bu rotasyonu bitirmek. Önümüzdeki ay piliç çevirme ameliyatı yapsam da umurumda değil. Sen benim patronum olmadığın ve bu saçmalık artık bizim sorunumuz olmadığı sürece bunların hiçbir önemi yok."

Bizim sorunumuz.

Elimi onun elinin içine soktum ve sıktım. Yürümeyi bıraktık. "Belli edemeyiz. Birkaç ay sessiz kalmamız gerekecek."

Serbest eliyle ceketimin fermuarına uzandı ve boynumu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti. Eğildi, dudaklarını yanaklarımda ve boğazımın sütunu boyunca gezdirdi. "Daha fazla yatıya kalabilir miyiz?"

"Hizmetimden çıkana kadar olmaz." "Gelecek hafta sonu o zaman."

Bir elini gömleğimin altına soktu ve sırtımın alt kısmında daireler çizdi. Bunun beni ne kadar tahrik ettiğine inanamıyordum. Bu noktada, aramızdaki gerginlikle, muhtemelen kaburgalarımın dirsek atabilirdi ve ben de tahrik olurdum.

"Gelecek hafta sonu," diye yineledim. Kollarımı geniş omuzlarına doladığımda boynuma ve çeneme doğru öpücükler kondurdu. "O zamana kadar benden uzak durman gerekecek. Uzakta. Asansör yok. Galerimde takılmak yok. Bir kek bile yok. Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

Beni daha yakın tuttu ve kalın ve uzun aletini gövdemde hissettim. "Gerçekten daha fazla sertleşebileceğini sanmıyorum."

Başımı göğsüne yasladım. "Asansörü hatırlıyor musun? Düşünden sonra?"

"Sanki aylardır durmadan bunu düşünmüyormuşum gibi soruyorsun." Abartması çok hoştu. Bu rotasyonun başlamasından bu yana iki aya yaklaşıyorduk ve o zamana kadar bir düğün ilişkisini takıntı haline getirmiş olmasına imkân yoktu. Lütfen. "Eğer Lulu içeri dalmasaydı, başım o elbisenin altında dizlerimin üzerinde olacaktı."

Gömleğinin içine gülümsedim. "Hayır, yapmazdın."

"Yapardım. Onu kovmayı düşündüm." Bir süre sonra, "Yatıya kalma konusunda emin misin?" diye sordu.

"Bunun için bir istisna olduğunu düşünürsünüz ama hayır."

Henry dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu ve ellerini dirseklerime doğru kaydırды. Arkasına yaslandı ve ben hemen ona yakın olmayı özledim. "Anlaşıldı."

Başımı patikaya doğru eğdim. "Yola devam etmeliyiz."

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük, her adımda ellerimiz birbirine çarpıyor ve birbirine dolanıyordu.

Yolun yarısını geçerken bana baktı. "Neden dalga geçmeyi bırakıp bana neye üzüldüğünü söylemiyorsun?"

"Dalga geçtiğimi fark etmemiştim."

"Aklından geçenleri paylaşmanın senin için bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim." "Aklımda hiçbir şey yok," diye tersledim, ellerimi öyle bir salladım ki

sözlerimi çok daha az inandırıcı hale getirdi. "Sorun değil. Gerçekten. Sadece bu sabah Brie ile küçük bir şey yaşadım."

"Onu kontrol ettiğin için mi?"

"Hayır, seninle bir ilgisi yok. Sadece... aile meseleleri."

Biz patikada ilerlemeye devam ederken Henry bir dakika sessiz kaldı. Sonunda, "Bana anlatabilirsin." dedi. "Söz veriyorum, ilgini çekmez."

Suyu işaret ederek, "Seninle gölete döneceğim. Git." "Ne?"

"Eğer aptal bir kaz olacaksan, senin yerin gölettir."

Cevap vermek için elimden geleni yaptım ama tek başarabildiğim, bir kazın korna sesiyle çok fazla ortak noktası olan yüksek sesli bir homurtu oldu. İki elimle yüzümü kapatarak belimden eğildim ve o kadar çok güldüm ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Henry benimle birlikte gülerken bir kolunu belime doladı.

"Bana aptal kaz dedin," diye hırıltılar ve hıçkırıklar arasında konuşmayı başardım. "Ve bunu tekrar yapacağım," dedi, başımı çenesinin altına

sıkıştırıp beni göğsüne bastırarak. "Sana çirkin hikâyelerimi anlattım. Sen de bana anlatabilirsin.

senin."

Bir süre öylece kaldık, ciddi koşucular ve koşu arabalı anneler yanımdan geçerken birbirimize kenetlendik. Onun gitmesine gerçekten izin vermek istemiyordum, ancak bunun her şeyden çok kız kardeşimle berbat ailemiz hakkında kavga etmenin duygusal yıkımıyla ilgili olduğundan emindim. Şu anda kırılğan ve boş bir haldeydim. Tabii ki bırakmak istemiyordum. Bir hiçliğin içinde kaybolup gitmemi engelleyecek birine ihtiyacım vardı.

"Yapabileceğimi biliyorum," dedim ama gerçek şu ki hikâyelerim konusunda Meri dışında kimseye nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Meri'ye güvenmemin tek nedeni de bana daha önce pek çok sırrını emanet etmiş olmasıydı. "Ama bu gerçekten önemli bir şey değil."

Henry başını salladı ve başparmağını kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırdı. "Bir şeye üzüldüğünde alnın tam burada kırışır. Odaklandığın ya da sinirlendiğin zamanlardan farklıdır bu. Bunu her yerde görüyorum.

Burada." Parmağıyla ağzımın kenarına dokundu. "Birini gözlerinle yakmaya çalışırken küçük tatlı bir gamze çıkarıyorsun."

"Botoks zamanının geldiğini söylüyorsun."

"Kana susamışlığından bahsederken sözümü kesme." Dudaklarımda gezindi ve ekledi: "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ama anlatabilirsin. Tamam mı?"

Duygularımı kontrol altında tutmak için bir başka çaresiz, çırpınan girişimde nefesimi emerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Burnum karıncalanırken ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından dökülme tehdidinde bulunurken gölete baktım.

Ben kendimi toparlarken patikada ilerlemeye devam ettik ve sesimin çatlamayacağından emin olduğumda Henry'nin eline uzandım; öyle yarım yamalak çarpışıp birbirimize sürtünerek değil, gerçek, düzgün bir tutuşla, avuç avuca. "Evet," dedim. "Pekâlâ."

ON altı

HENRY

*Organ Nakli Cerrahisi Rotasyonu:
3. Gün, 8. Hafta*

"VE BILMIYORUM, DOSTUM, SADECE NE ZAMAN DÜŞÜNDÜĞÜMÜ
DÜŞÜNMEYE BAŞLADIM

daha gençtim ve her şey çok basitti. Muhtemelen bir sabah uyandığında eski güzel günlerin geride kaldığını fark eden yaşlı bir aptal gibi konuşuyorum. Bilemiyorum. Eskiden eğlenceli zamanlarımız olurdu, değil mi? Çok eğlenirdik. Büyüdüğümüzü sandığımız zamanlar. Hiçbir şey bilmiyorduk, değil mi? Bugünlerde daha fazlasını bildiğimden değil."

Mason'dan gelen sesli mesajın daha ne kadar süreceğini görmek için telefonu kulağımdan çektim. Görünüşe göre iki dakikam daha vardı. Ben bu sabah Dr. Hirano ile ameliyathanedeyken, geçen hafta naklettiğimiz bir böbreğin kan akışıyla ilgili bir sorunu çözerken bırakmıştı. Zamanlamaya bakılırsa, Mason muhtemelen her zamanki hafta sonu gezisinden eve dönerken aramıştı, ancak bu geziler genellikle onun enerjisini ve iyimserliğini artırırdı. Bir keşif gezisinden döndüğünde sesinin bu kadar kötü çıktığını hiç hatırlamıyorum.

"Hazlette." Parmaklar bana doğru şakladı ve başımı yemeğimden kaldırdım. Dr. Salas asistan çalışma odasının kapısında, elleri kalçalarında duruyordu. "Hadi gidelim."

Cami'nin ikramı olan tacos al pastor'u üzümlere bırakarak ve Salas'ı koridorda takip ettim. Duvara yaslanmıştı.

Asansörler, telefonuna odaklanmış.

Birkaç kat yukarı çıkarken hiçbir şey söylemedi, hâlâ telefonuyla meşguldü, bu da Mason'ın bugünlerde nesi olduğunu merak etmem için bana kapı açtı. Florrie'nin vahşi doğada keşif işini bırakıp geleneksel bir programa geçmesi yönündeki talebiyle ilgili daha fazla bir şey duymamıştım. Aramızdaki zaman farkı ve ikimizin de mesai saatleri dışında çalışıyor olmamız nedeniyle, birkaç günde bir hayatta olduğumuzu teyit eden birkaç basit mesajın ötesine geçememiştik.

"Hey, bu evlilik ruhunu mu emiyor?" dememe izin var mıydı?
Çünkü bunu bitirebileceğini biliyorsun, değil mi?

Muhtemelen bunu söylemeye *iznim* vardı ama bu söylemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Dürüstlük vardı ve bir de ömür boyu sürecektir bir arkadaşlığı sona erdiren acımasız, duygusal olarak baş kesen dürüstlük vardı.

Gerçekten de başımın kesilmesi tarafına geçmek istemedim.

Salas'ı asansörden çıkana kadar takip ettim, hâlâ o tacoları özlüyor ve Mason'la tuhaf, karanlık ruh hali hakkında nasıl konuşacağımı düşünüyordum ve Whit'in ofisine girdiğimizi bir saniye geç fark ettim. Salas'ın yüz ifadesini okumaya çalışırken vücudum adrenalin salgılamaya başladı.

Salas'ın bizden haberi var mıydı? Anlamış mıydı? Whit'in başından beri beni uyardığı, her şeyin steril bir sepet içinde cehenneme döndüğü durum bu muydu?

"Hey, yardımına ihtiyacım var," diye duyurdu Salas, Whit'in kanepesine çökerek. Cebinden bir torba ceviz çıkardı ve kasabaya gitti. "Sana çok borçlanacağım."

Whit bakışlarını Salas'tan benim kapının yanında durduğum yere çevirdi, kollarımı kavuşturmuştum. Kaşları yukarı kalktı. Başımı hızlıca salladım. Burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve kalp atışlarım da hızlanmamıştı.

Bir kalemi ellerinin arasında yuvarlarken bakışları Salas'ın üzerindeydi. Cumartesi günkü kadar üzgün ve perişan görünmüyordu ama sanki bir dizi ameliyat maratonundan çok daha fazlası onu yormuş gibi bitkin bir hali vardı.

Ama çok güzel görünüyordu. Bir servete mal olduğunu bildiğim ve dünyanın en yumuşak, en ipeksi kumaşından olması gereken o bluzları giydiğinde ona bayılırdım. O pantolonlar beni hep öldürürdü. Pantolonda bir şey bacaklarını olduğundan çok daha uzun gösteriyordu ve iki elimle kışını avuçlama isteğimle savaşmak zorunda kalıyordum. Topuklu ayakkabılar da buna yardımcı olmuyordu. Olsa olsa

bir dizi fanteziyi başlattı. Onu ne zaman koridorda yürürken izlesem kendimi ahlaksız hissediyordum. Sadece lanet olası vahşi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Whit sordu.

Salas, "Vermont'a gitmeni istiyorum," dedi ve bana elli tahmin hakkı verseydiniz, bunu bulamazdım.

Whit bana doğru bir bakış daha atarak, "Vermont," diye tekrarladı.

Omuzlarımı kaldırdım, sanki *biliyormuşum* gibi.

Salas ellerini ceviz torbasının etrafında kenetledi. "Hastalarımın biri için bir eşleşme var, ancak donör bir kar arabası kazasında büyük yaralar almış. Hastane, akciğerlerde herhangi bir sorun görmediklerini söylemek dışında bana bu yaralanmalar hakkında kapsamlı bir bilgi veremedi."

"Ama sen buna inanmıyorsun," dedi Whit.

Salas, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inanıyorum ama bu tür yaralanmalardan çıkan organlar söz konusu olduğunda güven sorunlarım var. Yukarı çıkıp benim için akciğerleri toplamanı istiyorum." Karnını ovuşturdu. "Uçmak için çok uzaktayım."

Whit sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını kol dayama yerine vurdu. "Gidip hamile kalmak için neden bu kadar acele ettiğini bana tekrar hatırlatsana."

"Çünkü doktorlar ve cerrahlar arasında idiyopatik infertilite oranı gülünç derecede yüksek ve sorun yaşama ihtimaline karşı erken başlamak istedik" dedi.

Tavana baktım. Yapılacak en uygun şey gibi görünüyordu.

"İlk denemede skor tabelasını aydınlatmayı beklemiyorduk ama kocamı bilirsiniz. Çok hedef odaklıdır. Siz de bunu düşünmelisiniz," diye devam etti Salas. "Eğer bir bebek istiyorsanız, yola koyulmalısınız."

Adrenalin kapıları tekrar açıldığında bakışlarım Whitney'e kaydı. Bana doğru hızlı bir bakış attı ve saçlarını kulağının üzerine topladı.

Bu da ne demek oluyor?

"Bugün beni nereye göndereceğine karar vermen gerekiyor," dedi Whit, ses tonunda yoğun bir eğlence vardı. "Vermont ya da doğurganlık kliniği, ama ikisi birden olamaz."

"Vermont," dedi Salas, Whit'e iki parmağını sallayarak, "ama doğurganlık konusunda tik tak. Hayatının en iyi yumurtalarını çoktan geride bıraktın."

Whit çenesini yumruğuna dayadı. "Sohbetlerimizi seviyorum. Beni her zaman çok umutlu hissettiriyorlar."

"Evet, bu benim pek çok yeteneğimden biri." Salas ayağa kalkmaya çalıştı. "Hazlette'i de götürüyorsun."

"Şimdi ne oluyor?" dediğimde Whit ayağa kalktı ve "Hazlette'i nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Whit ile Vermont'a seyahat etmek bu hafta mesafemi korumanın bir yolu değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Salas, "Organları alma konusunda eski bir profesyonel," dedi. "Bir çift ele daha ihtiyacınız olacak ve nakil için ciğerlerimi nasıl sevdiğimi biliyor."

Bu iltifatların tadını çıkarma şansım olmadı çünkü Whit bana doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Tamam, tabii, bu harika," diye kekeledi Whit. "Ama Copeland ne olacak? O mükemmel ve-"

"Copeland'ın hastayı hazırlamasını istiyorum." Salas başının üzerinden anlamadığım bir hareket yaptı. "Avrupa'dan gelen genç kadın. Sanırım bundan daha önce bahsetmiştim. Yüksek profilli."

"Veliaht Prenses mi?" Whit fısıldadı.

"Aynısı." Salas yavaşça başını salladı. "Aile Vermont'a yapacağımız yolculuk için bize özel bir jet tahsis etti ve güvenlik görevlileri aracılığıyla her iki tarafın da kara ulaşımını sağlamak istiyorlar. Şu anda aşağıda bekliyorlar."

Whit masasının arkasında volta atıyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp başını salladı ve bir an için reddedecekmiş gibi göründü. Ama sonra dolabına uzandı ve bir çift koşu ayakkabısı çıkardı. "Pekâlâ. Üstümü değiştirmem gerek. Hasta hakkında bilmem gereken her şeyi bana ilet." Salas'ın karnını işaret etti. "Bu çocuğa Whitney adını vereceksin."

"Kocam soyadı konusunda kararlı ama bakalım o ne diyecek." Aramıza bir göz attı. "Tıbbi asistanınıza gününüzü yeniden düzenlemesini söyledim bile ve eğer bizi beklemiyorsa bir geri alma kiti yolda. Dediğim gibi, size bir borcum olacak."

Whit kapıya yönelmeden önce Salas'ı hızlıca kucakladı. "Hazlette," diye seslendi omzunun üzerinden. Ses tonu tamamen işle ilgiliydi. Başka bir şey beklemediğimden değil. "Kiti al ve beş dakika içinde benimle aşağıda buluş."

KÜÇÜK ÖZEL JETE BINDIK, MÜRETTEBAT VE BİR YOLCU DIŞINDA BOŞTU.

iki adam güvenlik ekibini oluşturuyordu. Arka taraftaki bir çift koltuğa yerleşmişler ve bir tabletten izleyecekleri bir şeyler ayarlamışlardı.

Whit, aralarında parlak ahşap bir masa bulunan dörtlü koltuğa yerleşti ve buz sandığını yanına koydu. Alt metin açıktı. Onunla oturmama izin vardı ama yanına değil. Anlamıştım.

"Temel kuralları anlıyorum." Masayı işaret ettim. "Çizgiyi aşmak gibi bir niyetim yok."

"Bunu bilmek çok güzel," dedi. "Çünkü ben de aynı şeyi yapmak için çok çalışıyorum."

Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu sanki kurallara uymaktan başka bir şey yapacağın konusunda herhangi bir şüphe varmış gibi söylüyorsun."

Utangaç bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Şaşırabilirsin."

"O zaman beni şaşırt."

Bir an ellerine baktı ve ben ona dokunmayı her şeyden çok istedim. Sadece elini tutmak ve ne yaptığımı bilmesem bile bunu çözeceğimize dair tekrar tekrar söz vermek.

"Altıncı sınıfta her hafta bir ödev için velinin imzasını isteyen bir öğretmen vardı. Eğer imzalatmazsak, öğle yemeği cezası alırdık." Yüzünde *saçma sapan bir ifade vardı*. "Büyükannemin otoriteyle ilgili bazı sorunları vardı. Resmi bir şeye kendi adını koymakla hiç ilgilenmezdi, bu yüzden ben de kendi kağıtlarımı hep kendim imzaladım. Unuttuklarında birkaç kişiye daha yardım ettim."

"Bir saniye bekle." Bir elimi kaldırdım. "Küçük Bayan *Benim Sakinim Olmayana Kadar Seni Sikmeyeceğim*, ortaokulda sahtecilik çetesi mi yönetiyordu? Sırada ne var, bir arka sokakta pırzola dükkânı işlettiğini de mi söyleyeceksin? Bu yüzden mi nakil cerrahısın? Eğitim tekerlekleri çıkmadan önce yüksek değerli eşyalar mı satıyordun?"

"Hiç eğitim tekerleğim olmadı."

"Tabii ki kesmedin. Kendi göbek bağını da mı kestin?"

Ela gözlerini devirdi. Kendimi onun üzerine atmamak için kolçaklara tutunmak zorunda kaldım. "Bana sunulan sorunların üstesinden gelirim. Hepsi bu kadar."

"Ve bazen kuralları esnetirsiniz."

"Düşündüğünden daha fazla, Hazlette, ama sadece kurallar kırılmadan bükülebilecek kadar esnek olduğunda." İşaret parmağını aramızdaki masaya vurdu. Küçük mavi taşlı ince altın yüzüğünü çıkardı ve kolyesine geçirdi. Muhtemelen ameliyata girerken yanlış yere koymamak içindi. "Şimdi bana bu prosedürü anlat. Kim ne yapıyor, ne zaman yapıyor, hangi aletleri kullanıyoruz ve oraya girdiğimizde neye bakıyoruz?"

Pilot ve uçuş görevlileri uçağı kalkışa hazırlarken, ben de Whit'le birlikte kurtarma işleminin bize düşen kısmının üzerinden geçtim. Bir sürü soru sordu. Her konuda daha fazla ayrıntı istedi. Bana iki kez baştan aldırdı.

Havadayken ve işi anladığımdan memnun kaldığında, bu hızlı uçuşun ilk on dakikasını - kapıdan kapıya bir saatten az bir süre - tabletindeki alıcı ve donör tablolarını tarayarak geçirdi, ara sıra kayda değer bulduğu bazı kanıtları anlattı veya donörün geçmişinin sonuçları hakkında beni sorguladı.

Bu iş bittikten sonra, e-postalara yanıt vermekle pencereden dışarı bakmak arasında gidip geldi. Dikkatini benden başka bir şeye yöneltmek için mükemmel bir iş çıkarıyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Hafta sonu olanlardan sonra ilk kez yalnız kalıyorduk ve sona o kadar yaklaştığımız ki dayanamıyordum. Tüylerim diken diken oluyordu ve eğer ofisinde yaşadığı panik hakkında bir şeyler biliyorsam, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordum.

Bu da beni haftalardır aklımda olan bir soruya getirdi. "Etik girişiminin sizin için neden bu kadar önemli olduğunu sorabilir miyim? Bu standartlara duyulan bariz ihtiyacın ötesinde, bu kuralların esnetilememesi neden bu kadar kişisel?"

Tabletini kapatıp ellerini kavuştururken bakışlarıma karşılık vermedi. Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve ifadesi, sanki içinde bir şey yüz hatlarındaki yumuşaklığı çekip bükmüş gibi gerginleşti.

Sessiz bir anın ardından şunları söyledi: "Boston'daki ilk yılımda, çok güçlü olmayan ama çok çalışan ve her rotasyonda kendini geliştiren bir asistan vardı. Transplantasyonla ilgilenmiyordu ama benden ona mentorluk yapmamı istedi. O zamanlar, özellikle de bir uzmanlık alanı seçme konusunda yardıma ihtiyacı olan biri için fazla kapasitem yoktu ve onu cerrahi kanat ve içindeki herkes hakkında daha geniş bir anlayışa sahip birini bulmaya teşvik ettim. Ama bana geri dönmeye devam etti, kahve içmek için buluşmak ya da nakil ve burs deneyimlerim hakkında daha fazla konuşmak istedi." Whit bir nefes verdi. "Cerrahide kadınları geri çevirmeyi hiç sevmedim. Kadın doktor bulmak çok zor.

Zorlukları anlayan ve talepler veya iş yükü ile ilgili herhangi bir endişenizi dile getirdiğinizde hemen dermaya veya OB'ye gitmenizi önermeyen bir mentor. Tanrı korusun, asistanlığın Açlık Oyunları gibi oynanması gerektiğini düşünen uzman doktorlarla sorun yaşarsınız. Bu yüzden onunla görüşmeye devam ettim."

Bu işin gidişatını sevmedim.

"Üçüncü yılı gerçekten zor geçti. Mücadele etti. Beklentileri karşılayamadığı söylentisi yayıldı ve"-Whit başını koltuğa yasladı, bir kez daha derin bir nefes aldı-"bunu onu eldivenden geçirmek için bir davet olarak gören birkaç görevli varmış gibi görünüyordu. Her karşılaşmamızda onu daha az görüyordum. Sanki gözümün önünde bir hayalete dönüşüyordu. Ona yol boyunca tanıştığım tüm korkunç, sadist uzman doktorlardan bahsettim. Öğretmeyenleri, bağırانları, aletleri fırlatanları, aşağılayanları ve küçük düşürenleri. Ona atlatabileceğini söyledim. Hepimiz atlattık. O da atlatacaktı."

Bu filmin gidişatını gerçekten sevmedim.

Whit dudaklarını büzdü, başını salladı. Bir süre durakladıktan sonra, "Yılı tamamlayamadan hayatına son verdi," dedi.

Kendimi aramızdaki masanın üzerine fırlatmak, onu kollarımın arasına almak ve onu tekrar bir araya getirene kadar sıkmak istedim. "Siktir, ben... Özür dilerim."

"Orada oturdum ve olanları izledim. Sorunu çözmek yerine ona kendini nasıl düzelterceğini söyledim. Sanki istismardan uzaklaşabilmek önemli bir cerrahi beceriymiş gibi." Yavaşça, yorgun bir şekilde başını salladı. "Yani bu kişisel *bir mesele*. En azından bunu ciddiye alabilirim."

Uzandım ve kenetlenmiş ellerini kendi ellerimle kapattım. Geri çekilmedi.

ST. JOHNSBURY'DEKİ BÖLGE HASTANESİ BİZİM HASTANELERİMİZDEN DAHA KÜÇÜKTÜ. Boston'daki kapalı otoparklar. Şoför ön girişe yanaştığında Whit öne doğru eğilerek, "Yan kapı var mı? Personel girişi? Arka taraflarda bir yerde olabilir mi?"

Sürücü kulaklığının diğer ucundaki kişilerle konuşurken, "Bunun nesi var?" diye sordum.

Ceketlerimizin üzerindeki hastane logolarına ve iki yanında *insan organları bulunan* parlak kırmızı buz sandığına parmağını salladı. "Bu donörün ailesinin görmesi gereken son şey, veda ettikten hemen sonra içeri girmemizdir."

Bu... henüz öğrenmediğim bir dersti. Bu nakillerin çoğunun hayatının sonuna gelmiş bir donörden yapıldığını biliyordum ama şimdiye kadar bu noktalar arasında düz bir çizgi çizmemiştim.

"Bir yan kapı var," dedi şoför.

"Teşekkür ederim," dedi Whit. Bana da şunu ekledi: "Bugün yapacağın tek bir şey varsa, o da aileye en büyük lütfu göstermek olsun. Daha fazla zamana ihtiyaçları varsa, verin. Alıcılar hakkında bilgi almak istiyorlarsa, mahremiyetin izin verdiği kadarını anlatın. Bağışçıya aileden biriymiş gibi bakacağımızı bilmek istiyorlarsa, onlara bunun sözünü verin. Ve sonra da bunu yapın."

Personel girişinden ameliyat katına çıkarken Whit'i inceledim. Onu her zaman ciddi biri olarak tanımıştım. Düğünde bile eğleneliydi ama *ciddi bir* eğlenceydi. Kendini adanmış, sıkı oynamıştı. Burada, işte, ciddi anlamda yetenekliydi. Beni birkaç adım geriye atan ve koridorlarda insanları durdurup "*Bu belalı kadını gördünüz mü?*" deme isteği uyandıran bir şekilde becerikliydi.

Ve her şeyi derin, ciddi şekillerde hissetti.

Eğer bakmıyorsanız gözden kaçırmak kolaydı. Birkaç kez gözden kaçırdığımı biliyordum. Ayrıca bunu inatçılık, kaçınma, hatta ilgisizlik olarak dosyalamıştım. Ama artık daha iyi biliyordum. Yüzeyin hemen altında kocaman bir duygusal dünya olduğunu biliyordum ama o bunu neredeyse hiç göstermiyordu. Sanki çok fazla şey hissederken yakalanmaktan korkuyor gibiydi.

Ameliyathaneye girdik ve organların alınacağı sıraya göre dizildik. Bunu Salas ve Hirano ile birkaç kez yapmıştım. Ne bekleyeceğimi bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Whitney, donör kalbini alan ekibe bunu nasıl daha verimli yapabileceklerini anlatmak için hiç vakit kaybetmedi. Hemen öne çıktı ve onlara gösterdi, çalışmalarını eleştirdi ve sonra herkesle birlikte öğrenmem için bana el salladı.

Avucunun içine aldığı kalbi incelerken Whit, "Bu iyi bir kalp. İçinde daha uzun yıllar var. Ona iyi bak."

Ciğerleri almak için ilerlerken masanın üzerinden ona baktım, onu sevdiğimi ve bunu asla atlatamayacağımı biliyordum.

İŞLEM ÇABUCAK TAMAMLANDI VE KAPIDAN ÇIKTIK, havaalanına doğru gidiyordu. Uçağa bindiğimizde, onun yanına oturdum. İtiraz etmedi.

"Biliyor musun," dedim pistte taksi yaparken, "*gerçekten çok* hızlısın. Herkesin senin kadar hızlı olamayacağı ihtimalini hiç düşündün mü?"

"Lütfen bana meydan okumaya hazır olmadığını söyleme."

"Öyle olmadığını biliyorsun." Dirseğimle onu dürttüm. "Oraya girdin ve her şeyi ele geçirdin. Görevli bile '*İzin ver yolundan çekileyim*' dedi. Buffalo'daki o takım yıllarca bunu konuşacak. Yıllar sonra birinin emeklilik partisinde gündeme gelecek. Cornell'deki adamlar not alıyorlardı. Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Oh, evet. Kesinlikle. Çok fazla şey var." "Say bakalım. Bir liste yapıyorum."

Ellerini uzattı ve kucağına düşmelerine izin verdi. "Kızarıklıkları teşhis etmekte berbatım. Bana hep atopik dermatit gibi geliyor."

"Hayır. Yeterince değil. Kızarıklıklar ve softball dışında bir konuda gerçekten kötü olmana ihtiyacım var."

"Vay canına, softbol konusunu açmak zorundaydın, değil mi?"

"Terazinin dengelenmesi gerekiyordu." Omuz silktim.

"Yapılması gerekiyordu." "Sanırım ilişkiler konusunda kötüyüm."

Kulüpteki müziğin kapanması ve ışıkların yanması gibi gerçek oldu. "Tamam," diye başardım. "Bu kızarıklıklardan iyidir."

"Çok fazla deneyimim yok," diye devam etti. "İşler hiç yolunda gitmedi ve ben de aramayı bıraktım." Bana baktı. "Ve işte buradayım."

"İşte geldik."

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Artık pamuk ipliğine bağlı olmadığım zaman nasıl hissedeceğimi bilmiyorum çünkü sen benim asistanımsın ve yapmak istediğim son şey o çizgiyi aşmak." Kelimeleri sıraya koymak için bu tekrara ihtiyacı varmış gibi ellerini bacaklarında birkaç kez aşağı yukarı gezdirdi. "Ya birlikte bir gece geçirirsek ve bunun düğündeki gibi olmadığını fark edersek? Ya da bunu sistemimizden çıkarırsak? Ne olur?"

Bu durumun baskısı ortadan kalktığında ne olur? Ya tüm bu gerilim çözülür ve geriye hiçbir şey kalmazsa?"

Ona tüm bu soruların saçmalık olduğunu söylememe ramak kalmıştı. Onun yerine, "Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum" dedim. "Nereden biliyorsun?"

"Kanıt mı istiyorsunuz? Somut gerçekler ve kanıtlar mı? Bunlardan hiçbirine sahip değilim Whit, ama Cuma gecesi senin yanında uyudum - tamamen giyinik olarak, ekleyebilirim - ve tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimdi. Kot pantolonla uyumak anlamına gelse bile."

Whit bir şey söylemedi ve ikna olmadığını biliyordum. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Sadece beklemek zorundaydık.

UÇUŞ HIZLIYDI VE BİZİ HAVAALANINDA KARŞILAYAN ŞOFÖR yoğun saatlerde bir profesyonel gibi hareket etmeyi başardı ve bizi hastaneye beklenenden daha erken ulaştırdı. Boston trafiği söz konusu olduğunda bu neredeyse bir mucizeydi.

Ameliyathaneye vardığımızda Cami, Tori ve Reza'yı ameliyathanenin dışında Dr. Copeland ile birlikte beklerken bulduk.

Cami bize, "Salas hepinizin onunla birlikte ameliyata girmenizi istiyor," dedi, bakışları buz sandığına kilitlenmişti.

"Hayal kırıklığına uğramana izin yok," dedi Tori ona. "Başka bir prenses olacak."

"Gerçekten mi? Her yıl buraya kaç prenses geliyor?" Cami cevap verdi.

"Düşündüğünden daha fazla," dedi Whit. "Galeriye çıkın. Bu izlenecek bir şey."

Ameliyathanede Salas'a katıldığımızda, "Tam zamanında. Ciğerlerim nasıl görünüyor?"

"Çok güzel," dedi Whit. "Gerçi kalbi çıkaran ekip sabrımı zorladı."

Görevim çenemi kapatıp yoluma çıkmamak olsa da, "Dr. Aldritch onlar için kalbi geri aldı."

"Onu bu yüzden gönderiyoruz," diye yanıtladı Salas. "Bütün doğru kışları nasıl tekmeleyeceğini biliyor."

Whit, "Çok iyiydim," dedi.

"Eminim öyledir, tatlım. Tıpkı şu anda tüm kariyerlerini sorguladıklarından emin olduğum gibi." Salas gülümsedi. "Hadi başlayalım."

İŞLEMİ BITİRDİĞİMİZDE SAAT GECE YARISINI GEÇMİŞTİ. BEN SÖYLEMEDİM. ama Whit'i eve bıraktığım anlaşıldı.

"Bugün seninle çalışmak güzeldi," dedim karşıdan karşıya geçerken.

"Güzeldi," diye onayladı. Ve sonra- "Senden düşünme üzerinde çalışmanı istiyorum

yapmadan önce yaptığınız tüm hareketleri gözden geçirin. Bunu yaparsanız, sık sık durup kendinizi yönlendirmek zorunda kalmazsınız. Olacaksınız-"

"Daha verimli. Evet. Zaten üzerinde çalışıyorum."

Temple Caddesi'ne doğru yürürken bana baktığını hissettim. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Sana bu notları verdiğimde?"

"Hiç de değil. Bu kadar iyi olman beni çok etkiliyor. Sen mükemmel bir cerrah ve mükemmel bir öğretmensin ve tanıdığım cerrahların çoğu her ikisine de sahip değil. Ama Vermont'ta gördüğümüz gibi ameliyathanenin diğer tarafından bu küçük, spesifik sorunları fark edebiliyorsun ve bunları nasıl düzeltereceğini çok iyi biliyorsun. Beni rahatsız eden tek şey yeterince hızlı gelişemiyor olmam."

"Gelişiyorsun," dedi, sesi biraz isteksiz çıksa da. "Bugün gördüm. Tavukla olduğundan daha iyisin."

"Seninle çalışmama izin verdiğin için teşekkürler. Salas'ın sana fazla seçenek bırakmadığını biliyorum-"

"Bir seçeneğim vardı," dedi. "Copeland konusunda ısrar edebilirdim. Israr etseydim Salas bunu kabul ederdi."

"O halde gelmeme izin verdiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Sizinle ilk ve son kez çalışıyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Özellikle de bunun son kez olmasıyla ilgili kısmı."

Temple'a döndüğümüzde elimi tuttu. Göğsümde bir şeyler çatırdadı ve gülümsememi gizleyemedim. Sanki dev bir

"Bu kadın" yazan parlak ışıklı reklam panoları. Tam buradaki.

Kapıda, "Seni yukarı davet ederdim ama sanırım ikimiz de ne olacağını biliyoruz" dedi.

Ona doğru eğildim. "Açıklığa kavuşturmak adına, neden bana bunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

Koluma vurdu. Ben de onun kışını tokatladım. Ve sonra, bizim hatamız olmadan, kapıya yapışmış, birbirimizin nefesini kesecek şekilde öpüşüyorduk.

"İki gün daha," dedi dudaklarıma karşı.

Onu son bir kez öpüp geri çekilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. "İki gün daha." Kapıyı işaret ettim. "Sen içeri girene kadar gitmiyorum. Gir içeri. Çoraplarını tekrar çıkarttırıp seni yatağa yatırmak zorunda bırakma beni."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Elimde değildi. Onu kollarımla sardım ve sıkıca sarıldım. "İyi geceler, Whit."

Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve beni öptü. "İyi geceler, Henry."
Şuradaki.

On yedi

WHITNEY

*On İki Numaralı Kural:
İlgi odağı olmadan iyi vakit geçirin.*

"SONRA BANA DEDI KI, 'DOKTOR OLDUĞUNUZU FARK ETMEMİŞTİM. Senin *sadece* bir hemşire olduğunu sanıyordum. Çok becerikliydin ve etrafı çok iyi tanıyordun. Hemşire gibi görünüyordun.' Ben de ona, "*Ne kadar gülünç görüldüğünün farkında mısın?*" der gibi bakıyordum. Meri iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Çünkü beni bu hafta her gün yenidoğan yoğun bakım ünitesinde gördüğünü söyleyip duruyor ve bunu açıkça söylemiyor ama işin özü, hemşireleri her zaman görmezden geldiği için beni de görmezden geldiği. Bunun büyük bir yanlış hesaplama olduğu gerçeği bir yana, kimlik kartım tam orada ve kendimi birkaç ebeveyne Dr. Mercer olarak tanıttım."

Bir parmağımı kolyemin etrafında döndürdüm. Ameliyathanelerimizin açılmasını bekliyorduk. Cuma sabahları her zaman haftanın geri kalanından daha yavaş ilerlerdi. "Ve tüm bunları sana söylemenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündü? Aman Tanrım. Hiç mi hayatta kalma becerisi yok?"

"Ben de bunu soruyorum," diye devam etti Meri. "Bu asistanların kime rapor verdiklerini bilmeleri gerekmiyor mu? Asistanken tüm uzman doktorlarımızı araştırmak zorunda kalmıyor muyduk?" Yanıt beklemeden devam etti. "Söylemeye gerek yok, o asistan biraz durumsal farkındalık kazanana kadar benimle birlikte ameliyata girmeyecek."

"Bunu sık sık söylemiyorum ama bu sakirlere karşı biraz daha sert olmak isteyebilirsiniz. Sizden uygun bir şekilde korkmaları gerekiyor."

"Merhaba. Yardımcı olabilirim."

Hemşire istasyonunun yakınında gizlenen iki asistanımla göz göze geldik. "Neye yardım edeceksiniz, Dr. Cortes-Dixon? Dr. Tran?"

Tori ve Cami fısıldaşıp birbirlerini dürttüler, ta ki Tori öne çıkıp, "İnsanların sizden korkmasını istiyorsanız Dr. Mercer, bir grup asistanın önünde istediğiniz zaman bana bağırabilirsiniz. İsterseniz ağlayabilirim."

"Evet, böyle bir şey olmayacak," dedi Meri. "Cömert bir teklif ama hayır." "Tamam, belki bu akşam bize katılıp, yeni yılın bitişini kutlarsınız."

Bu rotasyon," dedi Cami.

"Böyle bir ritüelimiz var," diye ekledi Tori. Papyonunun üzerinde zambak yastıkları üzerinde oturan minik kurbağalar vardı. "Aynı yere gidiyoruz, aynı içkileri sipariş ediyoruz ve hepimiz kalkıp aynı karaoke şarkısını söylüyoruz."

"O şarkının ne olduğunu bilmem gerek," dedi

Meri. "Kesha'dan 'TiK ToK'," dedi Tori.

Meri başını salladı. "Bunun cevabını istediğimden emin değilim ama neden? Sadece... neden?"

Tori gülerek, "Hazlette'in kalp masajı şarkısı," diye cevap verdi. "Oryantasyon sırasında hepimiz zamanlama konusunda sorun yaşıyorduk, bu yüzden biz doğru yapana kadar bu şarkıyı çaldı çünkü çok utanç vericiydik. Sonra da bir hafta boyunca aklımızdan çıkmadı." Ellerini kalp masajı pozisyonunda birleştirdi. "Ne zaman kötü bir gün geçirsek, biri birkaç söz söylüyor ve biz de en iyi sıkıştırma dansı hareketlerimizi yapıyoruz."

Cami, "Bil diye söylüyorum, Hazlette en iyi hareketlere sahiptir," diye ekledi. Evet, bunların hepsini biliyordum.

"Tabii ki öyle," dedi Meri. "Dr. Hazlette'in pek çok özel ve beklenmedik konuda yetenekli olduğu anlaşıyor."

"Dikkat et," dedim nefesimin altında. Bana şeytani bir sırıtış attığında, rotayı değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Birinci sınıf arkadaşlarınla da böyle şeyler yaptın mı?"

"Hayır," dedi. "Grubumda ben ve öfke kontrolü sorunları olan üç adam vardı."

Cami, "Biz de Cadılar Bayramı için giyiniyoruz," dedi. "Herkes farklı spesiyalitelere bürünmüş olarak gidiyor."

"Bunu bana beş yaşındaymışım gibi açıkla," dedi Meri telefonunda gezinirken.

Tori, "Ortopedi uzmanı olarak gideceğim, bu yüzden kolları kesik bir fanila, baret ve alet kemeri giyiyorum," dedi. "Bunların hepsi evimde de var, bu yüzden iyi bir uyum gibi göründü."

"Ben de pediatri okuyacağım," dedi Cami. "Çok şirin bir ayıcıklı pijama takımım var ve yanaklarıma küçük çiller çiziyorum. Rıza nefroloji ve onun için göğsünde *tuzlu* yazan bir tişört bulduk. Yapacağı maksimum süslenme miktarı bu kadar."

Tori, "Hazlette'in bir hematoloji vampiri olması gerekiyordu ama onu neredeyse hiç görmüyoruz, bu yüzden hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim," dedi.

Hatırladı. Dün gece konuştuğumuzda bana anlatmıştı.

"Bir şeyler içmek için bize katılırsan çok iyi olur. Gerçekten iyi vakit geçiriyoruz," diye ekledi Tori.

"Orada olacağız," dedim.

Ama bazılarımız uzun süre kalmayacak.

Bu gece ne olacağını bilmiyordum ve ayrıntılara takılmadığım zaman daha iyiydi ama sanki çok yakında birinin beni çıplak görmesini bekliyormuşum gibi duş almıştım.

"Şimdi öyle miyiz?" Meri sordu.

"Evet," dedim, ses tonundaki şaşkınlığı görmezden gelerek. Henry ve Meri'yle olan ilişkilerimi nasıl dengeleyeceğimi hâlâ bilmiyordum ama Henry'yle olan diğer her şey gibi, yakında her şeyi anlamlandırmayı umuyordum. "Bir merhaba demek için uğrarsınız."

"Kostüm giymiyorum," dedi Meri. "Beş yaşımdan beri Cadılar Bayramı için giyinmedim ve Cabbage Patch Kid olmak istemiştım ama ailemin tek duyduğu lahanaydı."

"Bu doğru." Başımı Meri'ye doğru eğdim. "Fotoğrafları gördüm. O gerçek bir lahanaydı."

Tori, "Bu konuda daha fazla ayrıntı için para ödeyebilirim," dedi.

Cami, "Giyinmeseniz bile bu gece sizi görmeyi çok isteriz," dedi ve bana konumun yazılı olduğu bir not uzattı. "Bu çok harika bir rotasyon oldu. Pediatri için heyecanlıyız ama bitecek olmasından hepimiz nefret ediyoruz."

Tüm kohortun değil.

Meri'nin bana bakmasına neden olan garip bir öksürükle kahkahamı bastırdım. Aklımın nerede olduğunu çok iyi biliyordu ve bu sefer onu atlatma şansım yoktu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Meri elini Cami'nin üzerinde dolaştırarak, "Bunu vücudunuzla ilgili istilacı bir yorum olarak algılamayın," dedi, "ama gerçekten güzel kokuyorsunuz ve bu

Gelecek hafta pediatriye karşılaşacağınız bazı solunum hastaları için büyük bir sorun olabilir. Bu her neyse - ve gerçekten çok güzel - ondan kurtulun."

"Tamam, anladım. Anladım." Meri'ye göz kırptı, kara gözleri irileşmişti. "Sorduğunuzdan değil ama sizden biraz korkuyorum Dr. Mercer."

"Gördün mü? Ben iyiyim. Sadece nasıl davranacağını bilmeyen rastgele bir asistanım var." Meri omuz silkerek şöyle bir baktı. "Sanırım sakinlerinle -ve eskiden sakinlerin olanlarla- başa çıkmanın en iyi yollarını biliyorsunuzdur. Öyle değil mi?"

Bir kahkaha attım.

ASANSÖRE DOğRU YNELDİğİMDE TELEFONUM TEKRAR ÇALDI. BEN zaten öğleden sonraki programın gerisindeydim ve günün geri kalanını yetişmek için mücadele ederek geçirmek istemiyordum. Daha da kötüsü, Jenelle'in takvimimde ayırdığı zamanı iptal etmek zorunda kaldım. Birkaç hafta önce nakil maratonu sırasında ve geçen gün Vermont'a yaptığım gezi için onu iptal etmemiş olsaydım bu sorun olmazdı. Başka bir program sorunu yerine, kız kardeşimden gelen bir mesaj buldum.

"Yukarı mı çıkıyorsun?"

İrkilerek durdum. Henry asansörün dışında durmuş, eliyle kapıları açıyordu. Koyu renk bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kalın n kollarını tüm dünyanın görebileceği şekilde sergileyen beyaz bir gömlek giymişti. *Müstehcen*. Cebinden bir stetoskop görünüyordu ve kravatı hafifçe yamuktu.

Zihnimde o gömleği tuttum ve yırtarak açtım, düğmeler etrafa uuştu.

Gerçekte, ona kibar bir glmsemi sundum ve asansöre adım attım.

Dirseklerimiz çarpışacak kadar yakın durarak arka duvara yerleştik. Mesajlarıma dönerek, "Bu sabah konferans var mı?" diye sordum.

"Evet, endokrin cerrahisi," dedi. "Cami'nin ayağı takıldı ve montumun üzerine kahve döküldü."

Kollarına bir bakış attım. "Ne utanç verici."

"Bazen bir taş duvar kadar okunaklı olduğunuz zamanlar oluyor, bazen de doğrudan pis zihninizin iini görebildiğim zamanlar Dr. Aldritch." O

bir elini kolumda gezdirdi. "Şikayet ettiğimden değil." Kendi kendime gülümseyerek Brie'den gelen mesajı açtım.

Merhaba! Tamam! Evet! Her şey yolunda! Yeniden şarj olmak ve sıfırlanmak için bazı arkadaşlarımla Berkshires'a küçük bir yolculuğa çıkıyorum. Benden haber alamazsanız üzülmeğin çünkü herkes orada cep telefonu hizmetinin berbat olduğunu söylüyor. Birkaç gün içinde döneceğim ve söz veriyorum ağır bir şey kaldırmayacağım ya da yememem gereken bir şey yemeyeceğim/içmeyeceğim! Harika bir hafta sonu geçirin!

Bu büyük bir rahatlama değilmiş gibi davranmanın hiçbir anlamı yoktu. Brie ve benim birbirimizden ve babamızın ziyaretinin yarattığı fırtına bulutundan uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı.

Telefonu Henry'ye uzattım. Mesajı tararken yavaşça başını salladı. Sonra bir elini başımın yanındaki duvara dayayarak yanıma eğildi ve telefonu pantolonumun cebine sokmak için beyaz ceketimin altına uzandı.

İşte bu yüzden birbirimizden uzak durmak zorundaydık. Çünkü o böyle şeyler yapmaktan vazgeçmiyordu ve ben de olgunlaşmış bir muzun direncine sahiptim.

Eğildi, dudakları kulağımı okşadı. "Senin yerin o zaman."

Bana bakarken başımı sallayabildim. "Cami bana bu geceki kostümün hakkında her şeyi anlattı."

"*Lanet olsun.* Bunu unutmuşum." Parmağını boynumun kenarından geçirdi. "Sence Cadılar Bayramı ruhuna uygun olarak senden bir ısırık alabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama herkesi ısırılmazsan sorular sorulacaktır."

"Sanırım bu planı çöpe atıyorum çünkü ısırarak istediğim tek kişi sensin." Yanımdaki pozisyonuna geri döndü, parmakları benimkilere sürtündü. "Biraz geç kalabilirim. Bir saat içinde Hirano ile bir ameliyatım var."

Durağımıza geldiğimizde asansör zıpladı. Bir adım öne çıktım. Bakışlarının sıcaklığıyla tüm vücudum karıncalandı.

"Tadını çıkar," dedim. "Bu nakil sırasında son kez ameliyata gireceksin." Kapılar açıldı. "Kesinlikle haklısın."

"REZIDANSIN NE KADAR VAHŞİ OLDUĞUNU UNUTMUŞUM," DEDI MERİ MÜZİK EŞLİĞİNDE. eski atari salonuna vardık. "Her şey biraz vahşi, değil mi?"

Ona katılmamaya hazırdım, ta ki Cami'nin ayıcıklı tulumuyla, iki pençesinin arasında tuttuğu bir tepsi içkiyle bize doğru koştuğunu görene kadar. Rıza beyaz payetli beyzbol şapkası ve birçok nefroloğun seveceğini bildiğim *tuzlu* gömleğiyle onu takip etti.

"Buradasın!" diye bağırdı.

Yanında Rıza başıyla selam verdi. Papyonu olmadan onu zar zor tanıyabildim. "İyi akşamlar."

Cami tepsiyi uzatarak, "Bunu denemelisin. Biz buna Yaşam Desteği diyoruz."

Tehlikeden asla kaçmayan Meri bir bardağa uzandı. "Sonunda oraya varacağın için mi? Ya da böyle hissettirdiği için mi?"

"Bunu hiç anlayamadık," dedi Cami ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Votka, koyu rom, triple sec, portakal ve ananas suları. Hazlette buldu bunu."

Tabii ki yaptı.

Meri içkiyi geri devirdi. "Vay be. Pekâlâ. Orada biraz ateş gücü var." Çantasından telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "İlk etapta cevap verme zahmetine katlanamayan ve zamanımı hak etmeyen insanlara sayfalarca mesaj yazmadan önce bunu al."

Telefonu cebime attım. "Peki bu kim olabilir?"

Cami ve Rıza'dan saklanabilirmişiz gibi elini kaldırdı. "Çocukların önünde olmaz."

"Hazlette bir prosedürü tamamlıyor ve Tori de telefonuyla oynayıp asosyalleşiyor," dedi Cami, "ama biz şuradaki kabini ayırttık. Langırt oyunları çok eğlenceli ve hepimiz karaoke için kayıt yaptırıyoruz, ki bunu kesinlikle yapmalısınız-"

"Ve kesinlikle yapacağız," dedi Meri, bir kadeh daha seçerek.

"En iyi tarafı da," diye devam etti Cami, "bu gece burada bir tarot okuyucusu var! Onu hazırlanırken gördüğümde çok mutlu oldum. Henüz Salem'e gidemedik, bu yüzden bu benim cadı kalbimi mutlu ediyor."

Meri boş bardağı Cami'nin tepsisine koydu. "Bayıldım. Beni ona doğru yönlendir. Belki de hayatıma mistik bir yön vermenin zamanı gelmiştir. Bu noktada herhangi bir yönlendirme iyi olurdu."

Meri'nin gerçek duygu ve düşüncelerini zaman zaman söylediği çirkin sözlerden anlamak zor olabiliyordu. Cesaretiyle insanları silahsızlandırmayı severdi. Küstah ve müstehcen olabilirdi ama o kadar hızlı konuşur ve o kadar parlak gülümserdi ki çoğu insan söylediği her şeyi anlamazdı.

Bunu yaptıklarında bile, bana mantıklı gelmeyen her şeyi reddetmişler gibi geldi. Ki yorumlarının çoğu buydu.

Daha iyi biliyordum ve sadece ruh haline uyduğu için ne zaman çirkinleştiğini biliyordum.

Yine de tüm bunların -telefon, içkiler, tarot okuyucusunun masasına koşması- onun ruh halinin derinliklerine inmesinin mi yoksa çiğ ve dürüst olup bana tam olarak nasıl hissettiğini söylemesinin mi bir ürünü olduğunu anlayamadım.

Ya da ikisini de.

İkisi de olmayalı uzun zaman olmuştu. Onu bir terapistle sürüklemeyeli ve ilk yorucu seans boyunca yanında kalmayalı uzun zaman olmuştu. O kendi sorunlarını çözdüğü sürece ben de kendi sorunlarımı çözmek için bir terapistle gitmeye söz vermeyeli. Anlaşmalarımız olmadan bir hiçtik.

Onu köşedeki oyun makinelerinin arkasına sıkışmış masada yakaladığımda çoktan oturmuş, tarot okuyucusunun önüne koyduğu kartlara bakıyordu. Dinlemek yerine eski tip bir tilt makinesine yaslandım ve Henry'nin hastanede daha ne kadar kalacağını tahmin etmeye çalıştım. İşlemin iyi gittiğini varsayarsak, bir ya da iki saat önce bitmiş olmalıydı. Hirano'nun Henry'ye ameliyat sonrası hastayı izlettiğinden emindim ama bu çok uzun sürmezdi ve gece boyunca bu hizmeti yürüten dördüncü ve beşinci yıl asistanları genellikle kendi bölgelerine giren herkese havlardı. Yakında burada olacaktı ve sonra-

Arkamdan birinin yaklaştığını hissettim ama dönmeme fırsat kalmadan eller langırt makinesinin üzerine yerleşti, güçlü kollar beni içine hapsetti. "Nasıl oynandığını biliyor musun?"

Onun içinde erimemek için kendimi zor tuttum. "Evet." Bu oyun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Henry elini kalçamın dış tarafında gezdirdi ve kalçamın yanındaki makineye birkaç bozuk para soktu. Işıklar yanıp sönmeye başladı ve bir top başlangıç pozisyonuna düştü. Mekanik müzik camın altında yankılandı.

"İnsanlar izliyor," diye fısıldadım.

"İnsanlar sarhoş. İnsanlar bize dikkat etmiyor." Henry ellerimi kontrol düğmelerinin üzerine koyup kendi elleriyle kapattı. Kalçalarını öne doğru bastırarak beni oyunla arasına hapsetti. Birden sütyenimin ve meme uçlarımın kumaşın üzerinde nasıl sıkılaştığının farkına vardım. "Sana nasıl oynanacağını öğrettiğimi söylersem insanlar bana inanır."

Parmaklarımız iç içe geçerek düğmelere bastık ve topu tahtanın üzerinde uçurduk. Hoşumuza gitmeyen bir yere gittiğinde, Henry bana karşı sallandı, topu farklı bir yöne zorladı ve teşhircilik konusundaki tüm duruşumu yeniden değerlendirmemi sağladı çünkü ihtiyacım olan tek şey iyi bir itme daha ve benim için oyun bitecekti.

"Bir tur daha mı?" diye sordu skorumuz ekranda parlayıp top saklandığı yere geri döndüğünde.

"Böyle devam edersek sarhoş insanlar bile fark etmeye başlayacak." Omzuma doğru inledi. "Hadi gidelim buradan."

"Henüz değil. Meri'nin keyfi yerinde ve Cami'nin de bir yere gitmeden önce tamamlamanız gereken bir kontrol listesi var."

Kalçalarımı sıktı. Parmak uçları giysilerimi yakıyor, beni işaretliyor gibiydi. "Otuz dakika."

Nerede olduğumuzu unutmadan önce aramıza biraz mesafe koydum. "Heyecanını seviyorum ama muhtemelen bundan daha uzun sürecek." Meri tarot okuyucusunun masasını oyunlardan ayıran hasır paravanın etrafından dolanırken neşelendim. "Nasıl geçti?"

Tilt makinesinin üzerine yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kılıç Beşlisi ve kafamı duvara vurmamla ilgili bir şey. Bilmiyorum. Görünüşe göre çok uğraşıyorum ve her şeyin canını çıkarıyorum? Enerjik olarak ya da her neyse." Henry'yi sert bir bakışla yakalayarak, "Nereden geldin sen?" diye sordu.

"Kuzey Kaliforniya," diye cevap verdi. "Nevada County'de, Tahoe'nun hemen kuzeyinde küçük bir şehir. San Francisco'daki tıp fakültesine kadar o civarda yaşadım. Yoksa şu anda nereden geldiğimi mi soruyorsun? Hirano ile bir ameliyattaydım. Böbrek nakli. Sonu biraz telaşlıydı ama her şey yolundaydı."

Henry'yi göstererek bana, "Asistanınıza önce en önemli ayrıntıları sunmayı öğretmediniz mi?" dedi.

Henry sırtarak yere baktı. "İçkiniz olmadığını fark ettim, Dr. Mercer. Bu sorunu çözebilir miyim?"

"İşte şimdi ilgimi çekmeye başladın," dedi. "Tadı bitter çikolata gibi olan bir bira istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Olmuş bilin," diye cevap verdi.

Adamın duyamayacağı bir yere geldiğinde, "Sence ben her şeyin canını çıkarıyor muyum?" diye sordu.

Ona dikkatlice baktım. Evet, bu bir ruh haliydi ve anlaşıldığı kadarıyla karanlık bir ruh hali. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Ya benim sorunum buysa?" diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Ya ben çok fazlaysam?"

"Çok fazla diye bir şey yoktur. Sadece hepinizi kucaklayacak güce sahip olmayan insanlar var." Tilt makinesine kaşlarını çatarak bakmaya devam ederken bir an geçti. "Sana bunu düşündüren nedir ve sakın bana bunun okuma yüzünden olduğunu söyleme."

Meri cevap vermeye başladı ama Henry elinde neredeyse siyah birayla köşeden dönünce yüzü aydınlandı. "Güzel ve çabuk, Hazlette. Bu yönünü seviyorum." Bir yudum aldı ve biranın tadına bakarken başını salladı. "Aferin." Aramıza bir göz attı. "Ben çocukların arasına karışacağım. Bakalım içlerinden birini yenidoğan tarikatına çekebilecek miyim?"

Meri geri çekilirken, "Tori ile başla," dedi. "Gülünç derecede zor şeyleri sever." Göz kırptı ve ona kesinlikle atışların bir ürünü olan bir parmak tabancası vurdu. "Onu bu gece eve götürmek zorunda kalacak mıyız?"

"Hayır, bir araba sipariş eder ve sekiz dakika içinde sürücünün en büyük amigosu olur. Aslında bundan gerçekten hoşlanıyor."

"Merhaba! Sırada kim var? Siz ikiniz çok eğlenceli görünüyorsunuz."

Tarot okuyucusunun elinde çok sevdiği kartlardan oluşan bir deste ile hasır perdenin etrafından dolaştığını görmek için ona doğru baktık. Koyu renk kot pantolon ve koyu renk gömleğinin üzerine gümüşü bir şal giymişti ve soluk lavanta rengi saçlarını muhteşem bir arı kovanı şeklinde toplamıştı. Her iki kulağında da gümüş parçalarla dolu bir düzine piercing vardı ve tahmin etmem gerekirse, otuzunu bir gün bile geçmediğini söyleyebilirim.

"Oh, hayır, biz sadece-"

Ben reddetmeye çalışırken öne doğru bir adım attı ama botunun burnu bantlanmış bir uzatma kablosuna takıldı ve tökezleyerek langırt makinelerinden birine doğru savruldu. Düşüşünü makinede kırdı ve Henry yardım etmek için ileri atılırken hızla kendini düzeltti.

"İyi misin?" diye sordu.

Yere bakarken bir parmağını kaldırdı. Elindeki kartları bir yerlerde düşürmüştü ve birkaç tanesi yüzleri açık bir şekilde aramızda yayılmıştı. "Bu çok ilginç," diye söylendi. "Muhtemelen hepsini olmasa da bazılarını tahmin ederdim."

"Sen iyi olduğun sürece," dedim, "geri dönmeliyiz-"

"Aşıklar ile Kupa Ası'nın kesiştiğini görmek beni her zaman mutlu eder," dedi bakışlarını yere dikerek. "Bu, taşan duyguların ve yeni başlangıçların kral gelgitidir. Sanki evren 'Bu şu anda senin başına geliyor ve bu dalgaya binme zamanı' diyor. Ama aynı zamanda

bir seçim yapmanız gerektiğini söylüyor. Bu küçük bir karar değil. Duygular karmaşıktır. Başlangıçlar korkutucudur. Ve tek cevap kalbinizdeki cevaptır."

Bir zamanlar insanlara göğüs kafesinin arkasında atan kalbin duygu ve düşüncelerle ilgili bir organ olmadığını anlatırdım. Meri bana bunun konuşurken birinin dilbilgisini düzeltmenin tıbbi karşılığı olduğunu ve böyle devam edersem çok fazla arkadaş edinemeyeceğimi veya sık sık dışarı davet edilmeyeceğimi söylediğinde bunu yapmayı bıraktım.

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve sıkı bir gülümsemeye zorladım. Yanımdaki Henry de aynı şeyi yapıyor gibiydi.

"Ve sonra Dünya var," diye devam etti, "Budala'nın yanında. Ne kadar eğlenceli değil mi? Evren size bir dönüşümün içinde olduğunuzu söylüyor. Daha da yeni başlangıçlar! Bu kartların bir arada olmasını sevdiğim şeylerden biri de bize uyumu ve dengeyi bulduğunuzu söylemeleri. Bir döngünün sonuna ulaştınız, bir denge noktasındasınız ve evrenin sizi yeni ve çılgın bir yolculuğa göndereceğine güvenmeye hazırsınız."

Henry ve ben birbirimize baktık. Elleri belindeydi, bir parmağı kemerine vuruyordu. Geçen yaz asansörde Luisa Teyze'nin destesinden düşen kartları hatırlıyor muydu? Bunların neredeyse aynı kartlar olduğunun farkında mıydı? İfadesini okuyamadım ama bunun önemli olup olmadığını da bilmiyordum. Nasıl olabilirdi ki? Bunlar sadece bazı insanlar için bir anlam ifade eden kartlardı. Tesadüfler bir yana, benim için bir anlam ifade etmeleri gerekmiyordu.

Eve biraz fazla yaklaşmış olsalar bile.

"İyi mal. Teşekkürler." Henry omzunun üzerinden işaret etti. "Grubumuza geri dönmeliyiz. Şuradaki kordona dikkat edin."

Atari salonuna doğru ilerlerken, "Bu-" diye sordum.

"Gerçekten garip mi? Evet," dedi.

En azından bunu düşünen tek kişi ben değildim.

"Bundan Lulu'ya bahsetmeyeceğiz," diye ekledi. "Bu onun aklını başından alır."

Grup, Meri ve Cami'nin içeride, Jenelle, Reza ve Tori'nin de onların yanında olduğu dairesel bir kabinde toplanmıştı. Henry ve ben masanın karşı taraflarına yerleştik ve sanki çok yoğun deneyimlerden geçmemişiz ve ayrılmak için dakikaları sayıyormuşuz gibi devam eden konuşmalara katılma konusunda saygıdeğer bir iş yaptık.

Cami tuvalete gitmek için dışarı çıkana ve kabinin bir tarafını da onunla birlikte dışarı çıkmaya zorlayana kadar bu durum yeterince iyi işledi. Tori bara gitmeye karar verene kadar bir süre Tori ve Reza arasında kaldım ve Jenelle de onu takip ederek herkesi kabinden dışarı gönderdi ve sonra geri döndü. Daha sonra, Henry ve ekibi "TiK ToK" versiyonu için sahneye çıktılar; bu versiyon, Reza'nın baş şarkıcı rolünü üstlenmesi ve bu rolde *olağanüstü* olması nedeniyle hayret vericiydi.

Bu böyle devam etti, tüm grup içeri ve dışarı göç etti, ta ki Henry ve ben masanın altında dizini uyluğuma bastırarak kabinin arkasına geçene kadar. Rıza ile Boston'daki toplu taşıma sisteminin kendine has özellikleri hakkında konuştu, sonra da Meri ile pediatri rotasyonu hakkında. Meri, birinci sınıf asistanların yenidoğan yoğun bakım ünitesinin yakınına bile yaklaşmayacağına dair ona güvence verdi. Masanın ortasındaki tabaktan nachos almak için öne doğru eğildiğinde elini dizime attı ve orada tuttu.

Burada böyle saatlerce kalabilirdim. Hatta daha uzun. Bunun bitmesini hiç istemedim.

Sonra, tüm hayallerimi ve mutluluğumu bölen Meri elinde içecek dolu bir tepsiyle belirdi ve tepsiyi yere bırakır bırakmaz parmağını bana doğru uzattı. "Sen," dedi, "benimle geliyorsun."

"Ama uzun sürmeyecek, değil mi?" Henry nefesinin altında sordu. Bacağımı anlamlı bir şekilde sıktı.

"Muhtemelen hayır. Göreceğiz."

Meri beni karaoke sahnesine doğru sürükledi ve birisi Britney Spears'ın bir parçasını çığırırken şarkı kitabının sayfalarını çevirmeye başladı.

"Artık benimle bu şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi. "Seni bu tek kız anlaşmasını bu kadar uzun süre devam ettirmeye zorlamamalıydım. Sonsuza dek sürmesi gerekmiyordu. İlk başta bir can simidiydi. Ama sonra tüm kişiliğime dönüştü."

Sesinde incinmişlik izleri, bu kararla mücadele ettiğine dair bir işaret bulmaya çalıştım. Hiçbir şey bulamadım, bu da beni daha da şüphelendirdi.

Kendisinin en belirleyici parçasından ellerini yıkadığını hayal edemiyordum. Belki de söylediği şey bu değildi. Belki de sadece beni bu işin dışında tutuyordu. "Bu biraz abartı gibi görünüyor." Sayfaları çevirmeye devam etti. "Anlaşmayı bitiriyorum. Bitti artık. Bitti. Anlaşma yok, bu gece Hazlette'le eve gitmemen için bir neden yok. İnkâr etmeden önce, inkâr etme. Küfürlü konuşmalarınızı fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Tilt mi? Lütfen."

"Buna ne sebep oldu?"

Meri soruyu omuz silkerek geçiştirdi ama hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordum. Meri ile her zaman daha fazlası vardı.

"Bana birkaç hafta önceki o şey olmayan şeyden bahsetmeye niyetin var mı? Yoksa hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

"Bunu görmezden geleceğimizi umuyordum. Hazlette ile filizlenmekte olan romantizminiz iyi bir oyalama gibi görünüyordu." Elini sayfaya vurdu. "İşte bu. Bu bizim şarkımız."

Bir konu değişikliği gördüğümde anlıyordum. "Bir şarkımız mı var?"

"Bu gece yapıyoruz." Kitabı uzattı ve sayfaya dokundu. "Haydi. Bunu söylüyoruz."

"'Total Eclipse of the Heart'?" Başımı salladım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne? Hayır! Bu harika bir şarkı. Havalı ve nostaljik. Retro."

Beni sahneye yönlendirirken, "Bu, sohbetten kaçmak için gerçekten tuhaf bir yol," dedim. "Ben gerçekten şarkı söylemem!"

İlk akorlar başladığında, "Bu işi eğlenceli kılan da bu," dedi. "Ben yedekteyim. Bu seferki tamamen senin, aşkım."

Spot ışığı kör edici olsa da dairesel masayı ve orada toplanan grubu seçebiliyordum. Bizi ilk Cami fark etti, ben mikrofonun önünde dururken el sallayıp seslendi. Tori dizlerinin üzerine oturdu ve ellerini başının üzerinde birleştirerek ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler bağırdı. Henry bana bakıyordu, içkisi ağzının yarısına kadar donmuştu.

Şarkı söyleyemediğim konusunda yalan söylemiyordum. Bu işte iyi *değildim*. Ama soğukkanlı bir poker suratım vardı ve rolü oynama zamanı geldiğinde asla geri adım atmazdım, bu yüzden bu şarkı bana borçluymuş ve ben de tahsil etmeye geliyormuşum gibi söyledim. Gümbür gümbür söyledim -kötü bir *şekilde*- ve sakinler bu süreçte tamamen çılgına döndü. Ayaktaydılar ve her kelimeye eşlik ediyorlardı. Meri'nin neden bu şarkıyı seçtiğini, neden bu sözlerin hedefi tam on ikiden vuracağını bildiğini bilemezlerdi ama yine de yüreklerini ortaya koyarak şarkı söylediler. Bittiğinde sahneye koştular, sanki küçük bir kasaba kahramanıymışım gibi tezahürat yaptılar.

Henry yaklaşıarak, "Tanrıya şükür ameliyatta çok iyisin çünkü bu işte çok kötüsün," dedi.

"Bana bunun daha eğlenceli olduğu söylendi."

"Bunu kim söylediye sana yalan söylüyor," diye cevap verdi ve Meri'nin bu gece benden gizlice kaçmasını önlemek için ihtiyacım olan tek hatırlatma buydu.

Onu banyoya çektim ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Artık oyun yok. Neyin var senin?"

Lavaboya yaslandı ve kapıya doğru bir işaret yaptı. "Oyun oynamıyorum. Bizim çılgın bekâr kız anlaşmamızla sınırlı değilsin ve Hazlette artık senin asistanın değil ve buradan gitme vaktin geldi. Boş zamanlarında ona ne yapmayı seçersen seç, tamamen destekliyorum."

Uzun bir süre ona baktım. Bunların hiçbirini olduğu gibi kabul etmeye hazır değildim. "Tüm bunları söyleyip evde üzgün ve yalnız olmana izin yok. Tek başına ağlamana izin yok, unuttun mu?"

"Unutmaya çalışsam da hatırlıyorum."

"Her zaman seni seçeceğimi bilmeni istiyorum. Aramıza girecek hiçbir erkek yok. Birlikte yaşlanacak olan biziz, ailelerimiz dağıldığında ve erkekler kaybolduğunda her zaman orada olacak olan biziz, zamanı geldiğinde fişi çekecek olan biziz. Her zaman."

Omuzları çökerken ve gözlerini ovuştururken cesareti biraz kırıldı. "Biliyorum ama artık bir erkeğin var ve-"

"Ve eğer senin hayatımdaki en iyi insan olduğun gerçeğini kabul etmez ve hevesle benimsemezse, o zaman düşündüğüm kişi değildir. Anlaşmamız olup olmaması umurumda değil. Hayatımda sensiz hiçbir şey olmuyor. Hiçbir yere gitmiyorum ve sen de beni buna zorlayamazsın."

Meri lavaboyu itti ve kollarımaya atıldı, bu beni çok şaşırttı çünkü onun sevgisinin ölçüsü genellikle içten bir gülümsemeydi. "O tam olarak senin düşündüğün kişi," dedi. "Ve eve gitmeni ve o koca adamın seni öyle bir mahvetmesine izin vermeni istiyorum ki gelecek hafta bir yastığın üzerinde oturmak zorunda kalacaksın."

"Sadece eve gidip tek başına ağlamayacağına söz verirsen."

"Ağlamak yok." Ellerini saçlarının arasından geçirerek geri adım attı. "Sanırım bu değişimin zamanı geldi. İkimiz için de."

"Belki. Ama hiçbir şey *bizi* değiştirmeyecek. Anlaştık mı?"

"Ah, evet, iyi. Gerekirse yeni bir anlaşma icat edelim." Benden uzaklaştı ve suyu açtı. "Bütün bu duygular da nereden çıktı? Lanet olsun. Bu saçmalığı aşmam gerektiğini sanıyordum."

"Sanırım bunu denemiştik," dedim, her yaz birkaç haftalığına kendimizden kaçtığımız onca yılı hatırlayarak. Telefonunu uzattım. "Sanırım

Şimdi onlarla uğraşmak zorundayız."

On sekiz

HENRY

Organ Nakli Cerrahisi
Rotasyonu: 5. Gün, 8. Hafta

Whitney

Benim evimde. 15 dakika.

HEMEN HEMEN BEACON HILL'E KOŞTUM.

Kapıyı zar zor açmıştı ki ben bir vahşi gibi içeri daldım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu tüm gücümle öptüm. Sanki dişlerini yeni fırçalamış gibi naneli bir tadı vardı. Bayılmışım. Her şeyi sevdim. "Sen," dedim Whit'in dudaklarına karşı, "karaokede şaşırtıcı derecede kötüsün. I Yani, bu kadar kötü olmanız gerçekten etkileyici."

Kahkahası aramızda fokurdadı. "Bunu bana Meri yaptırdı."

"Nasıl oluyor da sen" -kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve onun tatlı vücudunu aşağıya ve yukarıya doğru işaret ettim- "tüm bu muhteşem şeyler ve daha fazlası olduğun halde ikinci aşamaya geçerken kayboluyor ve duştan çıkarken şarkı söyleyemiyorsun?"

Bana dik dik baktı, al yanaklı ve meydan okurcasına. Çok *hoşuma gitmişti*. "İkinci aşamaya giderken *kaybolmadım*."

"Tamam tatlım, senin versiyonunla devam edeceğiz." Kollarımı gövdesine doladım, sanki onu göğsümün içine tıkmak ve sonsuza dek orada tutmak istiyormuşum gibi tuttum. Sanki zaten orada değilmiş gibi. "Tamamen bitmiş olabilirim

ama dünyada bu gömleği üzerinden çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Bu tişörtü çok beğendim ve geceyi atlatamazsa hayal kırıklığına uğrarım."

Bu gece hayatta kalamayabilirim.

"O zaman bir centilmen gibi dikkatlice düğmelerini açacağım," dedim. "Ama sonra"-bir elimi kalçasından kışının tam kıvrımına doğru sürükledim ve sanki onu ısırmaya çalışıyormuşum gibi kavradım- "tüm bahisler kapandı."

Whit bana baktı, dudakları bir nefes kadar aralandı ve gözleri büyüdü, sonra elini aramıza sokup pantolonumun içinden sikime sert bir pompa yaparak beni şok etti. Evet, sabaha kadar ölmüş olurdum. Buna hiç şüphe yok. Bu kadını yakıp kül edecektim ve tek bir pişmanlığım bile olmayacaktı.

Eliyle hâlâ ereksiyonumu okşayan Whit, "Sanırım yatak odasının nerede olduğunu biliyorsun," dedi.

Onu döndürdüm ve ellerim pelüş kalçalarına yapışmış halde o yönü işaret ettim. "Verimliliğini ne kadar sevdiğimi daha önce söylemiş miydin? Çünkü ben seviyorum."

"CYBE ve diğer sorunlar için düzenli taramaları da seviyor musunuz?"

"Seviyorum. Onları, üzerlerine gelen altı inçlik bir çubuğu sevebilecek biri kadar seviyorum." Odasını bir lamba aydınlatıyordu ama ortalığı topladığı belli olmuyordu, bu da bana tuhaf bir zevk veriyordu. "Bu tarafta her şey temiz ve bu yıl birlikte olduğum tek kişi sensin."

Bununla bir şey yapmasını bekledim. Herhangi bir şey. Bana bir fırsat verirse, değerlendirdim.

Kemerime uzandı ve üç saniye içinde onu odanın diğer ucuna fırlattı. "RİA'm var. Eğer senin için de uygunsa prezervatifleri atlayabiliriz."

"Hayatımda duyduğum en seksi cümle." Gömleğini tek parça halinde tutmak için çok uğraştım ama bu düğmeler küçük ve kaygandı ve parmaklarım bunların hiçbirini için tasarlanmamıştı. "Siktir, seni çıplak istiyorum." Göz açıp kapayınca kadar pantolonumu açmış ve elini boxerıma sokmuştu. O sikimi böyle yumruklarken düşünemiyordum.

Zorlukla yapabildim

dur. "O zaman beni soy."

"İnan bana tatlım, deniyorum." Son düğmeleri de açtım ve hemen yüzümü dantelle kaplı göğüslerinin arasına gömdüm. Her yeri cennet gibiydi, ama *burası, burası* beni en çok meşgul eden yerd.

aylarca hayal ettim. Temmuz ayını atlatmamın tek nedeni, gözlerimi her kapattığımda onun meme uçlarını emerken sikimin üzerinde zıpladığını düşünmemdi. "Tekrar merhaba, aşklarım."

Whit tişörtüm üzerinde çalışmaya başladı ve rekor bir sürede açık bıraktı. O pantolonunu çözerken ben de üstümden silkindim ve kibarlığım sona erdi. Pantolonumu tekmeledim ve onu kollarımla sardım, her şeyini soyarken ellerimin altındaki ipeksi tenini hissederek inledim.

Boğazındaki o narin kolyelerden başka bir şey takmadan yatağın kenarına oturmuştu ve bana attığı bakış tüm şehri ateşe verebilirdi. Çenesini kavradım ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Dikkatli ol güzelim. Beni ne kadar uzun süredir diken üstünde tuttuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Dirseklerinin üzerine yaslanarak, "Belki de bana göstermelisin," dedi.

Elimde olan tek şeyi yaptım. Yere çöktüm, kremi kalçalarını iyice açtım ve ihtiyacım olan tek sunakta dua ettim. Dilim etiyle buluştuğunda haykırdı ve bir saniye sonra parmakları saçlarımı çekiyordu. Klitorisi dünyanın en tatlı meyvesi gibiydi. Tam da hatırladığım gibiydi.

Beni bekleyen ıslaklığa bakarken arkama yaslandım. Muhteşemdi. Sadece yıkıcı. "Benimsin," dedim klitorisine bir öpücük kondurarak. "Sen tamamen benimsin, Whitney."

Bana baktı, gözleri pusluydu ve meme uçları sertleşmişti. O anda üzerime boşalmamak için kendimi tutmam gerekiyordu. "Öyle miyim?"

"Evet." Klitorisinin etrafında daireler çizerken iki parmağımı içine soktum. Titremeler karnından aşağı doğru hareket etti ve yakın olduğunu biliyordum. "Bunu sakın unutma."

"Ya yaparsam?"

Yukarı baktığımda meme uçlarını çektiğini gördüm ve bunu yüzümü iç uyluğuna bastırarak ve iç kaslarının parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissedene kadar ısırarak hallettim. "Sana hatırlatırım."

Bana karşı sallandı, her santimini kullanımına sunarken, "Henry. *Lütfen.*"

Neredeyse gülecektim çünkü şimdiye kadar bilmiyor muydu? Görmüyor muydu? Ona vermek istediğim tek şey her şeyken yalvarmaya gerek yoktu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim."

"*Daha fazla.*"

"Sorun değil." Klitorisine döndüm, dizleri yukarı kalkana ve elim bileğime kadar ıslanana kadar emdim ve daireler çizdim. "İşte bu k a d a r ."

İşte benim kızım. Ver onu bana. Siktir, Whit, harika hissediyorsun."

Parmaklarını saçlarıma doladı ve çekti. "Eğer buraya gelip beni sıkmezsen-"

Bu sözler dudaklarından dökülmeden önce onun içindeydim. "Ne kadar da otoriter bir küçük şey," dedim.

Vücudu inanılmazdı, yemyeşil kıvrımlar ve pürüzsüz bir ten, ama bundan daha fazlasıydı. Çıkardığı sesler ve itişlerime kendi sesiyle karşılık vermesi beni çılgına çeviriyordu. Klitorisini ovuşturmamı izlemesi, ara sıra elimi tutup nasıl hoşlandığını göstermesiydi. Adımı soluması ve başını çevirip yastıklara doğru *oh, fuuuuuck diye* bağırmasıydı.

Bileklerini başının üzerine sabitledim. Kontrolümü kaybetmemek için tek yapabildiğim buydu ama "Ellerimi geri istiyorum" demekte gecikmedi. Kelimeleri somurtarak söylüyordu. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Sana ellerini verirsem," dedim, sonuna kadar çekip sonra tekrar sokarak, "seni üstüme alırım."

Bana verdiği tembel baş selamına bayıldım. Sanki son sekiz haftanın gerginliğinden kurtulmuş ve hiç bilmediğim bir rahatlığa kavuşmuş gibiydik. Bileklerini serbest bıraktım ve kalçasına bir tokat attım ve yapmak isteyeceğim son şey gibi gelse de geri çekildim. "Buraya gel, güzelim."

Whit kucağıma tırmanırken ben de yastıklara yaslandım. Yere çöktüğünde ellerim içgüdüsel olarak beline gitti. Onu sıkıca kavradım ve kendimi oracıkta patlamaktan vazgeçirene kadar vücudunu olabildiğince hareketsiz tuttum.

"Aman Tanrım." Elleri omuzlarımda esnedi, kısa tırnakları tenime baskı yapıyordu. "Bu-"

"Hatırladığından daha mı iyi?" Başımı göğsüne yasladım, ağzımı göğsüne dayadım ve bu kadar erken boşalmanın gerçek bir dezavantajı olup olmadığını düşündüm. Ona çok iltifat ettiği gerçeğini bir kenara bırakırsak, yuvarlanıp uykuya dalacak değildim. Kahretsin, hayır. Kendimi toparlayıp işe geri dönecektim. "Biliyorum, Whit. *Biliyorum.*"

Kavrayışımı hafiflettim, sonunda bana karşı sallanmasına izin verdim ve amının inanılmaz sıcaklığından ve sıkılmasından uzaklaşmak için ellerimi göğüsleriyle doldurdum. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Hiç kimse göğüslerimi senin kadar beğenmemişti."

"Bu şekilde devam edelim." Dudaklarımı göğüs uçlarına götürdüm.
"Bunlar benim."

"Böyle mi olacak? Artık her şeyim senin mi?" Onu yalarken başımı salladım. "Bu doğru." "Peki ben ne alacağım?"

Nasıl konuşabildiğini bilmiyordum. Nefes almakta zorlanıyordum. Yine de, "Her şey. Ne istersen, senindir."

Whit sertçe içime girdi ve ben de bunun sonsuza dek sürmesini isteyerek ve birkaç dakika içinde her şeye yeniden başlayabilmek için şimdi bitmesini dileyerek ona doğru atıldım. Elleri her yerdeydi, saçlarımı çekiyor, omuzlarımı tırmalıyor, meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdığımda bileklerimi tırmalıyordu. "Hissettiklerini seviyorum," dedi, gözleri kapanıyor ve başı düşüyordu

geri. "Sanki-"

"Sanki olması gereken buymuş gibi. Sanki sonunda *doğru olan* buymuş gibi."

Bu itiraflar içimizdeki bir şeyi serbest bırakmış gibi görünüyordu çünkü o zaman biraz çıldırdık. Onu sırtüstü yatırdım ve sanki içinde bir iz bırakmaya çalışıyormuşum gibi ona vurmaya başladım. Topuklarını kıcıma o kadar sert sapladım ki bir hafta boyunca hissedeceğimi biliyordum. Bizi tekrar ters çevirdim ve ikimizin de duymaya hazır olmadığı şeyleri söylemenin eşiğine gelene kadar bana binmesini izledim. Mırıltıları çılgınlara dönüştüğünde ve aklı sıkıma boğmaya başladığında, onu son bir kez sırt üstü yatırdım. İki parmağımla onun

"Ne istediğimi biliyorsun." dedim.

Her nasılsa, bana sinsi bir gülümseme vermeyi başardı. Keşke bana ne yaptığını bilseydi. "Öyle mi?"

Dizini kalçama yasladım ve aramıza bakarak etrafımda gerilmesini izledim. "Hadi ama tatlım. Burada öldüğümü görmüyor musun?"

Buna ciddi bir cevap beklemiyordum. Ya da herhangi bir cevap. Ama sonra "Bu gece kalıyor musun?" diye sordu.

Ben de "Hep kalacağım." dedim.

Gerisi uzuvların, ağızların ve *fuuuck*'ın terli bir bulanıklığıydı ve o kadar yoğun, o kadar kapsamlı bir şekilde boşaldı ki vücudumun onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Yanına çöktüğümde, göğsüm kabarmış ve başım dönmüştü, onu kollarıma çektim ve köprücük kemiklerinin üzerinden boynuna doğru özensiz öpücükler sürükledim.

Bir süre sonra göğsümü okşadı ve banyoya gitti. O döndüğünde, ben vasat bir iş çıkarmış, üstümü başımı düzeltmişim.

çarşafı ve battaniyeleri ve attığı yastıkların çoğunu getirdi. Pijama ya da benzeri bir şeyle vakit kaybetmemesi beni çok heyecanlandırdı çünkü hemen yırtıp atardım. Bunca zaman sonra buraya pijamalarla oynamaya gelmemiştim.

Çarşafın altında birbirimize dolandık, bacağım bacaklarının arasında, kolu boynumda, elim kışında. Boynuna geri döndüm, parmağımı oradaki narin zincirde gezdirdim. Düğünde takmamıştı. Yeni olup olmadığını bilmek istiyordum. Hediye miydi yoksa kendisi mi seçmişti? Muhtemelen o seçmişti. Zarif ve sofistikeydi ve kimsenin onun için bir şeyler seçmesine izin verdiği hissine kapılmadım.

"Ee," dedi parmaklarını göğsüme vurarak. "Sence bunu henüz atlatamadın mı?"

"İşler böyle yürümüyor. Hiç kimse için böyle olmadı." Eğer bir şey varsa, artık sistemimin daha derinlerindeydi. O benim sistemimdi.

"Ya tekrar seks yaparsak?" Whit sordu. "Belki gevşeyebiliriz." "Whit, tatlım, sarsılana kadar seni becermekten başka bir şey yapmak istemem. Bir şeyler gevşiyor ve kalbimi durdurmayı başarana kadar bu hipotezinizi gece gündüz test etmeye hazırım-"

"Bunun pek olası olmadığını biliyorsun."

"-ama sana söz verebilirim ki sistemimdesin ve hiçbir yere gitmiyorsun."

Whit bunu düşünüyormuş gibi mırıldandı ve bunu yapmasına izin verdim çünkü iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı ve onu hiçbir şeyden vazgeçiremezdim. Onun yerine, "Şu tarot kartlarının olayı neydi?" diye sordum.

Omuz silktiğini hissettim. "Oldukça rastgele, değil mi?" derken sözleri sertti. "Nasıl... Yani, bu nasıl olabilir? Yani, bu nasıl olabilir? aynı kartlar mı? İstatistiksel olarak, bu-" "Evet. Biliyorum."

Bir elimi karnının yumuşak kıvrımında gezdirdim. Sevdiğim başka bir yerdi. Kıpırdamadan durur ve hiç kıkırdamazsa, viski içmek için iyi bir noktaydı. Kıkırdardı. Tahoe'dayken, içki tenine değdiği anda kıkırdamaya başlamıştı ve her şeyi berbat etmiştik. Ama çok eğlenmiştik. Seksin bu kadar eğlenceli, aptalca, ateşli ve samimi olabileceğini bilmiyordum. Bilmiyordum.

Ama artık bunun tek seferlik bir şey olmadığını biliyordum. Aramızdaki ilişkinin böyle olduğunu biliyordum ve bunun farkına varmak nefes almamı zorlaştırıyordu çünkü o gerçektir. Ben

Hiçbir şey hayal etmedim. Hiçbir şeyi abartmadım. Whitney gerçektir ve biz elektrikliydik ve asla bilmediğim günlere geri dönemezdim.

Alnından öptüm ve söylemek istediğim her şeyi bir kenara ittim. Çok erkendi ve bu çok hassastı ve ben de bunu doğru yapamayacak kadar dağınıktım. Bunun yerine, nakil rotasyonumun başlangıcından beri söylemek istediğim şeyi söyledim. "Seni çok özledim."

Uzun bir nefes verdikten sonra, "Ben de seni özledim," dedi.

Asla. Bilmemeye asla geri dönemem.

On dokuz

WHITNEY

On Numaralı Kural:

Açık büfe ne kadar güzel görünürse görünsün, yeni evliler brunch'ına gitmeyi aklınızdan bile geçirmeyin.

GÜNEŞ PENCEREMDEN İÇERİ SÜZÜLDÜĞÜNDE UYANDIM. HENRY

Yanımda yüzüstü uzanmış, bir kolunu yastığına dolamış, diğerini de gövdemde gezdiriyordu. Uzun kirpiklerini, pazusundaki dağ tepesi dövmesini, günde on altı saatini kapalı mekânlarda geçirmesine rağmen hâlâ bronz oluşunu inceledim. Sanki yaz onun içinde yaşıyordu ve gitmesine izin vermiyordu.

Bu duyguyu anlamaya başlıyordum.

Gizlice banyoya kaçmayı başardım ve kendime hızlıca bir çeki düzen verdim. Önemli bir şey yok, makyaj yok, sadece taze bir yüz ve temiz dişler. Yine de, bu çoğunlukla keşfedilmemiş bir bölgeydi. Çok uzun zamandır bir erkekle -bilerek değil- uyanmamıştım. Eğer mümkünse, bu konuda, bugün ve sonrasındaki her şey hakkında dün geceden daha gergindim.

Yatağa dönerken Henry'nin düğmeli gömleğini yerden aldım. Kalçalarımı okşuyordu ve onun gibi kokuyordu; bundan daha iyisi olamazdı.

Çarşafın arasından sıyrıldığımda, kolu dışarı fırladı, belimi sardı ve ben inleyip gülerken beni yatağa doğru sürükledi. "Tam buraya," dedi.

boynuma doğru hırladı. "Burası olmana izin verilen yer. Başka hiçbir yerde olamazsın. İlk ve son uyarı. Beni test etme, genç bayan."

Henry'den yaklaşık yedi ay büyüktüm. Bu onun *genç bayan ifadesini* kullanmasına neden olmadı. Aldırmıyormuş gibi davrandım. Bu beni gizliden gizliye gıdıklıyordu.

"Kulağa aşırı geliyor," dedim onun büyük, sıcak bedenine gömülürken.

"Öyle değil." Bir hırıltı daha. Bunu ne kadar sevdiğime inanamıyordum. Ses. Doğrudan tenime ulaştığında daha da fazla. "Bu da ne? Sana kıyafetlerini giymeni söylemedim." Beni incelemek için dirseğini kaldırdı, gece yarısı gözleri kararmış ve saçları dağılmıştı. "Bunu asla çıkarma. Asla."

"Bu oldukça hızlı bir fikir değişikliği oldu, öyle değil mi?"

"Ortaya çıkan verilere dayanarak durumu yeniden değerlendirdim," dedi esnemeye çalışarak. "Veriler, gömüğümün içinde çok seksi olduğun yönünde."

Düğmeleri parmaklarıyla açarak gövdemden aşağıya doğru öpücükler kondurdu. Küçük bir ateş yolu gibiydi ve göbek deliğine ulaştığında kendimi zor tutuyordum. Onu üzerime çekmek, ağırlığının beni sıkıştırdığını hissetmek, daha fazla dayanamadığımda parmaklarımı saçlarında gezdirmek, zaten istediğimi bildiği her şey için fısıldamak ve yalvarmak istedim.

Yastıktan uzaklaştı, iki elini göğüslerimin üzerinde ve aşağı, bacaklarımın arasında gezdirdi. Üzerime eğilirken kalçalarımı ayırarak, "Şimdi sessiz ol. Yapacak işlerim var."

Dilinin ilk darbesi neredeyse beni öldürmeye yetecekti. Bu birçok açıdan dehşet vericiydi ve neredeyse ona durmasını söyleyecektim ki kendime gelebileyim, ama sonra tekrar yaptı ve düşüncelerim aklımdan uçup gitti.

Beni yalarken parmaklarını dikiş yerimde gezdirdi ve bu nazik, neredeyse dalgın bir dokunuştı. Sanki sıcaklığın ve ıslaklığın farkındaydı ve ben tüm kelime dağarcığımı kaybedene kadar klitorisimi emerken ikisiyle de ilgilenmek için acele etmiyordu.

Arkasına yaslanıp beni okşarken bacaklarımın arasına baktı. "Güzel değil misin?"

Sonra içimden bir ses çıktı, daha fazlası için yalvaran bir iç çekiş ve *aman tanrım diye* mırıldanan bir ses. Henry bu sesi anlamış olmalıydı çünkü kıkırdarak başını eğdi. Dilinin sonraki hareketleri daha öncekilerden daha kararlıydı. Şimdi bunun için çalışıyordu,

Sanki her şeyini ortaya koyarsa, bu bölgedeki önceki dillerin tüm hafızasını yakabilirmiş gibi beni birbiri ardına yalayarak kovalıyor.

Ve sorun şu ki, onun bu anıları yakıp kül etmesini istiyordum. Sakalının uyluğumun iç kısmındaki sıyrıklarını ve çenesinin beni nasıl okşadığını hatırlamak istiyordum. Bunu istiyordum ve o kadar çok istiyordum ki, bu sözcükleri söylemeye bile dilim varmıyordu.

Birkaç çılgın geceden daha fazlasını yaşayabileceğimizi hayal etmek gibi tehlikeli bir şey yapmak yerine, titreyip sarsılırken bir elimi ağızma götürdüm.

Nefes nefese kaldığımda ve Henry vücudumdaki her kemiği erittiğinden emin olduğunda, bacaklarımın arasına yerleşti ve uzun, akıcı bir hamleyle içime girdi. "Bunu ne zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye söze başladı, "Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi içimde hareket ediyordu. Seninle uyanmayı? Yuvarlanıp seni orada bulmak, sadece sıcak ve uykulu ve seni becermemi beklerken?"

Kollarımı boynuna doladım, ellerimi omuzlarında gezdirdim, dudaklarımla buluşması için onu aşağı doğru ittim, daha da *yaklaştırdım*. "Hayır," diye fısıldadım. "Ne zamana kadar?"

Daha derine batarken bir kolunu dizimin arkasına geçirdi. İç kaslarım sikiinin etrafında zonklamaya başladığında boğazından kaba, mükemmel bir gümbürtü çıktı. İçime doğru sertçe sallandı, sanki beni bu yatağın, zeminin, toprağın içinden geçirmeyi aklından geçiriyordu.

"Her zaman," dedi.

BOSTON COMMON YAKINLARINDAKİ KÜÇÜK BİR KAFEYE KAHVALTIYA GITTİK VE OTURDUK.

Dışarıda, parlak Ekim güneşinin tadını çıkarıyordum. Elimde kahve varken Henry bacaklarımı kucakladı ve *artık işleri böyle yaptığımızı* söyleyen bir gülümsemeyle kucağına oturttu.

Bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Bir eli bileğime kilitlenmiş halde, "Peki, tamamen paniklemene ne kadar var?" diye sordu.

"Panik yapmayacağım."

Bakışlarımı parmaklarına yönelttim, bu da beni hemen ön tarafında *Sunnyside Tahoe yazan* tişörtü sayesinde çıplak ve dalgalanan kollarına götürdü. Kışın kaçınılmaz olarak geleceği ve kollarını sıvamadığı sürece o kollara bakamayacağım için birden çok içerledim. Ya da önlük giydiğinde. Ya da çıplak olduğunda. Çıplak... harikaydı.

"Evet, bu benim panikle bağdaştırdığım bir yüz değil." Parmaklarını taytımın üzerinden baldırlarımın arkasına doğru geçirdi ve neredeyse mırıldanacaktım. Yüksek sesle. "Seni böyle görmek güzel. Bu kadar stresli ve ciddi olmadığında."

Artık benim için mırıldanmak yok. "Benimle tanıştığında çok ciddiyetsiz olsam da, ben ciddi bir insanım. Bu değişmeyecek. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, hemen şimdi çekip gitmelisin."

Öne doğru eğildi, eli dizimin arkasındaydı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Whit."

"O h a l d e , " dedim, "bazı yeni temel kurallar belirlemeliyiz. Bunu henüz sisteminizden atamadığınızı varsayıyorum."

"Sana söyledim, bu işler böyle yürümüyor." Kahvesine uzanırken güldü ve başını sanki gerçekten işe yaramaz biriymişim gibi salladı. "Dinleyelim bakalım. Bana şu temel kuralları söyle."

"Artık bana rapor vermiyor olsan bile, hala birlikte çalışıyoruz. Bence ilişkimizi bitirmeye karar verdiğimizde olgun ve medeni davranmayı kabul etmeliyiz."

"Ne zaman biz-hayır. Böyle bir şey olmayacak." Kaşlarını kaldırdı ve bana bu sabah ellerimi banyo lavabosuna dayayıp beni arkadan kavradığında attığı kibirli bakışın aynısını attı. "Başka neyiniz var?"

"Ne demek *olmuyor*?"

"Yani, sonunda seni buldum. Gitmene izin vermeyeceğim."

Baldırımın ayak bileğime kadar takip eden her bir parmağının son derece farkındaydım ama bundan da öte, bakışlarını güneş ışığı gibi hissediyordum. Ondan saklanmak mümkün değildi. "Çok tatlısın ama ben pratik olmaya çalışıyorum."

"Hastaneye giderken giydiğin topuklu ayakkabılar gibi pratik mi?" "Topuklu ayakkabılarımı seviyorum," dedim.

"Siktir, umarım öyledir. Sırf fantezilerimi beslemek için onları giymeni istemiyorum." Henry sanki şu anda zihninde o fanteziler arasında geziniyormuş gibi bacağımı kavrayışını sıkılaştırdı. Neredeyse beni de götürmesini isteyecektim.

ve anlat. *Her şeyi* bilmek istiyordum. "Başka ne gibi kurallar hazırladınız?"

"Yeterince sır atlattık ve bunu tekrar yapmak istemiyorum, ama bence bunu -her neyse- hastane çevresinde sessiz tutarsak iyi olur. Bu ikimiz için de en iyisi olur."

"*Her neyse*," diye tekrarladı kendi kendine. "Öyle değilmişiz gibi görüldüğü için açık olmama izin verin. Başka kimseyle görüşmüyorum ve kimseyle yatmadığımdan da eminim. Belki küstahlık ediyorum ama seni tamamen kendime istiyorum. Buna sahip olamasaydım hayatta kalmanın bir yolunu bulurdum ama senin tamamen benim olduğunu bilmek beni çok daha mutlu edecek. İşte *bu*."

Dökmemek için kahveyi yere bıraktım. Henry'nin vücudumda dalgalanan titremeleri hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Beni iliklerime kadar sarstığını ve tüm vücudumun bu sözleri işlemekle meşgul olduğu için konuşmak gibi karmaşık bir şey yapamadığını bilmesini istedim.

Ve bana gerçekten ne demek istediğini söylemesini istedim çünkü kimse beni tamamen kendine istemedi, kimse beni asla bırakmayacağına söz vermedi. Bu gerçek değildi. *Benim* gerçeğim değildi. Gerçek olamazdı. Tıpkı bunca zamandır beni beklemediği gibi. En iyi ihtimalle, rotasyonunun başlangıcında hayatıma girdiğinden beri bekliyordu.

Çenesini yumruğuna dayamış, telaşsız bakışlarını kalçalarımın göğüslerime doğru gezdirdiyordu. Başkalarının vücuduma nasıl baktığıyla nadiren ilgilenirdim ama onun bana bakışında, dudaklarını hafifçe ayırışında ve granit çenesinin titreşiminde ne gördüğünü merak etmeme neden olan bir şey vardı.

"Başka biriyle yatmakla ilgilenmiyorum," dedim.

Tembel bakışları bir an daha göğüslerimde sabit kaldı, şefkatle başlayıp kaba bir çimdikle biten bir okşayış gibi hareket etti. "Başka temel kurallar var mı?"

Ve şimdi meme uçlarım da partiye katıldı. Tek orantılı tepki kollarına bakmak oldu. Kahve fincanımı onun kine vurarak, "Ellerini hastaneden çek" dedim.

"Bu yeni bir kural değil, tatlım. Bana daha sert bir şey ver. Gerçek bir meydan okumaya ihtiyacım var."

Gerçekte, kurallarımın dışındaydım. *Gitmene izin vermeyeceğim mesajını* alıp, bekâr kalarak yaptığım tüm barışa karşı tutmakla meşguldüm. Tüm yumuşak noktalarım ve karanlık köşelerim, hiçbir zaman yalnız kalamamanın acısını sakladığım yerlerdi.

Beni istemesi gerekenler tarafından seçildim. Bunun birkaç ateşli andan daha uzun süreceğine dair tüm şüpheler.

Ben de "Biraz balkabağı almak istiyorum." dedim.

"Balkabağı. Elbette." Mt. Vernon Caddesi'ne göz gezdirdi. "Yakınlarda mı? Yoksa şehirden ayrılıp kendimize bir çiftlik mi bulacağız?"

Tanrım, balkabağı tarlasında çok sevimli olurdu. Bunu düşünmek şekere hücum etmek gibiydi. Dişlerim ağrıyordu. "Buradan çok uzakta olmayan bir çiftçi pazarı var. Yürüyebiliriz."

Ayaklarımı yere bastı ve iki elini de uyluklarımda gezdirdi, başparmakları hassas iç kısımlara bastırdı. Avuç içi bacağımanın en kalın kısmını kaplıyordu ve her bir parmağının ucunu hissetmemi istercesine içime bastırmasını izledim. "O zaman sana biraz balkabağı alalım."

HENRY'NİN BOSTON HAKKINDA ÇOK AZ ŞEY BİLDİĞİNİ HEMEN ANLADIM. O

Toplu taşıma sistemini yarım yamalak anlıyordu ve referans noktaları arasında hastane kampüsü, bir market ve birkaç bar vardı. Adil olmak gerekirse, bu bir asistanın hayatının genişliğini ve derinliğini kapsıyordu, ancak bunu ona en sevdiğim yerlerden bazılarını göstermek için bir fırsat olarak değerlendirdim.

Parmaklarımız birbirine dolanmış, güneş omuzlarımıza vururken şehrin içinde dolaşıyorduk ve sanki her zaman böyleymiş gibiydi. Sanki *biz hep* böyleydik. Henry'ye baktığımda milyonlarca tembel hafta sonu anılarımızdan birine baktığımdan emin olduğum anlar oldu.

Kendimi milyonlarımızdan biri olmasını isterken yakaladım.

Çiftçi pazarında dolaşırken yumuşak bir çubuk krakeri paylaştık. Henry ne zaman bir ısırık istese bileğimden tutuyor ve elimden yiyordu. Bu hareket yüzünden tüm gövdem tüylerim diken diken olmuştu. Kendime gelebileceğimi hiç sanmıyordum.

Karnımızın bizi pazarda gezdirmesine izin verdik, her şeyin tadına baktık ve kulağa hoş gelen her şeyi satın aldık. *Bu peyniri sever misin? Böğürtlenli kekik reçeline ne dersin? Biraz elmaya ne dersin? Bu ekmek olağanüstü kokuyor.*

Balkabaklarını incelemek için kabul edilemeyecek kadar uzun bir süre harcadım. Onları sadece verandama koyduğum ve Beacon Hill'in sincaplarının birkaç gün içinde bağırsaklarını deşeceği düşünülüyordu bunun hiçbir anlamı yoktu. Yine de doğru balkabaklarını istiyordum ve Henry'ye ne zaman "Neredeyse geldim. Bir dakika daha" dediğimde, "Acele etme tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Beni acele ettirmedi. Telefonuyla hiç ilgilenmedi. Sıkılmış gibi bile görünmedi. Ne zaman birinin altının sallantılı olduğundan ya da diğerinin biraz fazla düz görüldüğünden bahsetsem, bana aynı fikirde olduğunu ya da solumdakine bakmamı söyleyerek cevap veriyordu. Ve nihayet seçimlerimi yaptığımda, "Onları aldım" dedi ve iki kocaman balkabağını sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kollarının altına sıkıştırdı.

Bir kez daha, bu adamın tişört koleksiyonunun bana verdiği hediyelerden keyif aldım.

Evime dönerken defalarca balkabaklarından birini almayı teklif ettim. Her seferinde reddetti, sanki bu istekte çok eğlenceli bir şey varmış gibi bakışlarını üzerimde gezdirirken kendi kendine güldü. "Bırak ben yapayım," dedi.

Sıcak, pek de sonbahar gibi olmayan havadan ve bu şehrin ikimizin de beklediği gibi olmadığından bahsettik. O bana kız kardeşinin Brontë'lerin modern feminist edebiyat üzerindeki etkisi üzerine yaptığı araştırmadan bahsetti, ben de ona Meri'nin yenidoğan cerrahisi asistanı olarak mentorluk yapabileceği bir asistan bulamadığından. Büyüdüğümüz yere kıyasla burada gökyüzünün ne kadar az olduğundan yakındık.

Kapımın önüne geldiğimizde Henry balkabaklarını tam olarak yerleştirme isteğini yerine getirdi. Daha önce hiç Cadılar Bayramı için süsleme *yapmamıştım*, bu yüzden neyin *doğru olduğunu* bilmiyordum ama güneş batana kadar olası her düzenlemeyi tartıştık.

Yine, bunu yıllarca ve yıllarca yaptığımız hissine kapıldım. O her zaman balkabaklarımızı eve taşır ve sonra ben sonsuza dek onlarla uğraşırken izlerdi. Akşamın mürekkep gibi karanlığında durup, kollarımızı birbirimize dolayarak sokağın karşısındaki verandaya bakar, el emeğimizi hayranlıkla seyrederdik.

Yine de içeri girdiğimizde Henry'yle ya da kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Onu yatak odasına mı sürüklemeliydim, yoksa aldığımız peynir ve elmalardan mucizevi bir yemek mi pişirmeliydim, bilmiyordum.

Yıllardır çıkmadığım için bilmediğim başka bir harika şey.

Sonunda, ortak noktamız olan en iyi ve en kötü şeye eğildim. "Doktor oyunlarını sever misin?"

Kirli bir sırtışa engel olamayınca kaşlarını kaldırdı. "Soyunmanı ve seni kontrol etmek için yatak odana gelmemi beklemeni içeriyor mu? Çünkü evet. Kesinlikle evet."

Ona bir bulaşık bezi fırlattım. "O tür bir oyun değil."

Mutfak adasının etrafında döndü, elleri hokkabazlık yapmaya uygun bir fikirmiş gibi açıktı. "O zaman soyunup seni bekleyeyim mi?"

Beni kollarının arasına alıp ayaklarımdan çekerken irkildim. "Hayır, kimse çıplak kalmayacak."

"Bana bu oyunu anlat," dedi boynuma karşı. Tenimle konuşmasına bayılıyordum. Ya o sakal? *Gahhh*. Tüylerim sonsuza dek diken diken oldu. "Çıplak olmanın daha iyi olup olmayacağına ben karar veririm."

Gülerek, "Meri'yle oynadığımız, filmleri izleyip yaraları teşhis ettiğimiz bir oyun" dedim.

"Amaç hızlı bir şekilde teşhis koymak mı? Yoksa en çok yaralanmayı teşhis etmek mi?"

"İkisi de," dedim, "gerçi bunu genellikle şarap içerken oynuyoruz ve ilk saatten sonra kuralları unutuyoruz."

Henry beni yere bırakıp adaya yasladı, kollarıyla beni hapsetti. Kendimi küçük hissettiğim çok fazla zaman olmamıştı. Kısa, evet, ama nadiren küçük. Yine de burada onun üzerime abanması, kalçalarının beni yerime mıhlaması ve ağaç dallarından yapılma pazularının göz hizamda olması bana bunu hissettiriyordu. Cüssesinde, gücünde ilkel bir çekicilik vardı. Şu anda gözlerimi kapatsam, beni her şeyden koruyacak büyük, güçlü dağ adamım olduğu sürece her şeyin yolunda gideceğine kendimi inandırabilirdim.

Doğal olarak, "Bunu çıplak yapmak için daha da fazla neden var" dedi.

"Tamamen giyinik olarak başlayacağız," dedim, "ve oradan nereye gideceğine bakacağız." "Ahhh. İşte böyle bir meydan okumayla başa çıkabilirim." "Kendinden bu kadar emin olma. Oldukça iyi bir galibiyet rekorum var."

Ellerini arka ceplerime soktu ve kıcımlı ne pahasına olursa olsun kazanmaya niyetli olduğunu gösteren bir şekilde sıktı. "Meri bunu genellikle sen oynarken mi yapar?"

Bir elimi aramıza sokup kot pantolonunun üzerinden şaftını avuçladım. "Hayır, ama ben de genelde bunu yapmam."

Bana sırtıttı, gözleri karanlıktı ve tutmasını gerçekten istediğim sözlerle doluydu. "Ne kadar da mücadeleci bir savaşçısın. Bu yönünü seviyorum."
Yine bir anının içindeydim.

"KULAK ZARI!" HENRY AYAĞA FIRLADI VE PARMAĞINI EKRANA DOĞRU UZATTI.
"Kulak zarı yırtılmış. İki taraflı. Beyin sarsıntısı ve köprücük kemiği kırığı!"
"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Savaş sahnesi siyaha dönerken filmin sesini kısıtım. İyi adamlar kazanmıştı. "Kulak zarını vereceğim ama köprücük kemiğinde sorun yok."

"Bir kayaya çarptı." Parmağını tekrar ekrana doğru uzattı. "Adam dev bir kayaya çarptı, Whitney. Ya köprücük kemiği kırılmış ya da bir sürü kaburgası çatlamış. Ya da ikisi birden! Bir de akciğerinin çökmüş olma ihtimali var."

Son sahne başlarken çenemi yukarı kaldırdım. "Ve işte burada, yanağında birkaç uygun erkeksi çizikten başka bir şey olmadan dolaşıyor. Nefes de alıyor."

Henry kanepenin köşesine kıvrıldığım yerden bana baktı. Elleri kalçalarında ve yorumlarımdan tamamen rahatsız olmuş bir ifadeyle, "Vestibüler yaralanmaları göremiyor olman gerçek olmadıkları anlamına gelmez," dedi.

Bu oyunu Meri ve benden çok daha fazla ciddiye aldı ve çok sevimliydi. Tamamen büyüleyici. Özellikle de verdiğim tüm cevapları ciddiye aldığı kısım. Yapabildiği her sakatlığı teşhis etmeye niyetli olduğunu erkenden fark etmiştim. Yapılacak tek şey, hepsi hakkında onunla tartışmaktı. Haklı çıkmasına izin vermenin hiçbir eğlencesi yoktu. Ne tür bir oyundu bu?

Henry bir elini göğsüne bastırdı. "Organ nakli cerrahisinde yolunuzu bulmuş olmanız iyi bir şey ama -bunu sevgiyle söylüyorum- birkaç travma hastasından fazlasını kaybedersiniz."

"Öyle mi?" Şarabımdan bir yudum aldım ve şok olmuş gibi davrandım. "Çünkü bahsetmediğin bir leğen kemiği çatlağı, iki karaciğer yırtılması ve çok sayıda feci diz ve ayak bileği yaralanması gördüğüme eminim."

"Ben... ne?" Jenerik akarken ekrana baktı. "Sen- Tanrı aşkına Whit, bunca zamandır benimle mi oynuyordun?"

Omuz silkerek ellerimi uzattım. "Bilmem mümkün değil. Ben sadece bir organ nakli cerrahıyım."

Bir süre bana baktı, sanki içimde bu kadar sinsi biri olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Yeter," dedi nefesinin altından. "Bu gecelik senden bu kadar yeter." Sonra beni kucakladı, sanki bir yastıktan daha ağırmışım gibi beni tuttu ve yatak odama doğru yürüdü.

"Yeterli anlam... ne? Yeterince teşhis? Yeterince süper kahraman filmi? Yeterince-"

Başka bir şey söyleyemedim çünkü beni bir yığın halinde yatağa attı ve kemerini çözmek için dünyanın tüm zamanını harcarken beni izlemeye zorladı. Kemerini çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. "Yeter," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Çıkar şu sweatshirt'ü."

Filmlere başlamadan önce salon pantolonu ve büyük bir kapüşonlu tişört giymiştim. Olağanüstü durumlar dışında evin içinde asla sütyen giymeme prensibim olduğundan, bu isteği yerine getirmek burada üstsüz oturacağım anlamına geliyordu. Buna aldırmadım. Demek istediğim, birbirimizi çok fazla şey bilmeden önce çıplak olarak tanıyorduk.

Ama bu anın son derece sıradan bir yanı vardı. Birbirimizin etrafında dolanmıyor, nasıl olacağını ve bu revize edilmiş halimizde kim olduğumuzu anlamaya çalışmıyorduk. Bir geceden fazlası için yeterli olup olmadığımızı anlamaya çalışıyorduk.

"Dr. Aldritch, size tişörtü çıkarmanızı söyledim ve bekletilmekten hoşlanmıyorum." Henry tişörtünü çıkardı ve kot pantolonunu indirdi. Çenemle birlikte yere düştüler. Ondan hiç bu kadar buyurgan bir ses tonu duymamıştım. "Bana bu göreve hazır olduğunu göster."

Vücudum bu ses tonuna öylesine ani bir uyarılma ile karşılık verdi ki iç kaslarım ağrımaya başladı. O kaba sözlerin beni neden harekete geçirdiğini anlamak mı istiyordum yoksa bunun köklerinin izini sürmemekle daha mı mutlu olacaktım, karar veremiyordum.

Sweatshirt'ü çıkarmaya karar verdim.

"Çok daha iyi." Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aleti boxer'ının yumuşak kumaşını zorluyor, bana doğru çıkıntı yapıyordu. "Ve pantolonu da. Bu sefer hemen."

İçimde vızıldayan ani ihtiyaç saldırısından hâlâ çok sersemlemiş bir halde, itiraz etmeden pantolondan sıyrıldım. Sanki burada itiraz edilecek bir şey varmış gibi. Eğer bir şey varsa, bu bana Tahoe'da birbirimize doyamadığımız o geceyi hatırlattı.

Şimdi de aynıydı; ancak sabahla birlikte bitmeyeceğini biliyorduk.

Henry bana bakarken ben orada, yatağın üzerinde öylece kaldım ve soyundum. Beni süzerken çenesi bükülmüştü. Bu konuda bir şey söyleyeceğini bildiğim için, bir kolumu karnıma dolama ya da bir yastığa sarılma dürtüsüne karşı koydum.

Komodininin üst çekmecesini açtı ve içindekileri karıştırdı. Ne aradığına dair iyi bir fikrim vardı ve bunu düşününce yanaklarım yandı. Bileğimi tutup avucuma uzun, kalın bir vibratör yerleştirdiğinde tüm vücudum kızardı.

"Doğru kullanımı gösterin."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Göbeğim o kadar sert sıkılmıştı ki canım acıyordu. Meme uçlarım o kadar sıkılmıştı ki güneş yanığı gibiydiler. Bu ağrıların ötesini düşünemiyordum. "Um. Ne?"

"Hazırlıklı gelmeni bekliyorum." Elimi kalçalarımın arasına götürürken bileğimdeki tutuşu sıkılaştı. "Şimdi dikkatini ver. Tekrar etmeyeceğim."

Oyuncağın küt başı dikiş yerime bastırdı ve içimden irkilmiş bir ses çıktı. Henry durdu, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken bir an beni inceledi. "Duracak mısın?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Vibe'ı ileri doğru iterken yüz ifadesi gerginleşti. Bu oyuncağın boyutuna göre bile direnç yoktu, çünkü bu gece kendi kişisel musonumu yapıyordum. "Aletlerini düzgün tutuyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Tutmazsan daha çok iş yaparsın."

Ona emir verirken sesim böyle mi çıkıyor? Ve onun üzerinde böyle bir etkisi var mı?

Tabandaki tutuşumu değiştirdim. "Sanırım öyle."

Sabırsız bir iç çekişle bu adama karşı sahip olabileceğim tüm direnci yok etti. Bir anda yok oldu. "Senin iyiliğin için öyle umalım." Gözlerini devirdi ve istediğim tek şey bir onay işaretiydi. Onun bu havalı, otoriter versiyonundan sadece küçük bir onay kırıntısı. "Amcığın" -boğazını temizledi- "çok ıslak."

"Bu iyi mi?"

"Mükemmel." Bir boğaz temizleme daha. *Ahh*. Bayıldım buna. "Kendiniz kontrol edin. Bunu hissediyor musun?"

Henry boştaki elime uzandı ve parmaklarımı klitorisime götürdü. Bacaklarım ardına kadar açıldı ve her türlü alçakgönüllülük iddiasından vazgeçtim. Gözlerimi açık tutmamı zorlaştıran küçük, sabit dairelerle benimle alay etti. "Evet. Evet. Evet. İstiyorum."

"Güzel. Kımıldama." Diğer elimi kaydırarak oyuncağı içime yönlendirdi. "Kolay başlayacağız ve ne kadarını kaldırabileceğimizi göreceğiz." Bunu konuşur gibi söyledi, sanki zaten titremiyormuşum, zonklamıyormuşum ve burada hayatım için savaşıyormuşum gibi. Bana bakarak, "Başlamadan önce bir plan yapmak önemlidir" diye ekledi. Vibratörü açtı. "Bu daha etkili."

Aman Tanrım. Bu adam beni yok edecekti ve bunu benim eğitici geribildirimlerimi kullanarak yapacaktı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Fark edeceksin," diye devam etti, oyuncağı içimde tembel bir hızda sallayarak, "doğru zamanlamanın kritik olduğunu. Çok yavaşlarsak yeterince ilerleme kaydedemeyiz."

Bir dakika boyunca benimle dalga geçmeye devam etti. Bu beni diken üstünde tutmaya yetti. Kahretsin, bana daha sert *bakabilirdi* ve ben burada parmak uçlarımla asılı kalırdım.

Ama sonra Henry, "Çok hızlı ve-" dedi.

Titreşimleri artırıp oyuncağı içime sokarken elimi sıkıca tuttu. "Oh Tanrım. Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam-"

"Çok hızlı olursak sonuna kadar acele ederiz." Bakışları gövdemde yukarı doğru hareket ederek göğüslerime yerleşti. Eğer mümkünse, meme uçlarım onun dikkati karşısında daha da sıkılaştı. Nefesi kesildi. "Şimdi bana bunu bitirmenin doğru yolunu göster. Beni dinlediğini göster."

Parmaklarını bileğimin etrafında, kolum boyunca ve karnımın hizasında gezdirdi. Elini göğüslerimde yumruk yaptı ve orada oyalandı. Başka tarafa bakamadım. Ne yapacağını bilmiyordum ama bunu istediğimi, buna *ihtiyacım olduğunu biliyordum*.

Bir başka kaba, düzensiz nefes. Sonra- "Sana bir emir verdim."

İncelemeyi reddettiğim nedenlerden dolayı, benim için her lanet kelimeyi dinlediğimi kanıtlamaktan daha önemli bir şey yoktu. Şansıma, son iki ay boyunca bu oyuncakla çok fazla zaman geçirmiştım.

Ben bir ritme girerken, Henry parmak uçlarını göğüslerimin üzerinde gezdirdi. Her geçişinde meme uçlarımı görmezden gelmeye özen gösteriyordu. Bu beni neredeyse öldürecekti ama boxer'ına yapışan ereksiyonu sıkmasından anladığım kadarıyla bu onu da öldürüyordu.

Klitorisimdeki parmaklar ve içimde gümbürdeyen oyuncak arasında, daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Ama onun hırıltılı komutlarına ve bana sert, sabırsız bakışlarına kafayı takmıştım. Eğer bunu bütün gece sürdürebilseydim, yapardım.

"Bu meme uçlarının durumunu fark ettin mi?" diye sordu.

Verebildiğim tek yanıt nefes nefese bir çığlık oldu.

"Sert." Bir parmak ucunu hassas bir meme ucunun etrafına doladı ve dikişlerimin yıprandığını hissettim. Bir nefes verdi. "Oldukça sert."

Sonra göğüs ucuma, her şeyin en işkenceli şekilde nabız atmasına ve acımasına yetecek bir güçle tokat attı. "Aman Tanrım," dedim, kelimeler bir hırıltı halinde uçup gitti.

Diğer tarafını tokatladı ve kendi kendine mırıldandı. "Hassas," diye düşündü. "Ben ne zaman tepki verdiğimi gözlemle-"

Parmaklarını her iki meme ucunun etrafına kapattı. Gözlerim nemliydi. Parmaklarım klitorisimin üzerinde uçuyordu. İçimdeki her şey kasıldı. "Aman Tanrım."

Beni sadece bir tur daha hafif tokat atacak kadar serbest bıraktı. Yapabilseydim çığlık atardım. Yapabildiğim en iyi şey daha fazla nefes nefese kalmak ve küfürler savurmaktı. "Çok iyi gidiyorsun."

Tek ihtiyacım olan buydu. Bu ve diğer her şey ama vücudum bu kelimeleri aldı ve beni kemiklerimin artık var olmadığı olasılığını düşünmeye zorlayan uzun, çırpınan bir orgazm ortaya çıkararak işe koydu. İnsan vücudu hakkındaki bilgilerime göre bu pek olası görünmüyordu ama bu oldukça sıra dışıydı.

"Aferin." Sesi, kelimeleri parça parça ısıırıp koparmış gibi çiğdi. Mutluluktan sırtıtmamı engelleyemedim. "Ama daha işimiz bitmedi."

Vibe'ı elimden aldı, yere fırlattı -oyuncaklara böyle davranılmazdı ama bunu sonra konuşuruz- ve boxer'ını indirdi. Üzerimde süründü, dilini meme uçlarımın üzerinde gezdirdi ve mükemmel bir hamleyle içime girdi.

"İnanılır gibi değilsin." İçime girerken dizimi kalçasına doğru çekti. "Yine de öğrenmen gereken daha çok şey var. Seni bekleyeceğim"

Yarın buraya dön ve belki o zaman" -göğüslerimin arasındaki boşluğa doğru inledi- "benim için hazırlıklı olursun."

Ellerimi saçlarının arasına soktum, omuzlarının üzerinden sırtına doğru uzanabildiğim kadar uzattım. Sadece dokunmak, onu kendime olabildiğince yakın tutmak istiyordum. O içime gömülmüşken, ağzı göğsümdeyken ve hırıltıları tenime damgasını vururken bile daha fazlasını istiyordum. Daha derin. Daha sıkı. *Her zaman*. Beni sadece ikimizin bildiği bir şekilde işaretlemesini istedim ve geri dönüp o noktaya tekrar tekrar basmak istedim.

İçimde gevşek sarsıntılar toplanıyordu. İlkini kemik eritici etkisinden sonra bir daha boşalabileceğimi sanmıyordum ama bu seferki farklı olacaktı. Hafif, neredeyse yumuşaktı. Eğlencenin devam etmesini isteyen türden köpüklü bir orgazmdı.

Henry alçak bir kükremeye içime girdi. Neredeyse gelmişti. Bunu biliyordum. Bunu kaslarının gerginliğinden ve kalçalarının düzensiz hareketinden hissedebiliyordum. Dişlerinin omzuma yaptığı baskıyı, kalçamı morartan tutuşunu. Kalçalarının beni yatağa çivilemesi ve bırakmayı reddetmesi. "Bak ne kadar iyi yapıyorsun. Benim için ne kadar iyi olduğuna bak."

Boşalırken dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve sonra dudakları yanaklarımda, çenemde, boynumdaydı. Nefes nefese, "Bana biraz daha verebileceğini biliyorum" dedi.

Bir anda çekildi ve bacaklarının arasına yerleşti. O yumuşak orgazmın içimde kıvrılıp gerildiğini hissetmeden önce bir dakikadan az bir süre klitorisimi emdi. Serbest kaldığında haykırdım, kaslarımı eritti ve cildimi sıcak, puslu bir nabızla elektriklendirdi.

Henry yanıma dönüp beni kollarının arasına alıncaya kadar omuzlarını çekti. İçimi çekti ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Bu da neydi böyle?"

"Senin kendi doktor oyunların var, benim de kendi oyunlarım." Şakağıma bir öpücük bıraktı. "Çok mu fazla?"

Başımı salladım. "Hayır, iyiydi. *Harikaydı*. Sadece bilmiyorum." Bir süre sonra, "Herkes yön bulmak için hep sana bakıyor. Her zaman sorumluluk sende. Biraz ara versen iyi olur diye düşündüm."

Saçlarımdan bir kısmını yüzümden uzaklaştırdım ve kaşlarımı ovuşturdum. Duygusal bir su birikintisi içinde erimeden bu sözleri sindirmek için kendime bir dakika vermek için her şeyi yaptım. *Lanet olsun*. Neden beni dilim dilim kesen ve en yumuşak, en savunmasız yerlerimi arayan şeyler söylemek zorundaydı? Birinin yanında güvende hissetmenin anlamı bu muydu? Korunduğunu hissetmek?

Çünkü yaptım ve herhangi birine güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum.

"Şimdi ne olacak?" Köprücük kemiğimin çizgisini takip etti. Oyun hakkında hâlâ birazcık tuzlu olduğunu söyleyebilirdim. Bir dahaki sefere beni haklayacaktı, bundan emindim. "Seni bu hafta ne zaman göreceğim?"

"Bana ayıracak vaktin olmayacak. Meşgul olacaksın."

"Güven bana. Senin için zaman bulmakta hiç sorun yaşamadım."

Ses tonunda o kadar kesin, o kadar kesin bir şey vardı ki, yüz ifadesinde daha fazlasını bulacağımı düşünerek ona doğru kaydım. Uykulu gözlerini ve sıcak gülümsemesini buldum. "O zaman biraz boş vaktin olduğunda gel beni bul."

Beni göğsüne doğru çekti. "Yapmayacağımı sanma."

Odanın diğer tarafında vibratör vızıldamaya devam ediyordu. "Nasıl gittiğini göreceğiz. Tamam mı? Bu rotasyonun nasıl gittiğini göreceğiz ve sonra-"

"O cümleyi bitirme."

"Neden bitirmeyeyim?"

"Çünkü stratejik çıkış planınızı duymakla ilgilenmiyorum," dedi. "Bu rotasyonu bitireceğim ve sonra başka bir rotasyona başlayacağım. Bana kıcıımı tekmeleyecek tüm yolları anlatacaksın. Muhtemelen haklı çıkacaksın ama ben yine de en iyisini umacağım. Bunu bitireceğim, sana haklı olduğunu söyleyeceğim ve sonra bir başkasına başlayacağım. Bu döngüyü birçok kez tekrarlayacağız. İşe yaramasını sağlayacağız. Söz veriyorum."

"Yürütebileceğimizi nereden biliyorsun?"

Parmaklarını saçlarımın uçlarında gezdiriyor, hafifçe çekiştiriyordu. Onun durmasını hiç istemedim. "Çünkü meydan okumalarımı seviyorum, Whit."

YIRMI

HENRY

Çocuk Cerrahisi Rotasyonu: *4. Gün, 4. Hafta*

BENİM KOHORTUMUN İHTİSASLA TANIŞMASI YANIK CERRAHİSİ İLE OLDU. En hafif tabiriyle, gerçekten çok yoğunlu. O serviste çok sayıda harika uzman doktor vardı, ancak rapor verdiğimiz Dr. Pecklewithe, sadece sefil bir piç olarak tanımlayabileceğim biriydi. Öğretmenlik onun en az ilgilendiğı şeydi. Her fırsatta utanmak ve küçümsemek için yaşırdı. Korkunçtu. Her rotasyon böyle olsaydı ihtisasımı tamamlayıp tamamlayamayacağımdan şüpheliydim.

Yanık ünitesinden sonra, Dr. Bass'ın Pecklewithe'den daha sefil bir piç olmanın mümkün olduğunu kanıtladığı toplum genel cerrahi rotasyonumuz için bir uydu kampüse gönderildik. Adam asistanlığın büyük bir horoz dövüşü olduğunu ve tek amacının bizi birbirimize düşürmek olduğunu düşünüyor gibiydi.

Bu korku şovlarını geride bıraktığımızda, naklin norm olmasa da yüksek bir nokta olduğunu varsaydık. Pediatri bölümüne gittiğimizde Dr. Acevedo'nun bizi utandırmakla ya da horoz dövüştürmekle uğraşmadığını görünce ne kadar şaşırdığımızı hayal edin. Aksine, bizi insan olarak tanımaya ve akşam yemeğı için evine davet etmeye niyetli görünüyordu.

Çocuk cerrahisini sevdiğimi öğrendiğimde çok şaşırmıştım.

Çocukları ameliyat etmekte pek iyi değildim ve yakın zamanda seçmeli ders olarak pediatriyi seçmeyecektim, ancak vakalar

Daha önce hiç görmemiştim, tüm kohortum bu rotasyonu sallıyordu ve Dr. Acevedo inanılmaz bir öğretmendi. Horoz dövüşü yok, ayinsel utandırma yok, ameliyathanede tutmak için bir su şişesi bile yok.

Hepsinden iyisi, Whit artık patronum değildi. Hâlâ bana çiğ tavuk üzerinde teknikler uygulattığı zamanlar oluyordu ama yatıya kalmalarda bir sınır yoktu. Birlikte geçirebildiğimiz kadar çok gece geçiriyorduk ve bununla birlikte beynimin arkasına yeni bir korku yerleşti: Ya her şeyi berbat edersem? Ya her şey dağılırsa ve ben bunu düzeltemezsem? Eğer bu iş biterse, ormanda dolaşp bir daha topluma dönmeyeceğimden emindim. Onsuz yaşamak istemiyordum.

Tek düşünebildiğim, onu istediğim, ona *ihtiyaç duyduğum* aylar ve bu işi nasıl yürüteceğimi bulduğumda her şeyin daha iyi olacağına dair ince bir umutla nasıl hayatta kaldığımdı. Bu umuda bile sahip olmasaydım ne yapardım? Her şeyi berbat etsem ve onu her gün hastanede görmek zorunda kalsam ne yapardım? İhtisasımın bitmesine daha dört buçuk yıl vardı. Asla başaramazdım.

Bu benim hatam *olacaktı*. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama suçlunun ben olacağından emindim. Whit'in tüm zayıf noktalarını ve karanlık köşelerini biliyordum ve sadece ona bir sebep verirsem benden uzaklaşacağını biliyordum, çünkü bunu o da benim kadar istiyordu. Ortaya çıkmaya devam etmemi ve onun için kalacağımı, *her zaman* kalacağımı kanıtlamamı istiyordu ve ben de bunu yapmaya niyetliydim.

Ta ki ben işi batırana kadar.

DR. ACEVEDO VE EŞİ TÜM İHTISAS PROGRAMINI VE

Şükran Günü için bir grup görevliyi evlerine davet ettiler. Birçok asistan geceleme zorunda kaldığı için sabah on bir civarında yemek servisi yapmaya başladılar. Bu gece on bire kadar durmadılar çünkü hastane tatil için zaten zayıf çalıştığı için çoğumuz daha erken gidemedik.

Pediatric bugün şanslıydı. Kurulda tek bir prosedür yok, sadece ameliyat sonrası hastalara bakılacak. Günümün çoğunu Rıza'dan örgü örmeyi öğrenerek geçirdim, Tori ve Cami ise paralarının yetmeyeceği tatilleri planladılar.

Whit'le Dr. Acevedo'nun Cambridge'deki evinde buluşuyorduk ama resmi açıklama orada birlikte olmadığımız yönündeydi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatsız etmiyordu. Whit'in etik meseleleri her düşündüğünde strese girmemesi için ihtiyacı olan şeyi verdiği sürece umurumda değildi. Birlikte ayrılacaktık - tabii ki gizlice - ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Cadde arabalarla doluydu ve eski Viktorya döneminden kalma büyük binanın tüm ışıkları yanıyordu. Acevedo'nun beni kapıda karşılaması ve beni gördüğüne gülünç derecede sevinmiş görünen kısa boylu kızıl saçlı karısı Erin'le tanıştirması bir dakika bile sürmedi.

Kendi ailem beni gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Bana uzun masanın tüm geleneksel Şükran Günü yemeklerinin yanı sıra köriler, koftalar, enchiladalar ve tanımadığım diğer birçok ürünle dolu olduğu yemek odasını gösterdiler. Her şey için plan yapmışlardı - ve herkes için.

İnsanlar evlerinin her yerine dağılmıştı, çoğunlukla ellerinde taşan tabaklarla küçük gruplar halinde toplanmışlardı, ancak asıl parti açık planlı aile odası ve mutfaktaydı. Ada baştan sona turtalarla kaplıydı.

Whitney, hâlâ *Meri olduğunu* düşünemediğim Dr. Mercer ile gençleri yemeye inanmayan birkaç yanık cerrahından biri olan Dr. Shapiro'nun arasındaki kanepede oturuyordu. Ben içeri girdiğimde başını çevirip baktı ama sadece bu şekilde beni tanıdı.

Bayıldım.

Bir sırrın içinde olmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Acevedo sırtımı sıvazlayarak, "O'Rourke ve Stremmel'e kurtarma deneyiminden bahsettim ve seninle konuşmak istiyorlar. Travma ve acil serviste daha fazla zaman geçirmeni sağlamak için ikinci yıl rotasyonlarından birkaçını değiştirebileceğimizi düşünüyorlar."

Uzmanlık alanlarıyla ilgili herhangi bir karar vermeden önce bu yılı tamamlayacağıma dair kendime söz vermiştim. Üçüncü yıla kadar seçmeli rotasyonlar bile sunulmuyordu, bu yüzden o zamana kadar bir yön seçip seçmemem pek önemli değildi ama travma cerrahisine dalmaya hazır olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bu inanılmaz olurdu," dedim.

"Stremmel bursiyerliğiniz için burada kalacağınızı taahhüt etmenizi isteyecek ama-"

"Sorun değil," dedim çabucak. Batı Yakası'nı deli gibi özlemiştim ve bu şehre bayıldığımı söyleyemezdim ama hiçbir yere gitmiyordum. Bir yere gitmiyordum.

Whit buradaydı. "Aslında, çok isterim."

Acevedo gülerek, "Elinizi çok çabuk göstermeyin," dedi. "Bırak bunun için çalışsınlar. Hadi, yolda sana bir bira alırsın."

Travma cerrahisinin en güçlü iki ismi Stremmel ve O'Rourke, uzmanlık direktörünü ikinci yılımdaki göğüs cerrahisi rotasyonumu travma rotasyonu ile değiştirmeye nasıl ikna edeceklerini tartışırken kendimi turta ve bira yerken buldum.

Bu fikrin büyük bir hayranıyım. Meme cerrahisine gölge düşürecek bir şey değildi ama travma cerrahisi olarak asla kullanmayacağım prosedürleri öğrenmek için bir rotasyon daha az harcamak büyük fark yaratıyordu. Ama bu, grubumdan ayrılmak anlamına geliyordu. Ben travmada yeni bir ekiple çalışırken onlar meme cerrahisine devam edeceklerdi.

Er ya da geç ayrılacağımızı biliyordum. Belli ki. Tori'nin aklında henüz bir uzmanlık alanı yoktu ama Reza kapıdan girerken cerrahi onkolojiye gideceğini biliyordu ve Cami her zaman genel branşlara yönelmişti ama pediatriye geçirdiğimiz zaman onu tereddüde düşürmüştü. Bu yıl ve gelecek yıl birlikte kalsak bile, ihtisaslarımızın geri kalanı zorunlu rotasyonlar ve seçmeli derslerin bir karışımı olacaktı.

Birbirimizi hiç görmeyecek de değildik. Her şey başarısız olursa, Cami yine de hafta sonu günlük seansları için kışımızı sürüyecekti.

Ama artık benim için ailem gibiydiler. Bizi ayıran kişi olmak istemedim.

Travma geçiren adamları izlemek çok eğlenceliydi. Siyah-beyaz film döneminin komedi ikilisi gibiydiler; Stremmel sadece bakışlarıyla konuşan huysuz bir adam, O'Rourke ise bilinç akışı daireleri çizerek konuşan Jack Russell teriyeri gibiydi.

"İşte yılın geri kalanı böyle geçecek," dedi O'Rourke bir ağız dolusu kaju fıstığının etrafında. Fındık kâsesini kolunun kıvrımında, sanki bitiş çizgisine koşuyormuş gibi tutuyordu. "Genelde dört ay, ki bu harika olacak. Emmerling'i tanıyor musun? Emmerling harikadır. Kışına tekme basacak ama bunun için ona teşekkür edeceksin."

Stremmel başıyla onayladı. "Doğru."

"O zaman genel gece vardiyasındasınız ki bu çok kötü bir şey ve hayatınızı mahvedecek ama herkes bunu yapmak zorunda."

Stremmel bir kez daha başını salladı. "Mmmhmm."

"O zaman bizim kum havuzumuzda oynuyorsun," diye devam etti O'Rourke, bir avuç daha kaju fıstığı devirerek. "Travma ve acil serviste iki ay

Biri ameliyatta, biri travma gecesi şamandırasında."

"Bu benim hayatımı da mı mahvedecek?" diye sordum.

O'Rourke, "O noktada bunun farkına bile varmayacaksınız," dedi. "Ama bu sana bu yıl bizimle üç ay geçirme fırsatı verecek ve sonra da çok seveceğin Acil Servis rotasyonuna başlayacaksın. Daha ilk günden bu konuda profesyonel olacaksın."

Bunu bilmiyordum ama güvenoyu için minnettarım.

O'Rourke omzuma bir el attı. Bunun kaju eli olduğundan oldukça emindim ve şu anda gömleğimde tuz ve fındık tozu vardı. Bir gün içinde üzerime bulaşan onca şey arasında en kötüsü bu değildi, yine de bu gece onun hakkında çok şey öğrenmiştim.

"Bu işi yapıyoruz. Senin için bir planımız var, genç adam." En iyi tahminime göre O'Rourke benden birkaç yaş küçüktü, gerçi hoşlandığı herkese *genç adam* diyen birine benziyordu. "Ama eğer bunu yaparsak ve sen de bursun için Penn, U-Mich ya da UC San Diego'ya siktir olup gidersen, kariyerimin geri kalanını seni trollemeye adayacağım. Anladın mı?"

"O'Rourke." Stremmel içini çekti. "Bizi bu dramadan kurtarabilir misin? Lütfen?"

"San Diego'ya gitmiyorum." Bakışlarım odada Whit'in oturduğu yere kaydı, o ve Dr. Mercer grubun kahkahalarla güldüğü bir hikâye anlatırken Whit bana arkasını dönmüştü. "Beni Boston'da tutan çok şey var."

"Bildiğim iyi oldu," dedi O'Rourke.

Dr. Shapiro adanın etrafında bir tur attı, Stremmel'in yanında durmadan önce gözleri çoğunlukla yenmiş turtalara takıldı. Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım çünkü ikisi de bakmamı istemiyordu ama Shapiro ve Stremmel'in birlikte olduğunu bilmeden buraya kadar nasıl gelebilmişim?

Adamın dördüncü parmağında platin bir bant ve onunkinde de daha ince bir bant olduğunu fark ettiğimde neredeyse yeni olduğuna kendimi ikna edecektim.

Hah. Bunu tahmin edemezdin.

"İşim bitti," dedi sessizce.

Whit'in işi ne zaman bitecek diye merak ediyordum. Brie bu gece arkadaşlarıyla bir yere gitmişti, bu da oyuncakları çıkarıp istediğimiz kadar gürültü yapabileceğimiz anlamına geliyordu. Whit, Brie etraftayken fazla gürültü yapmayı sevmezdi.

Stremmel, "O zaman seni eve götürüyorum," diye cevap verdi. O'Rourke'a ise "İğrenç olmamanın bir yolunu bul" dedi.

O'Rourke, "Ne demek istediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi.

Stremmel başını sallayarak Shapiro'yu salona götürdü. "Dayan Hazlette," diye seslendi. "Ve ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, O'Rourke. Kendine gel."

Onların gidişini izlemek geleceğe bakmak gibiydi. Whit'le beni, on üç çeşit turta üzerine bazı hiper sakinlerle mantıklı bir şekilde konuştuktan sonra buradan çıkarken görebiliyordum. Gerçi alyanslarımız da olacaktı ama eşleşmeleri gerekmiyordu. Whit'in tarzı bunun için fazla kusursuzdu. Belki eve gittiğimizde çocuğumuza bir bakıcı bakardı. Ya da bir beagle. Her iki şekilde de iyi olurdu. Brie'nin kendine ait bir odası olurdu, tercihen bizimkinden uzakta bir oda ve özel bir girişi olurdu, Dr. Mercer'ın da kendi ev anahtarları, masamızda özel bir yeri ve tercih ettiği şarap şişesinden sürekli bir kaynağı olurdu.

Ne olursa olsun, Whit'e verirdim. Ona verebileceğim her şeyi verirdim.

O'Rourke saatine baktı. "Bir sonraki eyleminin zamanı geldi. Bu gece Aldritch ile atışımı yapmalıyım."

Neredeyse biramda boğuluyordum. "Sen ne sikimsin?"

Fındık çanağının etrafında dolandı. "Ayda bir kez ona asılıyorum ama hiç ilgi görmedim. İşyerinde romantizm olayına pek sıcak baktığını sanmıyorum ama fikrini değiştirebilirim."

Göğsümde bir ateş vardı. Tendon ve kemiklerimi yakıyordu. Alevlerin arkasını zar zor görebiliyordum. "Yapamayacaksın ama denediğini görmek isterim."

Bakışları yavaş yavaş fındıklardan bana doğru kaydı. Beni incelerken sözlerimi kafasında tekrarlayışını izledim ve bunun bir hata olduğunu biliyordum. Bu tür bir bataklığa doğru yürümek yerine birayı ve ateşi boğmam ve tüm bölgesel dürtülerimi bastırmam gerektiğini biliyordum.

Ama artık dışarıdaydı ve ne demek istediğimi anlamamak mümkün değildi.

Avucunun içinde birkaç fındık salladı, kaşları gergin bir şekilde toplandı. "En azından şimdi neden başarısız olduğumu biliyorum."

Kendime engel olamadığım için "Sallanmayı kes" dedim.

Sonsuz bir an boyunca bana öyle bir baktı ki içim içime sığmadı. "Tamam, Hazlette. Pekâlâ. Bunu düzeltmemiz iyi oldu." Taşak elini uzattı. "Dr. A ile aramı iyi tutacağıma ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağımıza söz vermeme ne dersin? Böylece beni kendi taşak torbamla boğmayı düşünüyormuşsun gibi dik dik bakmak zorunda kalmazsın."

Elini gereğinden daha sert sıktım. O da aynısını denedi ama benden en az otuz kilo daha kaslıydı ve bunu bilecek kadar zeki idi. Bana dik dik bakmak için sağlam bir girişimde bulundu ama işe yaramadı. Dünyada Whitney'den daha önemli hiçbir şey yoktu ve bunu kimin bildiği umurumda değildi.

Bu benim için yeniydi. Daha önce hiç bu şekilde tepki vermemiştim. Birlikte olduğum kişiyi tavlama ya çalışan birini izlemek zorunda kalırsam gerçekten bir ateş topuna dönüşeceğimi hiç hissetmemiştim. Birinin bana *ait* olduğunu şafak kadar net bir şekilde ortaya koymak istememişim. Travma cerrahisinde bir sevgili kurulumu da dahil olmak üzere her şeyi riske atmaya istekli olduğum biri için hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Tam burada, şu anda, O'Rourke'la ilişki mi mahvetmiş olmamın benim için bir önemi yoktu. Aptalca ve sorumsuzcaydı ama umurumda değildi.

"Seninle konuşmak güzeldi o zaman," dedi O'Rourke, sonunda uzaklaşarak. "İyiyiz, değil mi? Bilmiyordum ve" -başını yana eğdi, yüzü bir şey duymak için çok uğraşıyormuş gibi buruştu- "bunun yaygın bir bilgi olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil ve öyle kalmasını tercih ederim." Bu bir tehdit gibi geldi.

Son kajuları da avucuna aldı ve ağzına attı. "Evet. Terlemedim. Tamam mıyız yani? Benim adamım olacaksın. Eğer anlaşılamazsak bu gece uyuyamayacağım."

Çenem büküldü. Bu köprüyü yakmamış olmam en iyisiydi. "Biz iyiyiz."

"O zaman bu gece doktorculuk oynayacak başka birini bulacağım." Mutfağı tararken başını salladı. "Sonra görüşürüz, dostum."

Acevedo ile o, Stremmel ve Shapiro da dahil olmak üzere son yıllarda apartmanımda yaşayan tüm doktorlar hakkında büyüleyici bir sohbetten sonra, Whit ve Dr. Mercer'ın aile odasından ayrıldığını fark ettim. Whit'i aramak için uyku mahmuru apartman sakinleriyle dolu diğer odalardan geçerken telefonum çaldı.

Whitney

Ben dışarıdayım. Birkaç kapı aşağıda, sokağın başına daha yakın. Bir araba sipariş ettim. 10 dakikaya burada olur.

Henry

Sana hiç çok verimli olduğunu söyleyen oldu mu? Sende sevdiğim şeylerden biri de bu.

Whitney

Umarım verimsizliğinizi sevmemi
beklemiyorsunuzdur.

Henry

Umarım sevecek başka şeyler bulursun.

Bu noktaya kadar, bu kelimeyi ilk kullanan hep ben oldum ve sadece ağır bir mizahla kullandık. Hiçbir zaman gerçekten büyük, ciddi bir aşktan bahsetmiyorduk. Daha ziyade, birbirimiz hakkında sevdiğimiz yarı alaycı şeylerle oyalanıyorduk. Böylesi daha güvenliydi. Daha az resmiydi.

Ve bununla ilgili hiçbir sorun yaşamadım. Şimdiye kadar, tam olarak amaçlandığı gibi çalışıyordu. Whit'in bana eşlik etmesi bile bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyordu. Ayrıca kendimi bir litre Pop Rocks yutmuş gibi hissediyordum ki bu da eğlence ile dehşet arasında gidip gelen bir deneyimdi.

Vedalaştım, kalan yemekleri almam için tekrarlanan teklifleri reddettim ve kendimi sokağa attım. Yaklaştığımda ona "Buraya gel" diye işaret ettim.

Gülümseyerek kollarıma doğru yürüdü. "Bütün bunlar ne için?"

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken eşarbını çekiştirdim. "O'Rourke'un aylardır sana nasıl asıldığını anlatmasını dinlemek zorunda kaldım."

Gülümsemişliğini hissettim. "Ve bu benim hatam mı?"

"Tabii ki değil," dedim. "Sadece seni eve götürmek ve müsait olmadığını hatırlatmak istiyorum."

"Oh, öyle mi?"

Şaka yapıyordu. Alay ettiğini biliyordum. Yine de alt dudağını ısırđım ve yuvarlak kıcını tokatladım. Kollarımın arasında inledi ve kıpırdandı, ben de boynunu, çenesini ve kulağının arkasında onu çıldırtan gıdıklanma noktasını öperken onu daha sıkı tuttum.

Kollarımı omuzlarına doladım. "Neden bana bundan hiç bahsetmedin?"

"Önemli olmadığı için mi?" Başını salladı, yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi. "Neden sana söyleme zahmetine gireyim ki?"

"Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum," dedim. "Softbol maçında sana sarılma biçiminde bir tuhaflık olduğunu biliyordum."

"Sanırım *ona* sarıldım çünkü benimkini ofiste bıraktıktan sonra bana fazladan bir gömlek getirmişti."

"Ve saplantısı o günden sonra daha da arttı." Boğazımdan sabırsız bir ses yükseldi. "Peşinde kaç kişi var? Başka kimler var? İsimler, Whitney. Bana isimleri ver. Bir liste istiyorum."

"Senin listelerinden birine daha gerek yok." Avuçlarını yüzüme yaklaştırdı, parlak, vahşi gözlerle bana bakarken beni sabit tuttu ve nefeslerimiz soğuk havada küçük bulutlara karıştı. "Başka kimse yok Henry. Yaşadığımız onca şeyden sonra başka kimse olmadığını biliyorsun."

Onu caddenin kenarına park etmiş bir cipe yasladım, bir kolumu beline doladım, bir elimi saçlarına attım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Tadı ilk geceki gibiydi, keskin, tatlı ve unutulmazdı ve onu sevdiğimden zerre kadar şüphem yoktu.

Onu gecenin karanlığının şafağı sevdiği gibi seviyordum ve biri diğerini her zaman kovaladığı gibi, onu kovalamaktan asla vazgeçeceğimi sanmıyordum.

Yakınlarda bir korna çaldı ve alnımı onunkine doğru eğdim. "Yine de eve gittiğimizde müsait olmadığını hatırlatacağım. Birçok, birçok kez."

"Yani, eğer mecbur kalırsan." Sanki bu onun için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi gözlerini devirdi. Lanet olsun, bu kızı seviyordum. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"İyi, çünkü-"

Arkamızdaki arabanın farları yandı. Parıltıyı görebilmek için elimi kaldırdığımda Tori'nin sürücü koltuğunda oturduğunu, Rıza'nın onun yanında olduğunu ve Cami'nin de arkadan öne doğru eğildiğini gördüm. Cami iki elini yüzüne götürerek ağzını kapattı. Rıza öfkeyle gözlerini kırıştırdı. Tori'nin dudaklarının "*Ne oluyor lan?*" sözcüklerini oluşturmasını izledim.

Ben tepki veremedim Tori kaldırımından uzaklaşıp caddenin aşağısına doğru çekildi. Az önce ne olduğundan emin olamadan bir süre onun arka lambalarına baktım.

Doğru olan neydi?

Whit ceketimi çekiştirerek, "Henry," dedi. "Gel hadi. Arabamız geldi."

Hiçbirini hatırlamasam da, bir noktada beni arabaya yönlendirdiğinin ve Longfellow Köprüsü üzerinden Boston'a doğru yol aldığımızın farkındaydım.

Whit elimi iki elinin arasına alıp birbirine sürterken, "Sadece şaşırdılar. Hepsi bu."

Cevap vermek istedim. Onunla aynı fikirde olmak. Ekibimle işleri berbat etmediğime inanmak için.

"Onları aramak ister misin? Çok geç değil." Elimi ovuşturmaya devam etti. "Onları davet et. Konuşabilirsiniz ve her şey yoluna girecektir, eminim."

Bu şokun etkisinden kurtulmak için göz kırpmak bir dakika sürdü. "Benim evimde durabilir miyiz?"

"Evet. Tabii ki."

Şoförle konuşmak için öne doğru eğilirken elini kalçama attı ve tepkileri kafamda bir döngü halinde oynadı.

Gerçekten *o kadar* kötü müydü? Bunca zamandır Whit'le olan ilişkiimi onlara anlatmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Özellikle de nakil rotasyonu sırasında. Ve geçen ay, her şey yeni ve kırılıyordu. İstesem bile bunu nasıl açıklayacağımın emin değildim. "Onunla en iyi arkadaşımın düğününde tanıştım ve sonra onun benim katılımcım olduğu ortaya çıktı, bu da ona dokunamayacağım anlamına geliyordu ve şimdi onsuz nasıl var olacağımı bilmiyorum" her şeyi özetliyor muydu? Bu son birkaç ay için yeterli bir açıklama mıydı?

Anlarlardı. Anlayacaklarını biliyordum.

Ama-

Tori, ihanet olarak gördüğü herhangi bir şey söz konusu olduğunda kemikli bir köpek gibiydi. Defterinde, bir keresinde ona badem yerine yulaf sütü verdiği için kahve arabasındaki adamın da dahil olduğu, ona ihanet eden insanların listesini tuttuğu bir sayfa vardı.

Topluluk genel rotasyonu sırasında Cami'nin, harika olduğuna inandırdıktan sonra yaptığı körili yumurta salatasını yemediğimi öğrendiğinde benimle neredeyse hiç konuşmadığı bir hafta olmuştu. Yumurta salatası bana göre değildi. Dokusu bana uymuyordu. Elimde değildi.

Rıza hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kedilerinden birine hakaret etmek dışında, amirlerimizden biriyle ilgili olsa bile özel hayatımla ilgili herhangi bir tepki vereceğini hayal edemiyordum. Ama çok üzgün görünüyordu. Sanki köpeklerin daha üstün bir hayvan olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişim gibi.

Binama vardığımızda, Whit'i ön merdivenlerden yukarı çıkarıp antreye yönlendirdim, hala kafamda her şeyi sıralıyordum. Beni yakından izlediğini biliyordum. Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ve onu rahatlatmak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Düşünmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı ve sonra her şey yoluna girecekti. Tori ve Cami'ye biraz akıl vermek ve Rıza'yı kedilerin

harikaydı. Anlayış gösterirlerdi çünkü yaptıkları buydu. Birbirimizle ilgili tüm garip, mantıksız şeyleri kabul ettik. Hatta onları kucakladık.

Onlardan Whit ile olan ilişkiyi kabul etmelerini ve benimsemelerini isteseydim, bunu yaparlardı. En son öğrenen kişi olmaktan yakınsalar bile. Burada burs alamazsam ne yapacağım ya da Whit kaçınılmaz olarak başka bir hastaneye atandığında ne olacağı gibi cevaplamaya hazır olmadığım sorular sorsalar bile.

"Anlayacaklardır," dedim, çoğunlukla kendi kendime. "Evet, anlayacaklar."

Merdivenlerden üçüncü kattaki daireme çıktık, diğer iki daireden gelen müzik ve kahkahaların belli belirsiz farkındaydım. İkinci katı dönüp son basamağı çıkmaya başladığımızda ileride bir figür fark ettim.

Sahanlıktan birkaç adım ötede durdum, bir elim Whit'in kalçasındaydı. Uzun bacaklarının arasına sıkıştırdığı bir şişe içkiyle yere yığılmış, evinden çok uzakta olan bir adam oturuyordu.

"İşte buradasın," diye söylendi Mason, kolunu özensiz bir el sallama hareketiyle kaldırarak. "Nasılsın bakalım?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim." Parçalar yerine oturdukça midem bulandı ve aniden fark ettim ki, eğer o buradaysa ve bir şişe burbona dalmışsa, artık bu gece takımı kızdırıp kızdırmadığımdan çok daha büyük sorunlarımız vardı.

"Harika değil, dostum." Biz yaklaşırken Mason ayağa kalktı, içkiyi hâlâ yanında tutuyordu. "Evliliğim bitti. Tıpkı senin söylediğin gibi."

Yirmi Bir

HENRY

*Çocuk Cerrahisi Rotasyonu:
6. Gün, 4. Hafta*

MASON'IN EVLİLİĞİNİN DAĞILACAĞINI HEP BİLİYORDUM.

Nişanlandıklarında ve sadakatsizliğinin kanıtlarını ona ilk gösterdiğimde anlamıştım.

Çıkmaya başladıklarında bunu biliyordum ve Mason onun doğru kişi olduğuna yemin etmişti çünkü benim bağlanma sorunlarımı bana bir tepside sunan ve onları düzeltmem için bana meydan okuyan kız kardeşi, Florrie'nin tek eşlilikle olan çatışmalarını ve bu sınırlar içinde asla ama asla tatmin olamayacağını sık sık görmezden geliyordu.

Ama Mason'ın Boston'a kadar uçup kapımın önünde sarhoş olmasını ve Whit'e bir gün onu terk edeceğimi, çünkü ilişkilerle uğraşmadığımı söylemesini planlamamıştım.

Neyse ki Mason dolaplarımı yağmaladıktan sonra uykuya daldı ve ertesi gün boyunca uyudu. Uyandığında, zamanını sosyal medyada rahatsız edici derecede duygusal memler paylaşmak, birkaç televizyon aksiyon dizisi izlemek ve kendisi için bile müstehcen miktarda yemek sipariş etmek arasında paylaştırdı. Eve döndüğümde onu kanepede, yüzünde kanat sosu ve Jack Ryan'ı kötü adamları vururken buldum.

Programlama ve karmanın bir hediyesi olarak Cuma günü ekibimi zor gördüm. Cami ve Tori prosedürler için ameliyata girmek üzere erkenden hastaneye çağrıldı, Rıza hassas bir vakaya bakıcılık yapmakla görevlendirildi ve ben de pediatri uzmanıyla birlikte çalışmak üzere acil servise gönderildim.

Acevedo'nun evinin önünde olanlar hakkında konuşmaya çalıştığım da "Bu beni ilgilendirmez ve bu konuyu kapatmak istiyorum" diyerek sözümü kesen Rıza dışında diğerleriyle bir saniye bile görüşemedim. Acil serviste işim bitmeden herkes hafta sonu için ayrıldı ve iyi olup olmadıklarını sormak için mesaj attığımda, Cami ve kocasının çörek paylaştığı bir fotoğraf, gelecek haftanın konferans programı hakkında bir soru ve bir grup rastgele emoji içeren bir dizi yanıt aldım.

Bunları nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum ve öyle ya da böyle endişelenecek zamanım yoktu çünkü Mason Cuma gecesi barlara gitmemizi istedi.

İyi bir fikir değil.

Bütün geceyi kabaca bir boz ayı büyüklüğünde olan bir adamın Boston'daki diğer sarhoş aptallarla kavga etmesini engelleyerek geçirdim çünkü o duygularla doluydu ve onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Üç bardan dışarı çıkarıldık, diğer ikisinde yönetim olaya dahil olmadan önce ayrıldık ve diğer ikisinde polislerle sohbet etmekten kıl payı kurtulduk. Mason sadece birkaç kırık eklem ve kanlı ama kırılmamış bir burunla bina ma geri dönmeyi başardı.

Ancak merdivenler ona pek çok sorun çıkardı.

Mide bulantısı ve baş dönmesi geçene kadar bir saat boyunca fuayede yerde oturduk. Mason bana son keşif gezilerinden ve Sierralar'daki kar yığınının durumundan bahsetti. Ağır bir yıl olacak gibi görünüyordu.

Sonunda daireme vardığımızda, kanepeye yığıldı ve bu sabaha kadar bir daha hareket etmedi. Akşamdan kalma gibiydi ve iki gözü de morarmıştı ama benimle Whit'le kahvaltıya gelmekten şikâyet etmedi.

Kafeye doğru yürürken, "Whitney'e ilişkiler konusunda ne kadar kötü olduğumla ilgili tuhaf bir şey söylemezsen çok iyi olur," dedim. "Bunu büyük bir iyilik olarak kabul ediyorum."

"Kadınların peşinden koşmaya ne zaman başladın?" diye sordu, sesi hâlâ dün gecedен kabaydı.

"Peşinden koşmaya değer birini bulduğumda."

"Ama siz Love Isn't Worth It kulübünün başkanı ve kurucususunuz. Ne oldu böyle?"

"İnsanlar değişir," dedim. "Ben değiştim."

"Bana herhangi bir değişiklikten bahsetmedi."

"Başımdan çok şey geçti," dedim, bunun yeterli olduğunu umarak. Ona doğru döndüm ve caddeyi geçmeden önce elimi kaldırdım. "Whitney'e muhtemelen bugünlerde her şeyi berbat edeceğimi ve her şeyi mahvedeceğimi söylemezsen gerçekten minnettar olurum. Tamam mı? Bu ayrıntıları şimdilik kendine sakla."

Kollarını bana doladı ve beni bir ayı gibi kucakladı. "Sen neden bahsediyorsun? Hiçbir şeyi berbat etmeyeceksin. O süslü kız senden çok hoşlanıyor."

Bunların hepsine inanmak istedim.

Whit ve Brie'yi kafenin içindeki bir masada oturmuş, ikisi de telefonlarına bakarken bulduk. Brie bütün sabah acı bir şey çiğnemiş gibi görünüyordu ve Whit de bunu duymak zorundaymış gibi görünüyordu.

Whit'le vakit geçirirken Brie'nin havayı kontrol ettiğini çok çabuk öğrenmiştim. Çoğunlukla, Brie kendi işini yapar ve kız kardeşine pek dikkat etmezdi, ama rüzgarlar değiştiğinde, herkes bunu bilirdi.

Parmaklarımı kürek kemikleri üzerinde gezdirdiğimde Whit irkildi, sonra beni kucaklamak için aşağı çaktı. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Tanrım, bu süslü kıızı sevdim.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Ben de seni özledim."

Mason arkamda oyalandı, siyah beyaz dekoru inceledi ve bu türü tanıımıyormuş gibi yerlilere baktı. Herkesi ve her yeri severdi ama bir seçenek sunulsa asla şehirde yaşamayı seçmezdi. Ona burası hakkında ne düşündüğünü sorsaydım, muhtemelen bana çok gürültülü olduğunu söylerdi. Sanki memleketindeki favori tavernaları ve spor barları kütüphane sessizliğindeymiş gibi.

"Whitney'le tanışmıştın," diye hatırlattım elimi omzuna atarken. "Bu da Brie."

Mason elini ona uzatırken kulağını kavradı. "Özür dilerim, anlayamadım. Burası çok gürültülü, değil mi? Ree mi dedi? Yoksa Ağaç mı?"

Elini uzatmak için oturduğu yerden kalktı. "Brie," dedi göğsüne vurarak. "Peynir gibi."

"Ben Mason'ım," dedi, hâlâ elini tutuyordu. "Tıpkı... kavanoz gibi." Brie gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ve sen de oldukça uzun bir kavanozsun."

"Ben-ne?" Mason ona bakakaldı. Onu duymamış olma ihtimali yüksekti. Espresso makineleri oldukça gürültüydü. Onun karşısındaki sandalyeye çöktü. "Hep burada mı yaşıyordun?"

"Şu anda burada yaşamıyorum bile," diye cevap verdi. "Hâlâ nerede olmak istediğime karar veriyorum."

Brie ve Mason ikisinin de bu şehirden pek hoşlanmadıkları hakkında konuşmaya başlarken ben Whit'in karşısına yerleştim. Boston'daki barların çoğunda artık hoş karşılanmadığını görmek iyi bir şeydi.

"Dün nasıl geçti?" Whit sordu.

Başımı sallarken ellerini ellerimde birleştirdim. "Gerçekten kimseyi görmedim."

"Sana bunun olacağını söylemiştim." Sırıttı. Haklı olmayı severdi. Benim için hata bulmak zordu çünkü böbürlenmeyi iyi bir şeymiş gibi gösteriyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Belki mi? Bilmiyorum. Her şey ters geliyor." Mesaj alışverişini okuması için telefonumu ona uzattım. "Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"İkisinden biri üzgün olsaydı ya da sana söyleyecek bir şeyi olsaydı," dedi, mesajları ileri geri kaydırarak, "bunu yaparlardı. Bu ikisi dillerini ısırılmazlar."

"Peki o zaman geçen gece neden bu kadar üzgün görünüyorlardı? Ve Tori neden o şekilde hızla uzaklaştı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum ama artık aşmış olmaları mümkün değil mi?"

Brie, Mason'la birlikte ayağa kalkarken, "Hey, biz sipariş vermeye gidiyoruz," dedi.

"Ne istiyorsunuz çocuklar?"

Whit, "Ben müsli kasesi istiyorum," dedi, "Henry de ekstra pastırmalı iki kahvaltı sandviçi istiyor."

Evet, bu kızı *gerçekten* seviyordum ve günün birinde o da benden bu sözleri duymaya hazır olacaktı.

Onlar ayrılırken Whit elimi tuttu ve başparmağını parmak eklemelerimdeki bir çürüğün üzerinde gezdirdi. "Ne oldu burada?"

"Dün gece Mason'ın bir bara kafa atmasını orada engelledim."

"Hangi bara gittin?"

"Hepsi," dedim. "Ve birkaçına geri dönmeme izin verilmiyor." Kaşlarını çatığında, vites değiştirdim. Kanlı detaylara ihtiyacı yoktu. "Geçen gece Stremmel ve O'Rourke ile konuştum. Gelecek yıl için programıma fazladan bir travma rotasyonu eklemek için çalışıyorlar."

Parmaklarımızı birbirine geçirdi, narin yüzükleri tenimde kayıyordu. "Artık sen de onlardan birisin."

"Neden bu konuda hayal kırıklığına uğramış gibisin? Tekrar nakil olmamı mı istiyorsun?"

"Bir dakika bile olmaz, hayır." Ela gözlerinin sert parıltısı beni güldürdü. "Yine de seni orada bol bol göreceğim. Senin hastaların benim hastalarım için donör olma yolunda ilerliyor."

Nefesimi içime çektim. "Bu sabah doğrudan kara mizaha mı giriyoruz?"

"Olmaması için bir sebep yok."

Birleşen ellerimize baktım. Bütün geceyi onu düşünerek geçirmiştım. Onu *özleyerek*. Elimin morarmasının tek nedeni, kendi dünyama dalıp "*Ya ona hemen şimdi evlenme teklif etseydim?*" diye düşünmem ve Mason'ın üniversite basketbolu yüzünden bir herifle kavga etmesini görmezden gelmemdi. Fuayede oturduğumuz süre boyunca zihnim, onu asla terk etmeyeceğimi bildiği, her zaman onun için kalacağımı bildiği bir dünya inşa etmekle meşguldü.

Kafenin diğer tarafında, bir kahve çekirdeği öğütücüsü yüksek vites geçti ve bir bebek ulumaya başladı. O yöne doğru göz kırptım, göremedim.

Ya hemen şimdi sorsaydım? Zaman kaybetmeyi bırakıp arkamıza bakmadan atılsak nasıl olur? Stremmel ve Shapiro bunu başarabilirdiye, eminim biz de başarabiliriz. O zaman ne olurdu? Sadece ikimiz olduğumuzda ve aylardır şu ya da bu şekilde taşıdığımız gerginlikten eser kalmadığında kim olurduk?

Belki yine de batırırdım. Her adımım karanlıkta bir beceriksizlikti. Belki de sadece onun kollarının sessiz huzurunda sonsuza dek saklanmak ve etrafımda biriken tüm sorunlardan kaçmak istiyordum. Belki- "Hadi gidelim buradan."

"Ne? Ve suçlamalarımızı terk mi edelim?"

Beklerken Mason ve Brie'ye baktım. Menü hakkında bir şeyler tartışıyor gibiydiler. Ya da tesadüfen buldukları başka bir şeyi.

"Ona terapiye gittiğimi hiç söylemedim." Bunu neden söylediğimden emin değildim ama daha iyi düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. "Başladığımda bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü kimse bana bu konuda bok atmadan bırakabilmek istedim." Bileğini ters çevirdim ve avucunu ovdum. "Yani, evet, benim ilişkilere mayın tarlası gibi davranan halimi biliyor. Bu boku düzeltmek için çaba harcadığımı bilmiyor."

Whit uzun bir süre sessiz kaldı. Onun abdüktör kasını çalıştırmaya devam ettim. Tüm bu cerrahi etkinlik ellerini sıkılaştırdı.

Bunu kabullenmiş gibi başını salladı. Sanki bana mantıklı gelmese de her şey mantıklıymış gibi. "Evinden ayrıldıktan sonra annemle konuştum. Bana kendim dışında kimseye güvenemeyeceğimi söyledi."

"Bana güvenebilirsin."

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirirken bir parmağını kolyesinin etrafında döndürdü. Sanki yerçekiminden kurtulmuşum ve uzaya uçmak üzereymişim gibi hissettirdi ve bu iyi olurdu çünkü bir gülümsemenin sıcaklığıyla ömür boyu var olabilirdim.

"Planlar değişti." Brie masaya bir tepsi bıraktı, fincanlardan kahve döküldü ve kahvaltı sandviçleri devrildi. "Somerville'deki bir çim bowling turnuvasında bazı insanlarla buluşacağım. Mason'a isterse gelebileceğini söyledim."

Ve şimdi Whit'in sıcak gülümsemesi gitmişti.

"Ne yapıyorsun?" Whit masanın yanında duran Mason ve Brie'ye baktı, görünüşe göre yeni doğan planlarında birleşmişlerdi. "Çim... *bowling* mi dedin?"

"Evet, Yeşil Hat'ta sadece birkaç durak var ve merak etme, sana gel demiyorum." Brie tepside bir kâğıt torba aldı ve içinden bir çörek çıkardı. Eliyle çöreği göstererek, "Kendini fazla kaptırmadan söyleyeyim, bunlar çikolata parçaları. Kuru üzüm ya da yaban mersini değil. Benim için tamamen güvenli."

Whit o çörekle kız kardeşini boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Harika."

Ona alkolden ve sosyal medyadan uzak durmasını hatırlatmadan Mason, "Merak etme dostum. Uslu duracağım."

"İki siyah gözü olan bir adam için cesur bir duruş," dedim.

"Bir yerden başlamak lazım. Hayatımın geri kalanının ilk günü ya da onun gibi bir şey." Mason kahve fincanını selamlamak için kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

Kalabalık kafeden geçip kaldırıma çıkmalarını izledik, ikimiz de bir an bile konuşmadık.

Whit boğazını temizledi. "Bu muhtemelen iyi. Değil mi? İyiler."

Onun tüm dikkatine açken, şimdi onunla aynı fikirde olmayacak mıydım? Bir dakika bile olmaz. "Evet," dedim kendime güvenerek. "Elbette. En kötü ne olabilir ki?"

Yüzünü buruşturdu ve bana o ellerle *başamamayacağımı* söyledi. "Bu tür sorulara kapı açmayalım."

"Evet, hanımefendi." Kahvesine uzandım ve bir kenarından dökülenleri sildim. Kapağın ağzını sildim ve sandviçleri yeniden birleştirmeden önce önüne koydum.

"Bunu hep yapıyorsun," dedi neredeyse kendi kendine. "Öyle değil mi?" Fincanı işaret etti. "Ne zaman masama kahve bıraksan, böyle düzenli oluyor. Kapağında bir damla bile yok. Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim."

Boynumun arkası ısındı. Gözlerimi sandviçe diktim. "Eğer sana kahve getiriyorsam, masanda dağınıklık bırakmayacağım."

Whit eğildi, kollarını önünde kavuşturdu. "Bunu alıp gitmeye ne dersin?"

"Mükemmel fikirleriniz olduğunu söyleyebilirim." Bakışlarına karşılık verdim. "Bu yönünü seviyorum."

Yirmi İki

WHITNEY

*İki numaralı kural:
Cömertçe hediye edin.*

"BUNUN HARİKA OLMADIĞINDAN DEĞİL," DEDI HENRY, DÜZ ZEMİNİ İŞARET EDEREK "Ama aklınızda biraz daha özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Örneğin yatak odanız."

"Hava gülünç derecede güzel." Yoğurdumun son kalanını kaseden sıyırdım. "Ve biraz gerginlik atmam gerekiyor."

"Gerginliğinizi azaltabilirim. Bu konuda bana güvenin."

Kaya büyüklüğünde iki stres topu göğsüme yerleşmişti ve seksin onları bir süreliğine silkeleyeceğini bilsem de, bittiğinde tam orada beni bekliyor olacaktı.

"Hadi biraz yürüyelim." Kahvaltımızdan kalanları topladım. "Sonra yatak odası aktivitelerine geçebiliriz."

Mevsim normallerinin dışında sıcak bir güneş üzerimizde parlarken ve ellerimiz birbirine kenetlenmişken patikanın etrafından dolaşmaya başladık.

İlk birkaç dakika sessiz kaldık ve bu sessizlik sabahtan beri ilk kez derin nefes almamı sağladı. Brie güne babamla planladığı toplantıya katılmam için bir kez daha çağrıda bulunarak başlamıştı. Gelecek hafta sonunda şehirde olacaktı. Bunu tek başına yapmasının ihanet olacağı konusunda ısrar etti. Bunu asla yapmayacağını

Benim için öyle bir şey değil.

"Henry, "Bugün canını sıkkan şeyin ne olduğunu bana anlatman için mükemmel bir zaman," diye söze başladı.

Bunu Henry ile paylaşabileceğime karar vermeden önce bir iki dakika daha geçti ve nereden başlayacağımı bulana kadar birkaç dakika daha geçti. "Babam hiçbir zaman resmin içinde olmadı. Bir dakika bile. Ama Brie onu bulmuş, nasıl olduğunu sorma ve onunla tanışmaya gelmemi istiyor. Gelecek hafta."

"Ne istiyorsun?"

Birkaç kuşu ürkütüp uçuracak kadar yüksek sesle güldüm. Ne istediğimin bir önemi var mıydı? Brie için değil. Bu çok açıktı. "Onunla tanışmakla ilgilenmiyorum ama Brie benden destek istedi."

Başparmağını parmak eklemlerimde gezdirerek kıkırdadı. "Nasıl oluyor da her gün tüm cerrahi kanadının ödünü koparıyorsun ama küçük kız kardeşinin seni duygusal olarak rehin tutmasına izin veriyorsun?"

"Vay canına. Tamam." Nefesim kesildi. "Bu doğrudan oldu."

Patikanın küçük bir yarımadayı takip ederek gölete ulaştığı dönemece yaklaştık. "Gitmek zorunda değilsin, Whit."

Başımı salladım. Bunu biliyordum. Brie bu şekilde görmeyi reddetse bile bir seçeneğim olduğunu biliyordum. "Biliyorum."

"Ama yapacaksın."

"Muhtemelen," dedim sefilce. "Mesele şu ki Henry, bunu tek başına yapmasını istemiyorum. Kimsenin tek başına yapmasını istemem. Ama kaçınılmaz olarak her yönüyle zehirli bir tren enkazı olacak bir şeye katlanmak da istemiyorum."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, ailemin devam eden babalık dramasının canlı aksiyon performansından daha çok endişelenmen gereken şeyler var. Pazartesi gününden itibaren genel cerrahiye gireceksin ve Emmerling'in haftayı baştan aşağı hazırladığına dair her şeye bahse girerim." Bana abartıyormuşum gibi bakma cüretini gösterdi. Sanki Alexandra Emmerling'in asistanlarını ne kadar sıkı çalıştırdığını bilmiyormuşum gibi. "Bu konuda bana güven. Kızını tekmeleyecek."

"Üstesinden gelebileceğime eminim. Biliyorsun, senin hizmetinden sağ çıktım ve orada kış tekmeleme sıkıntısı çekmedim."

"Düşündüğünden daha meşgul olacaksın."

"O zaman koşu ayakkabılarımı giyerim," dedi. "Ama bana bir konuda söz ver. Eğer babanla karşılaşırsan, iş bittiğinde beni ara. Gelip seni alacağım. Eve yalnız gitmene izin yok."

Bu, Meri'yle birbirimize asla yalnız ağlamayacağımıza dair verdiğimiz söze çok benziyordu. Göğsüm sıkışmıştı. "Söz veriyorum."

"Tek ihtiyacım olan bu."

Rahat bir sessizlik içinde birkaç dakika daha yürüdük. Artık beni aşağı çeken tek bir kaya parçası olduğu için daha kolaydı. "Yani, artık kohortun bildiğine göre-"

"Bundan kimseye bahsedeceklerini sanmıyorum," dedi hemen. "Ama onlarla konuşmak istediğim şeylerden biri de bu. Garip, değil mi? Temmuz'dan beri birbirimizin cebinde yaşıyoruz ama aldığım tek yanıt birkaç emoji ve bir donut fotoğrafı."

"Ve hepatobiliyer konferansla ilgili soru."

"Bunu unutamam," diye mırıldandı. "Ve pediatri rotasyonunun bitişini bile kutlamadık. Bu çok garip."

"Hafta sonu tatili olmasaydı sana katılırdım." Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim. "Bu hafta bizim için asansör yok."

"Kaçınmaya geri mi dönüyoruz?"

Sözlerindeki acıyı fark etmemiş olamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de aynı derecede acılıydım. Her gece hastaneden çıkarken onun eline güvenle uzanabileceğim dakikayı hesaplamaktan bıkmıştım. Acevedo'nun Şükran Günü partisine gitmekten ve eve birlikte gitmeyecekmişiz gibi davranmaktan yorulmuştum. Herkesin tüketimine uygun ama benim temel ihtiyaçlarımı karşılamayan bir versiyonumu sürekli hazırlamaktan ve revize etmekten yorulmuştum.

"Sadece bir süreliğine," diye idare ettim. "Ortalık sakinleşene kadar birbirimizden uzak durabiliriz."

Henry yürümeyi bıraktı ve beni kollarına çekti. Kollarımı geniş omuzlarına doladığımda dudakları boynumu buldu. O gerçekten de koca bir dağ silsilesiydi. "Ama ya kaybolursan?"

"Eğer *kaybolursam*?"

"Evet. Ya şu ormanda dolaşırken kaybolursan? Ya ben seni bulursam? Vahşi doğada kurtarma konusunda oldukça yetenekliyimdir. Yine de uzak durmam gerekir mi?"

"Sanırım değil." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve Tahoe'da birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladım. Ellerimi onun saçlarından uzak tutamamıştım. Yumuşak ve dalgalıydı ve her çektiğimde gözleri kararıyor ve daha da vahşileşiyordu. "Kaybolmak gibi bir niyetim yoktu."

"Tabii ki yapmadın." Bana sıkıca sarıldı, tenime doğru inledi. Sonra kıcıma bir tokat attı ve "Pekâlâ o zaman. Yoluna git. Ödeme yok

İzlere dikkat edin ve eğer bir kurt sizi yemeye çalışırsa, bunun sizin için çok iyi sonuçlanacağına söz verebilirim."

Beni tekrar tokatlayıp asfalt yürüyüş yolunun ötesindeki ağaçları gösterdiğinde dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bir dakika. Ne yapıyoruz biz?"

"Kaybolmak için beş dakikan var. Günlerdir kucağında kığınla uyanmadığımı hatırlarsam üç."

Avuçlarımı göğsünde düzleştirdim. "Bu kulağa biraz riskli geliyor" - bütün bir stres kayasını yuttum- "riskli."

Bana bakarken ellerini beline götürdü, düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğunda her zaman yaptığı gibi parmaklarını kemerine vurdu. Artık onun tavırlarını, tuhaflıklarını biliyor olmak hoşuma gidiyordu. Kaşlarının kavis, dudaklarının kıvrılması ve farklı gülümsemeleri gibi. Dağınık çenesinin gerilmesi, sıkılması ve avucumun altında nasıl hissettirdiği gibi. Tüm yüz ifadesinin aydınlıktan karanlığa geçiş şekli ve bunun anlamı.

"Eğer ormanda kaybolmak istemiyorsan, Whit, oraya gitmemelisin."

Sözleri kafama dank edince bir adım geri çekildim. Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak başımı salladım. "Haklısın."

Sınırlarımı anladı. Sınırlarıma saygı gösterdi. Konuştuğumda beni duydu. Benim için önemli olan şeyleri önemsiyordu. İşte bu yüzden patikadan ayrılıp ormana doğru yürüdüm.

Bu sabah iyi ki koşu ayakkabısı seçmişim çünkü patik ya da topuklu bir şeyle asla başaramazdım. Bir dakika içinde gerçek bir vahşi doğa kurtarması gerekirdi.

Burası daha karanlıktı, ağaçların yapraklarını bıraktığı yerlerde gölgelik parmak parmak ışık veriyordu. Ve sessizdi, şehrin uğultusu patikada olduğundan daha da azalmıştı.

Açık havada, özellikle de ormanda yürümek gibi konularda çok fazla deneyimim yoktu ama devam ettim. Ne de olsa Boston'ın ortasındaydık. Bunun diğer tarafında bir sokak olmalıydı.

Bu ormanda o kadar dolaştıktan sonra nereye varacağımı düşünürken, arkamdan sinsice yaklaşan kurdu fark edemedim.

Kollarını belime doladı, ben irkilerek bir çılgılık atarken sırtımı göğsüne bastırdı. Bir eli ağzımı kapattı ve eğilip

kulağıma konuşurdu. "Benim için sessiz olur musun?"

Nabzım boğazımda atıyordu. Başımı salladım. Bununla neyi kabul ettiğimi bilmiyordum ama Henry'nin yanında güvende olduğumu biliyordum ve bu gerçek beni bugün olan her şeyden daha çok etkilemişti. Henry'ye güvenmiştim, tıpkı bana söylediği gibi.

Dudaklarını çeneme indirdi ve düşünmeyi bıraktım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, sözcükleri tenimde hırıldayarak. "Benimle geliyorsun."

Beni ormanın derinliklerine doğru götürdü, elim onun elinin içinde yutuldu. "Bu senin sapkınlığın mı? Ormanda insanları kovalamak mı?"

"Benim sapkınlığım seni yalnız yakalamak için her şeyi yapmaktır," dedi. "Ve ben seni kovalamadım. Seni buldum. Arada fark var." Beni kocaman, ulu bir ağacın arkasına çekti. Ağacın gövdesi o kadar genişti ki, Henry kollarını yarıya kadar dolayamazdı. "Şimdi buraya gel."

Sırtım ağaç kabuğuna değdi ve ona doğru uzandım ama o çoktan oradaydı, dudaklarımız buluşurken beni kendine çekti ve yakın tuttu. Çılgınca ve biraz da şiddetliydi, istemeden onu iki kez ısırdım ama kendime engel olamadım. Bunu durduramazdım. Sonbaharın son yapraklarının etrafımızda uçuşmasını engelleyemediğim gibi bunu da engelleyemezdim.

"Seni özledim," dedi ağzımın kenarına doğru.

"Ben de seni özledim." Elimi gömleğinin arkasına doğru ittim ve avucumu orada kıvrılıp bükülen kasların üzerinde gezdirdim.

İçime doğru sallanırken dişlerini alt dudağıma sürttü, şaftı kalın ve sert bir şekilde karnıma değiyordu. Ceketimin ve kazağımın altına uzandı, taytımın bel bandını izledi. "Seninle konuşmayı özledim," dedi öpücükler arasında. "Uyandığımda seni görmeyi özledim. Bu hafta seni asansörde bile görmedim."

"Şu asansörler. Bir gün başımızı belaya sokacaklar." "Öyle bir şey olmayacak."

"Merdivenleri kullanmaya başlayacak mısın?"

Başını omzuma doğru salladı. "Sana orada dokunmayacağım. Çok çalıştın ve herkes sana çok saygı duyuyor. Bunu böyle berbat etmeyeceğim."

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en ateşli şey." "Fark etmedin mi? Herkes sana hayranlık duyuyor." "Herkes değil," diye mırıldandım, bir elimi gövdesinde gezdirirken.

"Çünkü gözleri korkuyor. Bunu anlıyorsun, değil mi? Gerekirse açıklarım ama sana saygısızca şeyler yapmayı tercih ederim."

Bugün ona düğünlerden bahsetmem gerektiğini biliyordum ama bu utanç verici itirafın saygısızlıklardan sonraya kalması için hiçbir neden yoktu.

Parmaklarını taytımın altına daldırdı ve dudakları yarım bir gülümsemeyle titreyerek, "Affedersiniz hanımefendi ama iç çamaşırlarınız hangi cehennemde?" dedi.

"Onları evde unutmuş olmalıyım."

Sözcükler henüz dilimden çıkmamıştı ki dudakları dudaklarımın üzerindeydi ve beni uzun, çok uzun bir süre boyunca hatırlayacağım tek öpücük yapmak istercesine öpüyordu. Elini kalçama ve sonra bacaklarımın arasına götürdü, parmakları üzerime kapandı ama hareket etmedi. Hazır olmamı bekliyordu.

"Whit...*lütfe*." Bir parmağını dikiş yerimde gezdirdi ve iniltimi bir başka morartıcı öpücükle yutmak zorunda kaldı. "Kukun elimin her tarafına damlıyor."

"Bunu tüm hastabakıcılarınıza söylüyor musunuz?"

Beni o kadar sert sıktı ki elinin içinde sallanmaktan kendimi alamadım. İçimde biriken sızıyı dindirmek için tek yapabildiğim buydu. "Uygunsuz esprilerin de sende sevdiğim bir başka özellik."

"Bu, artı tüm tavuk ameliyatları ve rotasyonlarınızda nasıl hayatta kalacağınıza dair içeriden bilgiler."

"İkimiz de biliyoruz ki senden ayrıcalıklı muamele görmemin tek yolu yeni bir kalbe ihtiyacım olmasıydı."

Klitorisimin etrafında tembel, çıldırtıcı daireler çizerken, saçlarını sıkıca kavradım, dudaklarım onunkinden bir nefesten fazla uzaklaşmadı. "Kalbini seviyorum. Beni sana yeni bir tane bulmak zorunda bırakma."

"Şşş. Seni kurtarıyorum. Bunu yapmama izin ver."

Dizimi kalçasına doğru çekti ve iki parmağını içime soktu, başparmağı hala klitorisimin canıyla alay ediyordu ve bu neredeyse yeterliydi. Tam oradaydım, sınırda sallanıyordum ve eğer izin verirsem, bu bir iki dakika içinde bitecekti.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Bunu söylerken nefes nefese kalmıştım ve kendimi asla kopmayacak bir şekilde ona bağlamak istercesine ona yapışmıştım.

Orgazmımı avlamaya çalışırken dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapattı. "Buna ihtiyacın yok," dedi, başparmağı bana en iyi şekilde işkence ediyordu, "ama istiyorum. Bunu yapmama izin ver."

Neden kendimi tutamadığımı bilmiyordum ama artık kendimi tutamıyordum. İçimdeki his kabarmasını durduramadığım gibi, beni bu adama aşık eden, aşık eden ve aşık eden yerçekimini de durduramıyordum. İşte buydu. Düşmek böyle bir şeydi. Bakışlarının benimkine ilk düştüğü ana kadar her anı görebiliyordum ama bundan sonra ne olacağını ya da nereye düşeceğimi bilmiyordum.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Böyle bir aşka inanmıyordum. *Düşmeye* inanmıyordum.

Vücudum titrerken göğsümden bir hıçkırık koptu, tüm bu gerginlik sonunda serbest kaldı, ama Henry vazgeçmedi. Beni en sert darbelerle okşadı ve nefesimi tekrar yakaladığımda dudaklarıma yavaş bir öpücük kondurup dizlerinin üzerine çöktü.

Omuzlarından tuttum. "Ne oldu? Hayır. *Bekle*. Sen-"

"Kapa çeneni, Whit."

Taytımı dilini klitorisimin üzerinde gezdirecek kadar aşağı indirdi. Vahşi hayata bir tür sinyal gönderecek şekilde haykırdım çünkü sanki tüm kuşlar aynı anda cıvılamaya başladı.

Omuzlarını acımasızca kavırıyordum ama bırakmaya cesaret edemiyordum. Ormanda, kırım dışarıda, kuşlar benim hakkımda konuşurken düşeceğimden emindim ama daha da önemlisi, beni bir kez daha uçurumun kenarına getirmişti. İhtiyacım olan tek şey biraz daha baskıydı.

Biraz daha bastırınca *sikini bacağımda hissettim*. Aman Tanrım. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyordu? Bacağımı kaydurdum, ona uyluğumun yumuşak iç kısmını verdim. İçime doğru sallandı ve klitorisime karşı inledi. Küçük, iğne ucu kadar bir orgazm dalgası gibi çarptı beni.

Ayakta durmamı zorlaştırdığının farkında olduğu için bir kolunu belime doladı ve serbest elini kalçalarımın arasına soktu. Parmakları üzerimde geziniyor, önce nazikçe, sonra bacağıma sertçe bastırırken içime giriyordu. Sırtım eğildiğinde ve onun üzerine eğildiğimde, kasıldığımda, ağladığımda ve gömleğini yırttığımda, kısa bir an için bunun nasıl olduğunu merak ettim.

Nasıl olmuştu da kendimi bir *ormanda*, *eski sakininin* yanında ve *kırım* dışarıda bulmuştum? Ve daha da önemlisi, bu nasıl olmuştu da tek gecelik bir ilişkiden ibretlik bir hikâyeye, kulağıma imkânsız, kalbime ise kesinlikle doğru gelen bir hikâyeye dönüşmüştü?

Görüşüm netleştğinde Henry'nin omuzlarından tuttum ve kararsız ellerle onu istediğim yere sürükledim. Bana doğru tökezledi, dudakları

uyarılmamla parlıyordu, elleri aynı anda her yerdeydi, kalçaları karnımda sallanıyordu.

"Neye ihtiyacın var güzelim?" diye gürledi, kolları beni sıkıca sarmış ve ağzını boynuma dayamıştı. "Sana her şeyi veririm."

Bir anda bunun gerçek olduğunu ve asla değişmeyeceğini anladım.

Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım ve elimi kotundan içeri soktum. Her zamanki gibi sıcak ve kalındı ve ben onu okşarken nefesi boğazına takıldı.

"Bekle, bekle, bekle," dedi bileğimi tutarak. "Whitney. Yavaşla, bebeğim."

"Sıra sende," dedim kemerinin tokasını kurcalayarak ve düğmeli pantolonunu gevşeterek. Düğmeli kot pantolonunu *seviyordum*. Bunun hiçbir mantığı, hiçbir nedeni yoktu, ama zihnimde sakladığım pis küçük seks canavarı böyle şeyleri umursamıyordu.

"Bu dönüşlerle ilgili değil-oh, *kahretsin*." Bileğimdeki tutuşu bir nebze gevşedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Onun avucumdaki ağırlığını, kalçalarının aç sarsıntısını seviyordum. Elimi sikinin başına doğru her götürdüğümde ve dibine kadar ittiğimde hırlamasını seviyordum. Bu hırıltıyı seveceğimi hiç düşünmemiştim ama sevdim. "Biliyorum. Ben de istiyorum."

"Böyle devam edersen, bu iş çok çabuk bitecek."

"Kulağa adil geliyor," dedim. "Düşünüyorum."

Gülüşü aç bir iniltiye dönüştü ve elimi kendi eliyle kapattı. Nefes alış verişinin düzensizleşmesini, göğsünün omzuma doğru inip kalkmasını dinledim ve onu birlikte okşamamızı izledim. Diğer elini boynumun arkasına attı, aşağı doğru okşarken sıktı.

"Senin bu yönünü seviyorum," dedi, kelimeleri zorlanarak. "Seviyorum-"

Ben bu sözlerle bir şey yapamadan, yüzünü omzuma gömdü ve kalçalarını yeterince uzaklaştırdı, böylece orgazmını giymek zorunda kalmadım.

"Kuşlar bunun hakkında konuşacak," dedim.

"Ne... Ne dedin sen?"

Bunu kendime saklamaya karar verdim. "Yok bir şey. Sorun yok."

"Bunu en az yirmi yıldır söylememiştim," dedi dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktaya bastırarak, "ama bu inanılmaz bir el işiydi."

Temizlenmesine yardım edecek bir şey bulmak için cebimi karıştırdım. Bir çift nitril eldiven ve biraz gazlı bez buldum. "İşte." Gazlı bezi açtım. "Bu

yardımcı olabilir."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bütün ceplerinde gazlı bez mi taşıyorsun?"

"Sen bilmiyor musun? İşe yarıyor." Aramızda işaret ettim. "Şu anda mesela."

Ben tozluklarımı düzeltirken Henry gazlı bezi aldı. Kot pantolonunun düğmelerini iliklerken ve kemerini bağlarken bana baktı ve bu bakıştaki bir şey sıvı ısı gibi üzerime aktı, dokunduğu her şeyi ısıttı.

"Sonunda seni bulmam iyi oldu," dedi. Başımı salladım. "Evet. Öyle."

"Her zaman yapacağım."

Eğer biraz garip sırlar saklamanın zamanının geçtiğine dair bir işaret varsa, o da buydu. Bu işin tüm farklı yollarını hesaplamıştım ve sonunda iyi olacağımızdan emindim ama oraya ulaşmak garip bir yolculuk olacaktı.

Çılgınca çırpınan ellerimle aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Evet, sana garip bir şey söyleyebilir miyim?"

İçinden bir kahkaha yükseldi. Yanakları kızarmıştı ve hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Tanrım, çok tatlıydı. "Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin, Whit."

"Düğün hakkında," dedim dikkatle. "Florrie'nin ailesini tanımıyorum. Aslında orada olmamamız gerekiyordu."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Meri ve ben her yaz tatil planları yaparız ve bir sürü düğüne davetsiz misafir olarak gideriz."

Henry bana baktı, parmaklarını kemerine vuruyor ve gözlerini bir kez bile kırpmıyordu. "Düğünlere mi gidiyorsun?"

Ellerimi önümde kavuşturdum. "Evet."

"Davetli listesinde yoktun. Çünkü davet edilmemiştin." Avucunu ensesine götürürken bunu daha çok kendi kendine söylüyordu. Dayanamayacağım kadar uzun süre sessiz kaldı ve sonra böyle bir şey yaptığıma gerçekten inanamıyormuş gibi başını sallayarak, "Neden?" diye sordu.

"Şey, eğlenceli. İşte bu. Güzel partiler, güzel zamanlar. Ve pasta, bildiğiniz gibi. Ve biz, um"-*kızların sadece eğlenmek istediği* şeklinde yorumlamasını umduğum bir hareketle elimi aramızda *gezdirdim*-
"genellikle gecenin sonunda yeni arkadaşlar ediniriz."

Çenesi ormanın zeminine düştü. "Tatile düğünleri basmak ve seks yapmak için mi gidiyorsun?"

"Bunu ifade etmek için oldukça damıtılmış bir yol ama evet."

"Dur bir dakika. Bir düğünü bastın ve benimle seks yaptın!"

Başımı en az beş yüz kez salladım. "Evet, o gece olan buydu."

Parmak eklemlerini kirli çenesinde gezdirdi ve bir daire çizdi. "Ve Dr. Mercer da bu işin içinde mi? O da mı oradaydı?"

"Bu onun oyunu. Her şeyi o planlıyor. Düğünleri buluyor, web sitelerini ve sosyal hesapları takip ediyor ve-"

Benimle yüzleşmek için döndü. "Beni hedef mi aldın? Seks için mi?"

"Aman Tanrım! Hayır!" Ona bir parmak salladım. "*Benimle* konuşmaya gelen sendin."

Yumruklarını beline indirdi. "Tatlım, lütfen. Seni cupcake masasında köşeye sıkıştırmadan çok önce beni avucunun içine almıştın."

"Seni hedef almadım," dedim, bu konuda hâlâ kızgındım. "Senden uzak durmam gerekiyordu çünkü gelin partisi her zaman yasak bölgedir. Kurallarımız var, biliyorsun. Bir kurala bağlıyız."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerini yere dikti. "Bu yüzden mi gittin? O sabah mı? Kalacak başka düğünlerin olduğu için mi?"

"Mason'ınki bizim son düğünümüzdü. Wine Country dışında bir tatil köyüne gittik ve eve uçmadan önce birkaç gün havuz kenarında takıldık. Seyahatlerimizi her zaman sadece ikimiz birlikte sonlandırırız."

Boğazından bir homurtu yükseldi. "Demek beni tekrar gördüğüne gerçekten şaşırdın."

"Ah, evet. O gün tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Meri'nin ofisinde resmen nefes nefese kaldım."

Belinden eğildi ve ellerini dizlerine indirdi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bahsetmediğin başka gizli hayatlar?"

"Bir tek o var."

Henry boyunun ölçüsünü aldı ve bana öyle uzun süre baktı ki yanlış hesap yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım. Belki de yıllardır sorgusuz sualsiz geçtiğim bu köprü onun için çok uzaktı. Belki de ondan çok fazla tarihi yeniden yazmasını ya da gri alanları görmezden gelmesini istiyordum. Ve belki de beni, aramızdaki tüm güven ve inancı küle çeviren yeni ve çirkin bir ışık altında görüyordu.

Eğer durum buysa, eğer bu gerçekten kırılma noktamızsa, o zaman bunu kabul etmek zorundaydım çünkü bu şeyleri değiştiremezdim ve-

Henry beni kucakladı ve ağaca yasladı. Dudakları dudaklarımı bulduğunda bacaklarım beline dolandı. "Bu açıklamadan kafam mı karıştı yoksa etkilendim mi karar veremiyorum ama Mason'ın düğününden çıkan en iyi şeyin sen olduğunu biliyorum." Alt dudağımı dişlerinin arasında sürükledi. "Ama senden iki söz daha istiyorum."

"Bu adil görünüyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Önce sen duyana kadar bekle." Kalçaları kendi başına bir söz gibi bacaklarımın arasına bastırarak, "Bir, bundan henüz Mason'a bahsetmiyoruz. Altı ay içinde bunu çok komik bulacaktır. Belki bir yıl sonra. Şu an bu haberi vermenin sırası değil. İkincisi, eğer bu yaz düğünlere katılacaksan, seks için hedeflediğin tek kişi ben olmak istiyorum."

Buna bir etiket yapıştırmak ya da nereye gittiğimizi tanımlamak için durmamıştık. Kimin zamanı vardı ki? Ve her halükarda sistemimizden çıkarma ihtimalimiz varken neden uğraşacaktık ki? Henry bu teoriyi pek umursamıyordu ama son zamanlara kadar aklımdan çıkmıyordu, şimdi düşünüyorum da.

Henry'nin kohortunun bizi yakalamasına verdiğim tepkinin olması gerektiği yerdeki boşluk muydu yoksa her şeye rağmen bu adama aşık olduğumu fark etmem miydi karar veremiyordum ama artık bunu sistemimden çıkaramayacağımı biliyordum.

Bu yüzden, "Söz veriyorum" demek bana acı vermedi.

Yirmi Üç

HENRY

*Genel Cerrahi Rotasyonu: 3.
Gün, 1. Hafta*

BUNU WHIT'E ITIRAF ETMEYİ BİR İKİ HAFTA DAHA REDDETTİM AMA ALEX Emmerling servisini savaşa hazır bir tugay gibi yönetiyordu. Julius Caesar'ın soyundan geldiğini öğrensem şaşırırmazdım. Ya da Roma İmparatorluğu'nda en çok fetih yapan her kimse ondan.

Kadın dur durak bilmiyordu ama onu diğer uzman doktorlardan ayıran şey genel cerrahide hiçbir şeyin kutsal olmamasıydı. Örneğin kohortlar. İlk gün ilk iş olarak bizi ayırdı ve daha kıdemli asistanlardan oluşan gruplarla çalışmaya gönderdi. Bu rejim altında Tori, Rıza ya da Cami'yi vizitler dışında neredeyse hiç görmüyordum ve henüz hiçbirisiyle geçen hafta olanlar hakkında konuşmayı başaramamıştım. Her gün işe onlarla birkaç dakika geçirme planıyla gidiyordum ve her gün hiçbir şey başaramıyordum.

Emmerling'le ilgili bir başka şey daha: çok sert bir kurabiyeydi. Tori, uzmanımıza kurabiye dediğim için beni stetoskopuyla kırbaçlardı ama ben bu değerlendirmenin arkasında dururdum. Emmerling bizi Perşembe günleri öğle yemeğine davet etti, program müsaitti. Sıcak ve arkadaş canlısıydı ve öğrenmemize yardımcı olmak için gerçekten uğraşıyor gibiydi. Pazartesi günü son derece spesifik ve tartışmaya açık bir soruya cevap veremediğim için beni ameliyathanesinden kovdu. Vizitler sırasında bilgi için çok uzun süre beklettikleri için asistanları vakalardan kovdu. Açık ve net geri bildirimler verdi.

ama o kadar çok şey vardı ki dün hepsini yazmaya çalışırken kalemimin mürekkebi bitti. Ve oldukça yeni bir kalemidi.

Ameliyathanenin arka tarafında duruyor olsam bile Emmerling soru sormayı ya da senaryo üretmeyi hiç bırakmadı. Hiç yavaş an yoktu, hiç ara yoktu. Whit, dün gece başımı yastığa koyar koymaz uyuduğumu söyledi.

Bunu bu sabah gözlerinde *ben demiştim* ışıltısıyla anlattı. Bu gece daha iyi bir gösteri yapacağıma söz vermişim ve ikimiz de kapısına yorgun argın ve zihinsel olarak bitmiş bir halde gelme olasılığımın yüksek olduğunu bilmemize rağmen bunu yerine getirmeye niyetliydim.

Bu yüzden bu öğleden sonra kahve arabasında espresso shot'larla ilgili bazı şüpheli kararlar verdim. Akıllıca mı? Muhtemelen değil. Etkili miydi? Umarım öyledir. Her gece onun yanında sızıp kalan adam olmak istemiyordum. En azından ona biraz ilgi gösterecek kadar uyanık kalamayacaksam, işten sonra onun evine gitmeye devam edemezdim. Bu seks olmak zorunda değildi. Prosedürlerini ve Dr. Mercer ile haftalık öğle yemeği randevusunu duymaktan mutluydum. Brie'nin babalarıyla tanışma planından şikâyet ederken onu dinleyebilirdim. Aklından geçen rastgele her şeyi dinleyebilirdim. Onunla birlikte olmak istiyordum ve benimle birlikte olmanın zamanına değdiğini hissetmesini istiyordum.

Ve geceleri her zaman yanıma sokulmasını seviyordum. Her sabah onun bana sarılmış ya da kucağıma sokulmuş haliyle uyanırdım. Buna doyamazdım.

Ayrıca Mason'ı mümkün olduğunca rahat bırakmak istiyordum. İyi gidiyordu, buradaki ilk birkaç sarhoş ve felaket gününden çok daha iyiydi. Elinde çok fazla karar vardı ve bunları kendi başına halletmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Gününün nasıl geçtiğini sorduğumda bunu fark etmişim ve bana, ben yanında olmadan da yeterince sorunu olduğunu söylemişti.

Yani. İşte bu noktadaydık.

Hafta sonu Whit, Mason'ı bir avukatla görüştürmem için beni zorladı. Bir damar cerrahının eşi olan ve Whit'e iyilik yapmak için biraz zaman ayırmaya istekli bir isim verdi. Mason iyi bir tavsiye aldı ve eve döndüğünde kendisine yardımcı olabilecek bir avukata yönlendirildi; Florrie'nin boşanma davası açtığını haber vermesi de çok işe yaradı.

Bu süreci başlatanın babası olduğunu düşünmüştüm. Mason'dan hiç hoşlanmamıştı. Florrie için daha fazlasını istiyordu, onun için *daha fazlası* her neyse.

Aile dramı ve tüm bu karmaşaya rağmen, bir evliliği bitirmenin ne kadar basit olduğunu hala anlayamıyordum. Belki de

Benim saflığım ama ömür boyu sürmesi gereken bir şeyi sona erdirmek için birkaç imzadan daha fazlası gerekiyormuş gibi geldi.

Her şeye rağmen, Florrie boşanma işlemlerini başlattığını söylemek için onu aradığında özür diledi. Görünüşe göre her şeyin bu şekilde olmasından pişmanlık duyuyor ve onu incitmek istemediğini söylüyordu. Daha önce söylediği yalanlardan hiç bahsetmedi ama şimdi dürüst davrandığı için ona hak vermeliydim. Çünkü Mason aramayı takdir etti. Onun üzgün olduğuna inanmıştı. Bana sesinin samimi geldiğini söyledi.

Buna izin vermeye karar verdim. Zaten Florrie hakkındaki fikirlerini değiştirmeyi hiç başaramamıştım.

Henry

Burayı yeni bitirdim. Çok mu geç oldu?

Whitney

Hayır. Buraya gel.

Henry

Yatakta olmalısın, genç bayan.

Whitney

Ben
yataktayım.

Henry

Başka bir şey söyleme. Yola çıkıyorum.

Whitney

Kendini içeri
bırak.

Henry

İnan bana, yapacağım.

WHIT'I YASTIKLARINA YASLANMIŞ, ÜZERİNDE BİR KİTAPLA BULDUM.

Bacakları ve benim polarım boğazına kadar fermuarlıydı. Yüzü gece kullandığı yağlar ve kremler yüzünden parlıyordu ve saçları kulaklarının üzerinde toplanmıştı.

Sıcak, uykulu ve harika görünüyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordum ama bundan daha çok, günün sonunda eve, onun yanına gelmeyi seviyordum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bıraktım. "Beni beklemene gerek yoktu."

Bir omzunu kaldırdı. "Mmm. İstedim." Kemerimi çözerken bakışları belime kaydı. Dilinin ucunu üst dudağında gezdirdiğinde neredeyse boğuluyordum. "Salas bugün bebeğiyle geldi. Onları gördün mü?"

"Evet." Pantolonumu tekmeledim. Kaşları kalktı. "Salas tuvalete giderken çocuğu bana tutturdu. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Güldü. "Bebeğin adının Whitney olmadığını fark ettin mi? Göbek adı bile değil."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama bunu asla kazanamayacaktın." Kitabını komodinin üzerine koydum ve ellerimi yüzüne götürdüm, çenesini kavradım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Onu öpmek için eğildim. "Merhaba."

Gözleri bir gülümsemeyle parladı.

"Merhaba." "Brie nerede?"

"Dışarıda bir yerde. Arkadaşlarımla bir yere gidiyorum. Cami ve Tori ile konuşacak zaman bulabildin mi?"

"Bugün onları görmedim bile. Sanki farklı gezegenlerdeyiz."

"Eğer bir sorunları olsaydı, size söylerlerdi. Bence her şey yoluna girecek." "Haklısın." Onun haklı olduğuna inanmak istiyordum. Fermuarı çekiştirdim.

yapağı üzerinde. "Şunu yolumdan çek." Fermuarı indirmeden önce birbirimize baktığımız bir an geçti. Alt tarafı çıplaktı. Buna bayıldım. "Çok daha iyi."

"Benimle birlikte yorganın altına girsen daha iyi olur."

Alnına ve her iki göğsünün tepesine birer öpücük kondurdum. "Bu yorganın altında sana ne yapacağımı söyle."

Gülerek, "Bir planım yok. Sadece istiyorum-"

"Plan yok mu? Ne kadar verimsiz." Önce onun telefonunu sonra benimkini taktım. Lambayı kapattım. Alarmımı kontrol ettim. Saatimi çıkardım. Yatağa döndüm. Çarşafların arasına girer girmez onu yatağın üzerinden kollarıma çektim. "Sizden daha fazlasını bekliyorum, Dr. Aldritch."

Bana doğru uzandı ve boxerımın üzerinden sikimi avuçladı. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Omzunun çizgisini öperken meme uçlarının etrafında daireler çizdim. "Buran çok yumuşak." Ona hafif bir çimdik attım. "Bu yönünü seviyorum."

Whit boxerımı indirdi ve beni üstüne çekti. Bacaklarını açarken ellerini yanlarıma yerleştirdi. "Bugün seni özledim. Dün gece de öyle."

Ona karşı sallandım. Sıcak ve ıslaktı ve bir kez daha onu bulduğum için *hayrete düşmüştüm*. En saçma olasılıklara rağmen bu kadının hayatımda var olması neredeyse inanılmazdı. Onu elimde tutabileceğime inanmadığım anlar oldu. "Ben de seni özledim. Dün gece için özür dilerim."

"Bunun için özür dilemene izin yok. Bu bir rezidans."

"Yine de yapacağım." Sokağın aşağısından duyulmuş olması gereken bir iniltiyle onu içine ittim. "*Lanet olsun*, Whit. Beni bir kerede öldürme, tatlım."

Kalçasının yumuşak kıvrımını kavradığımda uykulu bir kahkaha attı. "Böyle üzerimde olmana bayılıyorum. Beni öylece tuttuğunda ve tek yapabildiğim bunu kabul etmek olduğunda."

Buna, sırtını yatağa yaslamasına neden olan yavaş ve ağır bir hamleyle cevap verdim. "Evlenmek istiyor musun?"

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Ben-ne?"

"Bir gün," diye ekledim, gerçi bugün de olabilirdi. "Bir gün evlenmek istiyor musun?"

Bir göz kırpmaya daha. "Belki. Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Ben onun içine girerken birbirimize baktık. O haykırıırken. Tırnakları pazılarıma batarken. "Sanırım öyle."

Bir elini boynumun arkasına doladı ve beni bir öpücük için aşağı çekti. "Bir gün," diye fısıldadı.

Bir dakikalığına meme uçlarını okşamak için eğildim. Ya bunu yapacaktım ya da hemen şimdi ona evlenme teklif edecektim. Evet diyeceğinden emin olana kadar sormak istemedim.

Elimi çenesinden boynuna, göğüslerinin üzerinden gövdesine ve göbeğine doğru gezdirdim. Klitorisinin üzerinden geçmeden önce bir süre orada oyalandım. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun? Bir gün?"

Ben klitorisini okşarken o da bana doğru sallandı. "Bunu gerçekten düşünmedim."

Bir nefesle benden ayrıldı ve tek yapabildiğim onu takip etmek oldu. Vücudum sımsıkı sarılırken ve ısı içimde patlarken boynuna doğru hırladım. "Beni öldürmek

İşte, tatlım."

Whit, ben onun üzerine yığılırken uykulu ve doygun bir cevap mırıldandı. Kalbim göğsümde çarparken birkaç dakika bu şekilde kaldık. Bana sıkıca sarıldı, elleriyle sırtımı ve omuzlarımı okşadı. Sonunda banyoya kaçtı. O dönene kadar uyanık kalmak için her şeyimi verdim.

Geldiğinde, başını çenemin altına sokarak yanıma kıvrıldı. "Çocuk istiyor *musun*?" diye sormadan önce birkaç dakika geçti. Bir gün?"

Ona dolaylı bir cevap verebilirdim. Bundan birkaç yıl sonraki hayatımızdan bahsetmiyormuşum gibi konuşabilirdim. Ama artık bunu yapmak istemiyordum. "Senin istediğini istiyorum."

"Salas'ın bebeği miydi? Sana bunu düşündüren şey bu muydu?" "Hayır, Whitney. Değildi."

"Sonra-"

"Şşş." Şakağını öptüm. Bir kelime daha etse kendimi çıplak ve orgazmın etkisiyle yarı sersemlemiş bir halde yere atacak ve ona benimle evlenmesi için yalvaracaktım. "Bir gün."

Yirmi Dört

WHITNEY

*On Yedi Numaralı Kural:
Herkes karşı nazik olun. Daha fazla kurtulacaksınız.*

"BURASI GÜZEL BİR YER, S E N C E D E Ö Y L E DEĞİL Mİ?" BRIE DIZINI ZIPLATTI masanın altına. İçkimin içindeki buz, gücün etkisiyle bardağa çarptı. "Güzel ama yine de sıradan. Rahat bir yer olsun istedim. Bu şehirde çok fazla gergin, havasız yer var."

Otelin barına göz gezdirdim. Daha yeniydi; Seaport Bölgesi'ndeki her şey daha yeniydi. Diğer otel barlarından daha iyi olup olmadığı konusunda bir yorum yapamazdım. Boston'da tek bir otelde kalmıştım, o da eski bir hapishaneydi ve iş görüşmesi için uçarak gelmiştim.

Zorla gülümsedim. "Bu harika." Konu hakkında mümkün olduğunca az bilgi edinmek istiyordum ama yine de "Burada mı kalıyor?" diye sordum.

Parmakları birbirine dolanarak odayı taramayı hiç bırakmadı. "Bilmiyorum. Bundan hiç bahsetmedi."

Arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. Birkaç dakika erken gelmiştik ve bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmesem de geç gelmesini bekliyordum. Zaten otuz beş yıl gecikmişken on dakikanın ne önemi vardı ki?

Beklerken e-postaları karıştırdım. Yılsonu personel anketi yaklaşıyordu ve ankette mesleki standartlarla ilgili birkaç soru vardı. En kötüsüne hazırlanıyordum. Yönetim kurulunun bu girişimden geri adım atmayacağını biliyordum, ancak geniş çaplı bir eleştiri almasının da hiçbir faydası olmayacaktı.

E-posta uygulamamı kapattığımda sperm donörümüzün neredeyse on beş dakika geciktiğini fark ettim. Brie hâlâ koltuğunda kaynamaya devam ediyordu. Her iki durum hakkında da yorum yapmak yerine mesajlarımı açtım. Herkes tatil toplantılarını koordine etmeye çalışıyordu ve ben grup sohbetlerinde en az otuz mesaj gerideydim.

Telefonumu tekrar yere bıraktığımda Brie içkisine dokunmamıştı ve şu anda elli üç dakika gecikmişti. Dudak boyasını kemirmiş ve kolyesini boğazında kırmızı yaralar bırakacak kadar sert bir şekilde bükmeye başlamıştı.

Bu kafesi sarsmanın akıllıca bir fikir olmadığını biliyordum ama "Sence yapmalı mıyız-" dedim.

"Henry bu gece nerede?" diye sordu.

Tahmin edildiği gibi, genel cerrahi kışını tekmeliyordu. İzlemesi eğlenceliydi. "Bir prosedürü tamamlıyor ve sonra bir süre post-op olacak."

Programı bu şekilde işlediği için minnettardım. Bunun gibi çılgınca, dağınık şeyler için ona yaslanabilmeyi seviyordum ama aynı zamanda önce kendi başıma halledebilmek istiyordum. Ona ulaşmayı düşünmeden önce her şeyi çözmek ve parçaları idare edebileceğim bir düzene sokmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Birlikte yaşayacağınızı düşünüyor musunuz? Zaten birlikte yaşıyorsunuz. Ya da son bir aydır. Hayır, daha uzun oldu, değil mi? Belki altı hafta? Yedi mi? Hayatını takip edemiyorum ama uzun zaman oldu. Yeni bir yer bulmayı mı yoksa olduğun yerde kalmayı mı düşünüyorsun? Güzel bir yer ama küçük ve o da iri bir adam. Hmmm. Evlenecek misin? Geleneksel olmayan bir düğüne daha çok ilgi duyacağını hissediyorum. Beyaz giyer miydin? Duvak yok tabii ki. Bunları hiç düşündün mü?"

Brie saçmalamaya devam etti, kelimeleri o kadar hızlı dökülüyordu ki yetişmem mümkün değildi ve zaten mesele de buydu. O konuştukça, babamızın modaya uygun bir şekilde geç kaldığını kabul etmemiz için daha az yer kalıyordu.

Yulaf ezmesi renginde bir gelinliğin benim rengimle neden "ilahi" olacağını tüm nedenlerini açıklarken başımı salladım. Kendi düğünümüne gitmeyi hiç düşünmemiştim. Meri'yle yaptığım tüm yaz gezilerinde bile, günümü nasıl planlayacağımı merak etmeme izin vermemiştim. Ve şimdi de merak etmiyordum, yulaf ezmesi rengi gelinlikler hakkında geçici bir meraktan öte değil, ama Henry'ye aşık olduğumu bildiğime göre şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyordum.

Yoksa düşmüş müydü?

Bilmiyordum. Tüm bunların seviyelerine ve aşamalarına aşına değildim. Hala bunun gerçek olduğuna ve iyi hissettiren hormonların, aşinalığın ve peri masallarına inanmanın bir ürünü olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Peri masalı istemedim. Her şeyin güzel bir kurdele ile bağlandığı bu tür bir mükemmellik beni ilgilendirmiyordu. Kimse bu şekilde yaşamıyordu, Acevedo ve karısı ya da Emmerling ve kocası gibi gerçekten mutlu olan insanlar bile.

Dürüst olmak gerekirse, mutlu sonlar ve küçük şirin fiyonklar beni korkutuyordu.

Her zaman gerçek olamayacak kadar iyiydiler ve uzun sürmediler.

Yani, hayır, bir düğün planlamıyordum, yeni bir ev bulmayı düşünmüyordum ya da her günü olduğu gibi kabul etmekten başka bir şey yapmıyordum çünkü Henry'ye ona karşı hissettiğim duyguların büyük ve ezici ama garip bir şekilde kalıcı bir şeye dönüştüğünü ne zaman açıklayabileceğimi bilmiyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

İçimde zayıf, paslı bir nokta bu konuda yalnız olmadığımı, Henry'nin de bana aşık olduğunu ve belki birlikte bu konuda bunalabileceğimizi duymayı her şeyden çok istiyordu. Bu sözleri ondan duymaya ihtiyacım yoktu ama günler geçtikçe ve Henry hayatımın her köşesini işgal etmeye başladıkça, bu sözleri istediğimi itiraf etmek zorunda kaldım.

Brie titrek bir elle saçlarımı okşayarak, "Gerçi bunu uzatmalısın," dedi. "Bu uzunluktayken pek bir şey yapamazsın. Birkaç santim daha uzatsan iş görür."

Yine elimde değildi. "Ne için numara?"

"Düğünün için," dedi yüksek sesle.

"Doğru, ben saçlarımın çenemle omzum arasında bir yere düşmesini daha çok seviyorum. Örgüler halinde arkadan bağlamak da daha kolay oluyor."

"Bunu yaptığında çocuk gibi görünüyorsun. Özellikle de o trajik küçük takunyaları giydiğinde."

Saatime öyle bir baktım ki sandalyesinde tekrar dönmeye başladı. "Seni aramaya çalıştı mı? Mesaj gönderdi mi? Herhangi bir hayat belirtisi var mı?" Başka bir gün olsa beni susturacak bir bakış fırlattı ama ben umursamamanın verdiği kalın bir tabakanın üzerinde yüzüyordum. "Sadece söylüyorum, belki gecikmiştir. Trafik ya da her neyse. Neden Boston'da olduğundan bahsetti mi?"

Brie çantasından telefonunu çıkardı ve başını sallayarak, "O konuya girmedik," dedi. Telefonunu yüzüstü masanın üzerine koydu. "Hadi biraz daha içki alalım."

El değmemiş martinisini aldım. "Aynı şey mi?"

Masanın kenarını parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sert bir şekilde kavrarken onaylayarak mırıldandı. Onun iyiliği için, bunun korkunç trafik ve diğer açıklanabilir gecikmelerle ilgili bir mesele olmasını umuyordum.

Barda beklerken Meri'ye mesaj attım. Buranın köşesinde oturuyordu ve kılık değiştirmeyi, yakındaki bir masada kamp kurmayı ve uygun gördüğü şekilde destek olmayı, müdahale etmeyi ya da felakete neden olmayı teklif etmişti.

Whitney

Sperm donöründen iz yok.

Meri

Peruğu çıkarayım mı?

Whitney

Bu kararı senin yerine ben veremem, tatlım.

Meri

Daha ne kadar bekleyeceğini düşünüyorsun?

Whitney

Brie'nin bir hafta bekleyeceğinden eminim.

Meri

Evet, 10 ila 15 dakika arasında bir şey umuyordum.

Whitney

Ben de öyle.

Meri

Planlanan zamanı 90 dakika geçmeye yaklaştınız. Bu bir kaza değil. Berbat bir şey. Özür dilerim. Bittiğinde bana gel. Peynir yeriz.

Whitney

Seni haberdar edeceğim.

Brie'nin martinisi ve benim votka sodamla döndüğümde, onun çözülmekte olduğunu biliyordum. Yanakları kızarmış, nefesi kesilmiş ve kahverengi gözleri kırmızıyla çevrelenmişti. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim ama Meri haklıydı. Temasa geçmeden doksan dakika geç kalmanın bir anlamı vardı ve bu Brie'nin duymak istediği bir şey değildi.

"Onu aramaya ne dersin?" Mümkün olduğunca nazık bir şekilde sordum. "Sadece kontrol etmek için?"

Dişlerini alt dudağına gömdü. "Tamam. Evet." Gözleri yaşlarla dolarken telefonuna göz kırptı. "Onu arayacağım."

Telefonu kulağına götürdüğünde, baraj yıkıldı ve gözyaşları hıçkırıklarla akmaya başladı. Her ne kadar burada olmak istemesem ve bu bencil ahmakla tanışmak istemesem de, yokluğunda reddettiği çocuğun ağladığını duyma zevkini ona tattırmayacaktım. O bunu hak etmiyordu.

Telefonu parmaklarının arasından aldım ve lobiye doğru yürüdüm. Hat birkaç saniye çaldıktan sonra Albay Joseph Conklin sert ve sinirli bir sesle, "Evet?" diye cevap verdi.

"Joseph," dedim, sanki sahayı nasıl steril tutacağını bilmeyen bir tıp öğrencisiymiş gibi. "Merhaba. Whitney Aldritch. Bir buçuk saat önce kız kardeşim Brie ile buluşacaktınız."

Hattan, onu tam anlamıyla kaba saba adam kategorisine sokan genizden gelen bir ses geldi. "O konuda," dedi. "Planlar değişti."

"O zaman Boston'da değilsin," dedim, her kelimesi bir neşterden daha keskin.

"Hayır." Başını küstahça salladığını neredeyse görebiliyordum. "Bunu başka bir zaman yaparız."

"Ve bunu ona söylemeyi gerekli bulmadınız mı?" Verdiği tek yanıt daha fazla sinüs üretimi olunca devam ettim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama ve iki şeyi kesinleştirmeme izin ver, Joseph. Başka bir zaman olmayacak. Bu senin şansındı -*son şansın*- ve bu geceki seçimlerin Brie ile gelecekte herhangi bir temas kurma olasılığını ortadan kaldırdı. Onu arama. Gelecek ziyaretleri teklif etme. Onunla temas kurmaları için başkalarını göndermeyin. Böbreğe, karaciğer lobuna ya da kemik iliğine ihtiyacınız olursa, başka bir yere bakmanızı öneririm. Seninle işi bitti. Anlaşıldı mı?"

Genzimden bir nefes daha çektim ve ahmak telefonu suratıma kapattı.

Telefona kaşlarımı çattım. "Tembel orospu çocuğu." Arkamda sulu bir burun çekme sesi duydum. Arkamı döndüğümde Brie'yi yüzünden yaşlar süzülürken ve iki eli buruşuk peçetelerle doluyken buldum. Midem ayaklarıma kadar indi. "Onunla bir ilişki kurmak istediğini biliyorum ama ne dediğini duysan-"

Bana doğru hızla geldi, kolları beni sardı. Sert kafası göğüs kafesime nefesimi kesecek ve telefonu düşürmeme neden olacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunu yapamayacağımı biliyorum."

Bardaki ve lobideki herkes bize garip bakışlar atarken birkaç dakika boyunca omzumda hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Çok nazik bir görevli telefonunu aldı, bir mendille tozunu aldı ve diğer herkesin bir şeyler öğrenebileceği türden zarif bir gülümsemeyle bana geri verdi.

Ağlayacak gözyaşı kalmadığında avuçlarını gözlerine bastırdı ve "Buradan gitmem gerek. İhtiyacım olmayan güzel bir şey satın almak ve sonra bir spor barında ya da başka bir yerde TV'lere bağlamak istiyorum."

Ona sadece göz kırpabildim. Perakende terapisini anlıyordum ama spor barında beni kaybetti. Spor barlarını sevmezdim. Benim tarzım değildi. Ve onun da spor barlarından hoşlandığını hiç bilmiyordum. Ama- "Tabii."

Bu gecenin olumsuzluklarını uzaklaştırmak istercesine ellerini uzattı. "Bunu yanlış anlama ama şu anda gerçekten yalnız kalmak istiyorum."

Bununla birlikte lobiden geçip kaldırıma doğru yürüdü ve anında akşam trafiğinde kayboldu. Yine de bir dakika boyunca arkasından bakakaldım. Burada daha fazla kalmak istemiyordum ama başka bir şey yapmadan önce bu anın, bu berbat anın içinde var olmam gerektiğini hissediyordum. Başından beri bu konuda haklı olduğum için hayal kırıklığını, terk edilmişliği ve talihsiz bir şekilde haklı çıkmayı hissetmeliydim.

Ama sonra Brie'nin paltosunu burada unuttuğunu fark ettim ve elimde tutabildiğim tek duygu hayal kırıklığıydı. Özellikle soğuk bir Aralık gecesi idi ve hava sıcaklığı henüz sıfırın altına düşmediyse bile yakında düşecekti.

Brie'ye montunun bende olduğunu ve almak isterse birazdan Meri'nin evinde olacağını bildiren bir mesaj attım. Dokunmadığım votka sodaya bakarak birkaç dakika bekledim. Neden sipariş ettiğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen babam ortaya çıktığında ellerimle ya da ağızla bir şeyler yapmak içindi.

O anın ötesini hiç düşünmemiş olmam çok komikti. Kafamda bir konuşma senaryosu yazmamıştım. İlgisiz bakışlar atmamış ya da bir çıkış planlamamıştım.

Sanki gelmeyeceğini biliyordum.

Cevap vermeyince -ki paltodan rahatsız olsam da bunun için onu suçlamıyordum- köşeyi dönüp Meri'nin yaşadığı yeni inşa edilmiş yüksek binaya gittim. O canlı, açık ve yeniyi severdi, ben ise küçük, rahat ve eskiye meyilliydim.

"Bir arama ekibi göndermek üzereydim," dedi ön kapısını açık tutarak. Paltoyu kaldırdım. "Brie hafif bir kasırgayla gitti."

"Tazmanya canavarı gibi," diye mırıldandı. "Haydi. Gir şuraya. Ben hepsini yemeden önce şu peynirden biraz al. Şarap? Cevabım evet, şaraba ihtiyacın var."

Üzerimde titremesine izin verdim, ceketimi çıkardı ve beni koltuğunun en güzel köşesine götürdü, dolu bir kadeh şarap doldurdu ve bana mükemmel bir tabak hazırladı. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp muhteşem bir battaniyeyi kucağıma aldıktan sonra, "Bu beni korkunç bir insan yapabilir ama sanırım gelmemesi en iyisiydi," dedim.

Meri ayaklarını sedirin üzerine uzattı. "Korkunç bir insan değilsin," dedi bardağını tokuşturmak için kaldırarak, "ve ben de seninle aynı fikirdeyim."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığı için mutlu olduğumdan ya da onunla bir ilişki yaşamasını istemediğimden değil."

"Bu işin asla Brie'nin hayal ettiği gibi sonuçlanmayacağını biliyordun," dedi Meri. "Bu konuda ondan farklı bir bakış açınız var. Onun umut ışıkları var, senin ise-"

"Hayatın sizi kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratacağı tüm yollara dair amansız bir farkındalık."

Meri derin bir nefes aldı. "Elbette, hadi şu derin, karanlık çukurlara kadar gidelim. Bunun için malbec'ten daha güçlü bir şeye ihtiyacım olabilir ama hadi yapalım."

Onu gülerek başından savdım ve "Hayır, bu gecelik derin ve karanlık çukurlarla işim bitti. Çukurlarda daha fazla zaman geçirmek istemiyorum."

Tabağımdan bir dilim çedar peyniri kaptı. "O zaman sağdıcınla ilgili tavsiyemi dinleyip dinlemediğini sorabilir miyim? Gece gündüz sırtını mı sıvazlıyor?"

Bir krakeri meyveli reçelin içinden geçirdim. "Sence de gece gündüz biraz abartılı değil mi?"

"Bunu geliştirmek zorundasın," dedi, tamamen kızgın bir şekilde. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Görünüşe göre değil." Ona hoşgörülü bir gülümseme verdim. "İyi ama damadı tekrar bir araya getirmeye çalışırken elleri çok dolu."

"O çocukların gerçekten başaracaklarını düşünmüştüm." Hüzünlü iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "Sanırım bu da neden bahsettiğimi bilmediğimi gösteriyor."

"Düğün günleri iyi bir barometre değildir. İçlerinden biri aşırı derecede kötü olmadıkça - agresif bir şekilde pasta parçalamaktan, yemin etmekten, dans pistinde yumruk yumruğa kavga etmekten bahsediyorum - ilişkileri hakkında gerçek bir fikir edinemeyiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanki inanç sistemimizi yeniden yazıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Belki de öyleyimdir." Bu gece erken saatlerde ayrışırken düşündüğüm şeylerden herhangi birini ağzımdan kaçırmadan önce şarabımı yudumladım. Bunların hiçbirini paylaşılmaya uygun değildi, Meri'yle bile. Henüz değil. "Bence düğünler asistanlığın ilk günüdür, önlüğünüz temiz ve ütülüdür ve dünyanın en iyi doktoru olacağınızı bilirsiniz. Ama gerçek hayat ve gerçek tıp hiç de öyle değil. Yorucu ve dağınıktır ve size DNA'nın ne anlama geldiğini söyleyemeyen insanlar tarafından yaratılan aptal, bürokratik saçmalıklarla doludur."

Meri sessizdi ve birkaç dakika boyunca tavandan tabana pencerelerden dışarı baktık. Boston Limanı'nın ışıkları karanlığın içinde bize göz kırpyordu. Dışarısoğuktu. Sudan esen rüzgârın sesi kar ve buz gibiydi. Kuzey New Mexico'da kar yağarken esen rüzgârdan farklıydı. Buradaki ilk kışında herkesin kar sesini dinlemediğini fark etmiştim.

"Sanırım bu akşam ameliyathanede olacak," dedi Meri. Ayaklarını battaniyemin altına soktu. "Ya da keder turunda damada şehirde çobanlık yapıyor."

"Buraya gelirken bana mesaj attı. Az önce sıcak bir safra kesesi bitirdi." Bir kraker daha almak için geri döndüm. "Ve damat son zamanlarda çok fazla çobanlığa ihtiyaç duymadı. Henry'nin buna vakti olduğundan değil. Emmerling onu koşturuyor."

"Onun bu yönünü hep sevmişimdir." Ayağıyla kalçamı dürttü. "Sinemaya ne dersin? Yoksa safra kesesini hallettiğinden beri dışarı mı çıkıyorsun?"

Bundan hiç bahsetmemiş olsak da, o günlerde bir tür velayet düzenlemesi vardı. Hafta içi öğle yemeklerinde Meri, hafta içi akşamları ise Henry bana bakıyordu. Hafta sonları Henry ile yatakta tembel sabahlar ve Meri ile alışveriş, pedikür ve içki arasında bölünmüştü. Bu iyi işliyordu ama bazı puslu gri noktalar da vardı. Mesela şu an.

"Film, kesinlikle," dedim. Henry'nin ameliyat sonrası bir iki saati daha olduğunu söylemeye gerek yoktu. Velayet anlaşması en iyi, bunu kabul etmediğimiz zaman işliyordu. "Parçalara ayırabileceğimiz bir şey. "Parçalayabileceğimiz bir şey.

Senaristlerin fark etmeyeceğimizi umdukları olay örgüsü boşlukları. Büyük, hayati tehlike arz eden yaralanmalar geçiren ve gerçekçi olmayan bir şekilde günü kurtarmak için ayağa kalkan karakterler için bonus puanlar."

"Sanırım *Jurassic World*'den bahsediyorsun." Televizyonu açtı ve yayın uygulamalarına gitti. "Ve kurgusal şeyleri parçalara ayırdığımız zamanları seviyorum. Kendi sorunlarımızı irdelemekten çok daha az stresli."

Ona şöyle bir baktım. "Gerçek sorunlarını ayırıştırabiliriz. Bunun için onları benimle paylaşman gerekir ama sen bunu daha önce de yaptın. Hayatta kaldın."

"Mmm. Hayır. Bu gece olmaz." *Bu kafa sallamadan bahsetmiyoruz* imzasını attı. "*Jurassic World* varken olmaz."

İKİ SAAT, YIRTIK PIRTİK BİR FILM VE BİR ŞİŞE ŞARAP DAHA

Daha sonra, küçük, soğuk kar taneleri düşmeye başlarken Meri beni bir taksiye bindirdi. Tüm bunlar, hayatımda ilk kez babamla konuştuğumu ve onun berbat bir pislik olduğunu kanıtladığını fark etmenin yavaş yavaş ilerleyen etkisinden kurtulmak için harika bir oyalanma olmuştu.

Onu hiçbir zaman berbat bir pislikten fazlası olarak hayal etmemiştim, ama şimdi ailemin kötü bir duruma düşmüş iyi insanlar olma ihtimaline bile izin veremiyordum. Özür dileme zahmetine girmemişti. Yalan söyleyebilirdi ve ikimiz de bunun bir yalan olduğunu bilirdik ama en azından biraz çaba göstermiş olurdu. Ama o bize tekrar sırtını dönmüştü ve umurunda bile değildi.

Buna doğrudan bakmak yerine, kar tanelerinin taksinin camına inişini ve hemen dağılışını izledim. Birbiri ardına gelmeye devam ettiler. Taksi Temple Caddesi'nin dibinde sarsılarak durana kadar kafamı çevirmedim.

Dışarı çıkarken şoföre "Teşekkürler," diye seslendim.

Henry'nin hastaneden yola çıktığını ve eve yalnız gitmek istemediğimi biliyordum, bu yüzden kar ince, düzensiz parçalar halinde yağarken köşede oyalandım. Ona en hızlı vurguları yapmıştım ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ayakkabılarımın etrafında biriken karı incelerken başımı kaldırdığımda Henry'nin karşıdan karşıya geçtiğini gördüm. Sanki bu havaya karşı bağışıklığı varmış gibi pantolon ve polar ceket giymişti. Aziz Bernard gibi bir adam.

"Geleceğini söylemiştin," dedim. Bu pek bir açıklama sayılmazdı. Toparlayabildiğimin en iyisiydi.

"Bu dışarıda beklemen gerektiği anlamına gelmiyordu." Bana ulaştığında kolunu belime doladı ve beni dar tuğla kaldırıma çıkardı. "Sanırım seni ısıtmam gerekecek ve bunu hızlıca yapmam gerekecek."

"Başka bir yolu var mı?"

"Bulabildiğim kadarıyla hayır," dedi ciddi bir ciddiyetle. "Çok ateşli olduğum konusunda seni şimdiden uyarayım. Sizin için rahatsız edici olabilir. Kendinizi bağırırken, çığlık atarken, küfrederken bulabilirsiniz. Hatta bir erteleme için yalvarırken. Ama bittiğinde bana teşekkür edeceksiniz."

Ona baktım, gecem hakkında konuşmak istemediğimi, hiçbir şey hakkında konuşmak istemediğimi anlamasını diledim. Eğer bu oyunu oynayabilirsek, benim üşüdüğüm ve onun sıcak olduğu ve yatak odamın kapısının ötesindeki dünyanın bizi rahatsız edemeyeceği bir oyun, başka hiçbir şeyin önemi olmayacaktı. Önemli olmasına izin vermezdim. "Eğer böyle olması gerekiyorsa."

Anahtarlarımı almak için çantama uzanırken bana şöyle bir baktı. "Bu şekilde olmalı." Kapıyı benim için açık tutarken kolunun altına girdim. "Aşırı gibi görünebilir ama seni bağlamam daha güvenli olabilir."

Merdivenleri çıkmaya başladım ve Henry de onu takip etti, elleri kalçalarımın üzerindeydi. Paltomu yırtıp atmak istedim çünkü kalın yünlerin arasından onu zar zor hissedebiliyordum ama neredeyse eve varmıştık ve o zaman her şeyi yırtıp atabilirdik. "Bu kulağa aşırı geliyor."

"Hepsi güvenlik adına, sizi temin ederim." İlk sahanlığa vardığımızda beni kucakladı, yanaklarımı, alnımı, dudaklarımı öperken kolları beni sardı. "Sadece sana tüm o sıcaklığı verdiğimi düşün," diye fısıldadı. "Çok yoğun olacak. Hatta bunaltıcı. Hepsini alırken kendine zarar vermeni istemem."

Parmaklarım kalın, siyah saçlarında, yüksek sesle söylemekten korktuğum her şeyi söyleyen bir öpücük için onu aşağı çektim. Ve sonra, "Ya çok, çok iyi olacağıma söz verirsem?"

"Siktir," diye inledi dudaklarıma karşı. "İşte bu kadar. Artık oynayamam. Seni omzumun üzerinden atıyorum. Odana gidene kadar tek kelime daha etme."

Beni taşımasına izin vermedim, yine de merdivenleri gülerek ve yol boyunca birbirimizi tırmalayarak çıktık. Beni duvara yasladığında, parmaklarını boynuma ve saçlarıma geçirdiğinde ve sanki söyleyecek korkunç şeyleri varmış gibi beni öptüğünde içimde bir şeyler -kalbim olmasa da çünkü aşkın yaşadığı yer orası değildi- dönüp durdu.

Kapının kilidini açarken, "Doğruca yatağa, genç bayan," dedi.

Yanaklarım pembeleşmiş ve yüzümü bir gülümseme kaplamış halde içeri girdim ve tam bir kargaşanın içine düştüm.

Tam orada, oturma odamın ortasında, Mason çırılçıplaktı ve güzel, özel döşemeli kanepemin kolunun üzerinden kız kardeşimi beceriyordu.

"Aman Tanrım," dedim, olduğum yerde felç olmuşum ve kafamı çeviremiyordum. Arkamdan, "Ne *oluyor*?" diye duydum.

"Aman Tanrım!" Brie bizi görünce ağladı. "Mason! Siktir! Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım."

Sonra, bir şekilde, daha da kötüleşti.

Mason'ın misafirleri olduğunu ve herkesin çılgılık attığını fark etmesi için bir süre daha geçti ve fark ettiğinde Brie'yi kanepenin kolundan kaldırıp arkasına sıkıştırdı. Ancak arkasında küçük bir sedir vardı ve Brie ona takılarak yere yığıldı, bacakları bir manken fabrikasının arka sokağı gibi yukarı kalktı.

Hâlâ çıplak ve son derece tahrik olmuş olan Mason ona yardım etmeye gitti ama kot pantolonu ve iç çamaşırı ayak bileklerine dolandığı için hiç umudu yoktu. Ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken geriye doğru savruldu ve kanepenin üzerine uçtu.

Kanepemde dönüp yuvarlanırken, kot pantolonunu tekmelerken ve çıkış yolunu bulmak için çırpınırken, sessiz çılgınlıkların ötesinde kelimeler oluşturmamaya kadar sersemlemiş bir halde izledim. Her şey bittiğinde, açıklanmasını istemediğim birkaç leke vardı ve cinsel organıyla tanışmamış tek bir santim bile döşeme kalmamıştı.

Yerde yatarken Mason'ın gömleğini çeken Brie, mobilyalarımı kavgası bitince onu bir battaniyeye sardı. Battaniyeyi daha sonra yakacaktık. Kanepeyi de.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Brie. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Bunun nasıl olması gerekiyordu?" diye sordum. "Burası oturma odamın ortası olduğu için kafan mı karıştı?"

Brie parmaklarını şakaklarına götürdü. "Bana bir iyilik yapıp dersi es geçebilir misin? Fark etmediysen söyleyeyim, bu gece daha fazla saçmalığa ihtiyacım yok."

"Dostum," dedi Henry Mason'a. Bir sürü kelime bir araya toplanmıştı. "*Ne oluyor lan?*"

"*Bu* gece bir boka ihtiyacın yok mu?" Tekrarladım. "Ben de seninle aynı geceyi yaşadım, belki o kısmı unutmuşsundur. Sence *bunun* içine girmeme gerek var mıydı?"

Mason battaniyemin üzerine kapanarak, "Sanırım bir cevizi karıştırmış olabilirim," dedi.

"Bahsettiğim şey bu değil," diye cevap verdi Henry. "Senin neyin var böyle? İki haftadır ayrısınız ve yaptığınız şey *bu mu?*"

Mason, "*Bu*, saygınızı hak eden güzel ve zeki bir kadın," diye karşılık verdi.

Brie, "Orada durup olanlara üzölmüş gibi davranma," diye bağırdı. "Her şey tam da istediğın gibi gitti."

"Bu hiç adil *değil*," diye bağırdım.

"Ne yapmam gerekiyor?" Mason sol elini kaldırıp boş yüzük parmağını göstererek sordu. "Ben özgürüm. Boş boş oturmaya gerek yok. Florrie'nin bunu yapmayacağı kesin."

Henry, "Berbat durumdasın," diye karşılık verdi.

"Duygularımı işlediğım için beni bağışlayın," dedi Brie. "Bir ara sen de denemelisin."

"Hayatında yer almayan babanın bir pislik olmakla meşgul olduğunu bir kez daha onaylamasından beş dakika sonra zar zor tanıdığın bir adamla takılmanın duyguları işlemek için iyi bir yol olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Çünkü eğer buna gerçekten inanıyorsan, söyleyecek fazla bir şeyim yok."

Brie kollarını iki yana açarak, "O zaman hayatında bir kez olsun başka bir şey söyleme," diye bağırdı. Bu sırada Mason'ın battaniyeyi tutuş şeklini bozdu ve battaniye yere düşerek anatomisini bir kez daha görmemize neden oldu.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Henry, bir eli belindeyken diğeri alnını kavırıyordu. "*Yeter*. Mola. Whit ve ben gidiyoruz" -odama giden koridora doğru baktı ama terk edilmiş giysiler ve kötü şöhretli kanepa yolu kapatıyordu- "birkaç dakikalığına dışarı çıkacağız. Siz ikiniz üzerinize bir şeyler giyin. Herkes yavaşlasın ve nefes alsın."

Henry'nin beni sahanlığa kadar götürmesine izin verdim ve dirseklerimi bacaklarıma dayayıp başımı ellerimin arasına alarak ilk basamağa çöktüm. Burada kalmak zorunda değildim, değil mi? Burası benim evimdi, ufka bakan bu mükemmel küçük kahverengi taş parçası ve vazgeçmek için tüm nedenlere rağmen dönmeye devam eden bir örümcek, ama bunu geride bırakabilirdim. Böylesi daha iyi olurdu. Brie beni terk etmeye devam ederken burada kalıp izlemektense evimi terk etmek benim için daha iyi olurdu.

Henry arkamda volta atarken, "Muhtemelen bir şey yoktur," dedi. "Paniğe kapılmak için bir neden yok. Bunu felaketlerinizden biri haline getirmeyin."

Meri'nin evine gidebilirim. Fazladan bir odası vardı. Ama eve gidemezdim. Tüm bunlardan sonra olmaz. Birbirimize bunu yapmaya devam edebileceğimizi ve bunu anlatmak için yaşayabileceğimizi iddia edemezdim.

"Bunu büyütmeyelim," diye devam etti. "Yani, bir araya geldiler. Olur böyle şeyler. İkisi de zor zamanlar geçiriyor. Bu geceden sonra bile sürse muhtemelen sönüp gidecektir."

Giden ben olmak istemedim ama birçok kez terk edildikten sonra buna bir daha katlanamayacağımı biliyordum.

"Bu süreçte en kötü senaryoları düşünmenizi istemiyorum" dedi. "Şu anda kafanızda dönüp duran tüm o korkunç sonuçları kapatın. Felaket yok."

Bir dakika sürdü ama sonunda sözleri içime işledi. Basamakta kayarak onunla yüzleştim. "Yapmamı istemediğin şey ne?"

"Bunu çok ciddiye almamanızı söylüyorum."

Bunun beni neden yaraladığını, bu sözleri neden bir suçlama gibi hissettiğimi bilmiyordum. İçimde asi ve dikenlerden oluşan bir öfke patlaması hissettim ve onu bastıramadım. Hiçbir şeyi bastıramadım.

"Neden olmasın? Sadece merak ediyorum Henry, işleri ciddiye almak benim için neden bu kadar kötü? Ben yapmazsam kim yapacak?"

"Çünkü onların takılmasını umursamak zorunda değiliz." Ellerini beline koydu. "Muhtemelen tek seferlik bir şeydir."

"Ya değilse? Kendin söyledin, o berbat durumda. Bazı yıkıcı baba sorunlarını dışa vuruyor. Neden umursamayayım ki? Ve sen bana bunun benim sorunum olmadığını söylemeden önce, er ya da geç benim sorunum olacak. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Tamam, o zaman bu sadece üstesinden gelinmesi gereken yeni bir zorluk. Yapamayacağımız bir şey yok."

Ayağa kalktım. Sıcaklığın boynumdan yanaklarıma doğru tırmandığını hissettim. "Senin için her şey bu kadar," dedim usulca. "Sadece birbiri

ardına gelen zorluklar,

değil mi?"

İşaret parmaklarını kemerine vurdu. "Evet. Bunu da atlatacağız."

Brie'yle olan bu kavgadan sonra daha da acıyan içimdeki boş, kırık bir yerden gelen soruyu duyduğunda yüzünü görmek istemediğim için gözlerimi duvara diktim. "Ben bu muyum? Bir meydan okuma mı?"

"Bu-ne?" Benimle göz hizasında buluşmak için merdivenlerden koşarak indi ve yüzümü ona çevirdi. "Kendini açıkla."

Onu uzaklaştırmak için omzumu kaldırdım ama işe yaramadı. "Sadece merak ediyorum," dedim, kelimeler sert ve soğuk bir şekilde çıkıyordu, "senin için her zaman meydan okumakla mı ilgiliydi? Yani, yaptığın şey bu değil mi? Tıp fakültesine gittin çünkü mümkün olan en zor kurtarma görevi artık yeterince ilginç değildi. O zaman neden tamamen yasak olan birinin peşinden gitmeyesin ki? Ve riskler azaldığı için kısa sürede sıkılmayacak mısın?"

Bana bakarken parmaklarını boynumda gezdirdi, kaslarımı bastırdı ve yogurdu. "Hayır."

"Bu kadar mı?"

Sadece *hayır mı?*"

"Cevap bu."

Beni öpmek için eğildi ama ben başımı çevirdim. Şu anda bunu istemiyordum. Buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Parçalanmama ya da patlamama dakikalar kalmış gibi hissediyordum.

İç çekerek, "Düğünde yasak bölge değildin," dedi.

Elinden silkelenerek kurtuldum ve birkaç merdiven daha indim. "O farklıydı. İkimiz de bunun sadece bir gece olduğunu biliyorduk."

"Belki de yaptın."

"Tek bir gece olduğunu biliyordun," diye karşı çıktım. "Bana asla böyle şeyler yapmadığınla ilgili bir konuşma yaptın ve-"

"Sana kadar yapmadım."

"-ve şimdi ben de senin birçok meydan okumandan biriyim," dedim. "Böyle mi oldu? Hiçbir açıklama yapmadan ayrıldım ve aylar sonra senin amirin oldum, başka ne seçeneğin vardı ki? Sana bunun bir seçenek olmadığını söylediğimde beni dinlemiş olamazsın."

"Bunu benim kadar sen de istedin," diye kükredi.

Ona baktım, gecenin karanlığındaki gözleri geniş ve vahşi, geniş göğsü nefesiyle kabarıyordu. "Çünkü zorluklara balıklama atlıyorsun. Ne kadar zor, o kadar iyi. Öyle değil mi?"

"Sen öyle biri değilsin ve bunu çok iyi biliyorsun Whitney."

"O zaman bana neden yanıldığımı söyleyin," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten zor bir gece geçirdin, tatlım. Sadece-"

"Bunu neden istiyorsun? Bana cevap ver, Henry. En yeni engel parkurun olmadığımı inanmak için bir neden. Tek istediğim bu."

Bakışlarını merdivenlere indirdi ve omuzları çöktü. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Öyle mi? Çünkü bana öyle geliyor ki, sana biraz güvenceye, biraz kanıt ihtiyacım olduğunu söylüyorum ve sen bana bunları vermek yerine, sadece duygularını bilmem gerektiğini söylüyorsun. Bilmemi istediğin şey nedir, Henry?"

Bana göz kırptı. Sessizlik aramızdaki dikişleri çekene kadar uzadı. Sonunda, "Bilmiyorum." dedi.

Birbirimize bakmaya devam ettik. Brie ve Mason'ın boğuk sesleri duvarın içinden süzülüyordu. Bina gıcırıyor ve uğulduyordu. Etrafımızdan şehir sesleri yükseliyordu.

Sonra telefonum çaldı. Hastane olduğunu hemen anladım. Telefona cevap verirken beynim otomatik pilota geçti, bakışlarım Henry'den hiç ayrılmadı.

Bana bir cevap vereceğine inandığım için zorlamıştım. Elinin boş döneceğini hiç düşünmemiştim. Bu Henry'ydi, her şey için bir çözümü olan adam. Zor anları atlatmamıza izin vermesi için bana defalarca söz verdiren kişi. Kahve siparişimi çözen ve ofisime gizlice kek sokan adam.

Ve neden benimle bir ilişki istediğini bilmiyordu.

Görüşme bittiğinde dedim ki, "Bir kalp geliyor. Gitmem gerek." dedim. Henry ceketinin fermuarını çekti. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Artık benim asistanım değilsin ve eğer farkında değilsen, kalp nakli ciddi bir iştir." Kapımı işaret ettim. "Mason'ı eve götür ve ona atlatması gereken koca bir boşanma davası olduğunu hatırlat. Bu arada onunla prezervatifler hakkında da konuş."

"Whitney, dur. Bir yere gitmeden önce en az bir saatin var ve burada işimiz bitmedi."

"Evet, öyleyiz." Bileğime uzandı ama ben onu silkeledim ve merdivenlerden inmeye başladım. "Neden istediğini anlayana kadar beni arama."

Dışarı çıktığımda hâlâ kar yağıyordu. Küçük tanecikler yanaklarıma çarpıyor, çarpmanın etkisiyle yanıyordu. Hastaneye vardığımda, hiç de öyle görünmüyordu.

Ağlıyordum. Sadece soğukta.

Yirmi Beş

HENRY

*Genel Cerrahi Rotasyonu:
5. Gün, 2. Hafta*

"BENİ KORKUTUYORSUN."

Myrtle Caddesi'nden daireme doğru yürürken en iyi arkadaşıma bir bakış attım. Sokak lambalarının arası karanlıktı, eski arnavut kaldırımları ince, buzlu bir kar tozuyla kayganlaşmıştı. Bulutlar sanki yere değmeye çalışıyormuş gibi şehrin içine doğru bastırıyordu ve son bir saat içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Korkmalısın."

"Hatalar yapıldığını kabul edebilirim," dedi gülerek. "Ama bence olayı abartıyorsun. Bir sürü insanın önünde çırılçıplak soyunmuş falan değilsin. Gerçekten bir fıstığı mahvettiğimi düşünüyorum. Garip bir his."

Sağ tarafı işaret ettim. "ER şu tarafta."

"Hadi, Hazlette." Omzuma vurdu ama ben başımı eğdim. "Topumu kaybedip kaybetmeyeceğimi söyleyemeyeceksen doktor olmanın ne anlamı var? Tek topu olan adam olacak kişiliğe sahip olduğumu sanmıyorum."

Şu anda bu konuşmayı yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. İçimdeki her şey hastaneye gidip Whit'in ameliyathanesinin önünde beklemek istiyordu. Kendimi galeriye park ederek onu kızdırmayacaktım bile. Onu koridorda beklerdim ve sonra - lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bir şeyler yapmalıydım.

Whit onun benim için bir meydan okuma olduğunu sanıyordu. O bunun yarısını bile bilmiyordu. Evet, o baştan sona bir engeldi. Maksimum zorluk. Üçlü kara elmas. O *bir* meydan okumaydı.

Ve bir şekilde bu bir sorundu.

Anlamıyordum. İşe yaramaz babası ve duygusal olarak bıçak gibi kesilmiş kız kardeşi bir yana, bunun nereden geldiğini ya da nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Tüm bu zaman boyunca, bu işi batırmaktan endişe etmek için çok fazla enerji harcadım ve sonunda bunu yaptığımda ne olacağını bir kez bile düşünmedim.

Mantıklı olan tek şey onunla tekrar konuşmaya çalışmaktı. Ona ihtiyacım olduğunu anlatmaya çalışmak. Ve onun da bana ihtiyacı olduğundan emindim. Bunu sık sık itiraf etmese bile.

Binamın ön merdivenlerini çıkarken ceketimdeki kırı silkeledim. "Bir şeyin yok. Eğer spermatik kordonu bükmüş ya da apandisitini yırtmış olsaydın bunu anlardın."

"Evet, ama bir şeylerin garip hissettirdiğini biliyorum-"

"Yürüyebildiğin ve konuşabildiğin gerçeği bana iyi olduğunu söylüyor. Şimdi, lütfen, kapa çeneni."

Taşakları hakkında daha fazla konuşmadan merdivenlerden yukarı çıkıp daireme girdik. Ama sonra Mason doğruca yatak odasına girdi, kot pantolonunu çıkardı ve dolap aynasında kendini incelemek için bir ayağını yatağın kenarına dayadı. "Her şey yolunda görünüyor," diye mırıldandı.

"Çünkü öyle," dedim tavana bakarak. "Dinle, gitmem gerek. Hastaneye geri dönmem gerekiyor."

"Gecenin geri kalanında izinli olduğunu söylemiştin."

Dolabın kapandığını ve ardından giysilerin hışırtısını duydum. "Bir şey çıktı."

Mason yatak odasından spor ayakkabılarıyla çıktı, elleri kalçalarında tünemişti. "Seni hiçbir konuda bu kadar sinirli görmemiştim. Ne zaman bu kadar sinirlenen bir insana dönüştün?"

"Bu şehir kadınlarla dolu. Bunu fark ettiniz mi? Kadınlar harika ve her yerdeler. Şu anda bile, gecenin on bir buçuğunda, lanet olası bir kar fırtınasında kaldırımda yarım saat durup yanınızdan geçen her kadına sizinle sıcak çikolata içmek isteyip istemediğini sorsanız, ay sonuna kadar dolu olursunuz." Parmaklarımı saçlarımda birleştirdim. "Ribaunt için kız arkadaşımın küçük kız kardeşini seçmek zorunda mıydın gerçekten?"

"Birincisi," dedi parmağını kaldırarak, "bu kızdan hoşlanıyorum. Kimse sorma zahmetine girmedi ama ben hoşlanıyorum. İkincisi, kız arkadaşının kız kardeşi olmasının ne önemi var?"

"Önemli çünkü yıllarca Florrie ile birlikteydin ve hala onunla evlisin. Daha kendi hayatını onunkinden ayırmaya bile başlamadın." Bu gerçek önemsizmiş gibi sadece omuz silktiğinde yumruklarımı başıma bastırdım. "Sen, şu anda, kimsenin küçük kız kardeşi için isteyeceği kişi değilsin."

Mason bir an sessiz kaldı. Sonra, "Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Herkesin içeri gireceğini bilseydim her şeyi farklı yapardım ama onu önemsiyorum."

"Harika. Hayatının geri kalanında birlikte olmayı planladığın bir kadından iki hafta önce tanıştığın başka bir kadına sıçramanın nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum ama bu harika. Şerefe."

"Karınızı yatakta başka biriyle gördüğünüzde işler çok hızlı değişir."

"Birine olan güveninin sarsılmasının getirdiği tüm boktan şeylerle başa çıkmak için bir dakikaya ihtiyacın olduğunu düşünmüyor musun? Yoksa sen bunu yaparken Brie'nin etrafta takılmasını mı bekliyorsun?"

Bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Anlaşmakta zorlanan senmişsin gibi görünüyor."

"Evet, öyleyim," diye bağırdım, bir elimi göğsüme vurarak. "Tek istediğim Whit'i eve götürmek ve pislik babasını unutmamasına yardım etmektir. Bunun yerine, yatak odalarının ne için yapıldığını unutmanla, başka bir Whit ve Brie patlamasıyla ve sonra da koridorda her ne halt ettiysem onunla uğraşmak zorunda kaldım."

Mason taşaklarına dikkat ederek kanepeye çöktü ve hışırtilı bir nefes verdi. "Onun odasına gitmeliydik. Bunu kabul ediyorum. Ama geri kalanı? Suçlaman gereken kişi ben değilim kardeşim."

Ben onun haklı olma ihtimaline kaşlarımı çatarken o spor haber kanalları arasında gezindi.

GECEYİ WHIT'IN AMELİYATHANESİNİN ÖNÜNDE BEKLEYEREK GEÇİRDİM.
bana bir bakış attı ve "Hayır. Şimdi olmaz." dedi.

Bunu bekliyordum, bu yüzden "O zaman bana zamanını söyle" dedim.

Onunla aynı hizaya geldiğimde bana baktı ve o ela gözleriyle beni öldürmek için çok uğraştığını biliyordum ama işe yaramıyordu. "Yorgunum ve açlıktan ölüyorum ve-"

"Kahve ve kekler ofisinizde bekliyor."

Tartışmak istediğini biliyordum ama nefes aldı ve şöyle dedi: "Teşekkür ederim. Minnettarım ve şu anda biraz yalnız kalmak istediğimi de kabul etmeni istiyorum. Bana kahvaltı getirdiğin ve bütün gece burada olduğun düşünülürse, eğer dolaşım cihazıma güvenilebilirse, bu kulağa çok bencilce gelebilir ama ihtiyacım olan şey bu. Dün çok fazla şey oldu ve ben"-başını sallarken parmaklarını şakaklarına götürdü-"Bir patlamayı diğerinden ayırt bile edemiyorum."

Asansörlerin önünde durduk. Takunyalarına baktım. Zümrüt yeşili. Çoraplarını sormamı isteyeceğini düşünmemiştim. "Anlıyorum."

"Tüm bunları tekrar yaşamadan önce nefes almak için biraz zamana ihtiyacım var." Bakışlarını benden kaçırdı. "Ve sen de kendi tarafında bir şeyleri çözersen gerçekten yardımcı olur."

Asansör açıldı ve o da arabaya bindi. Neyi çözmem gerektiğini bilmiyordum. Anlamadığım kısım burasıydı. "Ama Whit, ben-"

"Hayır." Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Nefes almam için bana bir şans ver."

Orada durdum ve kapıların aramızda kapanmasını izledim.

BİRİNCİ YIL CERRAHI ASİSTANI OLMANIN AVANTAJLARINDAN BİRİ DE

Kimse beni umursamıyordu. Elbette, belirli zamanlarda belirli yerlerde olmam gerekiyordu ve her zaman yapılacak işler vardı, ancak günümün sekiz saatini bir ameliyathanede geçirebilir ve ekartör tutmaktan başka bir şey yapmayabilirdim. Sorular bana doğru yönelebilir. Ekip beni de sohbetlerine dahil edebilirdi. Ya da orada durup birinin karın boşluğuna bakarken kelimeler anlamını yitirene kadar kafamda konuşmaları tekrar edebilirdim.

Günüm böyle geçti. *Geri çek. Tekrar oynat. Geri çek. Tekrar oynat.*

Bittiğinde tek bildiğim bir şeyleri kırmayı başardığımdı. Gözümü diktiğim en yeni meydan okuma olmak istememesi ve ona çok ciddi olmamasını söylememle ilgili bazı hassasiyetler dışında, neyi nasıl kıldığımı tam olarak bilmiyordum.

Belki bu kadarı yeterliydi? Emin değildim ve sorabileceğim çok fazla insan da yoktu. Mason şu anda yakın ilişkiler konusunda bir kaynak değildi. Kankalarımı seviyordum - şu anda başımın belası olsalar bile - ama Whit sorunlarımızı onlarla paylaştığımı bilse yasadışı havai fişek demeti gibi patlardı.

Bunu kendi başıma çözmek zorundaymışım gibi görünüyordu.

Bu ayıltıcı gerçeği aklımda tutarak, çözebileceğim tek soruna el atma zamanının geldiğine karar verdim ve kohortumu aramaya koyuldum. Tori'yi post-op'tan çıkardım, Cami'yi cerrahi yoğun bakım ünitesinin dışında yakaladım ve Rıza'yı asistanların çalışma odasında bir bilgisayarın başında buldum. "Aile toplantısı," diye anons ederek onları küçük bir konferans salonuna çektim.

Oda.

Tori kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ameliyat sonrasına dönmem gerekiyor," dedi.

"Benim de yoğun bakım ünitesinde olmam gerekirdi," dedi Cami, yere bakarken Tori'nin duruşunu taklit ederek.

Reza bir şey söylemedi.

"Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum, ama şimdi işin özüne iniyoruz. Birlikte o kadar çok şey yaşadık ki, bunları sessizlik ve soğuk omuzlarla bir kenara atamayız. Neler olduğunu sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim ama Whit ve ben doğru olanı yapmaya çalışıyorduk." Tüm bu stres ve mücadeleden sağ çıktığımızı ve şimdi nerede olduğumuzu düşünürken nefesim kesildi. Lanet olsun, bunu düzeltmem gerekiyordu. Her şeyi düzeltmeliydim. "Mesele sır saklamak ya da kimseyi dışlamak değildi, ama-"

"Sözünü kestiğim için özür dilerim Hazlette," dedi Tori, "ama sen neden bahsediyorsun?"

"Acevedo'nun evindeki o geceden beri üçünüzün de beni ekmenizden bahsediyorum," diye ağladım.

"Dr. Aldritch ile ne yaptığınız umurumuzda değil," dedi Cami, bakışları hâlâ yerdeydi.

Rıza başını salladı. "Öyle bir şey yok."

Tori, "Sanırım hepimiz elimizdeki lojistik sorunları anlıyoruz," dedi. "Eğer herhangi birimiz o durumda olsaydık, eminim ki şu şekilde hallederdik

aynı senin yaptığın gibi."

Cami, "Yani, belki iş arkadaşlarımızla bir partiden sonra sokakta öpüşmek değil," dedi. "Herhangi birimizin farklı yapacağı bir şey varsa, o da bu olabilir." "

Kafam fena halde karışmış bir halde bakışlarımı grubun üzerinde gezdirdim. "Eğer Whitney'le olan ilişkim yüzünden beni dışlamıyorsanız, neden benden kaçıyor gibi görünüyorsunuz?"

Tori ellerini arkasında kavuşturdu. "Birinin ona söylemesi gerekecek."

"Bana neyi anlatacaksın?" diye sordum.

"Bu konudan bir daha bahsetmeyeceğimize yemin ettik," dedi Cami, sesi ölümcüldü. "Bu yemini bozmayın."

"Bana ne söyleyeceksin?" Tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle.

Reza, "Dr. Acevedo'nun evinde bir olay oldu," dedi.

Detay vermesini bekleyerek bekledim ama bugünlerde herkesten cevap bekleyen ben olmak zorundaymışım gibi görünüyordu. "Ne tür bir olay?"

Cami onu göstererek, "Rıza bir taşı kırdı," diye bağırdı.

Tori Cami'yi göstererek, "Altına işemişsin," diye bağırdı.

"Hayır, yapmadım," diye fısıldadı Cami. "İnce bağırsağın çok yüksek çizgi film sesleri çıkarıyordu."

"Dr. Acevedo'nun tuvaletinden *ödünç aldığınız* el havlularını geri verdiniz mi?" Rıza başını Cami'ye doğru eğerek sordu.

Whit'in duygularını nasıl incittiğim konusunda kafam daha da karışmış bir halde kapıya yaslandım. "Ne -ve bunu ne kadar vurgulasam az- burada gerçekten neler oluyor?"

Kimsenin birbiriyle bir daha konuşmayacakmış gibi görüldüğü bir andan sonra Tori, "Balkabaklı cheesecake'ti," dedi. Bize arkasını dönerek pencereye doğru yürüdü. "Vegan olduğunu sanıyordum. Kadın doğumcu arkadaş öyle olduğunu söyledi." Başını iki yana salladı. "Süt proteini bağırsaklarımı mahvediyor. Az miktarda tolere edebilirim ama o gece-"

Cami, "Üç dilimi mideye indirdi ve dördüncüsüne göz dıktı," dedi.

Tori başını öne eğdi. "Çok geçmeden hatamı anladım. Beni neyin beklediğini biliyordum. İşte o zaman herkesi toplamaya çalıştım."

Rıza bir adım öne çıktı. "Dr. Acevedo'nun oturma odasında sergilenen bazı kaya örneklerine bakıyordum. Karısı bir volkanolog. Koleksiyonu enfes. Üniversite günlerimde jeoloji dersleri almıştım. İlgimi çekmişti." Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturdu. "I

örneklerden birini aldım. Geriye dönüp baktığımda bunun akıllıca olmadığını biliyorum ama çok merak ediyordum. Tam çevirdiğim sırada arkamdan büyük bir gürültü geldi."

"Tori yaptı," diye bağırdı Cami, tüm vücudu titriyordu, öyle ki saç bandı bile düşüyordu. "Gürleyen ses, bağırsaklarının süt proteinine karşı isyan etmesiydi."

"CCD, bunu söylememin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındayım ama sakın olman gerekiyor," dedim.

"Beni korkuttu," diye devam etti Rıza omuz silkerek. "Örneği yere düşürdüm. Çarpmanın etkisiyle kırıldı."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu," dedi Tori. "Çok fazla parça halindeydi ve durup Acevedos'lara her şeyi açıklayacak zamanım yoktu."

"Taşa ne oldu?" diye sordum.

Tori inledi. "Rıza hepsini ceplerine tıktı."

Başını öne eğdi. "Çalıntı olduğunu düşündüklerini tahmin ettiğim için hâlâ utanç duyuyorum."

Cami'ye döndüm. "Peki senin bu olaydaki rolün ne?"

"Sarhoştı," dedi Tori.

Cami ellerini kalçalarına dayadı ve çenesini kaldırdı. "Sarhoştum," diye itiraf etti. "Kocamdan ve ailemden uzakta geçirdiğim ilk büyük tatildi ve bunu iyi idare edemedim."

"Taşla ilgili olanlardan sonra," dedi Tori, "oradan hemen çıkmamız gerekiyordu. Bu yüzden onu aldım ve-"

"Onu sen mi *aldın*?" Grubun etrafına bakındım. "Ne zaman oldu bu? Bunu nasıl kaçırdım?"

Reza, "Tüm odağınız tek bir kişiye odaklandığında bu tür şeyleri gözden kaçırmanın oldukça basit olduğunu varsaymak zorundayım," dedi.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Demek bunu fark etmişti. Tori'ye işaret ettim. "Devam et."

Tori, "Onu aldım ve ön kapının yanındaki koridor alanına gelene kadar her şey yolundaydı," dedi.

"Hazlette, bağırsaklarının bir roller coaster gibi ses çıkardığını söylediğimde bana inanmalısın. İçeride sıkışmış insanlar var sandım. O kadar gürültülüydü ve ben o kadar sarhoştum ki gülmeden duramadım. Kıkırdamalar başladı ve sonra-"

"Altına işedi," dedi Tori.

"Altıma işemedim," diye bağırdı Cami. "Biraz çişim geldi ve-"

"Acevedo'nun banyosundaki havlulara sarınmak zorunda kaldı," dedi Tori. "Bu noktada, paha biçilmez bir jeolojik eseri kırdık, çok güzel havlular çaldık ve muhtemelen yerde küçük bir su birikintisi bıraktık. Yapabileceğimiz tek şey kaçmaktı."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Aman Tanrım." "Daha da kötüleşiyor," dedi Cami.

"Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

"Arabama ulaştık ve vücudum süt ürünlerine teslim oldu. Kavga sona erdi. Sanki bağırsaklarımda bir kaya kayması varmış gibi geliyor. Soğuk terler döküyorum. Batan bir gemi gibi kramplar. Ellerim titriyor. Doğruca eve gitmekten başka bir şey yapabileceğimden emin değilim," dedi Tori.

Reza, "Aracın içi gergindi," dedi. "Ben araba kullanmıyorum ve Cami de sarhoştur. Tori'nin dairesine gitmenin ve oradan kendi ulaşımımızı bulmanın en iyisi olacağına karar verdik."

"Ayrılmak için farları yaktık ve sen Dr. Aldritch'le oradaydın," dedi Tori, arkası hâlâ bize dönüktü. "Dürüst olmak gerekirse, bunun fark edildiğinden bile emin değilim. Tek amacım serpintiyi en aza indirmektir."

"Arabayı sürdük," dedi Cami, "ama sadece birkaç blok gidebildik."

"Gördüğüm ilk Dunkin' Donuts'a girdim," dedi Tori. "Elimde değildi. Ben güçlüyüm ama süt ürünleri daha güçlüydü."

"Ve bu yüzden mi birbirimizden kaçıyoruz?" diye sordum. "Bu... bu mu? Kırık bir taş, sarhoş kız sorunları ve biraz da alt gastrointestinal sıkıntı mı?"

"Sen orada değildin!" Cami ağladı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Cami'ye, "Bundan sonra seni en fazla iki içkiyle sınırlayacağımızı biliyorum," dedim. "İlişkimi senden sakladığım için kızmadın mı? Nakil rotasyonu sırasında ayrıcalıklı muamele görüp görmediğimi merak etmiyor musun?"

Cami, "Bunu bir eleştiri olarak algılamayın ama Aldritch'in ayrıcalıklı muamele yapabileceğini sanmıyorum," dedi. "Sadece kendi adıma konuşuyorum, ama bu aklımdan geçen bir şey değil."

"Ben de öyle," diye ekledi Tori.

Rıza başını iki yana salladı.

"Tamam." Tüm bunları yutmaya çalıştım. İşte buradaydım, iki haftanın büyük bir kısmını bu tek bir olaya kafayı takarak geçirmiştik, oysa her şeyi tamamen yanlış anlamıştım. "Şimdi iyi miyiz? Birbirimizden kaçmayı bırakabilir miyiz?"

diğer?" Kimse yanıt vermeyince ekledim: "Bu gece beni kışklarınızı makyaj karaokesine sürüklemek zorunda bırakmayın. Böyle şeyler olur, haksız mıyım? Aileler bir şeyleri kırar. Aileler süt ürünleriyle tehlikeli bölgelere girerler. Aileler duygularını içer. Aileler havlu çalar ve peşlerinde polisler varmış gibi park yerlerinden kaçarlar. Aileler tüm bunlardan sonra birbirleriyle acımasızca dalga geçerler. Size şunu sormama izin verin. Biz lanet bir aile miyiz, değil miyiz?"

"Biz lanet olası bir aileyiz," dedi Tori, sonunda pencereden uzaklaşarak.

"Biz lanet olası bir aileyiz," dedi Reza.

Bütün gözler Cami'ye çevrildi. "Gerçekten hiçbir şeyden bahsetmemeyi tercih ederim-"

"Çok kötü, çok üzücü," dedi Tori. "O gece hepimiz zor anlar yaşadık, CCD. Bu olaydaki rolünüzü kabul edin ki yolumuza devam edebilelim."

"Peki." Cami gözlerini devirdi. "Biz lanet bir aileyiz ve bu gece karaokeye gidiyoruz. Genel cerrahi alanında önümüzde uzun bir yol var ve bence buna ihtiyacımız var."

Onu işaret ettim. "En fazla iki içki konusunda ciddiylim. Seni buna zorluyorum."

Cami saç bandını düzeltirken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "Buradaki belalı cerrahların en belalılarıyla müstehcen bir aşk ilişkisi yaşıyor olsan ve bundan bize hiç bahsetmesen bile herkesin ağabeyi olduğun için teşekkürler."

Temel gerçeklerden bir gram daha fazlasını itiraf edersem, o sert cerrah neşterinin etkili bir hareketiyle beni öldürecekti. "Burayı ne tür boktan bir aile sanıyorsun? Oturup müstehcen ilişkilerimiz hakkında konuşmuyoruz Cami."

"Yani müstehcen olduğunu kabul ediyorsun," dedi.

Şu anda, yanan bir lastik yığınıydı. "Bu konu hakkında tek kelime etmeyeceğim."

"Bunun için size teşekkür ederim," dedi Reza.

"Sence Dr. Aldritch karaoke için gelir mi?" Tori sordu. "Açıkçası Dr. Acevedo'yu davet edemeyiz. Hiçbir şeye. Bir daha asla."

Cami, "Evet, şu anda tüm seçmeli ders programımı yeniden düşünüyorum çünkü onun evinde ve havlularıyla ne yaptığımı öğrenmesinden korkuyorum," dedi. "Onu koridorlarda her gördüğümde biraz ölüyorum."

"Ben de," dedi Rıza.

"Whit muhtemelen bu gece gelemeyecek," dedim olabildiğince tarafsız bir şekilde. "Başka bir zaman, eminim."

"Bu çok kötü." Tori ellerini ceplerine soktu ve uzun bir süre ayakkabılarını inceledi. "Sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var ama herkes yeterince sarhoş olana kadar olmaz. Betsy Wetsy hariç herkes."

Cami ayağını yere vurdu. "Bu konuda konuşmamaya karar verdiğimizi sanıyordum!" "Konuşmadık," dedi Rıza.

Cami, "Sizi beslemeyi bırakacağım," dedi.

"Ne? Sihirli bir şekilde normal miktarda yemek pişirmeyi mi öğreneceksin? Hiç sanmıyorum."

Gülerek başımı salladım. "Haydi çocuklar. İşinize dönün."

Odadan çıkarken Cami dirseğime hafifçe dokunarak beni durdurdu. "Hazlette," diye başladı, "o gece sokakta sadece bizim olmadığımızı bilmelisin. Sana orada kimlerin olduğunu söyleyemem ama arabalara binen ve araba bekleyen başka insanlar da gördüğümü biliyorum. Belki bir şey yoktur. Belki de hiçbir şey görmediler. Ama eğer biri siz ve Dr. Aldritch hakkında konuşuyorsa, bunu bizden duymamışlardır."

Başımı sallayıp teşekkür ettim ve birkaç saat içinde buluşma sözü verdim. Sonra kendimi toplantı odasına kapattım ve yumruklarımı gözlerime bastırarak "*Siktir*" diye mırıldandım.

YIRMI Altı

WHITNEY

*On sekiz numaralı kural:
Anı yaşayın. Kimse yarın hakkında konuşmak istemiyor.*

"O NOKTADA," DEDİM SALATAMI BIÇAKLARKEN, "BİR AN ÖNCE bir prosedür için çağrıldı. Binlerce aile dehşetinin yaşandığı geceden her türlü çıkış, ofisimdeki kanepede uyumak anlamına gelse bile hoş karşılanırdı."

Meri bana baktı, çatalı kâsesinin üzerinde duruyordu. Aylar sonra ilk kez Çarşamba günü öğle yemeğine çıkabilmiştik. Mucizevi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Kız kardeşin sevgili babacığının son reddedilişini kabul etti ve bu yarayı yatıştırmanın en iyi yolunun karısından kırk beş dakikadır ayrı olan bir adamla takılmak olduğuna mı karar verdi? Ve aynı zamanda senin erkeğinin en iyi arkadaşı olan biriyle mi? Seçtiği isyan *bu muydu?*"

Ellerimi uzattım. "Bencil bir dönemden geçiyor."

Brie ve ben onu Mason'la birlikte bulduğum geceden beri pek konuşmamıştık. İki taraftan da oldukça fazla kaçınma vardı. "Hepsi bencilce anlar, Whit." Alnını avucuna dayamış, tüm bu olay onu gerçekten yormuş gibi kendi kendine homurdanıyordu Aşağı. "Sağdıçla nasıl ayrıldınız?"

Bir salatalık dilimini gereğinden fazla sert kestim. Henry'den izin istediğimden beri onunla konuşmamıştım. Bunu kabul etmek istemiyordum çünkü oldukça inatçıydım ama onu özlemiştim. "Ona görevlerinden biri olmak istemediğimi söyledim."

"Neden olmasın? Kulağa harika geliyor. Birinin arayışı olmayı çok isterim."

"Ama gerçek bir ilişkinin o kadar da heyecan verici olmadığını anladığında ne olacak?"

"Tıp fakültesi ya da ihtisas da değil, ama o bu konuda gayet iyi görünüyor." Bana yan gözle bakarak suyuna uzandı. "Peki sen gerçek ilişkiler hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey, açıkça."

"Dinle." Öne doğru eğildi ve bana da aynısını yapmam için işaret etti. "Belki sağdıç kovalamacanın heyecanına kapılmıştır, ama bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Bırak seni kovalasın. Elde etmek için zoru oyna. Gizemli olun. Bunu bir rol oyununa dönüştürün. Giyin, kuşan, ne istersen yap. Bırakın tuhaflaşsın ve sonra biraz garipleşsin. Bu şekilde hoşunuza gittiğini görünce şaşırabilirsiniz."

Çatalımı ona doğru salladım. "Şu anda kimsenin ihtiyacı olan tavsiye bu değil. Odaklanmaya devam etmeliyiz."

"Tamam, evet, bunu yapabilirim. İşte başlıyoruz. Kendini hazırla. Endişelendiğiniz şeyin aslında endişelendiğiniz şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bence onun seni seçtiğine güvenmiyorsun. Fikrini değiştireceğine ve seni terk edeceğine dair bahse giriyorsun ve bunu yapmaktan başka çaresi kalmayana kadar buna sıkı sıkıya tutunacaksın. Bu terk edilme sorunlarının birleşik tabağı." Yakınlarda oturan ve konuşmamızı dinledikleri belli olan erkeklere ters ters bakmak için durakladı. Onlar yeterince dehşete kapılınca devam etti. "Bütün gün burada oturup size bu endişelerin gerçek olmadığını söyleyebilirim ama buna inanmaya karar vermesi gereken kişi sizsiniz."

Salatamın kalıntılarını kâsenin etrafına ittim. "Bu kadar odaklanmana gerek yoktu."

"Üzgünüm, sadece bir ayarım var ve o da güç itiş." Yüzünü çevirmeden önce telefonuna baktı. "Acaba Brie ve damadın yanına gitmeseydin her şey daha farklı mı olurdu?"

"Yani, üzerinde bir adamın taşakları olan bir kanepenin yerine yeni bir kanepo almak için alışverişe çıkmazdım."

Bana neden *bahsettiğimi biliyorsun der gibi bir yüz ifadesi* takındı. "Senin için gerçekten zor bir geceydi. Kız kardeşin bazı saçmalıklar yapmadan önce bile her şey ters gitti. Bence duygusal olarak çok yıprandın ve bu da her şeyin çok daha kötü görünmesine neden oldu."

Bu ince noktaların herhangi birini kabul etmek yerine, "Bana şu şeyden bahset. O adamla olan. Kabul etmeyi reddettiğin

aylar."

Bakışları telefonuna kaydı. "Kimse yok."

"Buna neden inanmıyorum?"

"Bilmiyorum bebeğim, bu hafta pek çok doğru şeye inanmakta zorlanıyorsun."

Onu izlerken parmaklarımı çenemin altında birleştirdim. Tekrar telefonuna uzanmak için can atıyordu. "Bana söylememenin tek nedeni aslında bitmemiş olması. Eğer bitmiş olsaydı, haberim olurdu." Cevap vermeyince ekledim: "Eğer bu kendine saklaman gereken bir şeyse söyle, bir daha sormayacağım. Duygularımı incitmemiş olursun."

Meri suyundan bir yudum aldı ve Newbury Caddesi boyunca yürüyen insanlara baktı. Kucağındaki bez peçeteyi düzeltti ve çatal bıçak takımını düzeltti. Sonra, "Daha bitmedi."

"Bana bu kişinin kim olduğunu söyleyecek misin yoksa tahmin etmemi mi umuyorsun?"

Bir nefes aldıktan sonra, "Simon"

dedi. "Simon... bu Simon'ı

tanıyor muyum?"

Parmağını alnında gezdirdi. "Tahoe Dans Pisti'ndeki adam."

"Düğünden mi?" Ağladım. "Bunca zamandır Simon düğünden mi geliyordu?"

Başını salladı, bakışları masadaydı. "Evet, inan bana, sana söylemek istedim ama-" Telefonu uzun ve alçak bir sesle çaldı. Ekrana kaşlarını çatı ve sonra gözleri bir çift dolunay gibi açıldı. "Kahretsın. Yirmi yedi haftalık ikizler."

"Simon hikayesinin geri kalanını kampüse dönerken anlatır mısın yoksa otuz saniye içinde bir bisikletli kuryenin sepetine mi atlayacaksın?"

Ayağa kalktı ve dışarıdaki trafiği incelerken ceketine uzandı. "Sence bisikletli bir kurye bulabilir miyim? Bu harika olurdu." Tekrar bana baktı. "Konuşuruz. Söz veriyorum. Bu arada, yemek için teşekkür ederim ve sağdıçtan vazgeçme. İkinizi de destekliyorum."

ASANSÖR BUGÜN ÇOK HUYSUZDU. SAĞA GITMİYORDU.

ya da aşağı inmesi gerekirken yukarı çıktı. Öğle yemeğinden sonra ofisime gitmek için uzun bir yolculuk yaptım ve bu süreyi Simon'ı düğünden hatırlamaya çalışmakla Henry konusunda ne yapacağımı düşünmek arasında gidip gelerek geçirdim.

Katıma ulaştığımda herhangi bir cevabım yoktu, ancak bunun iyi olduğuna karar verdim çünkü-

"Aldritch!"

Koridorun ortasında sıçrayarak durdum. Dr. Cossapino, elleri kalçalarında yumruk olmuş ve çoğunlukla kel olan başını boynuna doğru eğmiş, bana doğru yürüyordu. Göğsündeki tel tel saçlar önlüğünün v yakasından dışarı taşıyordu. Yüzü kırmızı ve gözleri öfkeliydi. Hücum eden bir boğaya benziyordu.

"Nasıl bir çifte standarttır ki, bir yandan asistanlarınızdan biriyle yatarken, bir yandan da etrafta *etik* ve sözde *profesyonellik* standartları hakkında vaazlar veriyorsunuz?" diye kükredi.

Salatam midemde ters dönerken omurgamdan aşağı buz aktı. *Lanet olsun*. Göz ucuyla Jenelle'i ve diğer birkaç beşinci sınıf asistanını gördüm. Henry'den sonra gelen grup yakınlardaydı. Cami ve Tori'yi gördüğümünden oldukça emindim. Diğerleri de gürültüyü takip ederek koridora döküldü.

Bunun için oldukça fazla seyircim vardı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ellerimi ceplerime soktum. Bu gaz torbasının bir saniye bile kıpırdadığını görmesine izin vermeyecektim. "Bu doğru değil, Dr. Cossapino. İzin verin bilgilerinizi düzelteyim."

"Bu yanına kalmayacak. Ne yaptığınızı biliyorum," diye bağırdı.

"Elbette biliyorsunuz," dedim, sesimin kafamdaki kadar sağlam çıkmasını umarak. "O halde bu asistanla ilişkimin uzmanlık programı başlamadan önce başladığını ve benim servisime rotasyona geldiğinde -ki bildiğiniz gibi bu zorunludur- kendimi onun eğitiminden çektiğimi ve onu yalnızca Dr. Hirano ve Dr. Salas'ın vakalarına atadığımı biliyorsunuzdur." Cossapino oflayıp puflamaya başlayınca ekledim: "Gördüğünüzden eminim, adil ve uygun seçimler yapmak o kadar da zor değil. Mesele sadece gözetimi başka bir uzman hekime devretmek ve özel hayatımı gizli tutmaya devam etmek, ancak daha fazla sorunuz varsa açıklamaktan memnuniyet duyarım."

Etrafımızda toplanan kalabalığın içinden bir kahkaha dalgası geçti.

"Her şeye bir cevabın olması ne kadar da uygun," diye hırladı.

Omuz silktim ve bunun onu çok kızdıracağını biliyordum. "Elbette, basit bir mesele olduğunda."

"Görevinizi kötüye kullanmanızın basit bir yanı yok," dedi. "Geçen ay *kız kardeşinizi* ameliyata almak için prosedürleri iptal ettiğinizi öğrendim."

"Hayır, hayır, affedersiniz, yeterince dinledim." Dr. Emmerling'in kalabalığı yarararak ilerlediğini görmek için ona doğru baktım. "Hepsi benim yüzümden oldu. Bu konuda birine bağırarak istiyorsan, bana bağıracaksın. Ve bana *genç bayan* rutinini vermeden önce, bazı makbuzları vermeme izin verin. Öncelikle, ben o aramayı yaptığımda Aldritch prosedürdeydi. Olanlardan haberi yoktu. İkincisi, hastamın acil bir bağırsak rezeksiyonuna ihtiyacı vardı. Ve son olarak, Tanrı aşkına, hiçbir şey iptal edilmedi. Doğru insanları doğru ameliyathanelere yerleştirmek için yer mi değiştirildi? Evet, doğru. Eminim aradaki farkı anlayabilirsin, *Marvin*." Elleri birbirine vurdu. "Şimdi o zaman. Tamamen gereksiz olduğu için seni Dr. Aldritch'ten özür dilemeye davet edeceğim. Eğer bunu yapamazsan, çekip gitmeni öneririm."

Cossapino bana kalın bir parmak salladı. "Seni izliyor olacağım."

"Teşekkür ederim. Profesyonel hayranlığınız benim için çok şey ifade ediyor."

İzleyicilerden bir kahkaha daha yükseldi. Biri yüksek sesle "Bitir işini!" diye fısıldadı.

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Döndü ve giderken kendi kendine mırıldanarak tepindi.

Emmerling'e baktım. "Bunun için teşekkür ederim."

Yandan sarılmak için beni kendine çekti. "Ne zaman istersen. Devam etseydi ellerimi fırlatırdım."

Başka bir patlamayı beklemek yerine kalabalığın arasından geçip ofisime girdim. Masamın arkasında volta atarken nefesim kesildi. Böyle bir şeyin olacağını hep biliyordum ama bunun açıkta, modern bir düello olmasını hiç beklemiyordum.

Kapı açıldı, duvara çarptı ve Jenelle içeri dalarken çarparak kapandı. "Seninle konuşmam gerek," diye nefes nefese kaldı.

"Kendimi toparlamam için bana beş dakika verebilir misiniz yoksa-"

"Şimdi." Belinden eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi ve örgüleri omuzlarının üzerinde sallanıyordu. "Şimdi olması gerekiyor."

Jenelle'i yıllardır tanıyordum. Onu en iyi ve en kötü zamanlarında görmüştüm ama bu yeniydi ve bundan hoşlanmamıştım. Şu anki felaketlerimin arasında bile endişeliydim.

"Oturun." Tıbbi asistanımı arayarak randevularımı ertelemesini istedim çünkü zaten tam bir randevu gecikmişti. Masamdaki sandalyeye oturduğumda, "Ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç aydır seninle konuşmaya çalışıyorum," dedi, başı öne eğik ve elleri hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

"Biliyorum, bunun için üzgünüm," demek için acele ettim. "Bu hafta bir akşam seni yemeğe çıkarayım. Buradan uzaklaşırız ve sana tüm dikkatimi verebilirim, böylece-"

"Nakil rotasyonunun yarısından beri Tori Tran'la görüşüyorum." Hemen cevap vermediğimde, kahverengi gözleri yaşlarla dolup taşarak bana baktı. "Çok üzgünüm. Bu oldu ve sonra - denesem bile durduramadım. Dünyada yapmak isteyeceğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmak olurdu."

Titrek bir nefes aldım. "Servisteyken ona ayrıcalıklı muamele yaptınız mı?"

Masamdaki kağıt mendillere uzanırken sulu bir kahkaha attı. "Hayır. Muhtemelen ona karşı diğerlerinden daha sert davrandım."

"Vakalara erişimi veya ameliyathane süresini hiç sekse bağlı kıldınız mı?" Bir kahkaha daha. "Pek sayılmaz. Bu ilişkide baskın olan o." "Bu ayrıntıya gerek yoktu ama açıkladığınız için teşekkürler." Bir yumruğumu

dudaklarım. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Jenelle. Buradaki güç dinamiği karmaşık ama siz yetişkin insanlarsınız ve bana sınırları temiz tutmak için çaba sarf etmişsiniz gibi geldi. Bu konuşmayı daha önce yapamadığımız için üzgünüm."

Gözyaşlarını sildi ve kafası karışmış bir şekilde bana göz kırptı. "Beni programdan atmayacaksın değil mi?"

Bir kez daha kapım çarparak açıldı. Bu sefer Cerrahi Şefi Cal Hartshorn içeri girdi. "Seninle bir dakika konuşmam gerek," dedi.

Hartshorn'a işaret parmağımı kaldırarak Jenelle'e "Kesinlikle olmaz" dedim.

"Ailemde dört kuşak boyunca ihtisas yapamayan tek kişi olacağımı sanıyordum," dedi neredeyse kendi kendine.

"Böyle bir şey olmayacak. Aksine, gelecek yıl seni burada bir arkadaş olarak görmeyi umuyorum. Önümüzdeki hafta yemek yiyebileceğimiz birkaç geceyi bana mesaj at. Geleceğin hakkında konuşmamız gerek."

Ayağa kalktı ve neredeyse omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görebiliyordum. Birkaç mendil daha aldı. "Bunun böyle olduğuna inanamıyorum."

kolay."

"Olmayacağını düşündüğünüz için üzgünüm."

"Anlayışınız için teşekkür ederim, Dr.

Aldritch."

Ellerimi uzattım. Cossapino'nun söylediği her şeyi duymuştu. "Nasıl duymam?"

Jenelle kapıyı arkasından kapattığında Hartshorn onun boşalttığı koltuğa oturdu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ellerimi önümde kavuşturdum. "Pek sayılmaz," dedim, kendimi zorlayabildiğim kadar rahat bir şekilde. "Cossapino bir asistanla kişisel bir ilişkim olduğu için tepkili. Bir de kız kardeşime ameliyathane ayarlamak için prosedürleri iptal ettiğimi düşünüyor."

"Ve bu asistan," dedi ve boşlukları doldurmam için elini salladı.

İçimde kalan tüm soğukkanlılığı bir araya getirdim. Depoda fazla bir şey yoktu. "Asistan olmadan önce tanışmıştık. Nakil için geldiğinde onu denetlemedim. Ekim sonundan beri benim hizmetimde değil."

"O zaman Cossapino'nun sorunu ne?"

Boğazımı temizledim. "Beni -onun deyimiyle- kendi kurallarımı çiğnerken yakalamaya çalışan tek kişi o değil."

"Bu tam bir saçmalık," dedi. "Ve biz de bu saçmalığa bir son vereceğiz. o."

Onu duymadığıma ikna olarak öne doğru eğildim. "Biz neyiz? Biz Ne yapıyorsun?"

Ellerini başının arkasında birleştirdi ve şöyle dedi: "Geçtiğimiz yıl boyunca bunun kendi haline bırakmaya çalıştım ama bu insanların sana laf atmasından bıktım. Onlarla şimdi ilgileneceğim. Tercih ettikleri ameliyathane saatlerini ve isimlerini öğrenmeyi reddettikleri cerrahi teknisyenleri istiyorlarsa, bunları almak için benden geçmeleri gerekecek. Bir dahaki sefere biri sana zorluk çıkardığında beni de dahil etmeyi unutma. Son şef buna izin vermiş olabilir ama ben buna katlanmayacağım."

"Teşekkür ederim," demeyi başardım. "Minnettarım. Hem de çok."

Bana el salladı. "Lafı bile olmaz. Bu işin ağır yükünü sen çektin. Şimdi sıra bende. Galbraith'i idare ettiğin o arka arkaya nakil haftası için sana hâlâ borçluyum." Parmaklarını masama vurdu. "Ama asistanla olan bu kişisel ilişki konusunda sana bir tavsiyede bulunmama izin ver. Bu yılki tatil partilerine birlikte gitmeyin ve akbabalara sizi yemeleri için bir neden verin. Ona biraz zaman tanıyın. Bırakın burada kendini toparlasın."

"Not ettim," dedim alaycı bir kahkaha atarak. "Ve bu renkli görsel için teşekkür ederim."

Tam o sırada, hayatımda ilk kez bir dayanağım olduğunu hissettiğim anda, kapım tekrar açıldı ve Dr. O'Rourke geldi. "Ben yapmadım," diye bağırdı, elini göğsüne vurarak. "Ben yapmadım, yemin ederim!"

Hartshorn ve ben ona bön bön bakarken Stremmel elma yiyerek içeri girdi. *Benim tahminim de seninki kadar iyiymiş* gibi omuz silkti.

"Ne yapmadın?" Hartshorn sordu.

O'Rourke, "Cossapino'ya ya da başka birine söylemedim," dedi.

Bütün gözler bana çevrildi. Sanki bunu onlarla birlikte yaşamıyormuşum gibi. "Peki. Bunun için teşekkür ederim."

"Bunu sana yapmazdım," diye devam etti O'Rourke. "Ya da oğlum Hazlette'e." "Yapmazdı," dedi Stremmel. "Götün tekidir ama sık kafalı değildir."

O'Rourke ona yumuşak bir sırtısla döndü. "Bu benim hakkımda söylediğin en güzel şey."

"Hazlette, değil mi?" Hartshorn bana baktı. Söylemesine gerek yoktu ama bebek yüzlü yirmiliklerden birini seçmediğim için rahatladığı belliydi. "Eğer bu ikisi onu çoktan ele geçirdiyse, belki de kendini toparlamak için fazla zamana ihtiyacı yoktur."

Günün ağırlığı üzerime çökerken kapıya kadar geldiler. Bir yandan her şeyi açıklığa kavuşturduğum ve bu konuda bir sürü destek aldığım için rahatlamıştım. Diğer yandan, tüm cerrahi kanat Cossapino'dan olayların en korkunç versiyonunu dinlemek zorunda kaldı. Orada olmayan herkes gerçeğin çirkin ve çarpıtılmış yorumlarını öğrenecekti.

Yine de Cossapino'ya haddini bildirmek ve ardından Emmerling'in bunu tekrar yapmasını izlemek güzeldi. Umarım bu kısım söylenti değirmeninin hesaplarına girmiştir.

Kollarımı masama bıraktım ve bir an için başımı öne eğerek sadece nefes almaya odaklandım. Kalp atış hızım birkaç dakika sonra dengelendi ve telefonumun vızıltısından programa geri dönmem gerektiğini anladım. Başımı kaldırdığımda, Vancouver'da Meri'yle çekilmiş bir fotoğrafımızın yanına sıkıştırılmış, en sevdiğim kek fırınından küçük bir kutu fark ettim.

Kutuyu yaklaştırdım ve katlanmış bir not ortaya çıktı. Açmadan önce gülümsüyordum.

BENİ ARA.

Yirmi Yedi

HENRY

*Genel Cerrahi Rotasyonu: 3.
Gün, 3. Hafta*

YARI UYKULU BİR ŞEKİLDE HASTANEYE GIDIP GELEBİLİYORDUM. BİLİYORDUM. Çünkü on sekiz saatlik pek çok günün ardından kas hafızamdan başka pek bir şeyim olmadan tökezleyerek eve dönmüştüm. İşe gidip gelmemin Charles Caddesi'nden aşağıya doğru düz bir yol olması ve yürüyerek on dakikadan az sürmesi de buna yardımcı oldu.

Ama bu gece farklıydı.
Neredeyse otuz dakika farklıydı.

Işıklarda karşıya geçme işaretini kaçırdım. Yanlış yan sokağa döndüm ve kendimi tanımadığım bir ara sokakta bulana kadar fark etmedim. Yavaşça nefes alabilmek için *iki kez* durmak zorunda kaldım. Neyin değiştiğini anlayamıyordum ama düşüncelerimin çoğunu dizlerimden kesen baş ağrısının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Karaokede çok az içtiğim için suçu buna atamazdım. Tori'nin Dr. Copeland'la çıktığını açıklamasıyla o kadar meşguldüm ki bir bira içmekten başka bir şey yapamadım. Her şey bir şoktu ama aynı zamanda garip bir rahatlama da oldu. Sonunda, hastane politikasının saçmalığını bu açıdan anlayan biri vardı. Tehlikede olan bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri.

Üç yorucu merdiveni çıkıp daireme ulaştığımda, tek yapabildiğim kapıdan aşağı kaymak ve oturmaktı.

etrafımda dönüp duruyordu. Soğuk ter sırtımdan aşağı aktı ve içimi burkan bir ürperti yarattı.

Midemdekileri kusmadan önce kendimi yerden kaldırmayı ve banyoya girmeyi nasıl başardığımı asla bilemeyeceğim ama bunun olduğuna şükreliyordum.

Karnımla bir barış anlaşması yapmaya çalışırken başımı küvetin kenarına yaslayarak yerde ne kadar kaldığımdan emin değildim ama hareket etmenin -biraz bile olsa- dünyadaki en kötü seçim olacağını biliyordum.

Mason ön kapıyı çarparak kapattığında bu nokta kanıtlandı, bu da binayı temeline kadar sarsmış gibi görünüyordu ve tüm varlığım bir başka tur için ileri atıldı.

"Geri döndüm" diye seslendi ve ben balyozla vurulduğuma emindim.

Ev çok büyük olmadığından ve sesim Zeus'un tüm kardeşlerini kusuyormuşum gibi geldiğinden, Mason hemen kapıda belirdi.

"Oh, kahretsin. Özür dilerim," diye mırıldandı ve kapıyı arkasından beynimin kalp atışlarını duymama yetecek bir güçle kapattı.

Bu sefer bittiğinde ve duvara yaslandığımda, omuzlarıma bir havlu sarılmış ve başım küvetin üzerindeyken, telefonumu kontrol etmeyi başardım. Tori'den Whit ve Jenelle'i, her ne kadar bundan nefret edeceklerini bilsek de, ikili bir randevuya ikna etmemiz gerektiğine dair birkaç mesaj vardı. Genel cerrahide rapor verdiğimiz beşinci sınıftan birkaç tane vardı, bitmek bilmeyen "Aldritch????? Gerçekten mi?!?!" mesajları vardı ve Whit'ten hiçbir şey gelmiyordu.

Bu sonuncusu şok etkisi yaratmadı.

Bu akşam konuşmak isterse diye dondurmalı sandviç alıp evine gitmeyi planlamıştım, özellikle de Cossapino'nun batık bir kıl kadar faydalı olduğunu herkese hatırlatmasından sonra. Ama ihtiyacı olan son şey kapısının önünde kusmamdı. Beni programdan attırırdı ve ben de onu suçlamazdım bile.

Bu lanet olası virüsün tahribatından dolayı ellerim titrerken, ona hızlıca bir mesaj yazdım.

Henry

Bugün olanlar için üzgünüm ve bunun yükünü sen çektin.
Sen iyi misin?

Mesajı okuyana kadar bekledim ve sonra telefonumu yere bıraktım. Bu gece cevap vereceğinden şüpheliydim. Ama sonra telefon fayansın üzerinde vızıldadı.

Whitney

Teşekkürler. Ben iyiyim.

Henry

Cossapino'ya merdivenlerde çelme takmamı mı istiyorsun?

Bir dakika geçti ve sonra bir dakika daha. Beş dakika sonra Whit'in bugünlük limitinin dolduğunu kabul ettim. En azından cevap vermişti. Bunun bir anlamı vardı.

Bir ara ön kapı açıldı ve Mason'ın "Yine geldik." dediğini duydum.

Gittiğini bilmiyordum.

Banyonun kapısını çaldı. "İçeri girebilir miyim?"

"Öyle mi?" Sesim kırık tuğla yığını gibiydi. "Muhtemelen bulaşıcıdır."

"Hayır," dedi açık kapı aralığına doğru eğilerek. "Bu tür şeylere karşı her zaman bağışıklığım vardır."

"Ben de öyle," diye homurdandım.

Yere çöktü, uzun bacaklarını önüne katladı ve bir market poşeti koydu. "Zencefilli gazoz, kraker, elektrolit içecekler," dedi ve her bir ürünü fayansın üzerine koydu. "Muhtemelen sizde daha iyi doktor malzemeleri vardır ama yardımcı olabileceğini düşündüm."

Yüküne baktım. Hiçbiri için mideme güvenmiyordum. "Teşekkürler."

Arkasına yaslandı, kollarını arkasına doğru uzattı. "Muhtemelen özür dilemeliyim." Ben sadece ona bakınca devam etti. "Sanırım kapına geldiğimden beri tam bir baş belası oldum. Niyetim bu değildi elbette ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." Elektrolit içeceğini çevirerek açtı ve bana sert bir bakış attı. "Düğünümünden önceki bir yıl boyunca başımın belasıydın."

"Ama şimdi nereden geldiğimi anlıyorsun. Değil mi?"

Yerdeki bir kol krakeri bana doğru kaydırды. "Bu gece sana karşı haklı bir pislik gibi davranmayacağım ama sana *söylemiştim dediğin* için teşekkürler."

Paketi açtım ama öylece bıraktım. "Sana söylemiştim."

"Komik olan ne biliyor musun? Florrie ve ben tarihin en kötü ilk randevusunu yaşadık. Sana bundan hiç bahsetmiş miydin?"

Başımı sallamaya başladım ama midem çalkalanınca hemen vazgeçtim. "Sanmıyorum, hayır."

"Evet, sen Miah'dan ayrıldıktan sonraydı, bu yüzden sanırım tuhaflaşmasın diye çoğunu kendime sakladım." Bana *biraz garipleştiğini* söyleyen mahcup bir bakış *attı, değil mi?* "O noktada birkaç aydır mesajlaşıyorduk ve takılmaya karar verdik. Bir şeyler içmek için bir yerde buluşmayı planladık, belki akşam yemeği, ama oraya vardığımızda her yer kilitliydi. Bir tür etkinlik vardı. Yolun kenarına park ettik, nereye gideceğimizi bulmaya çalışıyorduk. Yeni bir plan yaptık, beni başka bir yere kadar takip etti ve ben bunun harika olacağına ikna oldum. Ama restoran kapalıydı. İş bitmiş. Bu noktada, randevunun iki buçuk saatindeyiz ve ben bitirmeye hazırım. Eve gidip kanat sipariş etmek istiyorum."

"Adil," dedim.

"Değil mi?" Güldü. "Ama Florrie bunu kabul etmiyor. Bana sadece daireler çizmek için giyinip makyaj yapmadığını söylüyor. Bana bir planı olduğunu ve bu küçük rahatsızlıkları aşabilirsem onu takip edebileceğimi söyledi. Dostum, beni Nevada'daki en eski, en züğürt Dairy Queen'e götürdü ve lanet menünün yarısını sipariş etmeye başladı. İki Blizzard. Tek başına iki Blizzard yedi, bir yandan da beni ağlatan ve güldüren hikâyeler anlattı." Başını tavana doğru salladı. "En sevdiği şarkılardan biri çaldı ve beni ayağa kaldırıp onunla dans ettirdi. Dairy Queen'in ortasında dans ediyorduk. Hayatımın en güzel randevusuydu. O gece ona aşık oldum. Sonuna kadar değil ama çok."

Belki susuzluktan ya da cehennemden gelen baş ağrısından ama neden duymamı istediği hikâyenin bu olduğunu anlamıyordum. Bir krakeri dörde böldüm ve sonra o parçaları ikiye ayırdım. Biraz yedim ve vücudumun reddetmesini bekledim.

"Florrie'ye aşık olmaktan hiç korkmadım," diye devam etti, "ve onun için kendimi aptal yerine koymaktan da hiç korkmadım. Bunların hiçbirinden korkmadım ve belki de bu yüzden balıklama atladım. Belki de işaretleri, kırmızı bayrakları görmezden geldim. Belki de atlamadan önce durup etrafıma bakmalıyım ama hiçbirinden pişman değilim." Bana doğru bir elektrolit içeceği yuvarladı. "Florrie ile yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim, şimdi bitmiş olsa bile."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o kızı sevdim, uzun sürmese bile. O da beni sevdi, evlilik hayatı için yaratılmamış olsa bile. Bunların hiçbirini takas etmezdim."

Bir parça daha kraker yedim. Patlama olup olmayacağını anlamak için durakladım. "Tamam."

İçkisinin kapağıyla oynadı. "Ve tüm bunları senin üzerine yıkıyorum çünkü uzun sürmese bile güzel zamanların peşinden gitmeye değer olduğunu anladım."

Kaşlarımı ovuşturdum. Nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım. "Tamam."

"Bazılarımızın sonu boktan olacak. Benim evliliğim bitti. Ailenizin evliliği kötü bitti. Ama bir araya gelen ve bunu çözen tonlarca insan var ve onlar için kötü bitmiyor."

"Söylediklerinizi anlıyorum," dedim, "ama kısa bir süre önce karınızı yatakta başka biriyle bulduğunuz için sarhoş ve düşman değil miydiniz? Sonra da *Whit'in kız kardeşiyle ribaunt* seks kutusunu işaretlemedin mi? Kusura bakma ama birdenbire tüm bunları sorun etmediğine inanmakta zorlanıyorum."

Gülümseyerek avuçlarına baktı. "Bu durumdan hoşnut değilim. O gece söylediğin gibi, bunu kabullenmem biraz zaman alacak. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, bunun benim başıma gelmiş olması senin de başına geleceği anlamına gelmiyor."

Sabahın beşinde gelip kesilerini kontrol ettiğimde ve tek istedikleri ameliyat sonrası sefaletleri içinde birkaç dakika huzur bulmakken kaka yapıp yapmadıklarını sorduğumda hastalarım böyle mi hissediyordu? Çünkü yeni keşfettiğim bir sempatim vardı. "Bunun farkındayım."

"Öyle mi? Çünkü görünüşe göre Whitney'le zor bir dönemden geçiyorsun ve kendini her şeyin cehenneme gittiğine ikna etmişsin."

"İşte böyle oldu." Elimdeki yarım krakerle onu işaret ettim. "Kendimi hiçbir şeye ikna ettiğimi sanmıyorum."

"Bir kere kavga ettiniz."

"Daha çok yavaş ilerleyen bir tren kazası gibi, zaten kötü durumda olduğu bir zamanda anlamadığım bir şekilde duygularını incittim, ona bağlanmaktan kaçınmak için pencereden atlayacağımı söyledin ve sonra iş yerindeki bir adam onu birçok insanın önünde, uzman doktorken bir asistanla birlikte olmanın etik olup olmadığı konusunda azarladı - ve etik meseleleri *çok* ciddiye alıyor, bu yüzden benimle bir daha konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

Mason krakerlerden birkaçını kaptı ve hepsini birden ağzına attı. "Pencereden atlamana ilgili ne zaman bir şey söyledim?"

"Etkisi buydu. Sarhoştun. Çok sarhoştun."

"Bir kez kavga ettiniz," diye tekrarladı. "Her şeyin ters gittiği zor bir gece. Karım bir sürü erkekle yataırken"

İşteydim. Ayrıca bana bahsettiğin ve benim görmezden geldiğim şeyler. Bunlar aynı şeyler değil."

"Biliyorum-"

"O zaman düzelt. Eğer bunu istiyorsan, eğer onu istiyorsan, etrafta dolanmayı bırak ve bunu düzelt." Omuz silktili. "Düzelteceğe degecekse tabii."

Gözlerimi kapattım çünkü midemin tekrar bulandığını hissediyordum ve yapabildiğim tek şey geçene kadar düzenli nefes almaya konsantre olmaktı. "Öyle" demeden önce birkaç dakika geçti.

BİR CERRAHI ASISTANI İÇİN HASTALIK İZNI YOKTU. BENİM İÇİN ameliyat masasına *yatan* ben olmak zorunda kaldım. Her ne kadar apartmanımın ikinci katındaki sahanlıkta oturup otuz dakika boyunca "Bu sadece bir virüs" diye tekrarladığım için ameliyat öncesini kaçırmış olsam da.

Hastaneye doğru yürürken enerjim tükenmişti ve doğrudan asansörlere yöneldim. Şansıma Whitney kapılar kapanmadan hemen önce içeri girdi.

Altın sarısı saçları bu sabah gevşekti, ameliyat için her zamanki gibi ikiz örgülerle bağlanmamıştı. Uzun, koyu renk bir palto giymişti ve boynunda küçük bir eşarp vardı. İpeksi ve çoğunlukla dekoratif görünüyordu. Parmaklarımın arasında gezdirmek ve yüzüme bastırıp onu içime çekmek istedim. Pantolonu krem si kahve rengindeydi ve ayakkabıları da ona uygundu; beni görünce dondu kaldı.

"Merhaba," dedim arabanın köşesinden, duvarların beni tuttuğu yerden Yukarı.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Merhaba."

"Cossapino'yu aşağı atma konusunda bana hiç geri dönmedin. merdivenler."

Gözlerini kırptırmaya devam etti. "Ona çelme takacağını söylediğini sanıyordum. Fırlatmak daha az makul bir mazeret gibi görünüyor."

"Kaza gibi görünmesini sağladım."

Bir adım daha yaklaştı, gözleri kısılmıştı. Göz kapaklarındaki koyu çizgiyle yaptığı makyajı çok severdim. "Neler oluyor burada?"

Neyin var senin?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda."

"Neden... yeşilsin?" Bileğinin iç kısmını alnıma bastırdı. "Serin ve nemli. Bu da ne demek oluyor?"

Onu biraz daha yakınımnda tutmak için elimi koluna attım. "Sadece mide bulantısı."

"Çok hoş." Burnunu kaşıdı. "Bu ne zamandır devam ediyor?" "Bana teşhis mi koyuyorsun?"

"Sadece başka bir ameliyathane kontaminasyonunu önlemeye çalışıyorum." Cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaja dokundu. "Viziteden sonra kliniğe git. Pratisyen hemşirelerden biri sana biraz sıvı ve antiemetik verecek."

"Teşekkürler." Bakışları telefonundan ayrılmadı. "Yani. Cossapino."

"Cossapino." Başıyla hızlıca bir selam verdi. "Halledildi. Hartshorn'la konuştum. Her şey yolunda."

"Her şey bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Sürekli en kötü senaryoları araştırmanın iyi tarafı da bu." Bana gönderdiği gülümseme çeliği yakabilirdi. "Bunlar olduğunda hazırlıklıyım."

"Öyle demek istemedim-

" "Ama öyle demek istedin."

Midem guruldadı. "Gerçekten yapmadım. En kötü durum senaryolarına bayılıyorum. Zihninin çalışma şeklini seviyorum. Seviyorum-"

"Bu sabah bunu yapmayalım. Enerjinizi koruyun. Lütfen. Buna ihtiyacın olacak."

"O zaman seni ne zaman görebileceğimi söyle."

"Bir dakikaya daha ihtiyacım var. Tamam mı?" Birkaç ballı teli kulağının üzerine sıkıştırdı ve saçlarına dokunmayı ne kadar özlediğini fark ettim. Sadece onun her şeyini. "Sadece beş farklı krizin ortasında olmadığım bir dakikaya daha ihtiyacım var."

"Her şey yolunda mı? Babanla olanlardan sonra? Ve Brie?"

Asansörün kapıları açıldı ve Whit her zamanki katı olmamasına rağmen bir adım öne çıktı. "Birden fazla, devam eden krizle ilgili önceki yorumlarıma bakın."

Öne doğru süründüm. "Ama sen iyi misin?"

Bir an için ayakkabılarına baktı ve ben hazır olmadan önce beni ondan ayırmasını engellemek için elimi kapıya dayadım. Sanki hiç hazır olamayacakmışım gibi.

"İyi olacağım," dedi sonunda. "Ben her zaman iyiyimdir."

İçimi dökmek ve ona her şeyi anlatmak istedim. İçimdekileri dökmek ve parçaların doğru sıraya girmesini ummak çünkü artık onları tutamıyordum. Ama bunu ona yapmayacaktım. Burada olmaz, şimdi olmaz. Hele ki o sık kafalı Cossapino'nun çenesini tutmasına katlandıktan ve Tanrı bilir ondan sonra nelerle uğraşmak zorunda kaldıktan sonra.

Bekleyebilirdim. Bu kadar uzun süre beklemiştim, vücudum tıkanmış bir çöp öğütücü gibi ses çıkarmayana kadar bekleyebilirdim. Whit ve ben hastanenin dedikodu makinesinin ana karakterleri olarak ortalıkta dolaşmayana kadar. Mason eve dönene ve Brie'yle aramız sakinleşene kadar. Nefes almak için bir dakikası olana kadar.

Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Yine de kek için teşekkürler. Yardımcı oldu."

Yirmi Sekiz

WHITNEY

*Yirmi Üç Numaralı Kural:
Kendi korumanızı hazırlayın.*

YÜZÜMÜ BURUŞTURARAK EVİM DEDIĞİM TAŞ BINAYA BAKTIM.

Tüm varlığım bükülmüş, hırıltılı bir suratın içinde yutulana kadar vücudumdaki her kası ve tendonu çekiyor gibiydi.

Eve gitmek istemiyordum. Sadece kapıdan içeri girerek başka bir tartışmayı başlatmak istemiyordum ve tekrar işe gitme zamanı gelene kadar soğuk omuz yorumlarından oluşan yoğun bir sisin içinden geçmek istemiyordum.

Ama orası *benim* evimdi ve neden artık oradan kaçan kişi olmak zorunda olduğumu anlamıyordum.

Kendimi eski, dolambaçlı merdivenlerden yukarı sürükledim ve bu günün, tüm bu lanet haftanın ağırlığını omuzlarımda hissettim. Önce temizlik ürünlerinin kokusu çarptı burnuma. Paniğe kapıldım -çünkü Brie gerçek bir felaket için olmasa neden temizlik ürünleri arayıp *kullansın*-bakışlarım oturma odasında ve mutfakta gezindi. Brie'yi adanın başında, küçük bir peynir tabağının yanında bekleyen bir şişe şarap ve iki bardakla buldum.

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Ne oldu?"

Başını salladı ve sanki bu yanıtı bekliyormuş gibi bana alıştırılmış bir gülümseme verdi. "Yanlış bir şey yok. Eşyalarını yere koymak için bir dakikanı ayır. Sonra konuşuruz."

Paltomu astım ve mutfaka doğru yürüdüm, hâlâ duvarlarda kan lekeleri ya da yanık izleri arıyordum. Ayağa kalktım, ellerim

bir sandalyenin arkasında. En azından telaşlanmışım. "Ne oldu?"

Şişenin mantarını açtı ve bir bardağı doldurmaya başladı. "Bugün annemle konuştum."

Şarabı doldurmayı bitirmeden önce bardağa uzandım. Şarap tezgâha döküldü ama bu umurumda değildi. O bana bakarken, kaşları kalkık ve ağzı açık bir şekilde şarabı yudumladım.

"Bu gece dramatik olduğumuzu görüyorum," dedi.

Şişeyi ondan aldım ve bardağımı yeniden doldurdum. "Pearl'le işler nasıl?"

Brie peynir tabağını bana doğru itti. "Şey," dedi, dökülen şarabı silmeye odaklanmıştı ve herhangi bir göz temasından uzaktı, "Colorado'yu ziyaret etmenin zamanının geldiğine karar verdik. Onunla biraz zaman geçirmek için."

Bir an için siyah saçlarına baktım, başka bir aile buluşması için zamanım, arzum ya da duygusal kapasitem olduğunu düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Son denemeden sonra hâlâ berbat durumda değil miydik? Ben kesinlikle öyleydim. "Ve sen bana bunu yapmak istediğin için söylüyorsun."

Brie başını salladı. "Sanırım zamanı geldi."

Şarabı yerine koymaya gittim ama peynir tabağının kenarına takıldım ve bardak devrildi, taş tezgâha çarparak paramparça oldu ve diğer bardağı da beraberinde götürdü. "Tanrı aşkına." Kendime inlemek, dünyayı tekmelemek ve çırpınmak, şimdi şarap ve kırık cam içinde boğulan peynirin yasını tutmak için bir an verdim. "Bununla ben ilgilenirim," dedim tabağı çöp kutusuna götürürken. "Senin bu fikrin hakkında bir dakika içinde konuşabiliriz."

Brie tabağa uzandı ve "Yardım edebilirim" dedi.

"Eğer istediğin buysa." Almasına izin verdim ve adadaki kırık camların geri kalanına geri döndüm. "Seni aradı mı?"

Çöp kutusunu kapattı ve musluğu açtı. "Aslında aramayı ben yaptım."

"*Bok herif.*" İşaret parmağımın ucundan kan aktı ve gözyaşlarım gözlerimde yandı. Aptalcaydı. Küçük bir kesikti. Soktu ama acıtmadı.

"Ne?" Brie suyun üzerinden sordu.

Cevap vermedim. Hıçkırmadan konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Bir an sonra, ellerini bulaşık havlusuna silerken yanımda belirdi. Kanı gördüğünde nefesini içine çekti. Bunu hazmedemediğini biliyordum. Gözlerini kapatıp kendi kendine konuşması ya da şarkı söylemesi gerekiyordu.

Ne zaman kan aldırması gerekse, dolu şişeleri gördüğünde bayılmak gibi eğlenceli bir alışkanlığı vardı.

"Tamam," dedi ve beni lavaboya götürdü. "Şunu temizleyelim. Sorun yok. Endişelenecek bir şey yok. Burada her şey yolunda."

"Burada her şey yolunda değil." Akan suyun altında elimi tuttu. "Hiçbir şey iyi değil ve tonlarca sorun var. Bunu nasıl görmezsin?"

Bir süre sonra, "Görüyorum Whit, ama çok uzun süre bakamam yoksa işlevimi yerine getiremem, sanırım aramızdaki fark da bu. Sen sorunları görüyorsun ve onlara doğru yürüyorsun. Ben ise sorunları görüyorum ve ben istemedikçe beni rahatsız etmeyecekleri güneşli bir yer arıyorum." Elim sudan uzaklaştırdı, kesik boyunca küçük bir kıpkırmızı akıntı belirince yüzünü buruşturdu. "Suyun altında bir dakika daha."

Yüzünün yan tarafına baktım, bu ışıkta onu tanıdığımdan emin değildim. "Annemi ziyarete gitmeme sevineceğini sanıyordum," dedi. "Ona bir şans vermemi istediğini düşünmüştüm. Ve bu beni senin saçından kurtaracaktı, ki bu da olumlu bir şey olmalı."

"Annemi ziyaret etmekten bahsediyorsun... tek başına mı?"

Homurdandı. Böyle bir ortak noktamız olduğunu unutmuştum. "Seni benimle birlikte oraya sürükleyeceğimi mi sandın? Hayır, hayır, hayır. Ben deliyim ama zalim değilim." Ona sadece göz kırpabildiğimde ekledi, "Joseph'le olan her şey için üzgünüm. Onun hakkında haklıydın. Yol boyunca tüm kırmızı bayrakları fark etmeliydim ama etmedim ve bu korkunçtu. İkimiz için de."

Başımı salladım ve parmağımı tekrar incelemesine izin verdim. Kanama durmuştu. Dikiş atılacak kadar derin değildi ama birkaç gün can sıkıcı olabilirdi.

Elime bir kağıt havlu sardı ve beni işaret ederek, "Ben bunu temizlerken orada kal" dedi.

Ben lavaboya doğru yığılırken o kırık camları toplayıp şarabı silerken onu izledim. Yorgunluk bir anda üzerime çöktü ve yatağıma girip Henry'nin polar ceketine sarınmaya ve her şeyi yeniden yapma zamanı gelene kadar uyumaya fazlasıyla hazırdım. Ama önemli olduğunu hissettiğim bir konuşmanın ortasındaydık ve midemden gelen gurultulara güvenilebilirse, ben de açlıktan ölüyordum. Yatak bekleyebilirdi.

Brie arkamı toplamayı bitirdiğinde buzdolabını açtı ve içindekileri inceledi, bir parmağını dudığına götürdü. "Tamam, evet, bu

İş," dedi kendi kendine, dirseğinin kıvrımında malzemeleri toplarken.

"Annemi ne zaman ziyaret edeceğinizi planladınız mı yoksa bu daha sonra mı belirlenecek?"

"Biraz düşündüm. Yeni bir maceranın zamanı geldi." Birkaç dolabı açtı ve birkaç kâse çıkardı. "Tatilden sonra bir yolculuğa çıkmayı düşünüyordum. Anneme bazı arkadaşlarımı ziyaret edeceğimi, bazı yeni şehirlerde duracağımı ve Colorado'ya gideceğimi söyledim ama zaman çizelgem çok esnek. Oraya ne zaman varacağımdan emin değilim, ne kadar kalacağımdan da emin değilim."

Bir kasede yumurta ve sütü çırpmasını izledim ve birçok şey hakkında birçok sorum olmasına rağmen, banyoda tuttuğum tıbbi kiti aldım, tekrar adaya oturdum ve hepsini kendime sakladım.

"Bu planla arası iyiydi," diye devam etti Brie. "Kendisinin de esnek olduğunu ve ben geldiğimde bunu çözebileceğimizi söyledi." Kaşları çatılmış bir halde etrafına bakındı. "Vanilyamız var mı? Hani şu küçük şişede gelenlerden?"

Ocağın yanındaki dolabı işaret ettim. "Gitmek zorunda değilsin," dedim. "Saçımdan çekilmek zorunda değilsin."

"Sanırım biliyorum," dedi, çırpmaya devam ederken bana bir bakış attı. "Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Joseph'le, Mason'la ya da başka bir şeyle ilgili değil. Belki de" -omuzları kulaklarına doğru kalktı ve bakışlarını kâseye kilitledi- "belki de haksızlık ettim. Sana karşı. İnsanları kendimden uzaklaştıracak şeyler yaptığım zamanlar oluyor. Bunu yaptığımı ve durmam gerektiğini bildiğim zamanlar oluyor ama yapmıyorum çünkü birinin beni terk etmesi için ne gerektiğini bilmek istiyorum. Çok fazla sorun olduğuma karar vermeleri için." Kolunu parmaklarına doladı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Ama genellikle bunu yaptığının farkına bile varmıyorum, ta ki etrafıma bakıp yeniden yalnız kaldığımı ve dünyada bana tahammül eden tek kişinin sen olduğunu fark edene kadar. Hasta olduğum zamanki gibi. O ambulanda yalnızdım. Hastanede kimse beni görmeye gelmedi, bir kez bile. Herkese kötü davranmayı bırakmaya çalışıyorum ama bir şekilde bunu sana yapıyorum. Durmak istiyorum çünkü bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama her denediğimde daha da kötüleştiriyorum."

Kelimelerimi bulmam bir dakika sürdü. "Durumu daha da kötüleştirmiyorsun."

Bir dilim ekmeği kâsenin içine bıraktı. "Daha iyi hale getirmiyorum," dedi ekşi bir kahkaha atarak. "Gerçekten, yeterince uzun süredir buradayım.

ve şimdi işler"-çırpma telini sallayarak tezgâhın üzerine yumurtalı yağmur damlaları sıçrattı-"dağınık. Geçen gece girdiğin o sahnenin ya da söylediğim şeylerin geri dönüşü yok. Bu arada sana yeni bir kanepe alacağım. Ya da döşemesini değiştirtirim. Nasıl istersen."

"Dağınık çünkü *biz dağınığız*," dedim. "Dağınık olan tek kişi sen değilsin. -" Kağıt havlulu elimi aramızda dolaştırdım. Beni defalarca incitmemiş ve bu ona olan güvenimi sıfıra indirmemiş gibi davranmak istemiyordum ama iyi olmamız için bir yol bulmamızı istiyordum. "Bir tek sen değilsin."

"Dağınık olmasaydık bile, sorunlarımdan kaçmak için yeni bir güneşli nokta bulmamın zamanı geldi. Ya da sonunda bazılarıyla başa çıkmanın, kim bilir." Bana düz bir bakış fırlattı. "Ama beni buna zorlama."

"Hayal bile edemezdim." Parmağıma biraz yara tutkalı sürdüm ve kuruyana kadar salladım. Kendimi cesur hissederek ve en azından kafamı ısırmayacağına yarı yarıya ikna olmuş bir şekilde, "Bu yolculukta Mason'ı görmeyi planlıyor musun?" diye sordum.

İki dilim ekmeği sıcak tavaya koydu ve omuz silkti. "Belki. Henüz emin değilim. Üzerinde çalışması gereken pek çok sorun var ve bunu ben yanında olmadan yapması gerekiyor." Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İşe yararsa harika olur. Hayatının son derece berbat bir döneminde olduğu için mi bilmiyorum ve bu, sürekli berbat dönemler yaşayan biri olarak bana hitap ediyor, ama ikimiz de birbirimizi en kötü anlarımızda gördük ve bu bazı saçmalıkları kesiyor. Joseph'le aramız bozulduğunda, Joseph'in aptal kafasında bir bira şişesi kırmak istememin dışında ilk düşündüğüm şey Mason'ın neye ihtiyacım olduğunu bildiği."

Başka bir şarap kadehi aramaya gittim. Adil görünüyordu. "O zaman umarım bu sorunları çözer."

"Ben de ve sadece Tahoe'da ve onun tırmandığı dağların etrafında vakit geçirmek istediğim için değil. Eğlenceli biri ve *harika bir* aleti var. Çok iyi. Biçim ve işlev, hepsi bir arada."

Son şarabı da kadehime boşalttım. "Evet, geçen gece her yere sallarken bunu fark etmemek zordu."

Dolaptan tabakları çıkarırken yüzünü buruşturdu. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Yeni bir kanepe seçerken bana söyle."

"Bunu aklımda tutacağım."

Telefonumdaki bildirimlere göz attım. Çoğunlukla takvim hatırlatmaları ve asla satın alamayacağım evlerle ilgili uyarılar vardı. Henry'den bir şey gelmemişti. Bir şey beklediğimden değil. Yine de kendini daha iyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Brie tezgâha iki tabak koydu ve "Umarım şurubumuz vardır. Buraya kadar gelip de şurubun olmaması çok kötü olurdu. Önce bunu kontrol etmeliydim."

Önümdeki tabağa baktım. Şaraptan mı yoksa hayatımın genel kasvetinden mi bilinmez, "Bu nedir?" diye sormak zorunda kaldım.

"Fransız tostı," dedi, başı buzdolabındayken. "Ah, evet! Biraz buldum."

Yanımdaki koltuğa yerleşirken, "Yemek için teşekkürler. Muhtemelen yatağa bir kavanoz zeytin götürür ve geceyi kapatırdım."

"Evet, o konuda," diye mırıldandı. "Muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydim ama bu bir müdahale."

Çatal ağzıma doğru giderken donup kaldım. "Affedersiniz?"

"Evet, bir müdahale. Senin için. Çünkü Henry seni seviyor ve-"

"Henry değil-"

"O seni *seviyor*," dedi. "Ve eğer o aramayı ve kapıya kek bırakmayı bırakana kadar yatakta zeytin yiyeceksen - bugün daha fazla kek gönderdi, duygusal arınma bölümünde bunu söylemeyi unuttum - o zaman benden daha iyi değilsin, sadece gidip gitmeyeceklerini görmek için herkesi uzaklaştırıyorsun."

"Yaptığım şey bu değil," dedim, Fransız tostunu bıçaklayarak. "Ona bunu neden istediğini bulmasını söyledim ve-"

"Bu kadar aptalsan nasıl doktor olabiliyorsun?"

"Vay canına, bunun için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun." Ağzıma bir lokma daha attım. "Mesele şu ki, o biraz adrenalin bağımlısı, her zaman bir mücadeleden diğerine atlıyor ve ondan bunu isteme nedenlerini anlamlandırmasını istedim."

"Bunu istiyor çünkü seni seviyor," dedi, "ve bu onun için hiçbir zaman bir seçim olmadı."

Çatalımı tabağa bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Bunun ne anlama geldiğini ya da bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bu, size karşı olan duygularını oturup mantıklı bir şekilde ifade etmediği anlamına gelir. Size nedenlerini madde madde sıralayamayacaktır. Sizi sevdiğini ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını biliyor."

Bunu söylemeyi kesmesini diledim. Çok yakın, çok gerçek hissediyordum. Bu kelimeler zihnimde dolanırken çok fazla zaman geçirirsem, etrafımda dolanabilirlerdi.

O zaman ne yapardım? Bu şey sonunda parçalandığında ve bu kelimeler içimde bir obje gibi yer ettiğinde ne yapacaktım? Bu sözler söylenmemişken, herhangi bir köşede, herhangi bir asansörde Henry ile karşılaşabileceğimi bilerek nasıl devam edecektim?

"İnsanların gerçekten böyle bir hayat yaşadığını mı söylüyorsun?" Tepkisini yakalamak için ona doğru baktım. Böyle şeyler hakkında konuşmak konusunda pek tecrübemiz yoktu.

"Her zaman." Kolumu okşadı ve bana çok basit olduğumu söyleyen bir gülümseme verdi. "Şöyle düşün. Henry seninle tanıştığında, onun için bir şeyler değişti. Kimyasal bir reaksiyon ya da yıldırım çarpması gibi. Kalabalık bir ameliyathanede göz göze geldiğiniz o andan beri-"

"Hastanede tanışmadık."

"Ciddi misin sen?" Yüzünü bana dönmek için koltuğunda iki büküm oldu. "O zaman nerede tanıştınız?"

Boğazımı temizledim. "Bir düğünde."

"Gerçekten mi? Senin hiç düğüne gittiğini hatırlamıyorum. Kimin düğünü? Bu ne zaman oldu?"

"Aslında Mason'ın düğünüydü." Bundan daha karanlık bir alana giremezdim. "Geçen yaz. Haziran'da. Ben Meri ile şehir dışındayken."

Başını yana eğdi. "O zaman bir düğüne gittiğini bilmiyordum. Ya da Mason'ı tanıdığını."

"Evet, biraz uzun hikaye."

Brie tabakları topladı ve lavaboya taşıdı. "Şey, yaklaşık üç düzine kekimiz ve bir şişe şarabımız daha var. Neden oturup" -bakışları kanepeye kaydı ve yüzünü buruşturdu- "ya da odamda bir kimlik krizi yaşandığı için senin yatağına yığılıp bu uzun hikâyenin içinden geçmiyoruz? Çünkü benim, tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya ihtiyacım var."

Böyle şeyler yapmadığımızı hatırlatan soğukkanlı ve sert bir ısırik aldım. O deniyordu. Ben de deneyebilirdim. "Mason'ın eski sevgilisini duymak istiyorsun," dedim.

"Açıkçası, evet, hiçbir ayrıntı atlanmamış."

Ben telefonumu tekrar kontrol ederken o tüm kapları ve tavaları lavaboya boşalttı.

"Ona mesaj at. Kekler için teşekkür et. Sana olan hayranlığını özetleyen bir slayt gösterisi hazırlamasını istediğini söyle. Her neyse. Sadece yatağa gitme."

zeytinli."

İşin komik yanı, Henry'den bir slayt sunumu istediğimde bunu hazırlayacağını biliyordum. Bu konuda ciddileşirdi -aynı zamanda son derece aptalca davranırdı- ve bunu bir etkinlik haline getirirdi. İstedğim her şeyi yapardı.

Bunu düşünmek kalbimi acıttı.

Göğsümdeki değil. İnsan vücudundaki diğer organlardan daha iyi bildiğim organ değil. Hayır, bu acıyı inceleyemediğim, araştıramadığım bir yerde hissediyordum. Zonklamayı hafifletmek için elimi bile o acıya bastıramıyordum çünkü her yerde, her yerde, aynı anda vardı.

"Üzerimi değiştirmem ve makyajımı çıkarmam gerekiyor." Gözlerimdeki yaşları fark etmeden önce odama doğru yöneldim. "Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

Ellerini sabunlu suya sokarak, "Ara onu. Yemin ederim kapıyı dinlemeyeceğim ama buradaki duvarların çok ince olduğunu bilmelisin."

Sözüme sadık kalarak o günkü kıyafetlerimi çıkardım ve makyajımı sildim. Sonra Henry'nin polarını yastıklarımın arasından çıkardım ve mantıklı olandan daha uzun süre ona baktım. Sonunda onu üzerime geçirdim ve yatağıma oturup telefonuma baktım.

Whitney

Kekler için teşekkürler.

Henry

Ne
zaman
istersen.

Whitney

Daha iyi hissediyor musun?

Henry

Evet. Dün gece en kötüsüydü. Dün gece en kötüsüydü. Şu an bitkin durumdayım. Ama bu sabah beni kliniğe gönderdiğin için teşekkürler. Yardımı oldu.

Whitney

Şimdi biraz uyumalısın.

Henry

Yarın görüşürüz.

Whitney

Tamam.

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bekledim. Bir iki dakika sonra telefonu bıraktım ve yüzümü ceketinin yakasına gömdüm. Onun gibi kokuyordu ve bu da acının yeniden canlanmasına neden oldu.

Yirmi Dokuz

WHITNEY

*Sekiz Numaralı Kural:
Fotoğraflardan uzak dur.*

"Ee," DEDİM GARSON ŞARABIMIZI GETIRDİKTEN SONRA, "BU ŞEY Dr. Tran'ın sesi oldukça ciddi geliyor."

Jenelle tüm vücuduyla irkildi.

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," demek için acele ettim. "Benimle hiçbir şey paylaşmak zorunda değilsin. Ancak bugün Cuma gecesi. İkimiz de nöbetçi değiliz. İğrenç derecede uzun bir hafta oldu ve ikimiz de acı verici kişisel meselelerimizi paylaştık. Sizinle empati kurabilecek biri varsa o da benim."

Bir süre sonra gözlüklerini burnuna doğru itti ve şöyle dedi: "İlk burs yılım bitene kadar ciddi bir ilişkiyi gündemime almamıştım ama o tam bir baş belası. Başından beri sorunlu olduğunu biliyordum. Çok sinir bozucu, sevimli, her şeyi bilen bir bela. Tanrım, onu seviyorum." Kadehini kaldırdı ama sadece şaraba baktı. "Benim @ThatHenriettaLacks olduğumu anladı."

"Nasıl?" Jenelle'in sosyal medya hesabını biliyordum ve mümkün olduğunca anonim olduğunu biliyordum. Asla kameraya çıkmazdı. Eğer konuşursa, ses modülatörleri kullanırdı. Bahsettiği vakalar tamamen redakte edilmişti ve asla yeni vakalar değildi. "Sakın bana bir hacker olduğunu söyleme."

"Bir hacker değil ama beyni herhangi bir makineden daha hızlı." Jenelle telefonunu çıkardı ve geçen yaz yayınladığı bir videoya gitti. "Ben bir

Tori'nin nakil rotasyonunun başındaki vizitlerde bu vakadan bahsetmek hataydı" dedi. "Birkaç gün sonra, diğer videolardan ayrıntılar içeren sorular sormaya başladı. *Ben hiç böyle bir şey gördüm mü? Böyle bir durumda ben olsam ne yapardım?* İlk başta kendime bunun bir şey olmadığını söyledim. Bir tesadüf olmalı, anlıyor musun? Ama sonra o odaklanıyor. Daha kesin sunumları gündeme getiriyor, teşhis koyarken önyargı sorunlarını nasıl ele alacağımı soruyor."

Telefonunu geri uzattım. "Buna bayılmış olmalısın."

"Ameliyathanede kafamın arkasına bakarak çok zaman geçirdi." Jenelle'in yüzünü bir gülümseme kapladı. "Yazılarımla ilgilenmeye başladı. Sorular soruyor, takip talep ediyor, yorumlarda aptallarla kavga ediyordu. Profil resminden o olduğunu anladım ama kullanıcı adı @DrThuyToriTran olduğu için kendimi kandıramadım bile. Beni *yıllardır* takip ettiğini fark ettim. Bir ya da iki hafta içinde sürekli mesajlaşmaya başladık ve o zaman bu sadece çevrimiçi değildi. Ve işte şimdi buradayız."

İç çekerek başımı elimin üzerine bıraktım. "Bunu sevdim."

"Ben de," diye itiraf etti. "Tüm güzel, düzenli planlarımı mahvetse bile."

"Hep öyle yaparlar."

Şarabını yudumlarken beni izledi. "Hazlette ile aranızdaki şey ciddi mi?"

Yaltaklanma sırası bendeydi. Henry ile son iki gündür, son birkaç geceki kısa mesajlaşmalar dışında yollarımız kesişmemişti. O mide rahatsızlığından kurtulmaya çalışıyordu, ben de kendi hayatımdan kurtulmaya çalışıyordum.

Felaket tellallığımı yüzüme vurması hoşuma gitmemişti ve her şeyin onun için nasıl bir meydan okuma olduğuna dair hâlâ kafamda bir sürü soru vardı ama bunları alıp tüm stresimi, incinmişliğimi ve korkumu ona geri fırlattığım için utanmıştım. Onu asla uzağa göndermek istememişim. Aksine, bana daha da sıkı sarılmasını istemişim. O gece buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. Hâlâ da ihtiyacım var.

"Belki." Onun özel hayatına burnumu soktuktan sonra bunu da gizlice söyleyebileceğimi umuyordum. "Daha da önemlisi, bursları konuşalım ve önümüzdeki birkaç yılını belirleyelim."

"Umarım iyilerden biri olduğunuzu biliyorsunuzdur, Dr. A."

Gülümsemenin parçalarını bir araya getirdim. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Henry'nin otel odasından sürünerek çıktı. Sabah da onun hakkında aynı şeyleri düşündüğümü çok net hatırlıyordum.

JENELLE İLE AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA EVE YÜRÜDÜM.

Soğukta Devlet Binası'nın etrafında dolaştım. Bir araba sipariş edebilirdim ama yürümem ve düşünmem gerektiğini kafama koymuştum ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Temple Caddesi'nden aşağı inmeye başladığımda, topuklarım eski tuğla kaldırıma vuruyor ve burnum dondurucu sıcaklıktan akıyordu, bir eldivenimi çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Whitney

Konuşmak için çok mu geç?

Sokağın ilerisinde, elinde telefonla kapıdan çıkan birini gördüm. Cebim titredi.

Henry

Asla.

Ekrandan başımı kaldırdığımda tam karşımdaydı. Sanki onu ben çağırmışım gibi.

"Merhaba," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var." "Oh. Tamam." Bu kulağa hiç de uğursuz gelmedi.

Anahtarları bulmak için çantamı karıştırdım. Bir şey bulamayacak kadar karanlık olduğu için mırıldanmaya başladığımda, Henry hemen uzandı ve ilk seferde onları benim için kaptı.

"Teşekkürler." Kapımı işaret ettim çünkü son zamanlarda garip davranmaya karar vermiştim. "Brie'nin orada olacağını sanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "O ve Mason benim evimdeler. Yarın eve dönüyor."

"Evet. Bundan bahsetmişti." Merdiven sahanlığına çıktım. O da beni takip etti. Geniş bir alan değildi ve *tam oradaydı*, nefesinin buz gibi beyazı benimkine karışıyordu. Anahtarı kilide sokmak için elimden geleni yaptım ama bir şekilde defalarca başarısız oldum. "Bir saniye."

Henry arkamdan geldi, geniş göğsünü sırtıma dayadı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Bırak beni" dediğinde sözlerinin tenimde gezindiğini hissettim.

Hiç zorlanmadan kapının kilidini açtı ve benim için açık tuttu. Merdivenleri çıkarken nazik bir mesafeyi korudu, bir kez bile elimi tırabzana sürmedi ya da sahanlıktaki alanıma girmedi. Kibar Henry'den nefret ederdim. Bağırmasını, kızdırmasını ya da kıcıma tokat atmasını istiyordum. Bu katı, içine kapanık resmiyet dışında her şeyi.

İçeri girdiğimizde, paltoları çıkarıp topuklu ayakkabıları attıktan sonra mutfığa daldım, bize birer bardak su getirmeye niyetliydim ama daha çok erimemek için bir projeye ihtiyacım vardı. "Şu anda hava çok kuru," dedim omzumun üzerinden. "Nemlendiriciniz var mı?"

Adaya bir dizüstü bilgisayar koydu. Elinde postacı çantası olduğunu fark etmemiştim bile. "Benim yok."

"Bunu araştırmalısın." Buzdolabına baktım. Keklerle doluydu. Kutular dolusu. "Seni seviyorum ama kekleri soğutman gerek. Yeterince var. Hem de fazlasıyla. Bunu benden duymak çılgınca gelebilir ama-oh. *Oh.*"

Az önce ne halt ettim ben?

Henry bana doğru bir adım attı, eli bir sandalyenin arkasına dolandı ve kirli çenesi büküldü. "Bu, bundan sonra olacakları çok daha kolay hale getirecek çünkü ben de seni seviyorum. Seni inanamayacağın kadar uzun zamandır seviyorum."

Hemen yanıma gelip ayaklarımı yerden kesmesini, mutfakta bizi döndürürken beni kendine çekmesini ve bunu tekrar tekrar söylemesini bekliyordum.

Birbirimize donmuş bir şekilde baktık, çünkü bunu düzeltmeden önce bana göstermesi gereken bir şey vardı.

Buzdolabını kapattım. Ne diyeceğimi bilemeden, "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordum.

Birkaç kez tıkladı ve ekranda bir şey çıkardı. "Hayır. Tek istediğim beni dinlemen."

Hiç böyle ciddi olmazdı. İsteyken bile onda her zaman bir hafiflik, kaybolana kadar fark etmediğim bir canlılık vardı. Ben dizüstü bilgisayarın önüne oturana kadar başka bir şey söylemedi.

"Geçen hafta, ben-" Kalçasını adaya yasladı, kollarını kavuşturdu. Çenesinin çalıştığını duyar gibiydim. "Ciddi olmanı seviyorum"

ve herkesten daha zeki olduğunuzu, bu yüzden geri kalanımız sorunun ne olduğunu anlamadan önce her sorun için kırk farklı sonuç bulduğunuz. Geçen hafta söylediklerimde hatalıydım. O gece her şey yanlış gitti ve adil olmayan şeyler söyledim."

"Ben de aynı şeyi yaptım," dedim. "Özür dilerim. Sadece sen değildin. Kendimi öyle kapattığıma inanamıyorum."

"Herkes için zor oldu," dedi nazikçe. "Bundan sonra burada kalmama izin verirsen, Mason'ın nasıl şikâyet ettiğini ve açıkça nasıl incelediğini sana anlatırım.

-bütün gece onun testislerini."

"Hayır, aslında bunu açıklamana gerek yok. Sadece bu kadarcık bilgiyle yetiniyorum, teşekkürler." Bir kahkaha omuzlarını sarstı ve aynı anda yer değiştirerek kanepeye doğru baktık. "Önümüzdeki hafta yeniden döşenmesi için aldıracağım."

"Bu çok iyi. Bu... gerçekten iyi bir fikir."

"Özür dilerim," dedim. "Senin zorluklarına takılıp kaldığım için özür dilerim ve-"

"Bu konuda," dedi dikkatle. "Haklıydın. Sen bir meydan okumasın." Tuş takımına dokunarak ekranı uyandırdı. "Ve çok uzun zamandır öyleydin. Geçen hafta -bilmediğimi söylediğimde- bunu istediğimi nasıl açıklayacağımı bilemediğimi kastetmişim çünkü seninle tanıştığımdan beri bunu istemediğim bir dakika bile olmadı."

Ekranı işaret etti. Hiçbir şey anlamamıştım. "Pekâlâ. Neye bakıyorum?"

"Haziran ayında oluşturduğum bir klasör." Önce tarihi sonra da klasörün adını işaret etti. *Düğün Whitney*. "Benden kanıt istediniz. Size verebileceğim en iyi cevap bu."

Ekranı göz kırptım. Boynumun arkası ısındı. "Bunların ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

Dosyaları işaret etti. *Yüzlerce dosya* vardı. "İlkini aç."

Basitçe *1 olarak* etiketlenmiş isme tıkladım. Fotoğrafçı onları sahneye koyarken gelin partisinin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafıydı.

"İşte buradasın," dedi, öne doğru eğilip ekranı işaret ederken bir eli sandalyemin arkasındaydı.

Yakınlaştırdım ve omzumun üzerinden bakarken bulanık bir parçamı buldum. "Bunu nasıl yakaladın? Ve bu nereden çünkü fotoğrafçı aslında fotoğrafın içinde."

"Mason'ın kuzenlerinden birinin sosyal medya hesabı." Parmak eklemleri omurgamı sıyırdı. "Bir sonrakini aç."

İkinci resim akşam yemeği sırasında çadırın geniş bir çekimiydi ve Henry nereye bakmam gerektiğini söylediğinde kafamın arkası gibi görünen şeyi buldum. Elbisemdeki detaylar tek gerçek ipucuydu. Beş dosya daha açtım, hepsi de beni belli belirsiz gösteren fotoğraflardı. Sonunda, hâlâ karanlıktayken, "Bunun ne olduğundan emin değilim" dedim.

Dosya isimlerinin yanındaki tarih damgalarını işaret etti. Bu yılın Haziran, Temmuz, Ağustos ayları. "Seni aradım," dedi. "*Her yere* baktım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç dosyaya daha tıkladım.

"Düğünden sonraki sabah uyandığımdayken," diye devam etti, "otelin altını üstüne getirdim. Güvenliği arayana kadar ön büro personelinin senin hakkında bilgi almak için sorguya çektim ve sonra güvenlikten günün erken saatlerine ait güvenlik kamerası görüntülerini almasını istedim. Tüm nedimelerle konuştum ama bunun bir bedeli oldu. O efsanevi tost yüzünden ben daha bir şey söyleyemeden yarısı beni tokatladı, diğer yarısı da mimozalarını üzerime fırlattı. Buraya gelmek için neredeyse uçağımı kaçırıyordum. Oryantasyonu atlamaya hazırdım ve biliyorsunuz ki bu programdaki yerimi çöpe atmak kadar iyi bir şeydi."

Başımı salladım, hâlâ ekrana bakıyordum.

"Mason ve Florrie'nin berbat düğün videosunu seni görebilmek için onlarca kez izledim. Seni bulmak için binlerce fotoğrafa baktım. Gerçekten binlerce. Bunlar sadece bir ipucu gibi görünenler. Ve *aylarca*, bu"-bulanık görüntüleri işaret etti-"senin gerçek olduğuna ve hayatımı altüst eden muhteşem bir rüya olmadığına dair elimdeki en iyi kanıtı."

Beni aradı, sonra bekledi ve sonra ben kendimi anlamlandırırken yine bekledi. Bunca zaman. Bir elimi göğsüme götürdüm, kalbim hızla çarparken ve görüntüler uçup giderken bir parmağımı kolyeme doladım.

Sert bir kahkaha atarak, "Yazdan beri buna psikopat duvarım diyorum. Gerçi bu benim davama yardımcı olmayabilir." Çantasından bir yığın kâğıt çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. En üstteki sayfa sayılar ve notlarla kaplıydı. "Oradan, fotoğrafları davetli listesindeki kişilerle eşleştirmeye başladım. Senin listede olmadığına aklıma gelmedi. Davetiyelerle olan esnek ilişkiniz düşünüldüğünde ilk hatam bu oldu."

Daha fazla dosya açtım. Çoğunda Florrie, Mason ve aileleri ya da gelin tarafı yer alıyordu. Göz gezdirirken Henry kısa kısa dipnotlar düşüyordu, örneğin *kolunu senin sandım, dans pistindeki biz olup olmadığımızdan emin değildim* ve *bunda işe yarar bir şey yoktu*.

"Konuk listesinden bir şey çıkmadı ama sonra sizin masanıza odaklanabileceğimi düşündüm. Birileri senin kim olduğunu biliyor olmalıydı ve tek yapmam gereken oturma planını fotoğraflarla karşılaştırmaktı. Bu mantık Temmuz sonuna kadar işe yaradı, ta ki masanızdaki insanların çoğunun kendilerine gösterilen yerde oturmadıklarını fark edene kadar."

Adanın üzerine bir yığın kâğıt daha bıraktı. Masanın etrafına yerleştirilmiş insanların küçük resimleriyle tamamlanmış oturma planı. Biraz dağınık, biraz gelişigüzel. Psikopat duvarı hakkında ne demek istediğini şimdi anlayabiliyordum. İçine biraz kırmızı iplik atarsak işimize yarardı.

"Görünüşe göre kimse kendisine gösterilen yere oturmamış," dedi, öfkesi açıkça ortadaydı. "Hayatta neyi yanlış yapıyorum bilmiyorum ama bir düğünde bana tahsis edilen koltuğa oturmamak hiç aklıma gelmemişti."

"Çünkü sen iyilerden birisin."

Eli omzuma yerleşti, ilk başta kararsızdı ve sonra elimi kendi elimle kapattım. Nefes verdiğini duydum ama başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim çünkü sandalyeden fırlayıp kollarına atlayacağımı biliyordum ve bunu atlatmamız gerekiyordu. Başa dönmeliydik, böylece yeniden başlayabilirdik.

"Ağustos ayı neredeyse bitmek üzereydi, masaların çoğunu halletmiştim ama yine de *sizin* masanızı doğru yerleştiremedim. Yerini tam olarak belirleyemediğim bir adam vardı ve-"

Ellerimi tezgâhın üzerine vurdum. "*Simon mıydı?*"

"Simon da kim?"

İçimden bir homurtu yükseldi ve hemen kıkırdamaya başladım, başımı ellerimin arasına aldım. "Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum."

Henry'nin eli hâlâ omzumdayken, "Homurdanmana bayıldığımı bilmelisin ama buna verdiğin tepkilere daha çok bayılıyor olabilirim. Çok kıymetlisin Whit."

Hâlâ ellerimin arkasına saklanarak, "Gerçekten değilim," dedim.

"Bu konuda bana güven. Sen öylesin." Avucunu enseme gezdirdi ve orada tuttu. "Şimdi bana bu Simon'ın kim olduğunu söyle çünkü davetli listesinde adı yoktu."

"Simon hakkında, Tahoe Gölü'nde kaybolan cesetlere olan ilgisi ve bu

tür olaylardan hoşlanmaması dışında bir şey bilmiyorum.

Nar taneleri, ama söz veriyorum sana her şeyi sonra anlatacağım."

Sandalyemi adadan uzaklaştırdı ve dizlerimin arasına girerek beni ona bakmaya zorladı. "Daha sonra mı olacak?"

"Umarım öyledir." Parmağımı oturma planının üzerinde gezdirerek, "Gerisini duymak istiyorum," dedim.

"Temel olarak, masanızda neler olduğunu anlamak için kafamı duvarlara vuruyordum. O ana kadar Mason'a bunlardan hiç bahsetmemiştim. Kesinlikle Florrie'ye de. Bazı kişileri teşhis etmek için yardım çağırmıştım ama bunların çoğunu gizli tutmuştum. Ve bu bilgilerin çoğuna sahip olmamın tek nedeni düğün organizatörünün beni ve Miah'ı e-postalara dahil etmesiydi. Ama aradan bunca zaman geçmesine rağmen seni bulmaya yaklaşmadım."

Başımı salladım. Meri ve ben bulunamayacağımızdan emin olmak için çok çalışmıştık.

"Seçeneklerim tükenmişti ve sana ihtiyacım vardı," dedi basitçe. "Uyuyamıyordum. Asistanlığın o acımasız ilk aylarında bile, her lanet gün ayakta öldüğümde, yatağa girerdim ve seni özlerdim. Ve kendime bunun delilik olduğunu söylerdim çünkü sadece *bir* gece geçirmiştik. On iki saat. Ama seni tanıyormuşum gibi hissederdim ve seni aklımdan çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Çılgınca değildi."

Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu." "Ben de seni düşündüm," diye itiraf ettim. "Sonra."

"Ne düşündün?"

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Çoğunlukla korkunç tost." Arkasını dönüp koridora doğru yürüdü, bir eli ensesindeydi ve bunu asla unutamayacağından yakınıyordu. "Tören sırasında neden karakterine bürünemediğini, evlendiğin işi sevip sevmediğini ve kaç Taylor Swift şarkısını ezbere bildiğini bilmek istiyordum." Ellerimi bacaklarımda gezdirdim ve kendimi "Ve beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim" demeye zorladım.

"Unutamadım." Mutfağa döndü ve kâğıt yığınlarını işaret etti. "O sabah nakil rotasyonu başlamadan önce Mason'la konuştum. Daha fazla fotoğraf almaya çalışıyordum ve" -parmaklarını kemerine vurdu- "eğer ön viziteye geç kalmamış olsaydım, tüm bu planı ona itiraf edecektim çünkü Eylül ayını bir cevap olmadan atlatamayacağımı biliyordum."

"İşlerin bazen böyle yürümesi ne tuhaf," dedim.

Henry dizüstü bilgisayarını kapattı ve bana hızlı bir bakış attı. Her nasılsa, tüm bu olanlardan sonra gergin görünüyordu, bakışları yere düşmüştü ve parmağı hâlâ kemerinde bir çukur açıyordu. Sonra, "Whitney." Adımı iç çeker gibi söyledi. "Bilmeni isterim ki hayatımın üç ayını seni bulma umuduyla altı yüz düğün davetlisinin kimliklerinin derinliklerine dalarak geçirmediğim çünkü seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmek istiyordum. Seni olduğun gibi seviyorum ve bunu istiyorum çünkü o gece hayatımı ikiye böldün. Öncesi ve sonrası var ve seni bulma umudum neredeyse hiç yokken bile yine de sonrasını istedim."

Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değildim ama ağlıyordum ve bir türlü duramıyordum. Bunca zaman ve bunca enerji kendimi bir arada tutmak için harcadım ama artık bunu yapamıyordum.

"O sabah koridorda yürürken tüm dünyamı başıma yıktığında," diye devam etti, "ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğimi biliyordum.

Rotasyon, yıl, tüm lanet ihtisas süresi. Umurumda değildi. Hâlâ da umurumda değil." "Bütün bir ihtisas çok uzun bir süre," dedim, hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Yüzleşin.

"Seni ararken ne kadar kızdığımı anladığını sanmıyorum." Henry banyoya girdi ve elinde bir kutu mendille döndü. "Ben olsam beklerdim. En azından nerede olduğunu biliyordum. Sonunda *kim* olduğunu biliyordum."

Gözlerimi ve yanaklarımı kuruladım. Göğsümde kaynayan sıcak bir basınç vardı ve iç organlarım göğüs kafesimin arkasından fırlayıp ayaklarının dibinde yere düşerken gülecek miydim, çılgılık mı atacaktım yoksa izleyecek miydim bilmiyordum.

Henry arka cebinden telefonunu çıkararak, "Bu senin için elimdeki son kanıt," dedi. Bana bakacak şekilde çevirmeden önce ekrana birkaç kez dokundu. "Bunu yaptığım tarihi görüyor musun?"

Çalma listesini taradım ve ona baktım. "Düğünden iki gün sonra."

"Çünkü bunların hiçbirini aklımdan çıkaramadım." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Oryantasyona odaklanmak için yapabildiğim tek şey buydu - ve gerçek şu ki, Cami, Reza ve Tori bunu mahvetmeme izin vermedikleri için hayatta kaldım. O hafta tam bir cehennemdi. Tahoe'ya geri dönüp seni bulmak istedim. Her gün kalmam için kendimle konuşmak zorunda kaldım."

"İyi ki yapmışsın."

"Zor olan sensin Whit. Şimdiye kadar gerçekten önemli olan tek kişi sensin."

Henry elime uzandı ve telefonunun play tuşuna bastı. "Into the Mystic" in ilk akorları mutfağı doldurdu. Kollarına girdim, başımı çenesinin altına sıkıştırdım ve kollarımı beline doladım ve müzikle birlikte sallandık. Dünya dönmeye devam ederken, bazı kalpler dururken ve diğerleri ilk kez yeniden başlarken dans etmekten çok birbirimize sarılmak gibiydi ve sonunda aşık olmanın ne demek olduğunu anladım.

"Sanırım bu benim de bir meydan okumam olduğu anlamına geliyor," dedim başımı göğsüne yaslayarak.

Her iki kolunu da omuzlarıma doladı ve bütün hafta boyunca orada tuttuğum gerginliğin çözülmeye başladığını hissedebiliyordum. "O ne tatlım?"

"Sanırım beni sevmene izin vermeyi öğrenmem gerekiyor" -tekrar ağlamaya başlamadan önce kelimelerin yarısını bile söyleyememiştim-"şimdi."

"Nihayet," dedi. "Sana öğretebileceğim bir şey."

SONSÖZ

WHITNEY

*Bir numaralı kural:
Asla gelinleri gölgede bırakmayın.*

HAZIRAN

"GÜN BATIMI TÖRENİNDEN DAHA ÇOK SEVDİĞİM BİR ŞEY YOK."

Süite bir göz attım ve Meri'yi balkon kapısından dışarı bakarken buldum, saçları hâlâ bigudiler içindeydi ve esinti bornozunu bacaklarına doluyordu. "Gün batımının bu akşam sekize kadar süreceğini sanmıyorum ve bu tören saat beşte, o yüzden hiçbir şeye gönül koyma," dedim. "Ayrıca, giyinmeniz gerekiyor küçük hanım."

"Ne kadar çok çiçek var," diye devam etti, beni tamamen görmezden gelerek. "Şuna baksana. Buraya gel Whit, bunu görmek gerek. Sanırım ağaçları getiriyorlar - Tanrım, koca ağaçları getiriyorlar. *Ağaçlar!*"

O anda kafam saç maşasıyla meşgul olduğu için "Ne tür ağaçlar?" diye sordum.

"Kiraz çiçeği demek istiyorum," dedi korkuluklara doğru eğilerek. "Ama orkidelerle aramın ağaçlardan daha iyi olduğunu biliyorsun."

Her an Pasifik'ten esen rüzgâr şiddetlenebilir ve aşağıda düğün için hazırlık yapan herkesi görebilirdi. Bunun olmasını istediğini söyleyemem ama olursa da çok üzülmezdi. "Dendrobium ile cattleya'yı kesinlikle ayırt edebiliyorsun."

"Büyük bir parti olacak," diye ekledi. "Üç elli, dört yüz kişi olduğunu tahmin ediyorum. Bir sürü sandalyeleri var."

"Ve eğer kıçının onlardan birinde olmasını istiyorsan, giyinmene ihtiyacım olacak." Meri'ye dönüp bakmadan önce aynada bir kıvrımı inceledim. "Maç saatine doksan dakikadan az kaldı ve ikimiz de odadan çıkmadan önce o saçla ne yapacağın konusunda fikrini değiştireceğini biliyoruz. Neden harekete geçmiyoruz, hmm?"

Yatağa uzandı, iki bigudi ipeksi saçlarından kayıp yere düştü. "Carmel'e ne zaman gidiyoruz? Çünkü sorumlu olduğum tek şeyin yaklaşık altı saat boyunca çamurda beklemek olduğu ve bu *hareket etme işinin olmadığı bir* durumda olmak istiyorum."

Bu yaz tatiline çıkmalı altı gün olmuştu. Planımız San Diego'dan St. Helena'ya kadar Kaliforniya sahilini takip etmek ve yol boyunca belirli duraklara uğramaktı. "Pazartesiye kadar olmaz. Toprakta oturana kadar iki gece daha seni programa uydurmama katlanmak zorunda kalacaksın."

Başını kaldırdı ve diğer silindirleri uçurdu. "Hediyeyi gönderdik. Değil mi?"

Yansımama güldüm. İki Çarşamba öğle yemeğini sadece kayıt defterini incelemeye ayırmıştık. "Hediyeyi gönderdik."

"Burası güzel bir yer," dedi karnının üzerine dönerek. "Ben burada evlenirdim."

Ona sivri bir bakış attım. "*Gerçekten mi? Daha fazlasını anlat*" der gibi. Hiçbirini kabul etmeyince saçıma geri döndüm. "Çimenlikte mi? Ya da sahilde? Balo salonuna ne dersin?"

"Sahilde tören, balo salonunda resepsiyon. Hotel Del Coronado'da evleniyorsanız tek doğru cevap budur." "Peki ya sen?" diye sorarak saçlarını topladı.

Tekrar ve her seferinde kulak mememin arkasını yaktım. Kulağımı yelpazelerken nefesimin altında küfrettim. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Bu doğru değil," diye şarkı söyleyerek odayı geçti ve ütüyü benden aldı. "Herkesin bir fikri vardır. Özellikle de yüzlerce düğünde bulunmuş insanların."

Benim için son birkaç bölümü kıvrımayı bitirirken onu izledim. "Bilmiyorum." Elimi balkona doğru salladım. "Muhtemelen plaj ve balo salonu konusunda haklısın."

"Hayır, çimenlik istersiniz. Kumlu bir koridorda yürümekten nefret edersin." Gözlerini aynada yakaladım. Bu garip bir şekilde özel görünüyordu. "Tamam."

"Ve balo salonundan daha küçük bir yer istersiniz. Daha samimi. Ne de olsa tüm dünyayı davet etmiyorsunuz."

"Ne kadar rahatladım," diye mırıldandım. "Hayali düğünüm hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? O kadar rastgele yer varken San Diego'da yapılacak olması dışında?"

"San Diego çok güzel. Bu şehirde evlenirseniz çok şanslı olursunuz."

"Evet, tabii, elbette." Saç maşasını elinden aldım çünkü bu konuşma biraz sertleşmeye başlamıştı ve kazara bir yanık bugün için yeterliydi. "Her açıdan harika. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama planlarda küçük bir aksaklık var çünkü ben evlenmiyorum."

"Henüz değil, ama sağdıcınızın daha fazla bekleyeceğini düşünüyorsanız, benden daha çatlaksınız demektir."

Makyaj çantama uzandım ve ürünlerimi ve fırçalarımı kullanacağım sıraya göre yerleştirmeye başladım. Biraz düzene ihtiyacım vardı. "Her seferinde bir şey."

"Aylardır birlikte yaşıyorsunuz," dedi, saçında ya da yüzünde hâlâ bir ilerleme kaydedememişti. "Bu seyahatten döndüğümüzde bize taşınacak olması her şeyden çok bir formalite."

Kapaticıyla başladım, gözlerimin etrafında çalışırken aynaya yaklaştım. Hareket konusunda haklıydı. Brie Ocak ayında ülkeyi dolaşmaya çıktığında, Henry ve ben geceyi birlikte geçirip geçirmeyeceğimiz konusunda dans etmeyi bırakmıştık. Varsayılan varsayım evetti ve birimizin sabahın üçüne kadar nöbetçi ya da ameliyatta olmasının bir önemi yoktu. Şubat ayı bitmeden dolabımda ona yer açmışım ve buzdolabı onun protein karışımlarıyla doluydu.

Ama formaliteden daha fazlası gibiydi. Sadece yatmıyorduk, sadece takılmıyorduk, sadece çıkmıyorduk, sadece nereye gittiğini görmüyorduk. Faturalara birinin adını eklemek seksi değildi ama bir ifadeydi. Bunu yapıyorduk ve bu konuda hiçbir soru yoktu.

Sorularım olduğundan değil. Yoktu. Ama biraz nefesimi tutuyormuşum gibi hissettim. Belki de bir şeylerin ters gitmesini bekliyordum. Felaket tellallığı yapmamak için çok çalışıyordum - ve en kötü senaryoları aramak için gerçekten bir nedenim yoktu - yine de son birkaç haftadır aramızda hafif ve artan bir gerginlik olduğunun farkındaydım.

İlk yılının sona ermesinin ve ikinci yılında değişecek olan her şeyle boğuşmasının baskısı olduğunu düşündüm.

gelecek hafta başladı. Buna sınavlar, final sunumları ve diğer her şey eklenince elbette stresliydi. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Giyinene kadar seninle konuşmayacağım," dedim. "Bu seferkine geç kalmayacağız."

"Ben asla geç kalmam," diye söylendi banyoya girerken. "Diğer herkes çok erken geliyor."

MERİ KOLUMU TUTTU, KÜÇÜK PENÇELERİNİ DERİME GEÇİRİRKEN

"Çok güzeller ve onlar adına çok mutluyum" dedi.

Tori ve Jenelle'in ailelerinin, arkadaşlarının ve hastanedeki cerrahi asistanlarının çoğunun önünde yüzüklerini değiştirmelerini izledik. "Ben de." Jenelle'in elbisesini daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. "Tam, belalı bir balo elbisesi tercih etmesine bayıldım. Muhteşem görünüyor."

"Bu kıyafet öldürebilir." Çenesini Tori'ye doğru eğdi. "Kesinlikle mükemmel, yine de umarım göğüs bandı takıyordur çünkü burası esintili ve blazer ceket göbek deliğine kadar kesilmiş."

"O kadar da değil," dedim, ama gömleği atladığı için göğüs bandını destekledim. Payetler ve kristaller Tori'nin pantolonu ve yakası boyunca uzanıyordu; küçük bir yaka çiçeği ve kan kırmızısı papyonu vardı. "Başaracaklar. Başaracaklarını biliyorum."

Meri başını salladı. "Sanırım öyle."

Elini kendi elimle kapattım. "Biz de başaracağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Umarım öyle olur." Gülümsemesinin bir araya gelmesi bir an aldı. "Sağdıcınızın yine bir kıkırdama vakasına yakalanmasını bekliyordum ama bugün kendini toparlıyor."

Henry mihrabın Tori'nin tarafında, Cami ve Rıza'nın arasında durmuş, smokini içinde her zamanki gibi odunsu ve harika görünüyordu. Daha da iyisi, sadece uygun anlarda gülüyordu ve bütün gün tek bir homurtu bile çıkmamıştı. Tori'nin yaşlı köpeği okumalardan biri sırasında gelinlerin arasında dolaşmaya karar verdiğinde ve ardından Rıza bir Adrienne Rich şiiri okurken ateş karıncalarının içinde yuvarlanmış gibi tırmalamaya başladığında endişelenmişim, ancak Henry bunu başarmıştı

Cami'den yüzüne bir el ve kaburgalarına sert bir dirsek yedi. "Onun bu birlikle bir sorunu olduğunu sanmıyorum."

"Kim ister ki? Bu ikisi birbirlerine takmış durumdalar. Üzerlerinden yayılan feromonları görebiliyorum." Koyu yeşil elbisesinin eteğini düzeltti. Gözlerini kocaman, yosunlu aylar gibi inanılmaz gösteriyordu. "Organ nakli cerrahisinin bu kadar ateşli bir ilişki sahnesi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Hizmetimden bir ilişki sahnesi olarak bahsetmeyi bırakırsak, yaşadığım sürece başka bir hediyeye ihtiyacım olmaz."

Hastane dedikodu kanalları bir süre ben ve Henry'den beslendi ve her ne kadar bu varsayımları düzeltmek için kendimi pek çok sohbete davet etsem de, her şeyin etiği hakkında biraz iğneleyici konuşmalar oldu. Tori ve Jenelle ilişkilerini kamuoyuna açıkladıklarında her şey yeniden hızlandı. Sadece bir ay sonra nişanlanmaları olayı daha da uzattı ve bana herkesi doğru yola getirmek için birkaç fırsat daha verdi.

Henry'nin söylemeyi sevdiği gibi, bu bana insanları gözlerimle yakma pratiği yapma şansı verdi. Hartshorn ağır sıklet olarak devreye girmiş olsa bile, birkaç raunt devam etmeyi umursamadım.

"Bu çifti gerçekten tanıyor olmamız sana da garip geliyor mu?" Meri, en sevdiği yeni fetal-neonatal asistanı, en sevdiğim yeni nakil arkadaşımı yakıcı bir öpücük için daldırırken izledi. "Garip olup olmadığına karar veremiyorum."

"Tuhaf," dedim, bundan önceki tüm düğünleri düşünerek. Kutladığımız tüm çiftleri, içine girdiğimiz aileleri. Yeminler ve ilk öpücükler, kadeh kaldırmalar ve ilk danslar. "Ama sanırım ben böylesini daha çok seviyorum."

"Sence resepsiyon için değişecekler mi?" Tori ve Jenelle'i koridora çıkarken alkışlamak için ayağa kalktığımızda Meri sordu. "İnanılmaz olacağını biliyorum ama bu kıyafetlere biraz daha kafayı takmak istiyorum."

Henry, Cami kolunda olduğu halde yanımdan geçerken göz kırptı. Bir elimi göğsüme bastırdım çünkü aşk orada yaşamıyor olsa da şu anda onu orada hissediyordum. "Ben de."

GÜN BATIMINDAN VE KOSTÜM DEĞİŞİMLERİNDEN ÇOK SONRA, KADEH KALDIRMALAR, ve pastalar-her gelin için bir tane-Henry beni Meri'den uzaklaştırdı.

Bu haftanın onun haftası olduğu ve gelecek hafta beni alacağı hakkında birkaç homurdanma duyduktan sonra beni dans pistinin uzak bir köşesine götürdü. Grup yüksek sesli ve hızlı bir şeyler çalıyordu, herkes zıplıyordu ama biz her zamanki gibi sallanarak birbirimize düştük.

"Önümüzdeki hafta seni çok özleyeceğim," dedi, dudakları şakağında, bir eli sırtımda.

"Ben de seni özleyeceğim." Ceketini çoktan gitmiş, papyonu yakasından çözülmüştü ve sıcak, nemli San Diego havasını görmezden gelirim, neredeyse kendimi hiç zaman geçmediğine inandırabilirdim. "Ama acil serviste travma kardeşlerinle o kadar meşgul olacaksın ki gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

"Bu çok aptalca. Gecenin bir yarısı elimi uzattığımda beni bekleyen sıcak ve yumuşak bir şey bulamadığımda fark ederdim."

"Sıcak su torbası gibi mi?"

Bugünlerde bana katlanmak çok zormuş gibi iç geçirdi. Buna bayıldım. "Ne kadar da ukalasın."

Başımı göğsüne yasladım ve gülümsedim. *Onu* seviyordum. "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

"Sana söylediklerimi unutma," dedi, sesi sertleşmişti. "İkinizin bütün gece uyanık kalıp, kıyameti kopardığınızı ve tekila içtiğinizi duymak istemiyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer kendinizi bir düğünde bulursanız-"

"Bugünlerde sadece pasta için yatıyorum," dedim gülerek. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Farkındayım tatlım." Sanki bu anlaşmayı mühürlemiş gibi kıcıma bir şaplak attı. "Herkesi inandırdığın gibi masum bir melek olmayabilirsin ama ben daha çok Meri'yle ilgileniyorum." Boğazından boğuk bir ses çıktı. "Ve Brie."

Boğuk sesin hangisi için olduğundan emin değildim ama genel duyguyu anlamıştım. Sonraki iki hafta değişkenlerle doluydu. Tatillerin cebirsel bir denklemi.

Bu yazki kaçamağımız, yüzeysel olarak önceki gezilerimize benzemekle birlikte, birkaç yeni özelliğe sahipti. Bir ya da iki düğüne denk gelme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmamıştık, ancak dediğim gibi ben sadece iyi vakit geçirmek ve tatlı büfeleri için buradaydım. Bu yıl benim için yatak arkadaşı yok.

Geçen yaz bulduğum yatak arkadaşıyla ellerim doluydu.

Bir başka değişiklik de insanları ziyaret ediyor olmamızdı. Geçmişte, ziyaret ettiğimiz kişilerle karşılaşmamak için büyük -genellikle de gülünç- çaba sarf ederdik.

bu gezilerde tanıdık. Bu tatillerin gerçek hayatlarımızdan tam ve eksiksiz bir kopuş olmasını istemiştik. Buna *ihtiyacımız* vardı.

Ve şimdi, bir sürü nedenden dolayı, Meri'nin Orange County'deki ailesine uğramak ve Sonoma'daki Brie'yi ziyaret etmek için zaman ayırdık. Kız kardeşim Nisan ayında Colorado'ya gitmiş ve orada birkaç hafta geçirmişti. Pek fazla ayrıntı paylaşmamıştı. Bu ziyaretle ilgili öğrendiklerimin çoğunu annemden duymuştum ama bununla yaşayabilirdim. Artık kız kardeşim hakkında her şeyi bilmek benim işim değildi. Bunu artık kendisi yapabiliirdi.

Colorado'dan sonra doğruca Tahoe Gölü'ne ve Mason'a gitmişti; Mason boşanmasından yeni çıkmıştı ve bir sürü büyük duygunun peşinden koşuyordu. Brie bunu benimle paylaşmaktan mutluluk duydu. Mason'ın yeniden doğaya salınması ya da Brie'nin Florrie'nin evlilik hayatlarını nezaket ve cömertlikle parçalara ayırmak için ciddi çaba sarf ettiğini nefes nefese, bazen de isteksizce kabul etmesiyle ilgili güncellemelerde hiçbir eksiklik yoktu. Ailesi evin peşinatının tamamını ödemiş olmasına ve babası evin onda kalması için çok uğraşmış olmasına rağmen Mason'ın evi alması için ısrar etmişti. Sonunda evi sattılar ve geliri bölüştüler.

Brie, Şarap Ülkesi'ne gitmeden önce bir ay kadar Mason'la takıldı ve sonraki altı ay boyunca yamaçtaki büyük bir malikanede ev kiraladı. Mason izinli olduğu haftalarda ve dağ gezileri arasında ziyarete geliyordu. İşlerin nereye varacağını görmeye karar vermişlerdi, ikisi de hiçbir şeye çok ince bir nokta koymak için acele etmiyordu.

Kız kardeşim ve ben bugünlerde daha iyi bir yerdeydik. Hâlâ kararsızdık, hâlâ biraz mesafeliydik ama sanki büyük bir fırtına kopmuş ve küçük aile dramımızın parçalarını denize sürüklemişti ve artık geçmişimizle değil, sadece birbirimizle uğraşıyorduk.

"Tekila konusunda size herhangi bir söz veremem çünkü yazlarımızın vazgeçilmez bir parçası olma eğilimindedir-"

"Sanki siz ikinizden yeterince hikâye dinlememişim gibi konuşuyorsunuz," diye homurdandı.

"-ama Meri'yi nasıl kontrol altında tutacağımı biliyorum. Brie'ye gelince, sanırım her şey yoluna girecek." Ona son bir aydır bu konu her açıldığında takındığım omuz silkme tavrını takındım. "Eğer öyle değilse, Meri devreye girmek için *yıllardır* bekliyor ve bence sen de onun kirli bir hakem olacağını biliyorsun."

"Kulağa doğru geliyor."

"İyi olacağım," dedim, ellerim yanlarında gezinirken. "Hatıra eşyaları bekliyorum," dedi, biraz mırıldanarak. Çok şirindi.

Gelecek yaz, üçüncü yılına başlamadan önce daha fazla boş zamanı olacaktı. Onu Boston'a geri göndermeden önce her şeyi bir haftaya sıkıştırmak zorunda kalmayacaktık. "En iyi hatıralar," diye söz verdim.

Köşemizde sallanırken, mutlu çiftin dans etmesini ve etraflarındaki tüm sevgiyi içlerine çekmelerini izledik. Başaracaklardı. Bunu hissedebiliyordum.

Cami ve kocası -herkes ona Dixon diyordu- gülümseyerek yanımıza geldiler. "Sıradaki sen olacaksın," dedi parmağını bana doğru sallayarak.

"Neyim ben?" Müziğin gürültüsünden onu duyup duymadığımdan emin olamadan sordum. "Onu dinleme," dedi Henry. "Sarhoşken çok geveze oluyor." "Ben öyle bir şey yapmam," diye cevap verdi Cami, tüm öfkesiyle.

"Öyle bebeğim," dedi kocası hafifçe. "Bazen başına ne belalar açtığına inanamazsınız."

"Hiç tahmin etmezdim," diye düşündü Henry. "Biz yola çıkıyoruz. İkinizle sabah görüşürüz, tamam mı?"

Dixon sevecen bir gülümsemeyle karısını inceledi. Onlar da başaracaklardı. "Herhangi bir söz veremem."

Uzaklaştılar ve ben de "Gidiyor muyuz?" diye sordum.

Elleri kalçalarımın indi ve beni tuttu, sanki beni yerden koparmayı düşünüyormuş gibi sıkıca kavramıştı. "Bu elbiseyle bana yeterince işkence etmedin mi?"

Omuzlarıma tırmanan çiçeklerle şeftali pembesi elbiseme baktım. Bunu muhteşem, abartılı bir Haziran düğününden başka nerede giyebilirdim ki? Eve döndüğümde henüz onu kullanacak bir şey bulamamıştım. "Eğer eğleniyorsan bu işkence değildir."

Eğildi, dudakları yanağımda, çenemde, dudaklarımda. "Bu elbise yere düştüğünde eğleneceğim."

HENRY

BİZ YAPILMIŞ BİZİM YOL ARACILIĞIYLA VE ESKİ
VIKTORYA DÖNEMİ OTEL, İÇİN VE
Bizi süitimize götürecek asansörler. Bu hafta çok yorucu geçmişti.

Whitney'le işten uzakta olmanın ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlatan muhteşem bir anıydı. Tüm ağırlık üzerimden kalktı ve bir yıl önce tanıştığım kadın yeniden karşımdaydı.

Asansöre adımımızı attığımız anda onu duvara yasladım. Ellerim her yerde, ağzım her yerde. Onu tüketmek ve elimde tutmak istiyordum.

Kapılar arkamızdan kapandığında, parmaklarımı kollarından ellerine doğru birbirine dolanana kadar takip ettim. Ona baktım, bu yılın çevresini nasıl dolaştığımı ve diğer taraftan tamamen yeni bir insan olarak nasıl çıktığımı merak ettim. Bu kadınla istediğim şeyler, tasavvur ettiğim gelecek, geçen yılki halimin kaçıp saklanmasına neden olurdu.

Ve işte buradaydık, hayatlarımızı bir kez daha sonsuza dek değiştirmek üzere bir asansördeydik.

"Bütün gece bunu yapmayı düşünüyordum," dedim dizlerimin üzerine çökerek.

"Hayır, yapmadın," diye bağırdı, ellerini eteğinin üzerine vurarak. "Sadece birkaç kat var. Zaman yok."

Bir elimi kalçasının kalın kısmında, dizinin etrafında, ayak bileğine kadar gezdirdim. "Bununla nereye varmak istediğini sevdim," dedim gülerek, "ama hayır. Bunu odamıza saklayacağım."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, şaşkınlığı alnından okunuyordu. "O zaman-"

Cebimden yüzük kutusunu çıkardım. Haftalardır elimde tuttuğum, sakladığım ve üzerinde hiperventilasyon geçirdiğim kutuyu. "Benimle evlenmene ihtiyacım var Whitney."

"*Aman Tanrım.*" Dudakları aralanırken iki elini yüzüne götürdü, gözleri kocaman açılmıştı ve şok olmuştu. Gözyaşları kutuyu açıp Meri'nin seçmeme yardım ettiği yüzüğü ortaya çıkardığımda geldi. "Oh... Tanrım."

"Burada olacağımı hiç düşünmemiştim," dedim bir elimi yere doğru eğerek. "Bunu isteyeceğimi ya da evlenmeyi dünyanın en basit seçimi gibi hissettirecek kadar bir şeye güveneceğimi düşünmemiştim. Sanki kendimi saatli bomba olduğuna inandırdığım bir şey değil de bana sunulan bir ayrıcalıkmış gibi." Bir nefes aldım, titrek olmasına hiç şaşırmadım. "Ama şimdi buradayım ve biliyorum ki - en azından küçük bir şekilde, o ilk dakikadan beri bildiğimi düşünüyorum - sen benim için tek kişisin. Ve bekleyeceğim. İstedığın kadar bekleyeceğimi biliyorsun ve-"

"Hayır," dedi.

Kalbim durdu. Whit'in aksini iddia edeceğini biliyordum ama elinde bir yüzükle diz çökmüşken *hayır cevabını* duymak normal kalp ritmini alt üst etmenin hızlı bir yoluydu. "Ah." Kutuyu mide bulandırıcı bir sesle kapattım. "O zaman-"

"Yani," diye başladı, yakama uzanıp beni yukarı çekerek, "hayır, beklemek zorunda değilsin."

Asansörün kapısı açıldı, öylece asılı kaldı ve sonra tekrar kapandı. Sendeleyerek ayağa kalktım, parmakları hala ceketimin ön kısmında kıvrılmıştı. Sonra- "Ne?"

"Beklemek istemiyorum." Dilinden bir soru gibi yuvarlandı, sonu yüksek ve yumuşaktı. Elimi tuttu, kutuyu kavrayışımı gevşetti. Bakışlarımla buluşmadan önce başparmağını kadife kapağın üzerinde gezdirdi. "Ben de burada olacağımı düşünmemiştim. Bunun gerçek olduğunu ya da bir başkasına yer açmak için kendimden tek bir parça bile vermek isteyeceğimi düşünmemiştim ama şimdi gerçeği biliyorum."

Asansör inmeye başladı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim, artık ikimiz de kutuyu tutuyorduk. "Peki bu ne?"

"Bu gerçek." Sanki bu farkındalığa daha yeni ulaşmış gibi kelimeler yine birbirine karıştı. "Ve hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilim. Kendimi seninle paylaşabilirim ve sana verdiğim şeyleri kırmayacağını bilebilirim -*güvenebilirim*-"

"Yapmayacağım." Başımı salladım ve yanağındaki gözyaşlarını sildim. "Seni kırmadan önce kendimi kırardım."

"Bunu yapmamayı tercih ederim," dedi buruk bir kahkaha atarak. "Birbirimizi kırmayacağımıza söz verelim. Sanırım ihtiyacımız olan tek şey bu."

"Bu- bu şu anlama mı geliyor-"

"Evet demek tabii ki." dediğinde kapılar tekrar açıldı. Her zaman evet."

Dudaklarım onunkilerle birleşti, düşünceden ziyade içgüdüsel ve aramızda tuttuğum yüzük kutusuyla onu olabildiğince yakın tuttum. Sonra gürültülü bir tezahürat yükseldi ve bir seyircimiz olduğunu fark ettik. Tori, Jenelle, Reza, Meri, Cami ve Dixon - hastaneden bir düzine insanla birlikte lobide toplanmışlardı, hepsi bağırıyor, alkışlıyor ve anı ölümsüzleştirmek için telefonlarını havaya kaldırıyorlardı.

Yüzüğü parmağına taktım. Tıpkı Whit gibi zarif ve abartısızdı ama Meri'nin dediği gibi aynı zamanda gerçekten muhteşemdi. "Biz gerçekten

Bunu yapıyor musun?" Gözyaşlarının geri kalanını silerken sordum.
Bana gülümsedi. "Bunu bir sonraki meydan okumamız olarak düşün."

Change of Heart'ı okuduğunuz için teşekkürler! Henry ve Whit'ten daha fazlasına ihtiyacınız varsa, [burada sizin için özel](https://geni.us/conepi) bir [bölüm](https://geni.us/conepi) var (<https://geni.us/conepi>)

Meri'nin hikayesine ihtiyacınız varsa, söz veriyorum geliyor! [Mail listeme kaydolun](#) ve ilk öğrenen siz olun!

Dr. Stremmel ve Dr. Shapiro'dan daha fazlasına ihtiyacınız varsa, onları [En kötü adam.](#)

Dr. Hartshorn ve eşi Stella için [Before Girl](#)'ü isteyeceksiniz. Dr.

Acevedo ve eşi Erin için [The Spire](#)'a bakın.

Dr. Emmerling ve kocası Riley için [Koruma](#)'da yer alıyorlar.

Eğer Dr. O'Rourke'u arıyorsanız, söz veriyorum o an yakında gelecek!

Yazarın Notu

Organ bağışı ve ameliyatı benim için kişiseldir.

Ailemi ilk kez etkileyen nakil ameliyatı canlı vericili böbrek nakliydı. Hem verici hem de alıcı yakın aile üyeleri ydi. Bunca yıl sonra bile, işlem den sonra gelen ve herkes in iyi olduğunu bildiren telefon görüşmesini korkunç ve yakıcı bir netlikle hatırlıyorum. Şükran Günü'nden hemen önce güneşli bir gündü ve kız kardeşimle birlikte kalabalık bir markette hıçkır a hıçkır a ağladığımızı hatırlıyorum.

İkincisi ise erkek kardeşimin otuz iki yaş ında aniden ölmesi ydi. Bu tür bir kayıp kadar çarpıcı çok az şey vardır. Organlarının ve dokularının başkalarına daha fazla zaman sağladığını bilmek, onunla çok az zaman geçirdiğimiz gerçeğini silmese de daha katlanılabilir kılıyor.

Lütfen organ bağışı durumunuzu göz önünde bulundurun. Birçok yerde bu, ehliyetinizi yenilerken bir kutuyu işaretlemek kadar kolaydır. ABD'de www.organdonor.gov ve <https://donatelife.net> mükemmel kaynaklardır. Kimsenin en sevdiği konu olmasa da, lütfen sevdiklerinize isteklerinizi söyleyin.

Hastane hayatını gerçekçi bir şekilde tasvir etmek için tonlarca emek harcansa da, bu detayların bazılarının yol boyunca yumuşatıldığını ve tıraşlandığını kabul etmek istiyorum (her zaman olduğu gibi). Bazı unsurlar ima edilirken, aşk hikayesinin asıl özünden uzaklaşan bilgiler sunmaktan kaçınmak için diğerleri tamamen geçiştiriliyor. Programlar ve zaman çizelgeleri, aşklarımıza (ve arkadaşlarına) birlikte en fazla zamanı verecek şekilde ayarlanmıştır. Ameliyatlarda görev alan çok sayıda personelin gerçek portresi ve

Bir bütün olarak sağlık hizmetleri, okuyucuları büyük bir karakter kadrosuyla boğmamak için en aza indirgenmiştir. Malpraktis sigortasının gerçekleri kafe doğumları için bir kenara bırakılmıştır. Tüm bunlar, cerrahlar ve hastaneler hakkında teknik olarak en doğru kitabın her zaman en okunabilir veya en keyifli kitap olmaması nedeniyle yapıldı. Sağlık sektörünü yakından tanıyanlardan, gözünüze çarpan noktalar için özür dilerim.

Bunu akılda tutarak, Brie'nin kronik rahatsızlıklarına ve hikayesinin Crohn, tekrarlanan bağırsak ameliyatları veya kalıcı ostomilerle yaşayan tüm insanları temsil etmediğini belirtmek istiyorum. Brie'nin bu rahatsızlıklarla ilgili deneyimleri sadece bir kadının hayatının anlık bir görüntüsüdür.

Teşekkür

İki yıldan uzun bir süre önce başlayan bu kitabın biraz uzun, dolambaçlı yolculuğu boyunca benimle birlikte olan bir grup insan var. Jess, Becca Mysoor ve Erica Russikoff'a bu çifti (ve bir diğerini) düşündükleri ve hayata geçirmeme yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Gerçek yıllar boyunca bu kitap hakkında konuşmamı dinledikleri ve tüm bunlar boyunca beni neşelendirdikleri / dramatik patlamalarımı görmezden geldikleri için aileme teşekkür ederim.

Julia Ganis'e bu çifti sevdiği ve her zaman yanımda olduğu için teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu asla tam olarak ifade edemeyeceğim. Debra Akins'e, ihtiyacım olduğunda nefret etmeme izin verdiği, Zoom aramalarını benimle birlikte şaşkınlıkla deneyimlediğin ve planı çöpe atıp baştan başladığımda gözünü bile kırpmadığın için teşekkür ederim. Isabella'ya güzel ve titiz redaksiyon gözlerin için teşekkür ederim.

Geçenlerde (teşekkürler Sweetgrass ve Southern Belle Events) kitap dünyasındaki en iyi okuyuculardan bazılarıyla kutsanmış olduğumu hatırladım. En başından beri benimle birlikte olan -ki bu dünyada çok uzun bir süre!- ve beni Romacelandia'da vaftiz eden pek çok insan. Bu kitaplar sayesinde en iyi arkadaşlarını bulan pek çok insan. Kitap tavsiyelerini paylaştığım ve yeni çalışmalarımı sizlere sunduğum yıllar boyunca bebeklerinin büyümesini izleyecek kadar uzun süredir tanıdığım pek çok insan, hepiniz hala sevdiğiniz için her zaman biraz şok ve şaşkınlık içinde.

Hepinizi kitapsever ailemin bir parçası olarak görüyorum. Sizinkinin bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Kitaplarımı seven yaratıcılara, blog yazarlarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Tüm bunları mümkün kılan her zaman okuyucular olmuştur ve siz olmadan bunu yapamazdım. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kendime teşekkür etmek istiyorum. Evet, kendime. Sezgilerim bu kitapta benim için neyin doğru olduğunu biliyordu ve aylarca, hatta yıllarca benimle birlikte oturup dinlememi bekledi. Sezgileri görmezden gelmek çok kolaydır -özellikle de felaket tellallığı yapmayı seviyorsa- ama ben yapmadım ve bu da büyük bir fark yarattı.

Kate CANTERBARY TARAFINDAN da yazılmıştır

Hayati İşaretler

Kızdan Önce - Cal Hartshorn ve Stella Allesandro

En Kötü Adım - Sebastian Stremmel ve Sara Shapiro

Friendship, Rhode Island

Sıkışma Halinde - Shay Zucconi ve Noah Barden

Shucked - Beckett Loew ve Sunny DuJardin

Walsh Serisi

Underneath It All - Matt Walsh ve Lauren Halsted

The Space Between - Patrick Walsh ve Andy Asani

Necessary Restorations - Sam Walsh ve Tiel Desai

The Cornerstone - Shannon Walsh ve Will Halsted

Restored - Sam Walsh ve Tiel Desai

The Spire - Erin Walsh ve Nick Acevedo

Koruma - Riley Walsh ve Alexandra Emmerling

Eşikler - Walsh Ailesi

Temeller - Matt Walsh ve Lauren Halsted

Santillian Üçüzleri

Manolya Günlükleri - Manolya Santillian

Çarşaflardaki Patron - Ash Santillian ve Zelda Besh

Güzel ve Sakal - Linden Santillian ve Jasper-Anne Cleary

Talbott's Cove

Fresh Catch - Owen ve Cole

Sıkıştırılmış - Jackson ve Annette

Far Cry - Brooke ve JJ

Kaba Taslak - Gus ve Neera

Benchmark Serisi

Mesleki Gelişim - Drew ve Tara

Oryantasyon - Jory ve Max

Silah Arkadaşları

Görev Başında Kayıp - Wes ve Tom

Coastal Elite - Jordan ve April

Kate'in [bülteni](#) ve Facebook'taki özel okuyucu grubu [The Canterbury Tales](#) aracılığıyla gelecek kitapların özel önizlemelerini edinin.

Kate Hakkında

USA Today Bestseller Kate Canterbury, ateş, kalp ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu akıllı, buharlı çağdaş romanlar yazıyor. Kate, kocası ve kızıyla birlikte New England sahilinde yaşamaktadır.

Kate'i [www.katecanterbary .com](http://www.katecanterbary.com) adresinde bulabilirsiniz.

"Prosedürlerinizde ameliyata girmesi için bu çocuğu özel olarak seçmek istemiyorsanız, onu öncelikle ziyaretler sırasında göreceksiniz. Her hafta bir ya da iki saat boyunca ellerinizi birbirinizden uzak tutabilir misiniz? Yoksa bunun için de sekiz prezervatife mi ihtiyacınız olacak?"

"Ondan kaçtığımı anlayacak," dedim.

Kollarını iki yana açtı. "Ne olmuş yani? O sadece bir erkek. Bırakın birkaç ay acı çeksin."

